

*Restaurând
chipul lui Dumnezeu*

Restaurând chipul lui Dumnezeu

Compilație din scrierile scriitoarei
Ellen G. White

*„Domnul L-a dat pe Singurul Său Fiu pentru ca cel mai
păcătos, cel mai degradat, să nu fie nevoit să piară,
ci, crezând în Isus Hristos, să poată fi recuperat,
regenerat și restaurat după chipul lui Dumnezeu,
și astfel să aibă viața veșnică.”*

- *The Signs of the Times*, 20 noiembrie 1893.

Titlul cărții în original este: *"Gifts for God's people"*.

Traducere: *Cristina Mihail*

Copyright © 2004 by
Reformation Herald Publishing Association

Copyright © 2009 - Editura "Păzitorul Adevărului"

ISBN 978-973-1940-03-8



Editura Păzitorul Adevărului
str. Morii nr. 27
505200 Făgăraș - jud. Brașov
Tel. 0268 - 213714 Fax 0268 - 214111
e-mail: farulsperantei@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Cuvânt înainte

În zilele de astăzi, aproape peste tot se pot vedea dovezi de netăgăduit despre condiția dureroasă, degradată a rasei umane. Totuși, cu mii de ani în urmă, când Dumnezeu a dat formă primului bărbat și primei femei, tot ceea ce a făcut El „era foarte bun” (Geneza 1:31).

Nu este timpul de a vedea plăcutul chip al lui Dumnezeu restaurat? Aceasta cere un proces întreg ce implică trupul, mintea și spiritul. Este cu siguranță un ideal demn de atins și va contribui din belșug la fericirea noastră.

„Ce poate da bărbaților și femeilor căzute adevărată noblețe de caracter, așa cum o poate face restaurarea chipului lui Dumnezeu? Religia lui Hristos îl înalță pe primitor, îi rafinează gusturile, îi sfințește judecata, îi întărește intelectul și îl pregătește pentru societatea îngerilor curați și sfinți. Sunt această poziție și această onoare ceea ce îți dorești tu? A fi recunoscut ca membru al familiei Domnului este cea mai mare onoare ce poate fi dată omului. Aur este lucrul pe care îl cauți tu? Îl vei găsi în cetatea lui Dumnezeu. Străzile sale sunt pavate cu aur. Nu cei bogați după criteriile lumii sunt cei care poartă aprobarea divină. Nu mulți oameni mari, nici mulți oameni puternici nu sunt aleși. Ci, Dumnezeu i-a ales pe cei săraci ai lumii acesteia, bogați în credință, ca moștenitori ai împărăției.

Urmașii lui Hristos au o cruce de ridicat când se separă de lume. Numele lor nu vor sta printre cei mari ai acestei lumi, însă sunt scrise în cartea vieții Mielului. Ei L-au mărturisit pe Hristos și au stat în apărarea adevărului prin conflicte, prin încercare, când erau vorbiți de rău ca și când erau vorbiți de bine; ‘iar ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștrilor, în acea zi când Îmi iau giuvaerurile’ (Maleahi 3:17). Într-adevăr, avem toate motivele să Îl iubim pe Dumnezeu și să Îi slujim; pentru că iubirea pe care El a manifestat-o pentru noi este fără egal.”-*The Review and Herald*, 27 octombrie 1885.

Având în vedere o astfel de iubire mare, această devoțională, *Restaurând chipul lui Dumnezeu*, a fost compilat cu grijă din Sfânta Biblie și din scrierile lui Ellen G. White. Deoarece majoritatea citatelor sunt extrase din scrieri nu foarte des citite de majoritatea oamenilor, această carte oferă o perspectivă foarte proaspătă asupra unui subiect foarte actual. Fie ca aceste citate inspirate să aducă o binecuvântare bogată în viața ta spirituală - este rugăciunea serioasă a

Editorilor

*“Dacă Dumnezeu nu a cruțat
nici chiar pe singurul Său Fiu,
ci L-a dat la moarte
pentru ca noi să fim restaurați
după chipul Creatorului,
cu cât mai mult ne va da El,
împreună cu Acesta,
din belșug toate darurile?”*
- *The Review and Herald*, 22 martie 1898.

Teme lunare

Ianuarie

Creatorul și Salvatorul nostru

Februarie

Închinare în Duh și în adevăr

Martie

Căutând o inimă curată, nouă

Aprilie

Legea eliberatoare a lui Dumnezeu

Mai

Căsătoria: proiectată pentru binele nostru

Iunie

Cercul familiei

Iulie

Încântătoarea zi de odihnă

August

Chestiuni ce țin de minte și bani

Septembrie

Mașinăria noastră vie

Octombrie

Umblând în lumină

Noiembrie

Umile vase golite de sine

Decembrie

Du vestea!

*“Oastea cerească
este plină de o dorință intensă
de a lucra prin agenții omenești
pentru a restaura în om
chipul lui Dumnezeu.
Ei sunt gata și așteaptă
să facă această lucrare.
Puterea asociată a Tatălui,
a Fiului și a Duhului Sfânt
s-a angajat să ridice omul
din starea sa căzută.”*

-The Worker's Bulletin, 9 septembrie 1902.

Hristos și Creațiunea

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El. În El era viața și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1:1-3).

Toate lucrurile au fost create prin Fiul lui Dumnezeu. (*The Review and Herald*, August 18, 1910).

Când acest pământ a fost creat de Hristos, el era sfânt și plăcut. Dumnezeu l-a declarat „foarte bun” (Geneza 1:31). Fiecare floare, fiecare arbust, răspundeau scopului Creatorului lor. (*The Bible Echo*, May 21, 1900).

Domnul Isus era creatorul lucrurilor din cer și de pe pământ, și El a chemat natura să reflecte lumina slavei lui Dumnezeu. Păsările cerului, florile câmpului, copacii pădurii, câmpurile rodnice, pământul arid, lanurile coapte pentru seceriș, copacul neroditor, zorii dimineții, apusurile de soare, semănarea seminței, strângerea recoltei - toate au fost folosite ca embleme pentru adevărul divin. El a legat lucrările vizibile ale Creatorului de cuvintele vieții, și a condus mintea dinspre natură spre Dumnezeuul naturii. Fiecare arbust umil și fiecare floare gingașă dau mărturie inimii despre iubirea lui Dumnezeu. Dacă ochiul nu este închis, dacă urechea nu este astupată, dacă inima este deschisă pentru a primi impresiile Spiritului divin, natura va vorbi despre armonia dintre lucrurile din natură și cele spirituale. Prin ilustrații luate din lumea naturală, Hristos a prezentat lecții de mare importanță pentru suflet; gândindu-ne la cuvintele Sale în timp ce contemplăm obiectul cu care El și-a asociat lecțiile, semnificația divină devine mai clară pentru minte. (*The Signs of the Times*, October 24, 1892).

Prin Isus Hristos, Dumnezeu - nu un parfum, nici ceva intangibil, ci un Dumnezeu personal - a creat omul, și l-a înzestrat cu inteligență și putere. (*Astăzi cu Dumnezeu*, pag. 273).

Inima care nu a devenit împietrită prin rătăcire, și care nu a fost pervertită de teorii false - inima care dorește să cunoască ce este adevărul, va accepta cu bucurie mesajul pe care îl aduce Hristos sufletului. (*The Signs of the Times*, October 24, 1892).

Creat după chipul lui Dumnezeu

„Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu: parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” (Geneza 1:27).

Pământul a ieșit deosebit de frumos din mâinile Creatorului. Existau munți, dealuri și câmpii; și răspândite printre aceștia erau râuri și lacuri de apă. Pământul nu era o vastă câmpie, ci monotonia peisajului era întreruptă de dealuri și munți, nu înalți și colțuroși cum sunt cei de astăzi, ci simetrice și frumoși ca formă. Nu se vedeau stânci golașe, înalte, ci acestea erau sub suprafața pământului, ca niște oase ale pământului. Apele erau repartizate ordonat. Dealurile, munții și foarte frumoasele câmpii erau împodobite cu plante și flori, și copaci înalți, maiestuoși de toate felurile, care erau de multe ori mai mari și mai frumoși decât copacii de acum. Aerul era curat și sănătos, și pământul părea ca un palat nobil. Îngerii priveau și se bucurau de lucrările minunate și frumoase ale lui Dumnezeu.

După ce a fost creat pământul, și fiarele de pe el, Tatăl și Fiul și-au îndeplinit scopul, pe care îl plănuseră înainte de căderea lui Satan, acela de a crea un om după chipul și asemănarea lor. Ei lucraseră împreună pentru crearea pământului și a fiecărei creaturi vii de pe el. Și acum Dumnezeu spune Fiului Său: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră” (Geneza 1:26). Când Adam a ieșit din mâna Creatorului Său, era de o statură nobilă, și simetrie frumoasă. El era de mai mult de două ori mai înalt decât oamenii care trăiesc acum pe pământ, și era bine proporționat. Trăsăturile sale erau perfecte și frumoase. Tenul său nu era alb, nici palid, ci rumen, strălucind de culoarea sănătății. Eva nu era la fel de înaltă ca Adam. Capul ei ajungea cu puțin deasupra umerilor lui. Ea, de asemenea, era nobilă - perfectă în simetrie, și foarte frumoasă.

Această pereche fără păcat nu purta haine artificiale. Ei erau îmbrăcați cu un acoperământ de lumină și slavă - așa cum poartă îngerii. (*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pag. 24, 25).

Frumosul cămin din Eden

„Domnul Dumnezeu a sădit o grădină la răsărit de Eden; și a pus acolo pe omul pe care îl crease.” (Geneza 2:8).

Deși tot ce făcuse Dumnezeu era în desăvârșirea frumuseții, și părea că de pe pământul pe care Dumnezeu îl crease nu lipsea nimic ce să îi facă pe Adam și Eva fericiți, totuși El și-a manifestat marea Sa iubire față de ei, sădind o grădină special pentru ei. O parte din timpul lor avea să fie ocupat în activitatea fericită de cultivare a grădinii, o parte în primirea vizitelor îngerilor, ascultând de instrucțiunile lor, și în meditație fericită. Munca lor nu era obositoare, ci era plăcută și reconfortantă. Această grădină frumoasă avea să fie căminul lor, rezidența lor specială.

În această grădină Dumnezeu a plantat copaci diferiți în frumusețea și utilitatea lor. Existau copaci încărcăți de fructe, plăcuți gustului, cu miros bogat, plăcuți ochiului și gustului, destinați de Dumnezeu pentru a fi hrana perechii sfinte. Existau vițe plăcute care creșteau drepte, încărcate de povara fructelor lor, diferite de orice a văzut omul după cădere. Fructele erau foarte mari, și de diferite culori; unele erau aproape negre, altele erau purpurii, roșii, roz și verde proaspăt. Această creștere frumoasă și luxuriantă de fructe pe ramurile viței a fost numită struguri. Aceștia nu se târau pe pământ, deși nu erau sprijiniți de spalieri, ci greutatea fructelor îi apлека. Lucrarea plăcută a lui Adam și a Evei era de a forma bolți frumoase din ramurile viței și de a le modela pentru a forma umbrare din frunzișul și copacii frumoși, vii, ai naturii încărcăți cu fructe parfumate.

Pământul era îmbrăcat în verdeață frumoasă, în timp ce miliardele de flori parfumate, de feluri și culori diferite, răsăreau în jurul lor. Totul era aranjat cu gust și măreție. În mijlocul grădinii era așezat pomul vieții, a cărui slavă întrecea pe cea a oricărui alt copac. Fructele lui arătau ca mere de aur și argint, și acesta perpetua nemurirea. (Idem., pag. 25, 26).

O viață plină de încântare

„L-ai făcut [pe om] cu puțin mai prejos decât îngerii, și l-ai încoronat cu slavă și onoare. L-ai făcut să aibă stăpânire peste lucrările mâinilor Tale; i-ai pus toate lucrurile sub picioare.” (Psalmii 8:5,6).

Perechea sfântă era foarte fericită în Eden. Li s-a dat control nelimitat asupra fiecărei ființe care trăiește. Leul și mielul se jucau împreună plini de pace și fără să își facă vreun rău, sau dormeau unul la picioarele celuilalt. Păsările de diferite feluri și de penaj diferit zburdau între copaci și flori, și în jurul lui Adam și al Evei, în timp ce ecoul muzicii în tonuri joase răsună între copaci în acorduri dulci spre lauda Creatorului lor.

Adam și Eva erau fermecați de frumusețile căminului lor din Eden. Ei erau delectați de micuții cântăreți din jurul lor, îmbrăcați în penajul lor strălucitor, dar plin de măiestrie, care își ciripeau fericite melodiile vesele. Perechea sfântă se unea cu aceștia și își înălța vocile în cântări armonioase de iubire, laudă și adorare către Tatăl și iubitul Său Fiu, pentru dovezile de iubire care îi înconjurau. Ei recunoșteau ordinea și armonia creațiunii, care le vorbea despre înțelepciunea și cunoștința infinite. Ei descopereau continuu o frumusețe nouă și slavă suplimentară în căminul lor din Eden, ceea ce le umplea inimile cu o iubire mai adâncă, și stârnea de pe buzele lor expresii de recunoștință și reverență față de Creatorul lor. (Idem., pag. 26, 27).

Adam avea teme de contemplare în lucrările lui Dumnezeu în Eden, care era un cer în miniatură. Dumnezeu nu l-a format pe om doar pentru a contempla lucrările Sale glorioase; de aceea, El i-a dat mâini pentru a munci, precum și o minte și inimă pentru contemplare. Dacă fericirea omului ar consta în a nu face nimic, Creatorul nu i-ar fi dat lui Adam lucrare încredințată lui. Omul trebuia să își găsească fericirea în muncă precum și în meditație. (*The Review and Herald*, 24 februarie, 1874).

Dumnezeu, care a făcut atât de deosebit de frumos căminul din Eden al primilor noștri părinți, a dat și nobilii copaci, frumoasele flori și orice lucru frumos din natură, pentru fericirea noastră. (*The Health Reformer*, July 1, 1871).

Bucurie în misterele naturii

„Înțelege tu plutirea norilor, minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită?” (Iov 37:16).

Perechea sfântă nu erau doar niște copii sub grija părintească a lui Dumnezeu, ci studenți care își primeau instruirea de la Creatorul atot-înțelept. Ei erau vizitați de îngeri, și li s-a oferit comuniunea cu Creatorul lor, fără vreun vâl întunecos intermediar. Ei erau plini de vigoarea împărtășită de pomul vieții, și puterea lor intelectuală era doar cu puțin mai prejos decât a îngerilor. Tainele universului văzut - „lucrările minunate ale Celui care este desăvârșit în cunoștință” (Iov 37:16) ofereau o sursă inepuizabilă de instrucțiuni și desfătare. Legile și operațiunile naturii, care au antrenat în studiul lor oamenii timp de șase mii de ani, erau deschise înaintea minților lor de Modelatorul și Susținătorul a toate. Ei comunicau cu frunza și cu floarea, strângând de la fiecare secretele vieții lor. Adam era familiarizat cu fiecare creatură vie, începând de la puternicul hipopotam care se juca în ape, până la fluturele care plutește în raza de soare. Slava lui Dumnezeu din ceruri, lumile nenumărate în mișcarea lor de revoluție ordonată, „echilibrul norilor” (Iov 37:16 engl.), tainele luminii și ale sunetului, ale zilei și ale nopții - toate erau deschise studiului primilor noștri părinți. Pe fiecare frunză a pădurii sau piatră a munților, în fiecare stea care strălucește, pe pământ și în aer și pe cer era scris numele lui Dumnezeu. Ordinea și armonia creației le vorbea despre înțelepciunea și puterea infinite. Ei descopereau mereu câte o atracție ce le umplea inimile de iubire mai profundă și care le stârnea expresii proaspete de recunoștință.

Atât timp cât rămăneau credincioși legii divine, capacitatea lor de a cunoaște, de a se bucura, și de a iubi avea să crească permanent. Ei urmau să câștige constant noi comori de cunoștință, descoperind izvoare noi de fericire, și obținând percepții mai clare și tot mai clare ale iubirii de necuprins, interminabile a lui Dumnezeu. (*Patriarhi și profeți*, pag. 50, 51).

Sala de clasă originară, naturală

„[Adam și Eva] au auzit glasul lui Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei.” (Geneza 3:8).

Sistemul de educație instituit la începutul lumii trebuia să fie un model pentru oameni în decursul tuturor secolelor următoare. Ca ilustrare a principiilor sale a fost instituită o școală model în Eden, căminul primilor noștri părinți. Grădina Eden era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era învățătorul, iar părinții familiei umane erau studenții.

Creați pentru a fi „chipul și slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 11:7), Adam și Eva primiseră înzestrări care nu erau nedemne de destinul lor ales. Plini de grație și simetrici la statură, cu trăsături exacte și frumoase, chipurile lor strălucind de culoarea sănătății și lumina bucuriei și speranței, ei purtau în înfățișarea exterioară asemănarea Făcătorului lor. Această asemănare nu se manifesta doar în natura fizică. Fiecare facultate a minții și a sufletului reflecta slava Creatorului. Înzestrați cu daruri mentale și spirituale înalte, Adam și Eva au fost făcuți doar „cu puțin mai prejos decât îngerii” (Evrei 2:7), pentru ca ei să poată discerne nu doar minunile universului vizibil, ci să înțeleagă responsabilitățile și obligațiile morale...

În interesul Său pentru copiii Săi, Tatăl nostru cel ceresc a direcționat educația lor. Adesea ei erau vizitați de mesagerii Săi, îngerii cei sfinți, și primeau de la ei sfat și instruire. Adesea, când umblau în grădină în răcoarea zilei, ei auzeau vocea lui Dumnezeu, și mențineau comuniunea cu Cel Etern față în față. Gândurile Sale față de ei erau „gânduri de pace, și nu de nenorocire” (Ieremia 29:11). Fiecare scop al Său era binele lor suprem...

Legile și principiile de funcționare a naturii, și marile principii ale adevărului, care guvernează universul spiritual, erau deschise minților lor de către Autorul infinit a toate... Ei își dădeau seama de plăcerile existenței lor sfinte. (*Educația*, pag. 20–22).

Școala-model pentru toate timpurile

„Întreabă dobitoacele, și te vor învăța, păsările cerului, și îți vor spune; vorbește pământului, și te va învăța; și peștii mării îți vor povesti. Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri? El ține în mână sufletul a tot ce trăiește, suflarea oricărui trup omenesc.” (Iov 12:7-10).

„Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Lui” (Geneza 1:27), și era scopul Lui acela ca, cu cât mai mult trăia omul, cu atât mai bine să reflecte acest chip - cu atât mai pe deplin să reflecte slava Creatorului. Toate facultățile sale erau capabile de dezvoltare; capacitatea și vigoarea lor aveau să crească în mod continuu. Sfera oferită lor pentru activitate era vastă, câmpul deschis cercetării lor era glorios. Misterele universului vizibil - „lucrările minunate ale Celui care este perfect în cunoștință” (Iov 37:16) - invitau studiul omului. Comuniunea față în față cu Creatorul Său și inimă către inimă erau înaltul său privilegiu. Dacă i-ar fi rămas loial lui Dumnezeu, toate acestea ar fi fost ale sale pentru totdeauna. În decursul secolelor veșnice, el ar fi continuat să câștige comori noi de cunoștință, pentru a descoperi izvoarele proaspete ale fericirii, și să obțină concepții mai clare și tot mai clare despre înțelepciunea, puterea, și iubirea lui Dumnezeu. (Idem., pag. 15).

Grădina Edenului era o reprezentare a ceea ce dorea Dumnezeu să devină întregul pământ, și era scopul Său acela ca familia umană să crească în număr, ei să întemeieze noi cămine și școli asemenea acelor pe care le dăduse El. Astfel, în decursul timpului, întregul pământ avea să fie acoperit de căminele și școlile unde cuvintele și lucrările lui Dumnezeu să fie studiate, și unde studenții să fie astfel potriviți din ce în ce mai mult pentru a reflecta, de-a lungul secolelor nesfârșite, lumina și cunoștința slavei Sale. (Idem., pag. 22).

Sistemul de educație întemeiat imediat în Eden avea în centru familia. Adam era „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38), și de la Tatăl lor copiii Celui Prea Înalt își primeau instruirea. În sensul cel mai profund, școala lor era o școală de familie. (Idem., pag. 33).

Ziua favorită în Eden

„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:3).

Instituția Sabatului, care și-a avut originea în Eden, este la fel de veche ca și lumea însăși. (*Patriarhi și profeți*, pag. 336).

Porunca a patra își are originea la creațiune. Ziua de odihnă a Creatorului a fost sfințită de Adam în sfântul Eden. (*The Signs of the Times*, 28 februarie, 1884).

Dacă oamenii ar fi respectat Sabatul, nu ar fi existat niciodată un necredincios, un păgân sau un ateu în lume. Dacă Adam și Eva ar fi contemplat lucrările lui Dumnezeu în crearea lumii, dacă ar fi studiat motivul pentru care Dumnezeu le-a dat Sabatul, dacă ar fi privit la dovezile minunate pe care El li le dăduse când nu le-a oprit nimic din ceea ce le-ar fi sporit fericierea, ei ar fi fost în siguranță, și L-ar fi adorat pentru bunătatea și iubirea Sa față de ei, iar în loc de a asculta de sofistăriile lui Satan când arunca blam asupra lui Dumnezeu, și Îi atribuia motive egoiste, ei s-ar fi gândit la lucrările mâinilor Sale, și cântări, mulțumire și laudă ar fi izbucnit de pe buzele lor în adorare a Celui care i-a aprovizionat din abundență cu fiecare lucru bun. Dacă ar fi meditat la cum îi făcuse El obiectul grijii Sale supreme, ei nu ar fi căzut; însă, ei au uitat de prezența lui Dumnezeu. Ei au uitat că îngerii îi înconjurau pentru a-i păzi de fiecare pericol, și și-au îndepărtat privirea de la marele lor Binefăcător.

Sabatul este un test pentru această generație. Ascultând de porunca a patra în spirit și în adevăr, oamenii vor asculta de toate preceptele Decalogului. Pentru a îndeplini această poruncă, trebuie să Îl iubească pe Dumnezeu în mod suprem, și să își exercite iubirea față de toate creaturile pe care le-a făcut El. Domnul ne îndeamnă să ne „aducem aminte de ziua de Sabat, pentru a o păzi sfântă” (Exodul 20:11); iar, din moment ce acesta este îndemnul Lui, ne va acuza cineva că îi împovăram când le amintim de această poruncă? (Idem., 13 februarie, 1896).

Testul caracterului moral

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:16, 17).

Deși creați nevinovați și sfinți, primii noștri părinți nu au fost izolați de posibilitatea de a greși. Dumnezeu i-ar fi putut crea fără puterea de a încălca cerințele Sale, însă în acest caz nu ar fi fost posibilă dezvoltarea caracterului; serviciul adus de ei nu ar fi fost de bună voie, ci impusă. De aceea, El le-a dat puterea de a alege - puterea de a oferi, sau de a reține ascultarea lor. Și înainte de a putea primi din abundență binecuvântările pe care dorea să li le împartă, iubirea și credincioșia lor trebuiau testate.

A fost voia lui Dumnezeu aceea ca Adam și Eva să nu cunoască răul. Cunoștința răului - a păcatului și a rezultatelor acestuia, a trudei oboșitoare, a griji neliniștite, a dezamăgirii și mâhnirii, a durerii și morții - acestea i-au fost reținute din iubire. (*Educația*, pag. 23).

Domnul l-a pus pe om la probă pentru ca să își poată forma un caracter de o integritate neclintită pentru propria sa fericire și pentru slava Creatorului său. El îl înzestrase pe Adam cu puteri ale minții superioare oricărei alte creaturi pe care o făcuse. Puterile Sale mintale erau doar cu puțin mai prejos decât cele ale îngerilor...

Prima lecție morală dată lui Adam era aceea a tăgăduirii de sine. Frăiele conducerii proprii au fost așezate în mâinile sale. Judecata, rațiunea și conștiința trebuiau să dețină controlul...

Lui Adam și Evei li s-a permis să se servească din fiecare pom din grădină, mai puțin din unul. Aceasta a fost singura interdicție. Pomul interzis era pomul cunoștinței, pentru că împărtășindu-se din acel pom despre care Dumnezeu spusese „Să nu mănânci din el” (Geneza 2:17), ei urmau să aibă cunoștința păcatului, o experiență a neascultării. (*Confrontation*, pag. 12).

Începe sinistrul complot

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’” (Geneza 3:1).

Eva a plecat de lângă soțul ei, privind lucrurile minunate ale naturii, delectându-și simțurile cu culorile și miresmele florilor, și admirând frumusețea copacilor și arbuștilor. Ea medita la restricțiile pe care le așezase Dumnezeu asupra lor cu referire la pomul cunoștinței. Era mulțumită cu frumusețile și darurile pe care le oferise Dumnezeu pentru îndeplinirea fiecărei nevoi. Toate acestea, a spus ea, ni le-a dat Dumnezeu pentru a ne bucura. Acestea sunt toate ale noastre; pentru că Dumnezeu a spus: „Din fiecare pom al grădinii poți mânca liber: dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci” (Geneza 2:16, 17).

Eva se abătuse aproape de pomul interzis, și curiozitatea ei a fost trezită pentru a ști cum putea fi ascunsă moartea în fructul acestui copac frumos. A fost surprinsă să audă frământările ei preluate și repetate de o voce ciudată: „Oare a spus Dumnezeu să nu mâncați din fiecare pom al grădinii?” (Geneza 3:1). Eva nu era conștientă de faptul că își făcuse de cunoscut gândurile prin faptul că vorbise cu sine însăși cu o voce ce putea fi auzită; de aceea, a fost foarte uimită să audă frământările ei repetate de un șarpe. Ea chiar a crezut că șarpele avea cunoștința gândurilor ei, și că el trebuie că e foarte înțelept. (Idem., pag. 12, 13).

Nu putem împiedica întotdeauna gândurile care vin ca ispite, însă ne putem împotrivi vrăjmașului prin aceea că nu le exprimăm. Vrăjmașului sufletelor nu i se permite să citească gândurile oamenilor; însă el este un observator atent, și observă cuvintele și acțiunile lor, și în consecință își adaptează în mod abil ispitele...

O, dacă ar putea fi îndepărtat pentru o clipă vălul, și dacă s-ar putea vedea interesul pe care îl are întreg cerul pentru rasa umană! Dumnezeu și îngerii sfinți așteaptă cu nerăbdare să vadă dacă vom vrea să ne curățăm de tot păcatul. (*Historical Sketches*, pag. 146).

Strategia pașilor mărunți

„Pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:31).

Când Satan a devenit pe deplin conștient că nu mai exista nici o posibilitate de a fi adus din nou în favoarea lui Dumnezeu, răutatea sa și ura sa au început să se manifeste. El s-a consultat cu îngerii săi, și s-a făcut un plan pentru a lucra încă împotriva guvernării lui Dumnezeu. Când Adam și Eva au fost așezați în minunata grădină, Satană își crea planurile pentru a-i distruge. S-a consultat cu îngerii săi cei răi. Dacă ascultau de Dumnezeu, acest cuplu fericit nu putea fi deposedat de fericirea lui. Satan nu își putea exercita puterea asupra lor, dacă ei nu erau înainte de aceasta neascultători de Dumnezeu și nu pierdeau favoarea Lui. Ei trebuia să creeze un plan pentru a-i conduce la neascultare pentru ca să își atragă neplăcerea lui Dumnezeu și să fie aduși sub influența mai directă a lui Satan și a îngerilor săi. S-a hotărât că Satan își va asuma o altă formă și că va manifesta un interes pentru om. El trebuie să aducă insinuări față de credințioșia lui Dumnezeu, să pună la îndoială dacă Dumnezeu chiar vorbise serios în ceea ce a spus, apoi să le provoace curiozitatea, și să îi conducă într-acolo încât să iscodească planurile de nepătruns ale lui Dumnezeu, lucru de care a fost vinovat și Satan, și să facă raționamente referitor la cauza restricțiilor Sale referitor la pomul cunoștinței. (*Experiențe și viziuni*, pag. 146, 147).

Cu cuvinte blânde și plăcute, și cu o voce muzicală, [Satan] a abordat-o pe Eva cea uimită. Ea era surprinsă să audă un șarpe vorbind. El i-a elogiat frumusețea și grația, ceea ce nu i-a displicut Evei. Însă era uluită, pentru că știa că Dumnezeu nu îi dăduse șarpelui puterea de a vorbi.

Curiozitatea Evei a fost trezită. În loc de a fugi din acel loc, ea ascultă să audă un șarpe vorbind. Nu i-a trecut prin minte că ar putea fi acel vrăjmaș căzut, folosindu-se de șarpe ca medium. Era Satan cel ce vorbea, nu șarpele. Eva era înșelată, flatată, infatuată. Dacă ar fi întâlnit o persoană poruncitoare, care să aibă un chip de înger, și care li se fi asemănat, ea ar fi fost în gardă. Însă acea voce ciudată ar fi trebuit să o trimită de partea soțului ei, pentru a-l întreba de ce un altul i se adresează atât de nestingherit. Dar ea a intrat într-o controversă cu șarpele. Ea îi răspunde întrebărilor lui. (*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pag. 36).

Ocolind tacticile înșelătoare

„Înșelătoria este în inima celor ce cugetă răul.” (Proverbe 12:20).

Dacă Eva s-ar fi reținut de la a intra în controversă cu ispititorul, ea ar fi fost în siguranță; însă s-a aventurat să ducă tratative cu el și a căzut victimă a șiretlicurilor lui. Tot astfel sunt biruiți mulți astăzi. Ei se îndoiesc și discută referitor la cerințele lui Dumnezeu; și, în loc de a asculta poruncile divine, ei acceptă teorii omenești, care doar deghizează procedeele lui Satan. (*Marea luptă*, pag. 531, 532 engl.).

Satan este arhiamăgitorul. Rezultatele pentru noi ale acceptării ispitelor sale sunt mai rele decât orice pierdere pământească pe care o putem realiza, da, chiar mai rele decât moartea însăși. Cei care își cumpără succesul cu prețul îngrozitor al supunerii față de voința lui Satan vor descoperi că au făcut un târg rău. Orice comercializează Satan costă un preț mare. Avantajele pe care le prezintă sunt iluzii deșarte/miraje. Speranțele înalte pe care le expune pot fi asigurate doar cu pierderea lucrurilor care sunt bune și sfinte și pure. Zădărniciți-l pe Satan întotdeauna prin cuvântul „Stă scris”. „Binecuvântat este fiecare om care se teme de Domnul; care umblă în căile lui. Pentru că vei mânca rodul mâinilor tale: vei fi fericit, și va fi bine cu tine” (Matei 4:4; Psalmii 128:1, 2 engl.).

Cel care stă pregătit pentru a face faptele neprihănirii nu va fi înșelat de ademenirile vrăjmașului. Acțiunile sale vor fi cârmuite de un simț înalt al corectitudinii, și el va fi făcut în stare să distingă între corect și greșit, între adevăr, înaltul adevăr, și eroare. Cei care intră în împărăția cerului vor fi acei care nu au încercat să ascundă adevărul sau să înșele, cei prin care Dumnezeu a fost înălțat și cuvântul Său a fost apărat, cei în care principiul nu a fost aplicat greșit pentru a apăra șiretlicurile lui Satan.

Cărarea croită pentru cei răscumpărați ai Domnului este mult deasupra tuturor schemelor și practicilor lumești. Cei care umblă în aceasta trebuie să arate prin faptele lor puritatea principiilor lor. (*The Signs of the Times*, 24 februarie, 1909).

Stai în limitele a ceea ce a spus Dumnezeu

„Femeia a zis șarpelui: Putem mânca din toți pomii grădinii; însă despre rodul pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: Să nu mâncați din el, nici să nu îl atingeți, ca să nu muriți.” (Geneza 3:2, 3).

Eva exagerase cuvintele poruncii lui Dumnezeu. El le spusese lui Adam și Evei: „Însă din pomul cunoștinței binelui și răului, să nu mânânci: pentru că în ziua în care vei mânca din el vei muri cu siguranță” (Geneza 2:17). În controversa Evei cu șarpele, ea a adăugat „Nici să nu îl atingeți”. Aici a apărut subtilitatea șarpelui. Această afirmație a Evei i-a dat un avantaj: el a cules fructul și l-a așezat în mâna ei, folosind cuvintele ei, că El spusese, Dacă îl atingeți, veți muri. Vezi că nu vine nici o nenorocire dacă atingi fructul, nu vei avea parte de nici o nenorocire dacă mânânci din el. (*Confrontation*, pag. 14).

Fie ca nici unul din frații noștri zeloși... să nu fie în pericolul de a merge înaintea Domnului și de a face teste pentru alții, pe care Domnul nu le-a poruncit ca ei să le facă. (*Evangelizarea*, pag. 374).

Trebuie să fim atenți să nu facem legi asemenea legilor fariseilor, nici să nu prezentăm ca doctrine poruncile oamenilor. (*Slujirea medicală*, pag. 284 engl.).

Dumnezeu, în marea Sa iubire pentru om, i-a dat acea lege după care să își ordoneze comportamentul, pentru a fi limitat la a face acele lucruri care aveau chiar în această viață să îi sporească fericirea sa reală și aceea a creaturilor asemenea lui. Principiile poruncilor, împlinite în viața zilnică, înobilează și sfințesc inima și mintea, și oferă prin Hristos o condiție morală potrivită pentru societatea sfinților îngeri. Înțeleptul nostru Tată ceresc a știut ce reguli erau necesare pentru a-l păzi pe om de păcat și pentru a-i reglementa viața, conducându-l să practice astfel de virtuți care l-ar face să fie o persoană pregătită pentru cer. (*The Signs of the Times*, 18 iulie, 1878).

Domnul, în marea Sa milă, ne-a descoperit în Scripturi regulile Sale de viețuire sfântă, poruncile Sale și legile Sale. El ne spune în acestea păcatele pe care să le ocolim; El ne explică planul de mântuire și indică drumul spre cer. (*Christian Education*, pag. 188).

Cea mai veche minciună a lumii

„Șarpele i-a zis femeii: Cu siguranță nu veți muri: pentru că Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din acesta, vi se vor deschide ochii și veți fi asemenea dumnezeilor, cunoscând binele și răul.” (Geneza 3:4, 5).

[Geneza 3:4, 5 citat.] Aici tatăl minciunilor și-a prezentat declarațiile în contradicție directă cu cuvântul expres al lui Dumnezeu. Satan a asigurat-o pe Eva că ea a fost creată nemuritoare, și că nu exista nici o posibilitate ca ea să moară. El i-a spus că Dumnezeu știa că dacă ea și soțul ei ar mânca din pomul cunoștinței, înțelegerea lor ar fi luminată, extinsă și înnobilită, făcându-i egali cu El Însuși. Iar șarpele i-a răspuns Evei că porunca lui Dumnezeu, care le interzicea să mănânce din pomul cunoștinței, a fost dată pentru a-i ține într-o asemenea stare de supunere încât să nu obțină cunoștința, care însemna putere. El a asigurat-o că fructul acestui copac era de dorit mai mult decât orice alt copac din grădină pentru a-i face înțelepți, și pentru a-i înălța la o poziție de egalitate cu Dumnezeu. El, spuse șarpele, v-a refuzat rodul aceluia pom care, dintre toți copacii, este cel mai de dorit pentru gustul său delicios și efectul său înviorător.

Eva gândi că discursul șarpelui era foarte înțelept, și că interdicția lui Dumnezeu era nedreaptă. Ea privi cu dorință arzătoare asupra copacului încărcat cu roade, care păreau foarte delicioase. Șarpele mânca din el cu delectare vădită. Ea tânjea după acest fruct mai mult decât după orice alt soi pe care Dumnezeu îi dăduse dreptul desăvârșit să îl folosească. (*Confrontation*, pag. 13, 14).

Când sunt prezentate cerințele legii, oamenii încep să fabrice scuze pentru a continua în neascultare, susținând că Dumnezeu nu îi va pedepsi pentru că încalcă preceptele Sale. Să ne gândim cu mintea clară la acest lucru. Își va schimba Dumnezeu sfânta Sa lege pentru a se potrivi conveniențelor mele? Va consfinți El păcatul, și va sprijini El neascultarea? Dacă Dumnezeu ar avea un astfel de caracter, noi nu am putea să Îi oferim reverență. Autoritatea Sa nu ar putea fi respectată. Fiecare încălcare a legii lui Dumnezeu va fi vizitată de pedeapsa Sa asupra călcătorului. Plata păcatului este moartea. Dumnezeu este gelos pentru onoarea legii Sale; ea este temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. (*The Review and Herald*, 18 noiembrie, 1890).

Tragedie în Eden

„Când femeia a văzut că pomul era bun de mâncare, și că era plăcut ochilor, și că pomul era de dorit pentru a te face înțelept, ea a luat din fructul lui, și a mâncat, și i-a dat de asemenea și soțului ei cu ea; și el a mâncat.” (Geneza 3:6).

Îngerii i-au avertizat [pe Adam și Eva] referitor la Satan și i-au atenționat să nu se despartă unul de celălalt în activitățile lor, pentru că pot fi aduși în contact cu acest vrăjmaș căzut. Îngerii le-au recomandat de asemenea să urmeze îndeaproape indicațiile pe care li le dăduse Dumnezeu, pentru că aveau să fie siguri doar în ascultare desăvârșită...

[Eva] a greșit mai întâi prin faptul că s-a îndepărtat de soțul ei, apoi prin zăbovirea în jurul pomului interzis, și apoi prin faptul că a ascultat de vocea ispititorului, îndrăznind chiar să pună la îndoială ceea ce le-a spus Dumnezeu - „În ziua în care vei mânca din el, vei muri cu siguranță” (Geneza 2:17). Ea a crezut că Domnul probabil nu a vorbit chiar serios și, aventurându-se, și-a întins mâna, a luat din fruct și a mâncat. Era plăcut pentru ochi și plăcut pentru gust. Atunci a fost geloasă că Dumnezeu reținuse de la ei ceea ce era cu adevărat pentru binele lor, și i-a oferit fructul soțului ei, ispitindu-l prin aceasta. Ea i-a povestit lui Adam tot ceea ce îi spusese șarpele și și-a exprimat uimirea că acesta avea puterea vorbirii...

[Adam] a simțit cu siguranță că acesta era vrăjmașul contra căruia fuseseră avertizați, și că soția sa trebuia să moară. Ei trebuiau să fie separați. Iubirea sa pentru Eva era puternică și în descurajare totală el hotărî să împărtășească soarta ei. El apucă fructul și mănăcă grăbit din el. Atunci Satan triumfă.

El se răzvrătise în cer, și își câștigase simpatizanți care îl iubeau și care l-au urmat în rebeliunea sa. Căzuse și făcuse și pe alții să cadă împreună cu el. Și acum ispitise femeia să nu aibă încredere în Dumnezeu, să pună la îndoială înțelepciunea Sa, și să încerce să pătrundă în planurile Sale atotînțelepte. Satan știa că femeia nu va cădea singură. Adam, prin iubirea sa față de Eva, nu a ascultat de porunca lui Dumnezeu, și a căzut împreună cu ea.

Vestea despre căderea omului s-a răspândit în cer. Fiecare harfă a fost adusă la tăcere. Îngerii și-au aruncat coroanele de pe capetele lor în durere. (*Experiențe și viziuni*, pag. 147, 148).

Un avertisment din Eden

„Nu intra pe cărarea celor răi, și nu umbla pe calea celor nelegiuiți! Ferește-te de ea, nu trece pe ea; ocolește-o, și treci înainte!” (Proverbe 4:14, 15).

Satan dorește să facă să pară că... cunoștința binelui amestecată cu răul ar fi o binecuvântare, și că interzicându-i lui Adam și Evei să ia din fructul pomului, Dumnezeu le reținea un mare bine. El insista că din cauza minunatelor proprietăți de a da înțelepciune și putere, Dumnezeu le interzisese să guste din acesta, că astfel El încerca să îi împiedice de la a ajunge la o dezvoltare mai nobilă și de a găsi o fericire mai mare. El declară că și el însuși mănâncase din fructul interzis, și că drept rezultat dobândise puterea de a vorbi; și că, dacă și ei aveau să mănânce din acesta, ei aveau să ajungă într-o sferă mai înaltă de existență și să intre într-un câmp mai vast de cunoștință. În timp ce Satan pretindea că primise un mare bine mâncând din pomul interzis, el nu lăsa să răzbată că prin încălcarea poruncii el fusese alungat din cer. Aici era o înșelăciune, atât de ascunsă sub un acoperământ de aparent adevăr, încât Eva, fermecată, flatată, înșelată, nu a putut discerne amăgirea. Ea râvnea la ceea ce Dumnezeu interzisese; ea puse la îndoială înțelepciunea Sa. Ea zvârli la o parte credința, cheia cunoștinței...

„Vi se vor deschide ochii”, spusese vrăjmașul; „veți fi ca dumnezeii, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5). Ochii lor erau într-adevăr deschiși; dar ce deschidere tristă! Cunoștința răului, blestemul păcatului, a fost tot ceea ce au câștigat călătorii legii. Nu exista nimic otrăvitor în fruct, iar păcatul nu consta doar în cedarea în fața apetitului. Erau neîncrederea în bunătatea lui Dumnezeu, necredința în cuvântul Său, și respingerea autorității Sale acelea care i-au făcut pe primii noștri părinți călători ai legii, și care au adus în lume o cunoștință a răului. Aceasta a fost ceea ce a deschis ușa pentru fiecare specie de înșelăciune și eroare. Omul a pierdut totul pentru că a ales să asculte de înșelător mai degrabă decât de Cel care este Adevărul. (*Educația*, pag. 24, 25).

Haine sărăcăcioase, nepotrivite

„Li s-au deschis ochii la amândoi [Adam și Eva], și au cunoscut că erau goi; și au cusut laolaltă frunze de smochin, și și-au făcut șorțuri.” (Geneza 3:7).

Adam și Eva au mâncat amândoi din fruct, și au obținut o cunoștință pe care, dacă ar fi ascultat de Dumnezeu, nu ar fi avut-o niciodată - o experiență a neascultării și a neloyalității față de Dumnezeu - cunoștința că erau goi. Haina de nevinovăție, un acoperământ de la Dumnezeu, care îi înconjură, s-a depărtat; și ei au încercat să înlocuiască aceste haine cerești cosând laolaltă frunze de smochin ca șorțuri.

Acesta este acoperământul pe care l-au folosit călcătorii legii lui Dumnezeu începând cu zilele neascultării lui Adam și a Evei. Ei au cusut laolaltă frunze de smochin pentru a-și acoperi goliciunea cauzată de încălcarea legii. Frunzele de smochin reprezintă argumentele folosite pentru a acoperi neascultarea. Când Domnul atrage atenția bărbaților și femeilor la adevăr, va începe cusutul frunzelor de smochin pentru șorțuri, pentru a ascunde goliciunea sufletului. Însă goliciunea păcătosului nu este acoperită. Toate argumentele puuse unul lângă altul de toți cei care s-au interesat pentru această lucrare șubredă vor fi zădărnice.

Domnul Isus a pregătit un acoperământ, o haină a neprihănirii Sale, pe care El o va așeza asupra fiecărui suflet pocăit, credincios, care o va primi prin credință... Păcatul este călcarea legii; însă Hristos a murit pentru a face posibil ca păcatele fiecărui om să fie îndepărtate. Un șorț din frunze de smochin nu va acoperi niciodată goliciunea noastră. Păcatul trebuie îndepărtat, haina neprihănirii lui Hristos trebuie să îl acopere pe călcătorul legii lui Dumnezeu. Atunci când Domnul privește asupra păcătosului care crede, El vede nu frunze de smochin care îl acoperă, ci propria Sa robă de neprihănire, care este ascultarea desăvârșită de legea lui Iehova. (*The Review and Herald*, November 15, 1898).

Luați avertismentul. Nu vă devotați prețiosul timp de probă pentru a coase laolaltă frunze de smochin pentru a acoperi goliciunea care este rezultatul păcatului. (*Manuscript Releases*, vol. 21, pag. 194).

Nu-ți folosește să te ascunzi

„Adam și soția sa s-au ascuns de prezența Domnului între copacii grădinii.” (Geneza 3:8).

Domnul privi la Adam și Eva cum luau din pomul interzis. În vina lor, ei au fugit din prezența Sa și „s-au ascuns”, însă Dumnezeu i-a văzut; ei nu își puteau acoperi rușinea de ochii Săi. (The Review and Herald, March 27, 1888).

Adam și Eva s-au convins că dintr-o chestiune atât de minoră ca mâncatul din pomul oprit nu puteau rezulta consecințe atât de îngrozitoare precum declarase Dumnezeu. Însă această chestiune minoră era păcat, era călcarea a legii de neschimbat și sfinte a lui Dumnezeu, și aceasta a deschis asupra lumii noastre stăvilarele morții, și a vaiurilor nespuse. Secol după secol, de pe pământul nostru s-a înălțat un strigăt continuu de tânguire, și întreaga creație geme și se muncește în durere ca urmare a neascultării omului. Cerul însuși a simțit efectele rebeliunii sale contra lui Dumnezeu. Calvarul stă ca un memorial al sacrificiului uimitor cerut ca ispășire pentru încălcarea legii divine. Să nu apreciem că păcatul este un lucru neînsemnat. Nu vor purta mâinile, picioarele și coasta infinitului Fiu al lui Dumnezeu o mărturie veșnică înaintea universului despre răutatea și blestemul său nespuse?

O, fie ca asupra minților tinerilor și bătrânilor să se facă o impresie corectă referitor la păcătoșenia deosebită a păcatului! O, fie ca toți să aibă o înțelegere dreaptă a caracterului ofensiv pe care îl are acesta în ochii lui Dumnezeu, și la răul pe care i-l produce omenirii! Cuvântul adevărului declară: „Fii sigur că păcatul te va ajunge” (Numeri 32:23). Caracterul real al fiecărei fapte din viața ta va fi descoperit atunci. S-ar putea ca și în această viață, prin providența lui Dumnezeu, unele circumstanțe neașteptate să scoată la iveală faptele tale rele ascunse; însă, dacă vei reuși să îți ascunzi adevăratul caracter de ochii oamenilor, există o zi inevitabilă a revelațiilor rezervată pentru fiecare suflet care nu se pocăiește de păcatele sale, și nu părăsește tot răul prin puterea lui Hristos, care a murit pentru ca noi să putem trăi... „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată” (Eclesiastul 12:14). (Idem).

Rușinat și prins în cursă

„Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam și i-a zis: Unde ești? Și el i-a spus: Am auzit vocea ta în grădină, și m-am temut, pentru că eram gol; și m-am ascuns.” (Geneza 3:9, 10).

După ce Adam și Eva au luat din fructul oprit, ei au fost umpluți de un sentiment de rușine și groază. Mai întâi singurul lor gând a fost cum să își scuze păcatul înaintea lui Dumnezeu și să scape de sentința de moarte de care se temeau. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 637 engl.).

În nevinovăția și sfințenia lor [Adam și Eva] întâmpinau cu bucurie apropierea Creatorului lor; însă acum fugiră îngroziți și căutau să se ascundă în cele mai ferite ascunzători ale grădinii. (*Patriarhi și profeți*, pag. 57).

Satan a realizat căderea primilor noștri părinți; și din acel timp până în prezent, satisfacerea ambiției omenești și îngăduirea speranțelor egoiste s-au dovedit ruina omenirii.

Sub Dumnezeu, Adam avea să stea ca și cap al familiei pământene pentru a menține principiile familiei cerești. Aceasta ar fi adus pace și fericire. Însă Satan era hotărât să se împotrivescă legii că „nimeni nu trăiește pentru sine însuși” (Romani 14:7). El dorea să trăiască pentru sine însuși. El căuta să devină el însuși centrul influenței. Aceasta a fost ceea ce a incitat la răzvrătire în cer, și acceptarea de către om a acestui principiu a fost ceea ce a adus păcatul în lume. Când Adam a păcătit, omul s-a despărțit de centrul rânduit de cer. Un demon a devenit puterea centrală în lume. Unde ar fi trebuit să fie tronul lui Dumnezeu, Satan și-a așezat tronul său. Lumea și-a adus omagiul, ca o jertfă de bună voie, la picioarele vrăjmașului.

Încălcarea legii lui Dumnezeu a adus un alai de vai și moarte. Prin neascultare, puterile omului au fost pervertite, și egoismul a luat locul iubirii. Natura sa a devenit atât de slăbită încât era imposibil pentru el să reziste puterii diavolului; iar ispitorul și-a văzut împlinit scopul de a zădărnici planul divin al creării omului... Omul își alesese conducătorul care l-a înlănțuit la carul său de captivi. (*The Review and Herald*, 16 ianuarie, 1913).

Dând vina pe oricine altcineva

„Și Domnul Dumnezeu a zis: “Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” Omul a răspuns: “Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.” (Geneza 3:11, 12).

Adam nu putea nici să își nege, nici să își scuze păcatul; însă, în loc să dea pe față căință, el s-a străduit să arunce blamul asupra soției sale, și astfel asupra lui Dumnezeu însuși: [Geneza 3:12 citat.] Cel care, din iubire pentru Eva alesese deliberat să piardă aprobarea lui Dumnezeu, căminul său din paradis, și o viață veșnică de bucurie, putea acum, după căderea sa, să încerce să își facă tovarășa, și chiar pe Creatorul Însuși, responsabili pentru fărâdeleaga sa. Atât de teribilă este puterea păcatului.

Când a fost întrebată femeia „Ce este aceasta, ce ai făcut tu?”, ea a răspuns „Șarpele m-a înșelat, și am mâncat” (Geneza 3:13). „De ce ai creat șarpele? De ce i-ai îngăduit să intre în Eden?” - acestea erau întrebările implicate de scuza ei pentru păcat. Astfel, asemenea lui Adam, ea l-a învinuit pe Dumnezeu de responsabilitatea păcatului ei. Spiritul de îndreptățire de sine și-a avut originea în tatăl minciunilor; a fost îngăduit de primii noștri părinți imediat ce ei s-au supus influenței lui Satan, și a fost dat pe față de toți fiii și toate fiicele lui Adam. În loc de a-și mărturisi plini de umilință păcatele, ei încearcă să se ocrotească aruncând blamul asupra altora. (*Patriarhi și profeți*, pag. 57, 58).

Când păcatul a ucis percepțiile morale, răufăcătorul nu mai discerne efectele caracterului său, nici nu mai realizează enormitatea răului pe care l-a comis; și dacă nu se supune puterii convingătoare a Duhului Sfânt, el rămâne în orbire parțială față de păcatele sale. Mărturisirile sale nu sunt sincere nici serioase. La fiecare recunoaștere a răului său, el adaugă o scuză pentru a-și dezvinovăți purtarea, declarând că dacă nu ar fi fost anumite circumstanțe nu ar fi făcut aceasta sau aceea, pentru care este muștrătat... [Însă] adevărata căință îl va conduce pe un om să își ducă singur vina și să o recunoască fără înșelăciune și prefăcătorie. (*Calea către Hristos*, pag. 40).

O răscumpărare necesară - se găsește!

„Dacă este un înger mijlocitor, unul din miile acelea, care vestesc omului calea pe care trebuie să o urmeze, Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului: *“Izbăvește-l, ca să nu se coboare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el!”* (Iov 33:23, 24).

Mâhnirea a cuprins cerul, când s-a înțeles că omul era pierdut și că lumea pe care Dumnezeu o crease avea să fie umplută de muritori condamnați la nenorocire, boală și moarte, și nu era nici o cale de ieșire pentru delicvent. Întreaga familie a lui Adam trebuia să moară. L-am văzut pe iubitul Isus și am observat o expresie de simpatie și mâhnire pe înfățișarea Sa. Imediat L-am văzut apropiindu-se de lumina deosebit de strălucitoare care Îl înconjura pe Tatăl. Îngerul meu însoțitor mi-a spus: El este într-o discuție strânsă cu Tatăl Său. Neliniștea îngerilor părea a fi intensă în timp ce Isus comunica cu Tatăl Său. De trei ori El a fost închis înăuntru de lumina glorioasă din jurul Tatălui, iar a treia oară când El a venit de la Tatăl, s-a putut vedea persoana Sa. Înfățișarea Sa era calmă, liberă de orice nedumerire sau îndoială, și strălucea de bunăvoință și grație, pe care cuvintele nu le pot exprima. Atunci el a făcut cunoscut oștii îngerești că s-a găsit o cale de scăpare pentru omul pierdut. El le-a spus că Îl implorase pe Tatăl Său, și că se oferise să își dea viața ca răscumpărare, să ia sentința morții asupra Sa, pentru ca prin El omul să poată găsi iertare; că prin meritele sângelui Său, și prin ascultare de legea lui Dumnezeu, ei puteau avea favoarea lui Dumnezeu, și puteau fi aduși în acea grădină minunată, și puteau mânca din fructul pomului vieții.

La început, îngerii nu se puteau bucura; deoarece Conducătorul lor nu le-a ascuns nimic, ci a deschis înaintea lor planul de mântuire. Isus le-a spus că El avea să stea între mânia Tatălui Său și omul vinovat, că El avea să poarte nelegiuirea și disprețul, și că doar puțini aveau să Îl primească drept Fiu al lui Dumnezeu. (*Experiențe și viziuni*, pag. 149, 150).

[Îngerul spuse:] „A fost chiar o luptă cu Dumnezeul cerului, dacă să îl lase pe omul vinovat să piară, sau să Îl dea pe iubitul Său Fiu să moară pentru El.” (Idem., pag. 151, 152).

Cu ce preț mare!

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi.” (1 Petru 1:18-20).

[Anticipând, Isus le-a spus îngerilor că] El avea să părăsească toată gloria Sa în cer, să apară pe pământ ca om, să se umilească asemenea unui om, să devină familiarizat prin propria Sa experiență cu diferitele ispite care aveau să îl împresoare pe om, pentru ca să știe cum să îi mângâie pe acei ce ar fi ispitiți; și că, în cele din urmă, după ce misiunea Sa de învățător avea să fie încheiată, El urma să fie dat în mâinile oamenilor, și să sufere aproape orice cruzime și suferință pe care Satan și îngerii săi puteau să îi inspire pe oamenii răi să o comită; că avea să sufere ore îngrozitoare de agonie, la care nici măcat îngerii nu puteau să privească, ci aveau să își acopere fețele la vederea acelei priveliști. Nu doar agonie fizică avea să sufere El, ci agonie mentală, cu care suferința fizică nu poate fi comparată în nici un mod. Greutatea păcatelor întregii lumi avea să fie asupra Sa. El le-a spus că avea să moară și să învie din nou a treia zi, și că urma să se înalțe la Tatăl pentru a mijloci pentru omul rătăcit, vinovat.

Îngerii s-au prosternat înaintea Sa. Ei și-au oferit viațele lor. Isus le-a spus că prin moartea Sa avea să îi salveze pe mulți, că viața unui înger nu putea plăti datoria. Doar moartea Sa putea fi acceptată de Tatăl ca răscumpărare pentru om. (Idem., pag. 150).

Cum ar trebui noi beneficiarii unei asemenea iubiri și înjosiri, să apreciem taina mântuirii! Splendorile lumii, prezentate în forma lor cea mai atrăgătoare, ar trebui să se scufunde în lipsă de importanță în fața acestei mari umiliri. Cei care sunt adevărații urmași ai lui Hristos vor fi dispuși să sufere de dragul Său. Când contemplă această taină, inima lor va fi umplută de iubire gingașă, de o devoțiune vie. Ei vor simți că trebuie să urmeze exemplului celui care a mers din loc în loc făcând bine, și care și-a dat cu voioșie viața pentru a ne răscumpara din degradarea păcatului. (*The Review and Herald*, 15 iulie, 1909).

Suferind pentru a salva

„Apoi a adăugat că Fiul omului trebuie să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și a treia zi să învie.” (Luca 9:22).

Isus ... le-a spus [îngerilor] că ei urmau să aibă partea lor de îndeplinit, de a fi cu El și de a-L întări în diferite momente; că El avea să ia natura căzută a omului, și că tăria lui nu avea să fie nici măcar egală cu a lor; că ei aveau să fie martori ai umilirii Lui și ai suferințelor lui; și că atunci când aveau să fie martori ai suferințelor Sale, și ai urii oamenilor contra Lui, ei vor fi mișcați de cea mai adâncă emoție, și prin iubirea lor pentru El vor dori să Îl elibereze și să Îl scape de ucigașii Lui; însă, că ei nu trebuie să intervină pentru a împiedica lucrurile pe care le vor vedea; și că vor avea o parte de îndeplinit în învierea Sa...

Cu o tristețe sfântă Isus i-a mângâiat și i-a înveselit pe îngeri și i-a informat că după aceasta cei pe care avea să îi răscumpere El aveau să fie cu El, și că prin moartea Sa el avea să îi răscumpere pe mulți și să îl distrugă pe cel care avea puterea morții. Iar Tatăl Său avea să Îi dea împărăția și mărirea împărăției de sub întregul cer, și că El avea să le dețină pentru veșnicie. Satan și păcătoșii aveau să fie distruși, pentru a nu mai tulbura niciodată cerul, nici pământul nou curățit. Isus a poruncit oștirii cerești să se împace cu planul pe care Tatăl Său îl acceptase și să se bucure că prin moartea Sa omul căzut putea să fie din nou înălțat pentru a obține favoarea lui Dumnezeu și a se bucura de cer.

Atunci bucuria, o bucurie inexprimabilă, a umplut cerul. Iar oastea cerească intonă un cântec de laudă și adorare. Ei își atinseră harfele și cântară o armonie mai înaltă decât înainte, pentru marele har și marea umilire a lui Dumnezeu, dând pe Mult Iubitul Său pentru a muri pentru un neam de răzvrățiți. Lauda și adorarea se revărsau pentru tăgăduirea de sine a lui și sacrificiul lui Isus; că El a vrut să consimtă să părăsească sânul Tatălui, și să aleagă o viață de suferință și teamă, și să moară o moarte rușinoasă. (*Experiențe și viziuni*, pag. 150, 151).

Promisiunea în simboluri

„Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțece, și să mănânci țărână. Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.“ (Geneza 3:14, 15).

Sentiința pronunțată asupra lui Satan [Geneza 3:15 citat] a fost prima promisiune despre răscumpărarea care avea să fie îndeplinită prin Hristos. (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 222 engl.).

Cine putea să introducă principiile rânduite de Dumnezeu în domnia și guvernarea Sa pentru a contracara planurile lui Satan și a întoarce lumea la loialitatea ei? Dumnezeu spune: *Îl voi trimite pe Fiul Meu* [Ioan 3:16 citat]. Acesta este remediul pentru păcat. Hristos spune: *„Unde Satan și-a așezat tronul său, acolo va sta crucea Mea. Satan va fi alungat afară, și Eu voi fi înălțat pentru a atrage la Mine pe toți oamenii. Eu voi deveni centrul lumii răscumpărate. Domnul Dumnezeu va fi înălțat. Cei care acum sunt controlați de ambiție omenească, de pasiuni omenești, vor deveni lucrători pentru mine. Influențele rele au conspirat pentru a contracara tot binele. S-au aliat într-o confederație pentru a-i face pe oameni să creadă că e drept să se opune legii lui Iehova. Însă oastea Mea se va confrunta cu forțele satanice. Spiritul Meu se va uni cu fiecare agent ceresc pentru a li se împotrivi. Voi angaja fiecare unealtă omenească sfințită din univers. Nici unul dintre agenții mei nu trebuie să lipsească. Am de lucru pentru toți cei ce Mă iubesc, activitate pentru fiecare suflet care dorește să lucreze sub conducerea Mea. Activitatea armatei lui Satan, pericolul care înconjoară sufletul omenesc, cere energiile fiecărui lucrător. Însă, nu trebuie exercitată nici o constrângere. Depravarea omenească trebuie să întâlnească iubirea, răbdarea și lunga suferință a lui Dumnezeu. Lucrarea mea trebuie să fie aceea de a-i salva pe cei care sunt sub conducerea lui Satan.”*

Prin Hristos, Dumnezeu lucrează pentru a-l aduce pe om înapoi la relația Sa inițială cu Creatorul său și pentru a corecta influențele dezorganizatoare introduse de Satan. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 236 engl.).

Înșelat înspre sclavie

„Mă tem ca nu cumva, prin vreun mijloc, la fel cum șarpele a înșelat-o pe Eva, tot astfel și mințile voastre să fie corupte de la simplitatea care este în Hristos.” (2 Corinteni 11:3).

Eva a fost înșelată de șarpe și a fost făcută să creadă că Dumnezeu nu va face după cum a spus... Șarpele spusese că ea nu avea să moară, și ea nu a simțit efectele rele ale mâncării din pom, nimic ce putea fi interpretat ca însemnând moarte, ci, în loc de aceasta, o senzație plăcută, pe care și-o imagina că era după cum simt îngerii. Experiența ei stătea expusă contra poruncii exprese a lui Iehova, totuși Adam și-a permis să fie sedus de ea.

La fel descoperim și astăzi, chiar în pretinsa lume religioasă. Poruncile exprese ale lui Dumnezeu sunt încălcate; și „pentru că pedeapsa pentru o lucrare rea nu este îndeplinită imediat, de aceea inima fiilor oamenilor este deplin hotărâtă în ei să facă răul” (Eclesiastul 8:11). În ciuda celor mai clare porunci ale lui Dumnezeu, bărbații și femeile vor urma propriilor lor înclinații, și apoi vor îndrăzni să se roage pentru acea chestiune, pentru a-L convinge pe Dumnezeu să le permită să meargă contra voinței Lui clare. Satan vine lângă aceste persoane, la fel cum a făcut-o cu Eva în Eden, și îi impresionează. Ei au un exercițiu al minții și pe acesta îl relatează ca pe o minunată experiență pe care le-a dat-o Dumnezeu. Însă adevărata experiență va fi în armonie cu legile naturale și divine; experiența falsă se expune singură contra legilor vieții și a preceptelor lui Iehova. (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 108, 109).

[Satan] a încercat să o flateze pe Eva făcând-o să creadă că ei vor fi înălțați deasupra sferei omenescului. Însă Hristos, prin exemplul pe care ni l-a lăsat, încurajează familia umană să fie oameni care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu în sfera omenescului. El Însuși a devenit om, nu sclav înlănțuit al lui Satan pentru a practica atributele sale, ci un om cu putere morală, ascultător de legea lui Dumnezeu, care este transcrierea caracterului Său. (*The Signs of the Times*, 14 octombrie, 1897).

Doar Hristos însuși a stat nemânjit într-o lume de egoism, unde oamenii își distrugeau prietenul sau fratele pentru a-și îndeplini un plan pus în mâinile lor de Satan.... În mijlocul strigătelor egoismului, El putea spune oamenilor: Întoarceți-vă la centrul vostru - Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 237 engl.).

Înjosit de ambiție

„Femeii [Dumnezeu] i-a spus: Îți voi înmulți mult necazul și însărcinarea ta; în durere vei naște copii; și dorința ta se va ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.” (Geneza 3:16).

În creațiune Dumnezeu o făcuse [pe Eva] egală cu Adam. Dacă ei ar fi rămas ascultători de Dumnezeu - în armonie cu marea Sa lege a iubirii - ei ar fi fost întotdeauna în armonie unul cu celălalt; însă păcatul adusesse dezarcord, și acum unirea lor putea fi menținută și armonia putea fi păstrată doar prin supunerea uneia dintre părți celeilalte. Eva fusese prima în fărădelege, și ea căzuse în ispită prin separarea de tovarășul ei, contrar indicației divine. Prin cererea ei, Adam păcătuiuse, și ea a fost acum pusă în supunere față de soțul ei. Dacă principiile impuse de legea lui Dumnezeu ar fi fost cultivate de rasa căzută, atunci această sentință, deși răsărită din rezultatele păcatului, s-ar fi dovedit o binecuvântare pentru ei; însă abuzul bărbatului de supremația dată astfel lui, a făcut prea adesea soarta femeii foarte amară și i-au făcut viața o povară.

Eva fusese perfect fericită alături de soțul ei în căminul din Eden; însă, ca neliniștile Eve moderne, ea a fost flatată de speranța de a intra într-o sferă mai înaltă decât cea pe care i-o desemnase Dumnezeu. În încercarea de a se înălța mai sus de poziția ei inițială, ea căzu mult sub aceasta. Un rezultat similar va fi obținut de toate cele care se încapățânează să nu își preia cu bucurie datoriile vieții în conformitate cu planul lui Dumnezeu. În eforturile lor de a ajunge la poziții mai înalte pentru care El nu le-a pregătit, multe lasă liber locul în care ar putea fi o binecuvântare. În dorința lor după o sferă mai înaltă, multe și-au sacrificat adevărata demnitate femină și noblețea caracterului, și au lăsat nefăcută exact lucrarea pe care le-o desemnase Cerul. (*Patriarhi și profeți*, pag. 58, 59).

Fiii Regelui ceresc, membrele familiei regale, vor simți o povară a responsabilității de a ajunge la o viață superioară, pentru ca să poată fi aduse într-o legătură mai strânsă cu cerul... [Ele] nu vor fi mulțumite cu modele și nebuniile care absorb mintea și afecțiunile femeilor în aceste ultime zile. (*Mărturi*, vol. 3, pag. 484 engl.).

Speranță în ciuda pământului blestemat

„Omului [Dumnezeu] i-a zis: “Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: “Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale.” (Geneza 3:17).

Unde a fost cândva scris doar caracterul lui Dumnezeu, cunoștința binelui, acum era scris de asemenea și caracterul lui Satan, cunoștința răului. De la natura, care acum descoperea cunoștința binelui și a răului, omul trebuia să primească în mod continuu avertizment referitor la rezultatele păcatului.

În floarea aplecată, veștejită, și în frunza în cădere, Adam și tovarășa sa aveau mărturia primelor semne ale decăderii. Minților lor le era prezentată în mod viu realitatea necruțătoare că orice lucru viu trebuie să moară. Chiar aerul, de care depindea viața lor, purta semințele morții.

În mod continuu li se amintea de suveranitatea lor pierdută. Între creaturile inferioare Adam stătuse ca un rege, și atât timp cât el rămânea loial lui Dumnezeu, toată natura recunoștea conducerea sa; însă, când el a călcat legea, stăpânirea aceasta a fost spulberată. Spiritul rebeliunii, căruia el îi deschisese calea, s-a extins în întreaga lume animală...

[Încă] înainte ca ei să audă despre spinii și pălămida, truda și necazul care aveau să fie partea lor, sau despre țărâna în care trebuie să se întoarcă, ei auziră cuvinte care nu puteau să nu le dea speranță. Și tot ceea ce fusese pierdut prin cedarea față de Satan putea fi recâștigat prin Hristos.

Această sugestie ne-o repetă și nouă astăzi natura. Deși mânjită de păcat, ea vorbește nu doar despre creare, ci și despre răscumpărare. Deși pământul dă mărturie despre blestem în semnele evidente ale decăderii, el este încă bogat și frumos în dovezile puterii dătătoare de viață. Copacii își leapădă frunzele, doar pentru a fi înveșmântați în verdeață proaspătă; florile mor, pentru a răsări în frumusețe nouă; și în fiecare manifestare a puterii creatoare este prezentată asigurarea că putem fi creați din nou în „neprihănirea și sfințirea adevărului” (Efeseni 4:24) (*Educația*, pag. 26, 27).

Alungat din Eden

„De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învărtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.” (Geneza 3:23, 24).

Adam și Eva ar fi trebuit să fie pe deplin satisfăcuți cu cunoștința de Dumnezeu obținută din lucrările Sale create și primite prin instrucțiuni de la îngerii sfinți. Însă curiozitatea lor a fost trezită pentru a deveni familiarizați cu aceea despre care Dumnezeu intenționa ca ei să nu aibă cunoștință. Era pentru fericirea lor să fie ignoranți față de păcat. Starea înaltă de cunoștință la care se gândeau să ajungă mâncând din fructul interzis, i-a scufundat în degradarea păcatului și a vinei. (*Confrontation*, pag. 15).

Veștile despre căderea omului s-au răspândit în întregul cer. Fiecare harfă a fost redusă la tăcere. Îngerii și-au aruncat jos coroanele de pe cap în durere. Tot cerul era în mișcare. S-a ținut un consiliu pentru a decide ce trebuia făcut cu perechea vinovată. Îngerii s-au temut că aceștia vor pune mâna și vor mânca din pomul vieții și vor deveni păcătoși nemuritori. Însă Dumnezeu a spus că El îi va alunga pe călcători din grădină. Îngerilor li s-a dat imediat misiunea de a păzi calea spre pomul vieții. Fusese planul studiat al lui Satan ca Adam și Eva să nu asculte de Dumnezeu, să cadă în dizgrația Sa, și apoi să trăiască pentru totdeauna în păcat și neascultare, și astfel păcatul să fie immortalizat. Însă îngerii sfinți au fost trimiși pentru a-i alunga din grădină, și pentru a închide drumul spre pomul vieții. Fiecare dintre acești îngeri puternici avea în mână sa dreaptă ceva ce avea înfățișarea unei săbii strălucitoare.

Atunci Satan triumfă. El îi făcuse pe alții să sufere prin căderea sa. El fusese exclus din cer, aceștia din Paradis. (*Experiențe și viziuni*, pag. 148, 149).

Adam și Eva aleseseră cunoștința răului, iar dacă își recâștigau vreodată poziția pe care o pierduseră trebuiau să o recâștige în condițiile nefavorabile pe care le aduseseră asupra lor înșile. (*Educația*, pag. 60).

Dovezi ale mării mile a lui Dumnezeu

„Lui Adam și soției sale Domnul Dumnezeu le-a făcut haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele.” (Geneza 3:21).

În umilință și tristețe inexprimabilă Adam și Eva au părăsit frumoasa grădină în care fuseseră atât de fericiți până când călcase răsunetul poruncii lui Dumnezeu. Atmosfera se schimbase. Nu mai era atât de stabilă ca înainte de cădere. Dumnezeu i-a îmbrăcat cu haine din piei pentru a-i proteja de sentimentul de răcoare și apoi de căldura la care erau expuși.

Îngerii lui Dumnezeu au primit misiunea de a vizita perechea căzută și de a-i informa că deși nu mai puteau deține în posesia lor proprietatea lor sfântă, căminul lor din Eden, din cauza încălcării legii lui Dumnezeu, cu toate acestea, cazul lor nu era complet lipsit de speranță. Fiul lui Dumnezeu fusese mișcat de milă când văzu condiția lor lipsită de speranță și Se oferise voluntar să ia asupra Sa pedeapsa ce li se cuvenea lor, și să moară pentru ei pentru ca ei să poată trăi încă, prin credință în ispășirea pe care Hristos s-a oferit să o facă. S-a deschis o ușă a speranței, pentru ca omul, în ciuda marelui său păcat, să nu fie sub controlul absolut al Satanei. Avea să i se ofere o perioadă de probă în care, printr-o viață de pocăință și credință în ispășirea Fiului lui Dumnezeu, să poată fi răscumpărat de încălcarea legii Tatălui, și astfel să fie înălțat la o poziție unde eforturile Sale de păzire a legii să fie acceptate.

Îngerii le-au relatat mâhnirea care s-a simțit în cer, când s-a anunțat că ei călcase răsunetul legii lui Dumnezeu, fapt care făcuse necesar ca Hristos să facă marele sacrificiu al propriei Sale vieți prețioase.

Când Adam și Eva au realizat cât de înălțată și de sfântă era legea lui Dumnezeu, a cărei încălcare a făcut necesar un sacrificiu atât de costisitor pentru a-l salva pe om de la ruină completă, ei s-au rugat ca ei și urmașii lor să sufere pedeapsa încălcărilor lor, mai degrabă decât ca iubitul Fiul al lui Dumnezeu să facă acest mare sacrificiu. (*The Signs of the Times*, 30 ianuarie, 1879).

Ce coborâre minunată!

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14).

Coborârea lui Hristos în favoarea omului a fost o minune pentru îngeri. Răscumpărarea prin Hristos a fost pentru ei o taină a iubirii și înțelepciunii, și ea le-a absorbit interesul chiar mai mult decât o făcuse lucrarea de creațiune. Asemenea iubire îi uimea și îi încânta. Ea era atât de arzătoare, de neegalată, atât de lipsită de egoism, încât ei nu puteau să o înțeleagă. Crearea omului la început, formarea cerurilor și a pământului, frumusețea și slava cu care Dumnezeu îmbrăcase totul în natură, invitasе uimirea și admirația universului cerului, reverența și iubirea lor. Însă această coborâre a Comandantului lor, dând tronul pentru un grajd în Betleem, și supunându-se la derâdere și insulte, sărăcie și moarte de răufăcător, reclamau cea mai înaltă adorare și cea mai profundă bucurie din partea oștilor strălucitoare ale cerului. Bucuria și lauda lor au izbucnit la anunțul păstorilor de pe dealurile Betleemului...

Numai omul, el, pentru care a fost făcut acest sacrificiu, manifesta indiferență. El, care mai mult decât toți ceilalți ar fi trebuit să fie interesat, încântat, captivat și umplut de cea mai profundă recunoștință, era neclintit, neimpresionat. Această indiferență este vizibilă astăzi nu doar în cei care sunt în rebeliune vădită față de Dumnezeu, ci și în cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos. Aceștia vor primi o condamnare mai mare; pentru că Hristos este mai mult dezonorat de cei care mărturisesc numele Lui, dar care în fapte Îl neagă, decât de cei care stau în răzvrătire pe față contra voii Sale. Hristos nu este făcut de rușine de viețile păcătoase ale păcătoșilor, așa cum este făcut de preținșii creștini ale căror vieți nu sunt sfințite prin adevărul pe care ei îl mărturisesc. (*The Review and Herald*, 15 iulie, 1909).

Motivul pentru care marile și grandioasele adevăruri care ne-au fost prezentate nouă nu înfăptuiesc mai mult este că noi nu trăim aceste adevăruri; de aceea, ele sunt lipsite de puterea de a ne influența. Avem nevoie să apreciem mai profund adevărul. (*The Signs of the Times*, 2 mai, 1900).

O rază de lumină în întuneric

„El [Isus] va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Matei 1:21).

După călcarea de lege a lui Adam în Eden, Hristos a fost cel pe care ni l-a dat Dumnezeu, nu pentru ca noi să fim salvați în păcatele noastre, ci pentru ca să fim eliberați de păcatele noastre, pentru ca noi să ne întoarcem la loialitatea noastră față de Dumnezeu și să devenim copii ascultători. Când ne supunem mințile noastre, sufletele noastre, trupurile noastre și tot al nostru controlului Spiritului lui Dumnezeu, atunci Duhul adevărului este cu noi...

Este adevărat că Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său singur-născut ca să moară pentru noi, să sufere pedeapsa legii [încălcate] a lui Dumnezeu. Trebuie să ne gândim la aceasta și să zăbovim asupra acestui lucru. Și când mințile noastre zăbovesc constant asupra iubirii fără egal a lui Dumnezeu pentru rasa căzută, începem să Îl cunoaștem pe Dumnezeu, să devenim familiarizați cu El, să avem o cunoștință a lui Dumnezeu și despre cum Isus Hristos, când a venit în lumea noastră, a pus deoparte hainele Sale regale și coroana Sa împărătească, și Și-a îmbrăcat divinitatea în umanitate. De dragul nostru El a devenit sărac pentru ca noi, prin sărăcia Sa, să putem fi făcuți bogați. Tatăl L-a trimis pe Fiul Său aici, și exact aici, pe acest mic atom de lume au fost puse în rol cele mai grandioase scene pe care le-a cunoscut vreodată omenirea...

Cum urma să fie reprezentat corect Dumnezeu în fața lumii? Cum avea să fie cunoscut faptul că El era un Dumnezeu al iubirii, plin de milă, amabilitate și compasiune? Cum avea să cunoască lumea acest lucru? Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, și El avea să reprezinte lumii caracterul lui Dumnezeu.

Satan a intrat și s-a așezat între Dumnezeu și om. Este lucrarea sa aceea de a distrage mintea umană, și el aruncă umbra sa întunecată de-a curmezișul cărărilor noastre, așa încât noi să nu putem discerne între Dumnezeu pe de o parte și întunericul moral și corupția, și mormanul de nelegiuire ce există în lumea noastră. Atunci, ce vom face referitor la această chestiune? Vom lăsa să rămână întunericul? Nu. Există o putere aici pentru noi, care va aduce lumina cerului în lumea noastră întunecată. Hristos a fost în cer, și El va aduce lumina cerului, va împinge înapoi întunericul, și va lăsa să pătrundă înăuntru lumina soarelui slavei Sale. Atunci vom vedea, în mijlocul corupției și a pângăririi lumina cerului. (The Ellen G. White 1888 Materials, pag. 74, 75).

Dând afară rebeliunea și mândria noastră

„Dumnezeu este Duh; și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:24).

Iubirea de sine și ambiția egoistă nu pot trece pe poarta strâmtă și merge pe calea cea îngustă, ce duce în sus. Se va afla la ziua socotelilor finale că Dumnezeu a cunoscut pe oricine pe nume. La fiecare acțiune a vieții există un martor nevăzut. „Știu faptele tale”, spune Cel care „umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur” (Apocalipsa 2:2,1). Este cunoscut pe lângă ce ocazii am trecut cu ușurință, cât de neobosite au fost eforturile Bunului Păstor de a-i căuta pe cei care au rătăcit pe cărări greșite, și pentru a-i aduce înapoi la calea siguranței și a păcii. Mereu și mereu Dumnezeu i-a chemat pe iubitorii de plăceri; mereu și mereu El a lăsat să străfulgere lumina cuvântului Său pe calea lor, pentru ca ei să vadă pericolul și să scape. Însă ei merg mai departe și tot mai departe, glumind, flecărind în timp ce merg pe calea cea lată, până când în cele din urmă timpul lor de probă se încheie. Căile lui Dumnezeu sunt drepte și netede; și când sentința este pronunțată împotriva acelor care sunt găsiți cu lipsuri, fiecare gură va fi închisă...

Când apreciezi în mod drept lucrurile veșnice, prietenia și aprobarea celor bogați și învățați nu va avea nici o influență asupra ta. Mândria, în orice formă s-ar manifesta ea, nu va mai avea loc în inima ta. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 435 engl.).

Există o mare lucrare ce trebuie făcută. Inima trebuie păzită cu credincioșie, altfel mândria și răzvrătirea vor deține stăpânirea în ea. Relele din afară vor trezi relele dinăuntru, iar sufletul va umbla în ceața creată de eu, dând întotdeauna vina pe altcineva pentru rezultatele felului său necreștinesc de acțiune.

Cuvântul viu trebuie să locuiască din abundență în noi, altfel nu vom putea sfinți niciodată pe Domnul Dumnezeu în inimile noastre. Trebuie să trăim prin Cuvânt, să luăm eul în mână, examinându-ne cu atenție pentru a vedea dacă Îl iubim pe Dumnezeu, sau dacă suntem înșelați în închipuirea noastră. Fiecare inimă care nu este supusă de har este înșelătoare, și va conduce la ruină. (*The Review and Herald*, 1 mai, 1900).

Atitudinea din jertfă

„Abel era cioban, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare, și i s-a posomorât fața.” (Geneza 4:2-5).

[La jertfa sacrificată] erau reprezentanții celor două mari clase. Abel ca preot a oferit jertfa sa în credință solemnă. Cain era dispus să ofere rodul țarinii sale, dar a refuzat să pună jertfa sa în legătură cu sângele animalelor. Inima sa refuza să arate căință pentru păcat și credința sa într-un Mântuitor oferind sângele animalelor. El a refuzat să recunoască nevoia sa de un Mântuitor. Pentru inima sa mândră aceasta reprezenta dependență și umilință.

Însă Abel, prin credință într-un Răscumpărător ce avea să vină, a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai acceptabilă decât Cain. Aducând sângele animalelor ca jertfă el arăta că era un păcătos și că avea păcate de spălat, și că era plin de căință și credea în eficiența sângelui mării jertfe. Satan este părintele neascultării, murmurului și rebeliunii. El l-a umplut pe Cain cu îndoială și cu furie contra fratelui său nevinovat și contra lui Dumnezeu, pentru că sacrificiul său a fost refuzat și al lui Abel acceptat...

Jertfele ceremoniale au fost instituite ca să fie o cheazăsie stabilă pentru om despre iertarea lui Dumnezeu prin marea jertfă ce avea să fie adusă, indicată prin simboluri de sângele animalelor. Prin această ceremonie omul sugera pocăința, ascultarea și credința într-un Răscumpărător care avea să vină. Ceea ce a făcut ca jertfa lui Cain să fie o ofensă în fața lui Dumnezeu a fost lipsa sa de supunere și de ascultare de prevederea orânduirii Sale. El credea că propriile sale planuri de a-i aduce lui Dumnezeu doar rodul pământului era ceva mai nobil și nu era la fel de umilitor ca a aduce sângele animalelor care dovedea dependența de altcineva, exprimându-și astfel propria slăbiciune și păcătoșenie. Cain a trecut cu ușurință pe lângă sângele ispășitor. (Idem., 3 martie, 1874).

Evitați spiritul lui Cain

„Cain a zis fratelui său Abel: ‘Haidem să ieșim la câmp.’ Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorât.” (Geneza 4:8).

Pentru că nelegiuirea abundă, iubirea multora se răcește. Există mulți care au crescut mai mari decât credința lor adventă. Ei trăiesc pentru lume, și în timp ce spun în inimile lor cum și-ar dori să fie, „Stăpânul meu își întârzie venirea”, ei îi bat pe colegii lor de slujbă. Ei fac aceasta pentru același motiv pentru care Cain l-a ucis pe Abel. Abel era hotărât să se închine lui Dumnezeu conform indicațiilor pe care le dăduse Dumnezeu. Aceasta i-a plăcut lui Cain. El credea că planurile sale erau cele mai bune, și că Domnul avea să cadă de acord cu condițiile sale. În jertfa sa, Cain nu a recunoscut dependența sa de Hristos. El credea că tatăl său Adam fusese tratat în mod aspru prin excluderea din Eden. Ideea de a menține acel păcat întotdeauna în fața minții, și de a oferi sângele mielului ucis ca mărturisire a dependenței totale de o putere din exterior, era tortură pentru spiritul înălțat al lui Cain. Fiind cel mai mare, El a crezut că Abel ar trebui să îi urmeze exemplul. Când jertfa lui Abel a fost acceptată de Dumnezeu, focul sfânt consumând jertfa, mânia lui Cain a fost extrem de mare. Domnul s-a coborât pentru a-i explica lucrurile; însă el nu a vrut să fie împăcat cu Dumnezeu, și l-a urât pe Abel pentru că Dumnezeu îi arătase favoare. El a devenit atât de furios, încât l-a ucis pe fratele lui.

Domnul are o controversă cu toți oamenii care prin necredința și îndoiala lor au spus că El Își întârzie venirea, și care i-au bătut pe cei ce erau slujitori împreună cu ei, care mâncau și beau cu bețivii (care lucrau din același principiu); ei sunt bețivi, dar nu de vin; ei merg clătînându-se, dar nu de băutură tare...

Imediat ce un om se desparte de Dumnezeu, așa încât inima lui nu este sub puterea Duhului Sfânt, se vor descoperi atributele lui Satan, și el va începe să îi asuprească pe semenii lui. (*Mărturii* pentru predicatori pag. 77, 78 engl.).

Cine este păzitorul fratelui meu?

„Domnul i-a spus lui Cain: Unde este Abel, fratele tău? Și el i-a spus: Nu știu: Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4:9).

În cazul multora, un spirit lumesc, împreună cu lăcomie și egoism, predomină. Cei care îl posedă caută propriul lor interes special. Omul bogat egoist nu se interesează de lucrurile semenilor săi, decât dacă se întâmplă pentru a studia cum pot câștiga ei înșiși un avantaj în dezavantajul acestora. Ceea ce este nobil și asemenea lui Dumnezeu în om este dat deoparte, sacrificat pentru interese egoiste. Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Ea orbește vederea și îi împiedică pe oameni să discearnă obligațiile lor față de Dumnezeu sau față de vecinii lor.

Unii se măgulesc că sunt generoși pentru că din când în când donează cu generozitate predicatorilor și pentru înaintarea adevărului. Totuși acești oameni așa-zis generoși sunt neînduplecați în afacerile lor, și gata de a obține mai mult decât li se cuvine. Ei au abundență în această lume, și aceasta așează asupra lor răpsunderi mari ca administratori ai lui Dumnezeu. Totuși, când au de a face cu un frate sărac, ce muncește din greu, ei sunt exacti până la ultimul bănuț. Partea săracă dintr-un târg este moștenirea omului sărac. În loc de a-l favoriza pe fratele său sărac, omul bogat, aspru, exigent, trage toate foloasele și își adaugă la bogăția sa deja acumulată prin nenorocirea celuiilalt. El se mândrește cu șiretenia lui, însă cu bogăția sa el își grămădește un blestem greu și pune o piatră de poticnire în calea fratelui său...

Dărnicia adevărată, nobilă, dezinteresată este prea rar găsită între cei cu avere. În ambiția lor după bogăție, ei trec cu vederea cerințele naturii umane. Ei nu pot vedea poziția crispată, neplăcută, a fraților lor în sărăcie, care probabil că au lucrat la fel de greu ca și ei înșiși. Asemenea lui Cain, ei spun, „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” „Am muncit din greu pentru ceea ce am; trebuie să țin de asta.” În loc de a se ruga „Ajută-mă să simt chinul fratelui meu”, obiectul lor de studiu constant este de a uita că acesta are vreun chin, vreun drept la simpatia sau dărnicia lor. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 479, 480 engl.).

Alegând calea lui Hristos deasupra căii lui Cain

„Aceasta este solia pe care ați auzit-o de la început, că trebuie să ne iubim unii pe alții. Nu ca și Cain, care era de la cel rău, și l-a ucis pe fratele său. Și de ce l-a ucis? Pentru că propriile lui fapte erau rele, iar cele ale fratelui lui erau neprihănite.” (1 Ioan 3:11, 12).

Spiritul lui Cain, care îi conduce pe oameni să acuze, să condamne, să întemnițeze și să dea la moarte pe semenii lor, a crescut puternic în lumea noastră. Călcătorii poruncilor clare ale lui Dumnezeu sunt inspirați de spiritul lui Satan pentru a-i vătăma pe semenii lor, pentru că se deosebesc de ei în credința religioasă. Ei trec cu vederea legea lui Dumnezeu, decretând legi făcute de oameni, și încercând, prin invențiile lor crude, să îi oblige pe oameni să Îl blasfemieze pe Dumnezeu, așa cum fac ei înșiși. Însă nu le-a fost dat nici un drept de a face aceasta. Cei care dau sentința de durere și moarte asupra semenilor lor din cauza unei diferențe de religie, vor avea parte de exact o asemenea sentință decretată asupra lor dacă ei continuă în păcat. Prin faptele lor ei dau mărturie că dacă Hristos ar urma să vină a doua oară la fel cum a venit prima dată, ei L-ar respinge și L-ar da la moarte...

Păcatul este atributul lui Satan, și el este întotdeauna în alianță contra binelui. Spiritul lui Cain se manifestă în toate religiile false. Lucrarea lui Satan este aceea de a condamna și distruge, de a lua libertatea oamenilor și de a le distruge viața. Încălcarea legii îi conduce pe oameni întotdeauna să acționeze ca agenți ai Satanei, pentru a îndeplini scopurile sale contra lui Dumnezeu și a neprihăririi.

În Nazaret, Hristos a anunțat că lucrarea Sa era aceea de a restaura și de a înălța, de a aduce pace și fericire. El a venit în această lume pentru a-L reprezenta pe Tatăl, și Și-a descoperit puterea Sa divină prin aceea că dădea viață celor morți, îi restaura pe cei bolnavi și suferinzi la sănătate. El era în această lume ca pomul vieții. (*The Signs of the Times*, 21 martie, 1900).

Credința este autentică doar când lucrează prin iubire și curăță sufletul. Eul trebuie crucificat, altfel păcatul va rămâne pentru a mânji întreaga ființă. Spiritului lui Cain nu trebuie să i se permită să intre în inimă; pentru că ura pe care acesta o aduce este rudă apropiată a crimei. (*The Youth's Instructor*, 21 septembrie, 1899).

O jertfă plină de căință

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit.” (Evrei 11:4).

Mulți care au avansat doar puțin sunt îngâmfați, lacomi de flatare, geloși dacă nu sunt priviți ca primii și cei mai importanți, și cultivă un sentiment de superioritate deasupra celorlalți. Însă cei pe care cerul îi va accepta ca prețioși vor fi acei care lucrează în cea mai mare umilință, care sunt plini de recunoștință față de Dumnezeu, care au un principiu întretesut în orice lucru pe care îl fac, principiu care face faptele lor parfumate ca jertfa lui Abel...

Lucrătorule în vie, nu durata timpului în care ești angajat în lucrare este cea care o face acceptabilă pentru Dumnezeu, ci bunăvoința, fidelitatea și sinceritatea cu care lucrezi. Iudeii au fost primii chemați în vie; însă ei erau mândri și dreپți prin ei înșiși, și indignați că păgânii, pe care ei îi disprețuiau profund, erau admiși la privilegiile egale cu evreii înșiși în lucrurile împărăției lui Dumnezeu. Nimic nu era mai exasperant pentru iudei decât să îi audă pe apostoli anunțând oficial că păgânii aveau să fie căutați și aduși la lumina evangheliei. Parabola lucrătorilor arăta cât de păcătos era să cultivi un astfel de spirit cum cultivau iudeii contra neamurilor. Isus i-a avertizat pe cei pe care i-a chemat mai întâi în biserică, pentru ca nu cumva spiritul de concurență să se afle între ei...

Între ucenici era un spirit de autoliniștire, de înălțare de sine, și ei făceau comparații între ei. Dacă unul dintre ei eșua vizibil, ceilalți se simțeau superiori lui. Isus vedea creându-și intrare un spirit care trebuia ținut în frâu. El putea citi inimile oamenilor, și vedea tendințele lor spre egoism în întrebarea „Ce (răsplată) vom avea noi?” El trebuia să corecteze acest rău înainte ca acesta să ia proporții gigantice. Ucenicii erau în pericolul de a pierde din vedere adevăratele principii ale evangheliei... Răsplata nu este din partea faptelor, pentru ca nimeni să nu se laude, ci este toată din partea harului. (*The Review and Herald*, 10 iulie, 1894).

Un om sfânt al lui Dumnezeu

„Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase.” (Evrei 11:5).

Enoh era un om sfânt. El a slujit lui Dumnezeu cu o inimă întregă. El a înțeles corupția familiei omenești și s-a despărțit de descendenții lui Cain, și i-a muștră pentru marea lor răutate. Existau pe pământ cei care Îl recunoșteau pe Dumnezeu, care se temeau de El și I se închinau. Totuși neprihănitul Enoh era atât de mâhnit de răutatea crescândă a celor neevlavioși, încât el nu dorea să se asocieze zilnic cu ei, temându-se să nu fie afectat de necredințioșia lor și că nu Îl va respecta întotdeauna pe Dumnezeu cu acea reverență sfântă care se cuvenea caracterului Său înălțat. Sufletul său era tulburat când îi privea zilnic călcând în picioare autoritatea lui Dumnezeu. El a ales să fie separat de ei, și petrecea mult din timpul său în singurătate, dedicându-se cugetării și rugăciunii. El aștepta înaintea lui Dumnezeu și se ruga pentru a-I cunoaște într-un mod mai perfect voia, pentru ca să o poată îndeplini...

Enoh, separându-se de lume, și petrecând mult din timpul lui în rugăciune și comuniune cu Dumnezeu, reprezintă poporul loial al lui Dumnezeu din aceste ultime zile, care va fi separat de lume. Nedreptatea va predomina într-o măsură îngrozitoare pe pământ. Oamenii se vor dedica să urmeze fiecărei imaginații a inimilor lor corupte și vor îndeplini filozofia lor înșelătoare și se vor răscula împotriva autorității cerurilor înalte... Asemenea lui Enoh, ei se vor pregăti pentru mutarea la cer. În timp ce încearcă să instruiască și să avertizeze lumea, ei nu se vor conforma spiritului și obiceiurilor necredințioșilor, ci îi vor condamna prin comportarea lor sfântă și prin exemplul lor evlavios. Mutarea lui Enoh la cer chiar înainte de distrugerea lumii printr-un potop reprezintă mutarea tuturor dreptilor vii de pe pământ înainte de distrugerea acestuia prin foc. Sfinții vor fi glorificați în prezența aceluia care i-au urât pentru ascultarea lor loială față de poruncile neprihănite ale lui Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 20 februarie, 1879).

Căutând singurătate pentru un scop

„Înainte de mutare [Enoh] a avut această mărturie, că era plăcut lui Dumnezeu.” (Evrei 11:5).

Enoh a repetat cu credincioșie oamenilor tot ceea ce Dumnezeu îi descoperise prin Spiritul Profeției. Unii au crezut cuvintele sale, și s-au întors de la nelegiuire la teama de Dumnezeu și la închinarea Lui. Aceștia îl căutau adesea pe Enoh în locul său de adăpost, iar el îi instruia și se ruga pentru ei ca Domnul să le dea o cunoaștere a voii Sale. În cele din urmă El alegea anumite perioade de singurătate și nu le îngăduia oamenilor să îl găsească pentru că ei îi întrerupeau meditațiile sale sfinte și comuniunea sa cu Dumnezeu. El nu se excludea tot timpul din societatea acelor care îl iubeau și care ascultau cuvintele sale de înțelepciune; nici nu se separa cu totul de cei corupți. El se întâlnea cu cei drepți și cu cei nelegiuți la timpuri anume stabilite, și lucra pentru a-i întoarce pe cei neevlavioși de la cursul lor rău și pentru a-i instrui în temerea de Dumnezeu, în timp ce îi învăța pe cei care aveau cunoștința lui Dumnezeu să Îi servească într-un mod mai desăvârșit. El obișnuia să rămână cu ei atât timp cât putea să le fie de folos prin conversația sa evlavioasă și exemplul său sfânt, și apoi se retrăgea pentru un timp din orice societate - a celor drepți, a celor batjocoritori și idolatri, pentru a rămâne în singurătate, flămânzind și însetând după comuniunea cu Dumnezeu și acea cunoștiință divină pe care doar El i le putea da.

Enoh a devenit tot mai ceresc, în timp ce comunica cu Dumnezeu. Fața sa radia de o lumină sfântă care obișnuia să rămână pe chipul său atunci când îi instruia pe cei care doreau să asculte cuvintele sale de înțelepciune. Înfățișarea sa cerească și demnă îi umplea de teamă sfântă. Domnul îl iubea pe Enoh pentru că el Îl urma statornic și detesta nelegiuirea și căuta cu seriozitate o cunoaștere mai perfectă a voii Sale pentru ca să o poată îndeplini. El tânjea să se unească mai strâns cu Dumnezeu, Cel pentru care avea teamă, reverență și pe care Îl adora. Domnul nu avea să îi permită lui Enoh să moară la fel ca alți oameni, ci și-a trimis îngerii pentru a-l lua la cer fără să vadă moartea. (Idem).

Credința care este plăcută pentru Dumnezeu

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6).

Există mulți în lumea creștină care pretind că tot ceea ce este necesar pentru mântuire este să ai credință; faptele nu sunt nimic, doar credința este esențială. Însă cuvântul lui Dumnezeu ne spune: credința singură fără fapte este moartă. Mulți refuză să asculte de poruncile lui Dumnezeu, totuși fac mare zarvă de credință. Însă credința trebuie să aibă o temelie.

Promisiunile lui Dumnezeu sunt toate făcute condiționat. Dacă îndeplinim voia Sa, dacă umblăm în adevăr, atunci putem cere orice dorim, și ne va fi îndeplinit. În timp ce dorim în mod serios să fim ascultători, Dumnezeu va asculta cererile noastre; însă El nu ne va binecuvânta în neascultare. Dacă alegem să nu ascultăm de poruncile Sale, putem striga „Credință, credință, aveți doar credință”, iar răspunsul va veni din cuvântul sigur al lui Dumnezeu, „Credința fără fapte este moartă” (Iacov 2:20). O astfel de credință va fi doar ca o alamă sunătoare, și ca un chimval zăngănitor. Pentru a avea beneficiile harului lui Dumnezeu trebuie să ne îndeplinim partea noastră; trebuie să lucrăm cu credincioșie și să aducem roade adecvate pentru pocăință.

Suntem lucrători împreună cu Dumnezeu. Tu nu trebuie să stai în indolență, așteptând o mare ocazie, pentru a îndeplini o mare lucrare pentru Stăpânul. Nu trebuie să neglijezi datoria care stă direct în calea ta; ci trebuie să folosești micile ocazii care se deschid în jurul tău. (*Credința și faptele*, pag. 47 engl.).

Trebuie să continui făcând tot ce poți mai bine în lucrurile mărunte ale vieții, îndeplinind cu toată inima și cu credincioșie lucrarea pe care providența lui Dumnezeu ți-a desemnat-o. Oricât de mică, tu trebuie să o îndeplinești cu toată profunzimea cu care ai face o lucrare mai vastă. Credincioșia ta va fi apreciată în rapoartele cerului. Nu ai nevoie să aștepti pentru ca drumul tău să fie făcut neted înaintea ta; mergi la lucru pentru a îmbunătăți talentele tale încredințate. Nu ai nimic de a face cu tot ceea ce lumea va crede despre tine. Lasă cuvintele tale, spiritul tău, acțiunile tale să fie o mărturie vie despre Isus, și Domnul va avea grijă ca mărturia pentru slava Sa, oferită într-o viață bine ordonată și o conversație evlavioasă, să se adâncească și să se intensifice în putere. (*The Signs of the Times*, 16 iunie, 1890).

Credința lui Noe dovedită prin fapte

„Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.” (Evrei 11:7).

Oamenii din zilele lui Noe aveau un intelect ascuțit, și căutau să îi arate pe temei științific faptul că era imposibil ca profeția lui să se împlinească. Noe era luat în râs, din cauza avertizărilor sale; el era privit ca un fanatic. Credința implicită a lui Noe în Dumnezeu îi enerva în timp ce îi condamna; însă ei nu puteau să îl miște de pe poziția sa pe acest muștrător credincios. Domnul îi dăduse avertizarea, și acest lucru era suficient pentru Noe. Argumentele filozofilor nu însemnau nimic pentru el, când solia lui Dumnezeu îi suna în urechi...

Noe, mișcat de teamă, a pregătit o arcă pentru salvarea casei sale. El avea acea teamă care trebuie să caracterizeze viața fiecărui creștin. Credința perfectă a lui Noe îi intensifica teama. Mânia prevestită a lui Dumnezeu, care avea să cadă asupra oamenilor și dobitoacelor, și asupra pământului, l-a condus să pregătească arca. Credința sa și teama sa de mânia lui Dumnezeu au produs ascultare. Noe nu a ezitat să asculte de Dumnezeu. El nu a prezentat nici o scuză cum că munca de construire a acelei corăbii ar fi mare și costisitoare. El Îl credea pe Dumnezeu, și a investit în corabie tot ceea ce posedea, în timp ce lumea nelegiuită îl batjocorea și se distra pe seama bătrânului amăgit.

Ei au avut mai multe ocazii pentru necredința și batjocura lor, pentru că Dumnezeu nu Și-a îndeplinit imediat scopul Său. Însă scurgerea timpului nu a făcut ca Noe să se clatine în credința sa: încrederea sa în Dumnezeu era neclintită, și el a acceptat fără murmur greutățile și sacrificiile care decurgeau de aici. Credința lui Noe, unită cu acțiune, au condamnat lumea; pentru că el era un predicator credincios al neprihănirii, muștrând, avertizând, și îndemnându-i pe cei răi. Reproșul lor și abuzul erau uneori aproape de nesuportat; totuși patriarhul și-a fixat sufletul în Dumnezeu și Îl chema în ajutor în marea sa nevoie. Prin derâderi, insulte, și batjocuri, el mergea încoace și încolo ca un om cu o mare misiune de îndeplinit. (Idem., 27 februarie, 1879).

Tărie asemenea celei pe care a avut-o Noe

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.” (Luca 17:26, 27).

[Noe] știa că el era obiectul de dispreț popular și zeflema în acea generație coruptă. El întâlnea în orice loc necredința și bătaie de joc. Însă cu cât era mai mare nelegiuirea care îl înconjură, cu atât mai serios și ferm și perseverent era el în ascultarea sa, arătând că exista un om în lume care dorea să fie credincios lui Dumnezeu. El era un martor credincios și neînduplecat pentru Dumnezeu, amabil și curtenitor cu toți, care nu lua în nume de rău nici o insultă. El era ca unul care nu auzea jignirile și blasfemia care îl întâmpina în fiecare parte...

Noe era un om al rugăciunii; și în această legătură strânsă cu Dumnezeu își găsea el tot curajul și fermitatea. El predica și avertiza, și îi implora pe oameni; însă ei nu doreau să își schimbe cursul. Ei cumpărau, vindeau, plantau, clădeau, se căsătoreau și erau dați în căsătorie, își îngăduiau benchetuielile și îmbuibarea, și își înjoseau sufletele, arătând dispreț pentru mesajul lui Noe. Discursurile și acțiunile lor deveneau mai josnice și mai corupte pe măsură ce timpul lor de probă se apropia de încheiere. (Idem).

Același spirit de egoism, de conformare cu practicile lumii, există și în zilele noastre, ca și în a lui Noe. Mulți care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu urmează scopurile lor lumești cu o intensitate care dă de minciună mărturisirea lor. Ei vor planta și vor construi, vor cumpăra și vor vinde, vor mânca și vor bea, vor lua în căsătorie și vor da în căsătorie, până în ultimul moment al timpului lor de probă. Aceasta este condiția unui număr mare din poporul nostru. (Mărturii, vol. 5, pag. 10 engl.).

Mulțumim lui Dumnezeu, nu toți vor fi legănați pentru a adormi în leagănul siguranței trupești. Vor exista unii credincioși care vor discerne semnele timpului. În timp ce un număr mare care mărturisește adevărul prezent își va tăgădui credința prin faptele lor, vor fi unii care vor răbda până la sfârșit. (Idem.).

Avraam căuta o țară cerească

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” (Evrei 11:8, 10).

Înainte ca Dumnezeu să îl poată folosi, Avraam trebuia să fie separat de asocierile lui anterioare, pentru ca să nu poată fi controlat de influența omenească, nici să nu se bazeze pe ajutorul omenesc. Acum că a devenit conectat cu Dumnezeu, acest om trebuia să locuiască de acum înainte între străini. Caracterul său trebuia să fie aparte, diferit de al întregii lumi. El nu putea nici măcar să explice cursul său de acțiune așa încât să fie înțeles de prietenii săi, pentru că aceștia erau idolatri. Lucrurile spirituale trebuie înțelese spiritual; de aceea motivele sale și acțiunile sale erau dincolo de înțelegerea rudeniilor sale și a prietenilor săi...

Exact de o astfel de credință și încredere cum a avut Avraam au nevoie mesagerii lui Dumnezeu de astăzi. Însă mulți pe care Dumnezeu i-ar putea folosi nu se vor mișca înainte, auzind și ascultând de acea Voce mai presus decât toate celelalte. Legătura cu rudeniile și prietenii, obiceiurile și asocierile anterioare prea adesea au o influență atât de mare asupra servului lui Dumnezeu, încât El le poate da doar puțină instruire, și le poate comunica doar puțină cunoștință a scopurilor Sale; și adesea, după un timp El îi dă deoparte și îi cheamă pe alții în locul lor, pe care El îi încearcă și îi testează în aceeași manieră. Domnul ar face mult mai mult pentru servii Săi dacă ei ar fi pe deplin consacrați Lui, apreciind serviciul Său mai mult decât legăturile de rudenie și toate celelalte asocieri lumești. (Idem., vol. 4, pag. 523, 524).

Când [Avraam] a îngropat-o pe Sara, el nu avut nici măcar o bucată de pământ în care să își pună moarta. El a trebuit să o cumpere. Însă când Domnul i-a deschis înaintea sa viziunea vieții nemuritoare, a acestui pământ purificat, care avea să fie căminul său, el a fost satisfăcut. La fel este și cu fiecare din noi. Noi suntem doar peregrini și străini în această lume. Căutăm orașul pe care l-a căutat Avraam, al cărui clăditor și făcător este Dumnezeu. (*Manuscript Releases*, vol. 10, pag. 120, 121).

Credința lui Avraam a lucrat

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!” (Evrei 11: 17).

Ca dovadă a aprecierii lui Dumnezeu pentru credința lui Avraam, El i-a dat numele „Tatăl celor credincioși”. Exemplul lui Avraam este înregistrat în istoria sfântă pentru beneficiul copiilor săi credincioși. Acesta mare act de credință învață lecția încrederii implicite în Dumnezeu, a ascultării perfecte de cerințele Sale, și a capitulării depline față de voia divină. În exemplul lui Avraam suntem învățați că nimic din ce avem nu este prea prețios pentru a fi dat lui Dumnezeu...

Judecata omenească poate privi la porunca dată lui Avraam ca fiind severă, prea mare pentru ca puterea omenească să o suporte. Tăria lui Avraam era de la Dumnezeu. El nu privea la lucrurile care se văd cu privirea omenească, ci la lucrurile care sunt veșnice. Dumnezeu nu i-a cerut lui Avraam mai mult decât îi dăduse El omului, în compasiunea Sa divină și în iubirea Sa infinită.” (*The Signs of the Times*, 3 aprilie, 1879).

Cât de mulți sunt acum care pretind a crede în Dumnezeu, și care trec drept creștini dar care nu vor să asculte de vocea Sa când El îi cheamă să își tăgăduiască eul și să se supună lui cu comorile lor favorite. Ei vor ezita și se vor prinde de lucrurile pământești. Afecțiunile lor sunt asupra lumii și a lucrurilor din lume, și chiar unii dintre aceștia vor avea cele mai multe de spus despre cât de mult au jertfit ei pentru a asculta de adevăr...

Există mulți care mărturisesc adevărul, care nu îl iubesc pe Dumnezeu nici măcar pe jumătate cât iubesc lumea. Dumnezeu îi testează și îi pun la încercare. Iubirea lor de lume și de bogății le întunecă mințile, le pervertește judecata și le împietrește inimile. Dumnezeu, cel puțin unora dintre ei, le-a descoperit voia Sa, și i-a chemat să îl predea Lui pe Isaac al lor. Însă ei refuză să asculte și lasă să treacă ocaziile de aur. Timpul prețios duce în eternitate un raport de datorii neîmplinite și de neglijențe vădite. Nimic din ceea ce avem nu are adevărată valoare decât dacă este predat lui Dumnezeu. (Idem., 1 aprilie, 1875).

Credința lui Moise

„24Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.”(Evrei 11:24-26).

Moise era plin de încredere în Dumnezeu pentru că avea credință proprie. Avea nevoie de ajutor, și s-a rugat pentru el, l-a apucat prin credință și a întrețesut în experiența sa credința că Dumnezeu se îngrijește de el. El credea că Dumnezeu domină viața sa în amănunt. El L-a văzut și L-a recunoscut pe Dumnezeu în fiecare detaliu al vieții sale și a simțit că era sub ochiul Celui Atotvăzător, care cântărește motivele, care încearcă inima. El a privit spre Dumnezeu și s-a încrezut în El pentru tărie pentru a-l trece necorupt prin orice formă de ispită. El știa că îi fusese desemnată o lucrare specială. Și el dorea să facă tot posibilul ca lucrarea aceea să fie un succes total. Dar știa că nu putea face aceasta fără ajutorul divin, pentru că avea de a face cu un popor încăpățânat. Prezența lui Dumnezeu era suficientă pentru a-l trece prin cele mai apăsătoare situații în care poate fi pus un om.

Moise nu doar că se gândea la Dumnezeu; El Îl vedea. Dumnezeu era viziunea constantă dinaintea lui; el nu a pierdut niciodată din vedere fața Sa. El Îl vedea pe Isus ca Mântuitor al său, și credea că meritele Mântuitorului aveau să îi fie atribuite. Această credință a lui Moise nu era o bănuială; era o realitate. Acesta este felul de credință de care avem nevoie, credință care va suporta testul. O, cât de adesea cedăm ispitei pentru că nu ne menținem ochiul asupra lui Isus! Credința noastră nu este continuă pentru că, prin îngăduință de sine, noi păcătuim, și apoi nu putem suferi „ca și când L-am vedea pe Cel nevăzut” (Evrei 11:27).

Fratele meu, fă-l pe Hristos tovarășul tău zilnic, oră de oră, și nu te vei plânge că nu ai credință. Contemplă-L pe Hristos! Privește caracterul Lui! Vorbește despre El. Cu cât înalți mai puțin eul, cu atât mai multe vei vedea de înălțat în Isus. Dumnezeu are pentru tine o lucrare de făcut. Păstrează-L pe Domnul întotdeauna înaintea ta. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 651, 652 engl.).

Nici un jug inegal

„Să nu te închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul se numește gelos, este un Dumnezeu gelos. Ferește-te să faci legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva, curvind înaintea dumnezeilor lor, și, aducându-le jertfe, să te poftască și pe tine, și să mănânci din jertfele lor, ca nu cumva să iei din fetele lor neveste fiilor tăi, și astfel, fetele lor, curvind înaintea dumnezeilor lor, să târască și pe fiii tăi să curvească înaintea dumnezeilor lor.” (Exodul 34:14-16).

Dacă nu vrei să ai un cămin de pe care umbrele să nu se ridice nicio dată, nu te uni cu unul care este un vrăjmaș al lui Dumnezeu...

Domnul a poruncit vechiului Israel să nu încheie căsătorii între ei și națiunile idolatre din jurul lor: „Nici să nu faci căsătorii cu ei; pe fiica ta să nu o dai fiului lui, nici să nu iei pe fiica lui pentru fiul tău”... „Pentru că ei îl vor întoarce pe fiul tău de la a Mă urma, pentru ca ei să poată servi altor zei: așa că mânia lui Dumnezeu se va aprinde împotriva ta, și te va distruge brusc” (Deuteronom 7:3, 4)...

Îndrăznești să desconsideri aceste indicații simple și clare? Ca un copil al lui Dumnezeu, un supus al împărăției lui Hristos, cum poți să te unești cu unul care nu recunoaște pretențiile Sale, care nu este controlat de Spiritul Său?... Tu ascultă cuvinte blânde, plăcute și ești condus să crezi că totul va fi bine; însă tu nu citești motivele care stau la baza acestor discursuri plăcute. Tu nu poți vedea adâncimile nelegiuirii ascunse în inimă. Tu nu poți privi în spatele cortinelor și discerne cursele pe care Satan le întinde pentru sufletul tău. El ar vrea să te conducă să urmezi un curs încât el să poată obține acces ușor pentru a-și direcționa săgețile ispitelor sale împotriva ta. Nu îi da nici cel mai mic avantaj. În timp ce Dumnezeu mișcă mințile servilor Săi, Satan lucrează prin copiii neascultării. Nu există nici o înțelegere între Hristos și Belial. Cei doi nu se pot armoniza. A te uni în legătură cu un necredincios înseamnă a te așeza pe terenul lui Satan. Tu întristezi Spiritul lui Dumnezeu și rămâi fără protecția Sa. Îți poți permite să ai o soartă atât de îngozitoare împotriva ta când lupți bătălia pentru viața veșnică? (Idem., pag. 363–365).

O cursă obișnuită de zi cu zi

„Vedeți să nu vi se amăgească inima, și să vă abateți, ca să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor.” (Deuteronom 11:16).

Pericolul pentru poporul lui Dumnezeu timp de câțiva ani a fost iubirea de lume. Din aceasta au izvorât păcatele egoismului și lăcomiei. Cu cât obțin mai mult din lumea asta, cu atât își fixează mai mult afecțiunile lor asupra ei; și totuși, ei se tânjesc după mai mult. Îngerul a spus: „Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea acului, decât pentru un bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Luca 18:25). Totuși, mulți mărturisesc a crede că avem un ultim mesaj de avertizare către lume, luptă cu toate energiile lor pentru a se așeza într-o poziție unde este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechile acului decât pentru ei să intre în împărăția lui Dumnezeu...

Satan pândește temperamentul deosebit, egoist, lacom al unora care mărturisesc adevărul, și el îi va ispiti aruncând în calea lor prosperitate, oferindu-le bogățiile pământului. El știe că dacă ei nu biruiesc temperamentul lor natural, ei se vor poticni și vor cădea prin iubirea de mamona, închinându-se idolului lor. Obiectivul lui Satan este adesea îndeplinit. Puternica iubire de lume învinge, sau înghite, iubirea de adevăr. Împărățiile lumii le sunt oferite, și ei prind cu nesaț comoara lor, și cred că au prosperat în mod miraculos. Satan triumfă pentru că acest plan a avut succes. Ei au renunțat la iubirea de Dumnezeu pentru iubirea lumii.

Am văzut că cei care au prosperat astfel pot zădărnici planul lui Satan dacă vor învinge lăcomia lor egoistă depunând toate posesiunile lor pe altarul lui Dumnezeu. Și când ei văd unde e nevoie de mijloace pentru a duce înaintea cauza adevărului și pentru a ajuta văduva, orfanul, și pe cel întristat, ei ar trebui să dea cu voioșie și astfel să își strângă o comoară în cer.

Ascultă sfatul Martorului Credincios. Cumpără aur încercat în foc, pentru ca să fii bogat, haine albe, ca să poți fi îmbrăcat, și alifie pentru ochi, ca să poți vedea. Fă un efort. (Idem., vol. 1, pag. 141, 142).

Învățând din trecut

„8Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui, Israele, de M-ai asculta! Nici un dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău, și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini!” (Psalmii 81:8, 9).

Trăim într-un timp foarte solemn. În ultima viziune dată mie, mi-a fost arătat faptul surprinzător că doar o mică parte din cei care mărturisesc adevărul vor fi sfințiți de el, și salvați. Mulți se vor ridica deasupra simplității lucrării. Ei se vor conforma lumii, vor nutri idoli, și vor deveni morți spiritual. Urmașii umili, tăgăduitori de sine ai lui Hristos vor înainta spre desăvârșire, lăsându-i în urmă pe cei indiferenți și iubitori de lume.

Am fost îndrumată înapoi spre vechiul Israel. Doar doi adulți din vasta armată care a părăsit Egiptul au intrat în Canaan. Trupurile lor moarte au fost risipite în pustie din cauza fărâdelegilor lor. Israelul modern este în pericol și mai mare de a-L uita pe Dumnezeu și de a fi conduși în idolatrie decât a fost vechiul Său popor. Mulți idoli primesc închinare, chiar din partea preteișilor păzitori ai Sabatului. Dumnezeu a însărcinat în mod special poporul Său din vechime să se păzească împotriva idolatriei, pentru că dacă ei aveau să fie conduși departe de a-I servi viului Dumnezeu, blestemul Său s-ar fi aflat asupra lor, în timp ce dacă ar fi vrut să Îl iubească din toată inima lor, cu tot sufletul lor, și cu toată puterea lor, El i-ar fi binecuvântat în coșurile și hambarele lor, și ar fi îndepărtat boala din mijlocul lor. O binecuvântare sau un blestem este acum în fața poporului lui Dumnezeu - o binecuvântare dacă ei ies din lume și sunt separați, și umblă pe cărarea ascultării umile; și un blestem dacă se unesc cu idolatrii, care calcă în picioare pretențiile înalte ale cerului. Păcatele și nelegiuirile Israelului rebel sunt înregistrate și imaginea este prezentată înaintea noastră ca o avertizare că dacă imităm exemplul lor de neleguire și ne depărtă de Dumnezeu, vom cădea la fel de sigur cum au făcut ei. „Acum toate aceste lucruri li s-au întâmplat lor drept învățătură: și sunt scrise pentru mustrarea noastră, asupra cărora au venit sfârșiturile lumii” (1 Corinteni 10:11). (Idem., pag. 608, 609).

Puterea de a mișca lumea

„Ci să vă temeți de Domnul, care v-a scos din țara Egiptului cu o mare putere și cu brațul întins; înaintea Lui să vă închinați, și Lui să-I aduceți jertfe. Să păziți și să împliniți totdeauna învățăturile, rânduielile, legea și poruncile, pe care vi le-a scris El, și să nu vă temeți de alți dumnezei.” (2 Regi 17:36, 37).

Suntem creaturile [lui Dumnezeu], lucrarea mâinilor Sale, și el este îndreptățit la reverență, onoare, și iubire. Doar prin ascultare de el putem să Îi dovedim iubirea noastră. Dacă El este teama noastră, noi vom căuta să Îl onorăm, și să Îl glorificăm, și ne vom găsi cea mai mare fericire în îndeplinirea voii Sale. Orice eșec de a-I oferi ascultarea noastră de bună voie, va dovedi că iubirea noastră pentru El este falsă...

Prea adesea preținșii creștini uită datoria lor către Făcătorul lor. Temându-se cu groază de cruce, ei neglijează să Îl onoreze oferind ascultare de poruncile Sale; și religia este interpretată greșit și disprețuită de necredincioși, pentru că atât de mulți care pretind că Îl urmează pe Hristos nu descoperă caracterul Său în viețile lor. Creștinismul își pierde puterea deoarece creștinii încalcă în mod constant legea lui Dumnezeu, pentru că se vede egoism, și se manifestă idolatria și lăcomia...

Cei care Îl urmează cu adevărat pe Hristos vor păzi poruncile lui Dumnezeu așa cum le-a ținut El. Dacă ei Îl acceptă în mod sincer ca Salvator personal al lor, ei vor fi mișcați de o dorință serioasă de a-și împlini datoria lor față de Dumnezeu, și de a-L reprezenta în caracter. Iar dacă legea ar fi ascultată în mod perfect, pământul nu ar fi acum corupt sub locuitorii săi. Opresiunea și nedreptatea nu ar exista. Iubirea, armonia și iubirea ar fi văzute. Puterea creștinismului ar fi revelată în biserici, și lumea nu ar avea nici un motiv de a-i acuza pe urmașii lui Hristos de inconsecvență. Puterea convertitoare a Duhului Sfânt ar fi simțită, și mii ar fi adăugați bisericii dintre cei care urmează să fie salvați. (*The Signs of the Times*, 4 martie, 1897).

Nici un moment de pierdut

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara.” (2 Cronici 7:14).

Trăim în cea mai solemnă perioadă a istoriei acestei lumi. Destinul mulțimilor numeroase ale pământului este pe punctul de a fi hotărât. Propria noastră bunăstare viitoare și de asemenea și mântuirea altor suflete depinde de cursul pe care îl urmăm noi acum. Avem nevoie să fim conduși de Spiritul adevărului. Fiecare urmaș al lui Hristos trebuie să se întrebe cu seriozitate: „Doamne, ce vrei tu să fac?” (Fapte 9:6). Avem nevoie să ne umilim înaintea Domnului, cu post și cu rugăciune, și să medităm mult asupra cuvântului Lui, în special asupra scenelor judecății. Trebuie să căutăm acum o experiență profundă, vie în lucrurile lui Dumnezeu. Nu avem nici un moment de pierdut. Evenimente de o importanță vitală au loc în jurul nostru; suntem pe terenul fermecat al Satanei. Nu dormiți, străjeri ai lui Dumnezeu; vrăjmașul pândește aproape, gata în orice moment, ca, în cazul în care voi deveniți relaxați și somnoroși, să sară asupra voastră și să facă din voi prada sa.

Mulți sunt înșelați referitor la condiția lor adevărată în fața lui Dumnezeu. Ei se felicitează pentru acțiunile greșite pe care nu le-au comis, și uită să enumere faptele bune și nobile pe care li le cere Dumnezeu, pe care însă ei au neglijat să le îndeplinească. Nu este suficient că ei sunt pomi în grădina lui Dumnezeu. Ei trebuie să îndeplinească așteptarea Sa aducând roade. El îi consideră responsabili pentru eșecul lor de a îndeplini tot binele pe care l-ar fi putut face, prin harul Său susținându-i. În cărțile cerului ei sunt înregistrați ca unii care fac umbră pământului. Totuși cazul acestei clase nu este într-un tot lipsit de speranță. Inima iubirii îndelung răbdătoare încă pledează pe lângă cei care au luat cu ușurință grația lui Dumnezeu, și care au abuzat de harul Său. „De aceea El spune: Scoală-te, tu care dormi, și ridică-te din morți, și Hristos îți va da lumină. Vezi atunci să umbli prevăzător, ... răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.” (Efeseni 5:14-16). (*Marea luptă*, pag. 601, 602 engl.).

Frumusețea sfințeniei

„Fiii lui Dumnezeu, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste. Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte!” (Psalmii 29:1, 2).

Este datoria noastră aceea de a fi foarte geloși pentru slava lui Dumnezeu și de a nu aduce nici un raport rău, nici măcar prin tristețea înfățișării sau prin cuvinte nepotrivite, ca și când cerințele lui Dumnezeu ar fi o restrângere a libertății noastre. Chiar în această lume de durere, dezamăgiri, și păcat, Domnul dorește ca noi să fim veseli, și tari în tăria Sa. Întreaga ființă are privilegiul de a da o mărturie hotărâtă în fiecare domeniu. În trăsături, în temperament, în cuvinte, în caracter, noi trebuie să dăm mărturie că slujirea Domnului este bună. Astfel noi proclamăm că „Legea Domnului este perfectă, schimbând sufletul” (Psalmii 19:7).

Partea însoțită și veselă a religiei noastre va fi reprezentată de toți acei care sunt consacrați zilnic lui Dumnezeu. Nu trebuie să Îl dezonorăm pe Dumnezeu prin relatarea bocită a încercărilor care par mahnitoare. Toate încercările care sunt primite ca educatori vor produce bucurie. Întreaga viață religioasă va fi înălțătoare, înnobilitoare, parfumată cu cuvinte și fapte bune. Vrajmașul este bine mulțumit să aibă suflete deprimare, doborâte, bocitoare și suspinătoare; el vrea ca exact acestea să fie impresiile referitoare la efectul credinței noastre. Însă Dumnezeu dorește ca mintea să nu adopte un nivel jos. El vrea ca fiecare suflet să triumfe în puterea susținătoare a Răscumpărătorului.” (*Mărturii*, vol. 6, pag. 365, 366 engl.).

Credința și faptele merg mână în mână; acționează armonios în lucrarea de biruire. Faptele fără credință sunt moarte, și credința fără fapte este moarte. Faptele nu ne vor salva niciodată; meritul lui Hristos este ceea ce va birui în contul nostru. Prin credință în El, Hristos va face toate eforturile noastre imperfecte acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Credința pe care ni se cere să o avem nu este o credință inactivă; credința salvatoare este aceea care lucrează prin iubire, și purifică sufletul. Cel care va înălța mâini sfinte către Dumnezeu fără mânie și îndoială va umbla inteligent în calea poruncilor. (*Credința și faptele*, pag. 48, 49 engl.).

Slavă Domnului

„*Dați Domnului, voi neamuri ale popoarelor, dați Domnului slava și tăria*”. (1 Cronici 16:28).

Nimic nu se câștigă prin lașitate sau prin teama de a lăsa să fie cunoscut că noi suntem poporul păstrător al poruncilor lui Dumnezeu. Ascunderea luminii noastre, ca și când ne-am rușina de credința noastră, va avea ca rezultat doar dezastru. Dumnezeu ne va lăsa în slăbiciunea noastră proprie. Fie ca Domnul să nu permită ca noi să refuzăm să lăsăm lumina noastră să strălucească în fiecare loc la care El poate că ne cheamă. Dacă ne aventurăm să înaintăm noi cu autoritatea noastră, urmând propriilor noastre idei, propriilor noastre planuri, și lăsându-L pe Isus în urmă, nu e nevoie să ne așteptăm să câștigăm tărie, curaj sau putere spirituală. Dumnezeu a avut eroi morali, și îi are acum - acei care nu se tem să fie poporul Său deosebit. Dorințele și planurile lor sunt toate subordonate legii lui Dumnezeu. Iubirea lui Isus i-a condus să nu își considere viețile ca fiindu-le dragi. Lucrarea lor a fost aceea de a prinde lumina din cuvântul lui Dumnezeu și de a o lăsa să strălucească în raze clare, ferme, spre lume. „Credincioșie lui Dumnezeu” este moto-ul lor. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 527, 528 engl.).

Cei ale căror afecțiuni sunt așezate asupra lui Dumnezeu vor avea succes. Ei vor pierde eul din vedere în Hristos, și atracțiile lumii nu vor avea putere de a-i abate de la credincioșia lor. Ei vor înțelege că etalarea exterioară nu dă tărie. Nu ostentația, etalarea exterioară, dau o reprezentare corectă a lucrării pe care noi, ca popor ales al lui Dumnezeu, trebuie să o facem...

Fie ca toți cei legați de serviciul lui Dumnezeu să fie în gardă, pentru ca nu cumva, prin dorința de etalare, să îi conducă pe alții spre îngăduință și preamărire de sine... Atât timp cât cei care pretind a crede adevărul pentru acest timp umblă în calea Domnului, pentru a face dreptate și judecată, ei se pot aștepta ca Domnul să le dea prosperitate. Însă când ei aleg să rătăcească de la calea cea strâmtă, ei aduc ruină asupra lor înșiși și asupra aceluia care privesc spre ei pentru călăuzire. (Idem., vol. 7, pag. 90, 91).

Nu trebuie să îți iei nici un strop de slavă; ci trebuie să Îl mărești pe Dumnezeu, și să încerci să îl ajuți pe fiecare care e angajat în lucrarea sa să înțeleagă că secretul succesului este în Isus Hristos. (*The Signs of the Times*, 19 mai, 1887).

Capitulând în fața voinței lui Dumnezeu

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru! Căci El este Dumnezeul nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma, pe care o povățuiește mâna Lui... O! de ați asculta azi glasul Lui! ”Nu vă împietriți inima, ca la Meriba, ca în ziua de la Masa, în pustie.” (Psalmii 95: 6-8).

Nu este suficient pentru noi să avem o cunoștință a adevărului. Trebuie să umblăm și să lucrăm în iubire, conformând voința noastră voinței lui Dumnezeu...

Când Îi permitem lui Dumnezeu să lucreze în noi, nu vom oferi refugiu nici unui păcat. În cuptorul curățitor toată zgura va fi consumată.

Când Duhul Sfânt S-a coborât în ziua Cincizecimii, a fost ca un vânt suierător, puternic. Nu a fost dat într-o măsură limitată; pentru că a umplut tot locul unde ședea ucenicii. Astfel ne va fi dat și nouă când inimile noastre sunt pregătite să îl primească.

Fie ca fiecare membru al bisericii să îngenuncheze înaintea lui Dumnezeu, și să se roage cu seriozitate pentru împărtășirea cu Duhul. Cereți implorând „Doamne, sporește credința mea. Fă-mă să înțeleg cuvântul Tău; pentru că pătrunderea cuvântului Tău dă lumină. Împrosătează-mă de prezența Ta. Umple-mi inima cu Duhul Tău pentru ca eu să-i pot iubi pe frații mei cum mă iubește Hristos pe mine.”

Dumnezeu îi va binecuvânta pe cei care se pregătesc astfel pentru serviciul Său. Ei vor înțelege ce înseamnă să ai asigurarea Duhului, pentru că ei L-au primit pe Hristos prin credință. Religia lui Hristos înseamnă mai mult decât numai iertarea păcatelor; ea înseamnă că păcatul este luat și îndepărtat, și că golul este umplut cu Duhul. Înseamnă că mintea este iluminată în mod divin, că inima este golită de eu, și umplută cu prezența lui Hristos. Când această lucrare este îndeplinită pentru membrii bisericii, biserica va fi o biserică vie, lucrătoare.

Trebuie să căutăm în modul cel mai serios să fim de aceeași minte, de același scop. Botezul Duhului Sfânt, și nimic altceva, nu ne poate aduce în acest punct. Fie ca noi, prin renunțare de sine, să ne pregătim inimile pentru a primi Duhul Sfânt pentru ca o lucrare mai mare să poată fi făcută pentru noi, așa încât să putem spune nu „Ia te uită ce fac eu”, ci „Privește bunătatea și iubirea lui Dumnezeu!” (*The Review and Herald*, 10 iunie, 1902).

Țara Sfântă a inimii

„Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru, și închinați-vă pe muntele Lui cel sfânt! Căci Domnul, Dumnezeul nostru, este sfânt!” (Psalmii 99:9).

Vrem noi să călcăm pe urmele pașilor lui Isus? Nu e nevoie să căutăm cărările din Nazaret, Betania și Ierusalim. Vom găsi urmele picioarelor lui Isus lângă patul bolnavului, și de partea omenirii suferinde, în cocioabele celor loviți de sărăcie și obidiți. Putem călca în aceste urme, mângâindu-i pe cei suferinzi, spunând cuvinte de speranță și de mângâiere celor deznădăjduiți. Făcând așa cum făcea Isus când era pe pământ, vom umbla pe urmele Sale binecuvântate. Isus a spus: „Dacă vreun om vrea să vină după Mine, să se tângăduiască pe sine, să își ia crucea zilnic, și să mă urmeze” (Luca 9:23). Când acest pământ blestemat de păcat este curățit de orice urmă de păcat; când Muntele Măslinilor este despărțit în două, și devine o câmpie imensă; când sfântul oraș al lui Dumnezeu coboară pe aceasta - țara care acum este numită Țara Sfântă va deveni într-adevăr sfântă. Însă cauza și lucrarea lui Dumnezeu nu vor fi avansate făcând peregrinaje la Ierusalim. (Idem., 9 iunie, 1896).

Nimeni să nu se înșele pe sine însuși cu credința că poate deveni sfânt în timp ce încalcă cu voia una dintre cerințele lui Dumnezeu. Comiterea unui păcat cunoscut reduce la tăcere vocea mărturisitoare a Duhului și desparte sufletul de Dumnezeu. „Păcatul este călcarea legii.” Și „oricine păcătuiește [calcă legea] nu L-a văzut, nici nu Îl cunoaște” (1 Ioan 3:4, 6). Deși Ioan în epistolele sale zăbovește așa de deplin asupra iubirii, cu toate acestea el nu ezită să descopere adevăratul caracter al acelei clase care pretinde a fi sfințită în timp ce trăiește în încălcarea legii lui Dumnezeu. „Cel care spune, Îl cunosc, și nu păzește poruncile lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Însă oricine păzește cuvântul său, în el dragostea lui Dumnezeu este deplină: prin aceasta cunoaștem că suntem în el” (1 Ioan 2:4, 5). Aici este testul fiecărei mărturisiri a omului. Noi nu putem acorda sfințire nici unui om fără a-l aduce la măsurătoarea singurului standard al lui Dumnezeu de sfințenie în cer și pe pământ.” (*Marea luptă*, pag. 472, 473 engl.).

Cultivând caracterul umil

„Domnul este înălțat: totuși vede pe cei smeriți, și cunoaște de departe pe cei îngâmfați.” (Psalmii 138:6).

Nu lăsați să fie cultivată nici o asemănare de mândrie sau de importanță de sine, pentru că aceasta Îl va scoate pe Isus afară din inimă, iar golul va fi umplut de atributele lui Satan. (*The Review and Herald*, August 4, 1891).

A ne cunoaște pe noi înșine înseamnă a fi umili. Cunoașterea de sine va lua de la noi toată dispoziția de a-L întreține pe Cel Prea Înalt cu un recital al excelențelor noastre calități. Realizând păcatele și imperfecțiunile noastre, noi vom veni la picioarele lui Isus cu cereri serioase, iar petițiile noastre nu vor fi trecute cu vederea neuzite. (*The Signs of the Times*, 19 februarie, 1885).

Dificultățile pe care le avem de întâmpinat pot fi foarte mult diminuate prin acea blândețe care se ascunde pe sine în Hristos. Dacă posedăm umilința Maestrului nostru, ne vom ridica mai presus de dispreț, de refuzurile altora, de necazurile la care suntem expuși zilnic, și ele vor înceta să arunce o negură asupra spiritului...

Cei care dau pe față spiritul blând și smerit al lui Hristos sunt priviți cu gingășie de Dumnezeu. Ei pot fi priviți cu batjocură de către lume, însă ei sunt de o mare valoare în ochii Lui. Nu doar cei înțelepți, măreți, darnici, vor câștiga un pașaport spre curțile cerești; nu doar lucrătorul ocupat, plin de zel și activitate fără odihnă. Nu; cel sărac în duh, care tânjește după prezența unui Hristos care rămâne, cel umil în inimă, a cărui ambiție supremă este de a face voia lui Dumnezeu - aceștia vor câștiga o intrare abundentă. (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 301, 302 engl.).

Toți cei care își spală hainele și și le albesc în sângele Mielului vor avea încercări severe de întâmpinat. În încercare trebuie să stăm fermi, căutând să Îl onorăm pe Cel care Și-a dat viața prețioasă pentru a ne răscumpăra. În lucrarea noastră vom avea de întâmpinat un curent ascuns, puternic, de împotrivire. Pocăința adevărată, o inimă nouă, ne vor păstra calmi în încercare, și ne vor învăța să dăm pe față harul divin în viețile noastre. Cei care în ziua socotelilor finale primesc de pe buzele lui Hristos cuvintele de bun venit în cetatea lui Dumnezeu, vor fi cei care au stat convertiți în împrejurări de încercare. (*Australasian Union Conference Record*, 29 aprilie, 1907).

Cheia spre reînviore

„Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite.” (Isaia 57:15).

Domnul cere o revigorare în poporul Său, o recunoaștere a obligațiilor distinctive pe care El le-a așezat asupra lor. El cheamă fiecare suflet care are temerea de Dumnezeu înaintea sa să umble și să lucreze cu ochiul doar spre slava lui Dumnezeu. Există o mare lucrare de făcut, și nimeni nu poate reprezenta adecvat lucrarea aceea, dacă nu își umilesc inimile înaintea lui Dumnezeu zi după zi, și umblă în toată lumina pe care le-o trimite El.

O mare lucrare va fi îndeplinită de poporul lui Dumnezeu dacă ei doresc să lucreze în unitate și lipsă de egoism și cu umilință a inimii. Toată înălțarea de sine trebuie observată și dată deoparte. Adevărul și neprihănirea singure vor rezista testului pentru acest timp. Avem nevoie să avem Spiritul lui Dumnezeu zilnic cu noi, pentru a putea fi păziți de toate gândurile rele și de acțiunile neînțelepte. Trebuie să ne temem ca nu cumva ochii noștri să devină orbiți față de nevoile noastre spirituale individuale în aceste timpuri periculoase. Mulți prețiși creștini și-au permis să devină absorbiți în urmărirea intereselor egoiste. Noi trebuie să ne trezim acum din somnul nostru spiritual....

Când membrii bisericii sunt pe deplin hotărâți să fie creștini, ceea ce înseamnă a fi asemenea lui Hristos, a fi umil, pur, onest, Domnul Se va manifesta prin Duhul Său cel Sfânt. Acum este timpul pentru a face lucrarea care e nevoie să fie făcută. Aprecieră de sine este cea care îi conduce pe bărbați și femei departe de Dumnezeu și departe de cei care au nevoie de ajutor și de simpatie gingașă...

Lăsați să fie cultivată umilința sufletului, și să fie făcută o predare deplină lui Dumnezeu. Lăsați bisericile noastre să dea deoparte tot egoismul și mândria, și să înceteze de a înălța sufletul spre vanitate. Sfârșitul este aproape, și noi trebuie să dăm mesajul de avertizare și de milă lumii. Și nu doar buzele noastre trebuie să proclame solia aceasta, ci prin vieți de simplitate și umilință și acțiune corectă noi trebuie să dăm pe față faptul că noi credem adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. (*The Review and Herald*, 5 august, 1909).

Doar unul a mers acasă îndreptățit

„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.” Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.” (Luca 18:10-14).

În povestirea Fariseului și a vameșului, Hristos predă una dintre cele mai importante lecții pe care o avem de învățat - pericolul flatării de sine. Două clase de închinători sunt prezentate aici vederii. Clasa reprezentată de Fariseu este privită ca eminentă pentru pietate, posedând o mare excelență de caracter. Cealaltă clasă, reprezentată de vameș, este mult mai puțin respectabilă în ochii lumii. Însă este această estimare una corectă? Nu; este exact opusul adevărului - exact opusul estimării în care ei sunt ținuuți în ceruri. Atât Fariseul cât și vameșul sunt sub ochiul unui Dumnezeu cercetător al inimilor, care nu ține cont de persoane. Bogăția și titlurile, talentul și reputația nu sunt o recomandare pentru favoarea Sa.

O, să avem același spirit de neîncredere în sine, aceeași înțelegere a nevredniciei noastre deplorabile. Nu vom lăsa noi harul lui Hristos să intre în sufletele noastre, pentru ca să ne putem coborî la casa noastră îndreptățiți?...

Motivul pentru care există atât de puțină odihnă reală și pace stabilă a inimii este pentru că există o astfel de iubire supremă pentru eu. Eul este amestecat cu tot ceea ce facem. Trebuie să avem mai puțin din eu și mai mult din Isus. (*The Review and Herald*, 28 august, 1888).

Fiecare persoană individuală din biserică trebuie să se examineze pe sine, pentru a vedea dacă este sau nu în adevăr. Această cercetare îndeaproape a inimii este esențială. Rugăciunile credinței trebuie să se înalțe în continuu spre Dumnezeu. (Idem., 26 iunie, 1888).

Nu purtați nici o ciudă în ora judecății!

„Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă.” (Iacov 5:9).

Hristos este adânc mâhnit când pretinșii Săi urmași, ucenicii Săi, neglijează să cultive iubirea creștină, când ei acționează într-un mod care cauzează durere inimilor fraților lor de credință. Ei își vatămă experiența religioasă așezând pietre de poticnire în calea lor proprie și în calea altora. Ei dezonorează adevărul pe care pretind a-l crede. Prin cuvintele lor pătimase și prin acțiunile lor îndrăznețe în comportarea față de frații lor, ei arată că sunt controlați de spiritul vrăjmașului a toată neprihănirea. Ei folosesc foc obișnuit în locul focului sfânt.

Cea mai puternică dovadă pe care o poate da un om că a fost născut din nou și că este un om nou în Hristos, este manifestarea iubirii pentru frații săi, înfăptuirea de fapte asemenea lui Hristos. Aceasta este cea mai puternică mărturie care poate fi dată. (*The General Conference Bulletin*, 1 iulie, 1900).

Dacă am putea sta înaintea tronului de judecată al lui Hristos, și să auzim ce se spune despre noi, ce estimare diferită am auzi despre caracterele noastre, față de cea pe care o dăm noi despre noi înșine. Noi trebuie să cădem pe Stâncă și să fim sfârâmați, pentru ca să nu fie nimic din eu, și totul din Isus.

Există nevoie de religie casnică bună, pentru ca în familiile noastre să poată fi exercitată o influență salvatoare. Să învățăm să fim misionari în interiorul zidurilor căminelor noastre, fiind tandri, plini de compasiune, gingași și amabili față de cei dragi din jurul vetrei noastre. În multe cămine există o mare nevoie de spiritul iubirii. Cuvintele care se rostesc sunt prea adesea ca o grindină nemiloasă, care bate la pământ planta gingașă, în timp ce ar trebui să fie ca roua și ca aversele de ploaie, care cad pentru a reîmprospăta și reînviorea. Lucrați în propria voastră vie, și cultivați spiritul iubirii. Nu fiți atât de zeloși pentru lucrarea din afară, până când nu se vede în inimile și căminele voastre un spirit care se lasă învățat, asemenător lui Hristos....

Dacă Isus ar locui în fiecare cămin, biserica ar simți prezența înviorătoare a Domnului. (*The Review and Herald*, 28 august, 1888).

O inimă zdrobită și căită

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.” (Psalmii 51:17).

Tu trebuie să mori față de eu, să răstignești carnea, cu afecțiunile și poftetele ei. Nu ai nevoie să îți crezi căi și metode pentru a realiza propria ta crucificare: penitențele auto-prescrise nu sunt de nici o valoare, și vor fi găsite fără merite când vine testul asupra ta. Noi trebuie să supunem Domnului inima, pentru ca El să ne poată reînnoi și sfinți, și să ne pregătească pentru curțile Sale cerești. Nu trebuie să așteptăm un timp special, ci astăzi trebuie să ne predăm Lui, refuzând să fim servi ai păcatului. Îți imaginezi tu că poți părăsi păcatul prin puterea ta omenească, puțin câte puțin? Nu poți asta: Isus a fost tratat ca un păcătos când Și-a asumat asemănarea cărnii păcătoase, pentru ca păcătosul să poată fi tratat ca neprihănit. Pe noi, cei care credem în Hristos, Tatăl ne iubește cum Îl iubește pe singurul Său Fișu născut. Astfel, prin credință noi ne putem prinde de neprihănirea lui Hristos, și Salvatorul nostru ne salvează de tot păcatul. Sufletul convertit va urî lucrul pe care îl urăște Hristos, și va iubi lucrul pe care îl iubește Hristos. Oare prin moartea și suferința Sa nu a luat El măsuri pentru curățirea ta de păcat? Tu trebuie să iei sângele lui Isus și să îl aplici inimii tale prin credință: pentru că numai acesta te poate face mai alb decât zăpada. Dar tu spui: „Supunerea tuturor idolilor mei îmi va frânge inima.” Aceasta este ceea ce e necesar. Renunțând la totul pentru Dumnezeu, tu cazi pe stâncă și ești zdrobit. Renunță la tot pentru El, fără întârziere, pentru că dacă nu ești sfârâmat, ești lipsit de valoare.

De ce să mai aștepți? De ce să nu Îl crezi pe Dumnezeu pe cuvânt, și să spui: „Mă predau Ție; aceasta este tot ce pot face.”...

Isus vrea tot din tine. El a plătit un preț infinit pentru sufletul tău; tot ceea ce ai și ești Îi aparține Lui. Fie ca Domnul să te ajute să privești și să trăiești. Hristos revine în scurt timp. El a fost fratele nostru în suferință, și ce bucurie aduce faptul de a spera că Îl vom vedea în curând așa cum este El! Vom mai suferi aici încă câteva zile în plus, și apoi vom intra într-o eternitate de fericire. (*The Signs of the Times*, 8 august, 1892).

Înrolând ajutorul lui Dumnezeu

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:23).

Mustrările severe [ale lui Isus] și denunțarea formalismului au aceeași forță astăzi, cum aveau în zilele cărturarilor și ale Fariseilor și se aplică acelor care au o formă de evlavie, dar care tăgăduiesc puterea acesteia. Dumnezeu sfințeniei infinite nu poate accepta serviciul exterior ca închinare spirituală. Cei care I se închină lui Dumnezeu trebuie să I se închine în spirit și adevăr, sau serviciul lor este zadarnic. Trebuie să existe realitate în ceremoniile religioase, sau ele sunt simple pretenții, urâciuni goale pe dinăuntru. Însă, deși Isus i-a mustrat pe preoți și pe învățătorii religioși pentru formalismul și ipocrizia lor, cu toate acestea, cât de îndelung răbdătoare și de tandre erau lecțiile Sale pentru cei săraci, oprimați, îndurerați și descurațați. Preoții și conducătorii, cărturarii și fariseii distrugeau pășunile verzi și mânjeau izvoarele de apă de viață. Prin preceptele lor false ei încurcau înțelegerea, și acopereau de nori ceea ce era clar. Ei Îl reprezentau în mod greșit pe Dumnezeu prin împietrirea inimilor lor, prin impuritate, mândrie și egoism. Ei Îl făceau pe Dumnezeu ca pe unul egal cu ei înșiși. (*The Sabbath School Worker*, 1 decembrie, 1894).

Hristos înțelege nevoile lumii, și doar prin El poate Tatăl să le împlinească. El însetează să dea sufletelor nevoiașe apa vieții pe gratis. Hristos tânjește după recunoașterea acelor pentru care El a părăsit curțile cerului, onoarea Sa, slava Sa, tronul Său regal, comanda Sa înaltă. El însetează după iubire, cooperarea care trebuie dată Lui ca Mântuitorul lor personal. (*The Signs of the Times*, 22 aprilie, 1897).

Prinde-te de Hristos prin credință vie, activă. Vino la El exact așa cum ești, neajutorat și dependent, și spune: „Doamne, cred; ajută Tu necredinței mele” (Marcu 9:24). Ajută-mă să studiez viața Ta, tăgăduirea și sacrificiul Tău de sine; ajută-mă să devin un creștin în adevăratul sens al cuvântului. (*The General Conference Bulletin*, 30 mai 1909).

Cât de profundă este devoțiunea mea?

„Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.”
(1 Samuel 16:7).

Fiecare bărbat, indiferent care i-ar fi ocupația sau profesia, ar trebui să facă din cauza lui Dumnezeu primul său interes; nu doar că ar trebui să își exerseze talentele pentru a avansa lucrarea lui Dumnezeu, ci ar trebui să își cultive abilitățile spre acest scop final...

Doar cel care caută să ducă înainte adevărul pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele sufletelor, fără a ține cont de persoane și indiferent de confortul, interesul sau onoarea sa - un astfel de om ar trebui să fie cât se poate de apreciat, deși s-ar putea să nu posede cunoștință sau elocvență. El este nobilul lui Dumnezeu...

Când se va face judecata, iar cărțile vor fi deschise, vor exista multe dezvăluiri uimitoare. Oamenii nu vor apărea atunci cum apar ochilor omenești și judecăților mărginite. Păcatele secrete vor fi scoase la iveală în fața tuturor. Motivele și intențiile care au fost ascunse în camerele întunecate ale inimii vor fi descoperite. Ambițiile intrigante, scopurile egoiste vor fi văzute acolo unde aparența exterioară vorbea doar despre o dorință de a-L onora pe Dumnezeu și de a face bine oamenilor. Ce dezvăluiri vor fi făcute atunci! Bărbații cu motive pure și scopuri adevărate și nobile pot fi acum desconsiderați, neglijați, bârfiți, și disprețuiți; însă atunci ei vor apărea așa cum sunt, și vor fi onorați de recomandarea lui Dumnezeu. Mărturisitorii ipocriți, ambițioși pot fi admirați acum și înălțați de oameni; însă Dumnezeu, care cunoaște secretele inimii, va smulge acoperământul înșelător, și îi va descoperi așa cum sunt. Fiecare ipocrit va fi demascat, fiecare credincios bârfit va fi îndreptățit...

Nu sunt ai lui Hristos toți cei care adoptă numele Lui și care poartă semnul Său distinctiv. Isus spune: „Urmează-mă”. Sunt oare cei care își îngăduie obiceiuri păcătoase și care se bucură de frivolitățile lumii, copii ai lui Hristos? Putem să vedem urmele pașilor Mântuitorului pe cărarea pe care calcă ei?...

Călcăm noi pe urmele pașilor Celui care nu Și-a urmărit propria Sa voie, ci voia Tatălui? Dacă nu avem Spiritul lui Hristos, nu suntem ai Lui. Nu putem sluji la doi stăpâni. (*The Review and Herald*, 1 ianuarie, 1884).

Simptomele zilelor noastre

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Geneza 6:5).

O caracteristică remarcabilă a zilelor lui Noe era spiritul lumesc intens al locuitorilor. Ei mâncau și beau, plantau și clădeau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie; nu că aceste lucruri ar fi fost în ele însele păcate, ci, deși legitime în sine, ele erau duse la un grad înalt de necumpătare. Pofta era îngăduită cu prețul sănătății și al rațiunii. Această îngăduință constantă a dorințelor lor păcătoase i-a corupt și a mânjit pământul de sub ei. Aceleași rele, intensificate, există în lumea noastră de astăzi. (*The Signs of the Times*, 3 ianuarie, 1878).

Lui Noe i-a fost dată o solie ce trebuia dată antediluvienilor. Însă ei au batjocorit avertizarea sa. Și astăzi solia pe care Dumnezeu a trimis-o pentru a fi dată lumii va fi respinsă. Însă această solie trebuie dată. Poporul lui Dumnezeu trebuie să facă orice alt interes secundar proclamării ei...

Hristos a murit pentru a salva o lume egoistă de consecințele sigure ale egoismului. El a deschis inima Sa în dragoste, compasiune și simpatie pentru întreaga lume. El invită ființele căzute să vină la El și să primească iertare deplină, gratuită. Caracterul Său stă înaintea universului ceresc liber de orice pată de egoism. El a făcut un sacrificiu complet pentru a aduce bărbaților și femeilor acea dărnicie care locuiește în propria Sa inimă. El a trimis Duhul Său Sfânt pentru a impresiona mintea și inima, pentru a-i conduce pe oameni să îi iubească pe semenii lor așa cum i-a iubit Hristos...

Apelez la toți cei care pretind a crede adevărul, să realizeze importanța soliei pe care Dumnezeu ne-a dat-o s-o ducem lumii. Într-un oraș după altul, trebuie făcută o lucrare de tăgăduire de sine. Provincie după provincie trebuie iluminată. Adevărul trebuie să înainteze ca o lampă care arde. Cei care pretind a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El, nu trebuie să cadă în practicile reci, egoiste ale lumii. Zelul lor nu trebuie să moară. (*The Review and Herald*, 7 ianuarie, 1902).

Eliberare din auto-înșelare

“Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăduit de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, Domnul, cercetez inima, și cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtare lui, după rodul faptelor lui.” (Ieremia 17:9,10).

Spiritul predominant al acestui timp este acela al infidelității și apozitiei - un spirit de pretinsă iluminare din cauza unei cunoaștințe a adevărului, însă în realitate de cea mai oarbă încumetare. Există un spirit de opoziție față de cuvântul simplu al lui Dumnezeu și de mărturia Spiritului Său. Există un spirit de înălțare idolatră a rațiunii umane pure deasupra înțelepciunii revelate a lui Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 79, engl.).

Putem auzi și crede adevărul; însă dacă nu suntem îndeplinitori ai cuvintelor lui Hristos, punându-le în practica zilnică, vom fi ca omul nechibzuit, care și-a clădit casa pe nisip. (*The Review and Herald*, 22 decembrie, 1885).

Cu cât mai clar înțelege omul căzut caracterul lui Hristos, cu atât mai puțin se va încrede în sine însuși, și cu atât mai imperfecte îi vor părea propriile sale fapte, în contrast cu cele care au marcat viața nepătatului Mântuitor. (*Schițe din viața mea*, pag. 84, engl.).

Pentru a manifesta caracterul lui Dumnezeu, pentru ca să nu ne înșelăm pe noi înșine, biserica și lumea printr-un creștinism contrafăcut, trebuie să devenim familiarizați personal cu Dumnezeu. Dacă avem părtășie cu Dumnezeu, suntem slujitorii Săi, chiar dacă poate nu vom predica niciodată unei adunări. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 13 engl.).

Dacă suntem reprezentanții lui Hristos, vom lucra faptele lui Hristos. Nimeni dintre noi să nu se înșele singur cu ideea că putem duce în viața noastră religioasă diformitatea caracterului, trăsăturile necreștine, care ne-au fost transmise ca drept de naștere și întărite prin educație. Prin planul de răscumpărare, Dumnezeu a pus la dispoziție mijloace pentru supunerea fiecărei trăsături păcătoase, și pentru rezistarea împotriva fiecărei ispite, oricât de puternice...

Motivul pentru care nu realizăm mai multe în lucrarea lui Dumnezeu este că avem nevoie de mai mult spirit și viață din Isus care să apeleze la conștiință. Propria noastră inimă trebuie să fie supusă de iubirea Sa; doar aceasta poate sfărâma vraja indiferenței, poate alarma sufletul, și îi poate face pe oameni să analizeze unde stau. (*The Review and Herald*, 22 decembrie, 1885).

Pericolul necredinței

„*Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu.*” (Evrei 3:12).

Adevărata valoare morală nu caută să își creeze un loc pentru sine prin gândirea sau vorbirea de lucruri rele, prin înjosirea altora. Toată invidia, toată gelozia, toată vorbirea de rău, cu toată necredința, trebuie puse departe de copiii lui Dumnezeu. (Idem., 14 septembrie, 1897).

Ne aflăm într-un pericol exact la fel de mare în zilele noastre cum era poporul lui Dumnezeu în zilele lui Hristos. Domnul vorbește prin solii Săi delegați; însă se dă pe față aceeași necredință. (The Ellen G. White 1888 *Materials*, pag. 398).

Fie ca toți să fie conștienți cum țiș slujire de sine și împlinire de sine în lucrare. Dacă ei fac aceasta, Îl dezonorează pe Dumnezeu, și El nu îi poate folosi pentru slava numelui Său. Când încercarea vine să ne testeze; când nu putem vedea o sporire a prosperității și a confortului în fața noastră, ci o probabilă diminuare a acestor lucruri; când există o presiune care necesită jertfire de sine din partea tuturor, cum vom primi insinuările Satanei că vom avea un timp dificil, că totul se sfarmă, și că există bății de cap grele înaintea noastră? Dacă ascultăm la aceste sugestii, necredința în Dumnezeu va încolți, aducând orbire asupra sufletului. (*The Review and Herald*, 27 septembrie, 1898).

Naturile noastre trebuie să fie curate și sfinte; trebuie să avem gândul lui Hristos, pentru ca El să poată privi cu plăcere chipul Său reflectat asupra sufletelor noastre. Nici unul dintre noi nu suntem ceea ce ne-ar dori Dumnezeu să fim, și ce putem să fim, și ceea ce cuvântul Său ne cere să fim. Necredința noastră este cea care ne închide departe de Dumnezeu... Enoh, Iosif și Daniel au depins de o putere care era infinită. Acesta este singurul curs sigur de urmat de către creștinii din ziua de astăzi.

Viețile acestor oameni remarcabili au fost ascunse cu Hristos în Dumnezeu. Ei erau loiali lui Dumnezeu în mijlocul infidelității, puri în mijlocul depravării, devotați și aprinși când erau aduși în contact cu ateismul și idolatria. Prin credința ei și-au strâns doar acele proprietăți care sunt favorabile pentru dezvoltarea caracterelor curate și sfinte. Tot astfel poate fi cazul și cu noi; oricare ar fi poziția noastră, oricât de respingător sau de fascinant mediul care ne înconjoară, credința poate să ajungă deasupra a tuturor acestora și poate găsi Duhul Sfânt. (Idem., 1 septembrie, 1885).

Mânjit dinăuntru

„El le-a mai zis: „Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru, şi spurcă pe om.” (Marcu 7:20-23).

Tu găseşti totdeauna greşeli şi veşnic vorbeşti despre fraţii tăi, şi în timp ce ai pus la îndoială umblarea altora, o cultură bogată de buruieni otrăvitoare a prosperat şi a prins rădăcină adâncă în inima ta. Aceste rădăcini de amărăciune încolţite au mânjit pe mulţi şi vor mânji încă pe mult mai mulţi, dacă nu le vezi şi nu le smulgi din rădăcină...

Înainte [ca fratele B] să îmbrăţişeze adevărul, mâna sa părea să fie contra fiecăruia: spiritul său combativ se întărea la fiecare provocare, şi aprecierea sa de sine era jignită; el era un om dur, care intra în încurcături şi le provoacă. Adevărul lui Dumnezeu a îndeplinit o reformă în el. Dumnezeu l-a acceptat, şi mâna Sa l-a susţinut. Însă de când fratele B şi-a pierdut spiritul de consacrare, vechiul său spirit turbulent, de dezacord cu ceilalţi, s-a întărit şi caută să câştige superioritate. Când el moare faţă de eu şi îşi umileşte inima sa mândră înaintea lui Dumnezeu, el va descoperi cât de slabă este tăria lui; el va simţi nevoia de mângâiere cerească şi va striga: „Necurat, necurat înaintea Ta, o Doamnă”. Toată această fanfaronadă mândră cu eul va avea un sfârşit.

Viaţa în această lume furtunoasă, unde întunericul moral triumfă deasupra adevărului şi a virtuţii, va fi pentru creştin un conflict continuu. El va descoperi că trebuie să îşi păstreze armura, pentru că va avea de luptat contra a forţe ce nu obosesc niciodată şi a vrăjmaşilor care nu dorm niciodată. Ne vom regăsi asediaţi de nenumărate ispite, şi trebuie să găsim tărie în Hristos pentru a le birui, sau vom fi biruiţi de ele. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 452, 453 engl.).

E necesară o transformare absolută. Unii au pierdut din vedere modelul nostru, Omul Suferind al Calvarului. În slujirea Sa nu e nevoie să aşteptăm comoditate, onoare sau măreţie în această viaţă; pentru că El, Maiestatea cerului, nu le-a primit. (*Idem.*, vol. 2, pag. 516).

Cine împietrește inima?

„Domnul a împietrit inima lui Faraon, așa încât el nu a vrut să lase pe copiii lui Israel să plece.” (Exod 10:20).

Ni se spune că Dumnezeu a împietrit inima lui Faraon. Refuzurile repetate ale regelui de a asculta cuvântul lui Dumnezeu, au determinat solii mai directe, mai urgente și mai ferme. La fiecare respingere a luminii, Domnul a manifestat o expunere și mai remarcabilă a puterii Sale; însă încăpățănarea regelui a crescut cu fiecare nou indiciu al puterii și maiestății Dumnezeului cerului, până când ultima săgeată a milei a fost epuizată din tolba divină. Atunci omul era cu totul împietrit de propria sa împotrivire persistentă. Faraon a semănat încăpățănare și a strâns o recoltă de același fel în caracterul lui. Domnul nu mai putea face nimic mai mult pentru a-l convinge, pentru că el era baricadat în încăpățănare și prejudecată, unde Duhul Sfânt nu putea găsi acces la inima sa. Faraon a fost lăsat pradă propriei sale necredințe și împietririi a inimii. Necredința a produs necredință. Când Faraon și-a împietrit inima la prima manifestare a puterii lui Dumnezeu, el s-a făcut mai capabil de o a doua respingere a puterii lui Dumnezeu. Mândria și încăpățănarea l-au ținut în sclavie și l-au împiedicat să recunoască avertizările lui Dumnezeu. Era contrar naturii lui Faraon de a se schimba după ce a exprimat scopul său de a nu crede.

Ceea ce a făcut Faraon va fi repetat tot mereu de către oameni până la încheierea timpului de probă. Dumnezeu nu distruge nici un om; însă când un om înăbușe convingerea, când se întoarce de la dovezi, el seamănă necredință și va strânge după cum a semănat. Cum a fost cu Faraon, așa va fi și cu el; când lumină mai clară strălucește asupra adevărului, el o va întâmpina cu o rezistență crescută, iar lucrarea de împietrire a inimii va înainta cu fiecare respingere a luminii sporinde a cerului. În simplitate și adevăr am dori să le vorbim celor nepocăiți în ceea ce privește calea în care oamenii își distrug propriile suflete. (*The Review and Herald*, 17 februarie, 1891).

Avem nevoie de percepție pătrunzătoare, sfințită. Această percepție nu trebuie să fie folosită pentru a ne critica și a ne condamna unul pe altul, ci pentru a discerne semnele timpului. Trebuie să ne păstrăm inimile cu toată sânguința, pentru ca să nu suferim naufragiu în credință. (*Mărturii*, vol. 8, pag. 101 engl.).

Strângând ceea ce am semănat

„Faraon și-a împietrit inima și de această dată, și nu a vrut să lase poporul să plece.” (Exod 8:32).

Domnul ne trimite avertizări, sfaturi și muștrări pentru ca noi să avem ocazia de a ne corecta erorile înainte ca ele să devină a doua noastră natură. Dar dacă refuzăm să fim corecți, Dumnezeu nu intervine pentru a contracara tendințele propriului nostru curs de acțiune. El nu face nici o minune pentru ca sămânța semănată să nu încolțească și să dea rod. Acel om care manifestă o împietrire necredincioasă și o indiferență insensibilă față de adevărul divin strânge recolta pe care el însuși a semănat-o. Astfel a fost experiența multora. Ei ascultă cu indiferență stoică la adevărurile care cândva au mișcat chiar sufletele lor. Ei au semănat neglijență, indiferență, și împotrivire față de adevăr; și astfel este recolta pe care o seceră ei. Răceala gheții, duritatea fierului, natura neimpresionabilă, de nepătruns a stâncii - toate acestea își găsesc un corespondent în caracterul multor preținși creștini. În felul acesta a fost că a împietrit Domnul inima lui Faraon. Dumnezeu a vorbit regelui egiptean prin gura lui Moise, dându-i cele mai izbitoare dovezi ale puterii divine; însă monarhul a refuzat cu încăpățănare lumina care l-ar fi condus la pocăință. Dumnezeu nu a trimis o putere supranaturală pentru a împietri inima regelui rebel, ci pe măsură ce Faraon s-a împotrivit adevărului, Duhul Sfânt a fost retras, și el a fost lăsat în întuneric și necredința pe care o alesese.

Prin respingere persistentă a influenței Duhului, oamenii se separă de Dumnezeu. El nu are disponibil nici un agent mai puternic pentru a ilumina inimile. Nici o descoperire a voinței Sale nu îi poate ajunge în necredința lor...

Noi toți semănăm fie pentru carne fie pentru Spirit, și secerăm recolta din sămânța pe care o semănăm. (*Mărturii*, vol. 8, pag. 101 engl.).

Când privești interesul tău veșnic, trezește-te, și începe să semeni sămânța bună. Ceea ce semeni, vei secera. Recolta vine - marele timp al strânsului, când vom strânge ceea ce am semănat. Nu va exista nici o greșeală în cules; recolta este sigură. (*The Review and Herald*, June 20, 1882).

Păstrați doar gânduri pure

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: “Să nu preacurvești.” Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5:27, 28).

Există mulți care posedă talente strălucitoare, care se devotază în mod rău serviciului lui Satan. Ce avertizare pot da eu unui popor care pretinde că a ieșit din lume și că a părăsit faptele întunericele ei? Unui popor pe care Dumnezeu l-a făcut depozitarul legii Sale, însă care, asemenea smochinului ostentativ, își unduiește măreț ramurile aparent prospere chiar în fața celui Atotputernic, totuși nu aduce roade spre slava lui Dumnezeu? Mulți dintre ei cultivă gânduri necurate, imaginații nesfinte, dorințe nesfințite și pasiuni josnice...

Ca ambasadori ai lui Hristos, vă rog pe toți cei care mărturisiți adevărul prezent să fiți revoltați de orice apropiere de impuritate și să părăsiți societatea acelor care răsuflă o sugestie impură. Detestați aceste păcate pângăritoare cu cea mai intensă ură. Fugiți de cel care ar vrea, chiar în conversație, să lase mintea să alerge pe un asemenea canal; „pentru că din abundența inimii vorbește gura” (Matei 12:34).

Pe măsură ce acei care practică aceste păcate pângăritoare cresc în mod continuu ca număr în lume și s-ar infiltra și în bisericile noastre, vă avertizez să nu le oferiți nici un loc. Întoarceți-vă de la seducător. Deși pretinde a fi urmaș al lui Hristos, el este Satan în forma unui om; el a împrumutat uniforma cerului, pentru ca să îi poată sluji mai bine stăpânului său. Nu trebuie să oferiți loc nici un moment unei sugestii impure, dosnice; pentru că tocmai aceasta va păta sufletul, după cum apele impure mănjesc canalul prin care trec.

Alegeți sărăcia, ocară, separarea de prieteni, sau orice suferință, mai degrabă decât să vă mânjiți sufletul cu păcat. Moartea înaintea dezoanorei sau a călcării legii lui Dumnezeu ar trebui să fie moto-ul fiecărui creștin. Ca popor care pretinde a fi reformatori, apreciind cele mai solemne, purificatoare adevăruri din cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să înălțăm standardul mai sus decât este el în prezent. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 31 engl.).

Păziți-vă contra ispitei

„Păzește-ți inima mai mult decât orice; căci din ea ies izvoarele vieții.”
(Proverbe 4:23).

[Legea lui Dumnezeu] se extinde la secretele adânci ale naturii morale ale omului, și aruncă un potop de lumină asupra a ceea ce a fost ascuns privirii și cunoștinței oamenilor. Ceea ce pot face mâinile sau poate rosti limba - ceea ce poate expune viața exterioară - descoperă doar într-un mod imperfect caracterul moral al omului. (*Sketches From the Life of Paul*, pag. 241, 242).

Un Străjer sfânt notează fiecare faptă și acțiune a vieților noastre, și cântărește fiecare motiv care îndeamnă la acțiune. Mâna care a lăsat urmele caracterelor pe zidurile palatului lui Belșațar scrie peste tot „Dumnezeu este aici”. Dumnezeu este în fiecare loc. Toate cuvintele noastre, toate planurile, și toate motivele noastre secrete sunt cântărite în balanțele dreptății infinite și ale adevărului...

Nu există nici un motiv în inimă pe care Domnul să nu îl citească. El citește fiecare scop, fiecare gând. (*The Upward Look*, pag. 207).

Inima trebuie înnoită de către harul divin, sau va fi în zadar căutarea după puritatea vieții. Cel care încearcă să își construiască un caracter nobil și virtuos independent de harul lui Hristos își clădește casa pe nisip mișcător. În furtunile aprige ale ispitei acesta va fi dărâmat cu siguranță. Rugăciunea lui David trebuie să fie rugăciunea fiecărui suflet: „Crează în mine o inimă curată, o Doamne: și reînnoiește un spirit corect în mine” (Psalmii 51:10)...

Totuși, noi avem o lucrare de făcut pentru a rezista ispitei. Cei care nu doresc să cadă pradă înșelăciunilor lui Satan trebuie să păzească bine căile sufletului; ei trebuie să evite a citi, a vedea sau a auzi ceea ce va sugera gânduri impure. (*Patriarhi și profeti*, pag. 460).

Se cere vigilență specială pentru a păstra afecțiunile vieții și inimile noastre într-o condiție unde vom fi sensibili față de binele care există în inimile altora. Dacă nu veghem în acest punct, Satan va pune gelozia sa în inimile noastre; el va pune ochelarii săi în fața ochilor noștri, pentru ca noi să vedem acțiunile fraților noștri într-o lumină distorsionată. În loc de a privi critic la frații noștri ar trebui să ne întoarcem ochii spre înăuntru, și să fim gata a descoperi trăsăturile condamnabile ale propriului nostru caracter. (*The Review and Herald*, 24 februarie, 1891).

Unde este comoara ta?

„Unde este comoara ta, acolo va fi de asemenea și inima ta.” (Matei 6:21).

Din cauza egoismului și a iubirii de lume, Dumnezeu este uitat, și mulți au ariditate în suflet și strigă „Slăbiciunea mea, slăbiciunea mea.” Domnul a împrumutat mijloace poporului Său pentru a-i încerca, pentru a testa pretinsa lor iubire pentru El. Unii i-ar da drumul lui Hristos și ar renunța la comoara cerească mai degrabă decât să își scadă posesiunile pământești sau să facă un legământ cu El prin jertfă. El îi cheamă la sacrificiu; însă iubirea de lume le închide urechile, și ei nu vor să asculte...

Cei care strâng mijloace, și adaugă la posesiunile lor, sunt mult în urmă. Comparativ cu ceea ce ar putea face, ei nu fac nimic. Ei nu îndrăznesc să se încreadă în Dumnezeu. Acesta este unul din motivele pentru care, ca popor, noi suntem atât de bolnăvicioși și mulți cad în mormintele lor. Cei lacomi sunt între noi. Iubitorii de lume, de asemenea și cei care l-au făcut pe muncitor să trăiască la limita subzistenței, sunt între noi. Oameni care nu aveau nimic din lumea aceasta, care erau săraci și dependenți de munca lor, au fost tratați cu rigurozitate și în mod nedrept. Iubitorul de lume, cu o față dură și o inimă și mai dură, a plătit cu reticență mica sumă câștigată prin trudă grea. La fel Îl tratează ei pe Stăpânul, ai cărui servi se pretind a fi. Într-un mod la fel de zgârcit pun ei în visteria lui Dumnezeu. Omul din parabolă nu are unde să își depoziteze bunurile, și Domnul i-a scurtat viața nefolositoare. La fel va face El cu mulți. Cât de dificil este, în acest veac corupt, să te păzești de a nu deveni lumesc și egoist. Cât de ușor e să devii nerecunoscător față de Dătătorul a tuturor binecuvântărilor noastre. E nevoie de o mare vigilență, și de multă rugăciune, pentru a păzi sufletul cu toată sânguința. „Luați seama, vegheați și rugați-vă: pentru că nu știți când este timpul” (Marcu 13:33). (*Mărturii*, vol. 2, pag. 198, 199 engl.).

Foarte mulți care caută fericirea vor fi dezamăgiți în speranțele lor pentru că o caută într-un loc greșit. Adevărata fericire nu se găsește în mulțumirea egoistă, ci în calea datoriei. (*The Review and Herald*, 1 septembrie, 1885).

Rodind cuvinte mai bune

„Din prisosul inimii vorbește gura. Un om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii: și un om rău scoate lucruri rele din vistieria rea.” (Matei 12:34,35).

Nu vorbiți despre lipsa voastră de credință și despre necazurile și suferințele voastre. Ispititorul se delectează să audă astfel de cuvinte. Când vorbim despre subiecte întunecate, noi îl mărim pe el. Nu trebuie să zăbovim asupra mării puteri a lui Satan de a ne birui. Adesea noi ne predăm în mâinile lui prin faptul că discutăm despre puterea sa. Să vorbim în schimb despre marea putere a lui Dumnezeu de a uni toate interesele noastre cu ale Sale proprii. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 253 engl.).

Oamenii sunt uneori atât de rezervați, timizi și sensibili față de subiecte religioase, chiar și după ce și-au predat inimile lui Dumnezeu, încât ei nu primesc puterea pe care ar putea să o aibă. Vorbim fără rezerve despre afacerile noastre vremelnice, și de ce am fi atât de reticenți a vorbi despre interesele noastre veșnice? Fie ca toate inimile să fie inspirate cu o îndrăzneală sfântă. Fie ca noi toți să Îl putem înălța pe Isus înaintea poporului cu curaj, tărie și credință. (*The Signs of the Times*, 16 martie, 1882).

Când frații și vecinii voștri vin să vă vadă, vorbiți despre minunata iubire a lui Isus. Bucurați-vă în mijlocirea Sa pentru omul pierdut. Spuneți-le prietenilor voștri de iubirea pe care o aveți pentru sufletele lor, pentru că ei sunt răscumpărați de sângele lui Isus Hristos... Lăsați ca razele Soarelui Neprihănirii să strălucească asupra colegilor voștri peregrini, pentru ca ei să se poată bucura în Domnul. Aceasta puteți face în lucrarea misionară de acasă, în lucrarea voastră misionară din vecinătate, și în lucrarea misionară din biserică. Lăsați ca lumina voastră să strălucească în raze atât de clare, constante, încât nici un om să nu poată să se ridice la judecată și să spună „De ce nu mi-ai spus despre acest adevăr? De ce nu ți-a păsat de sufletul meu? De ce ai iubit atât de mult lumea și amuzamentele ei, încât m-ai impresionat cu gândul că acestea nu ar putea fi greșite?” (*The Review and Herald*, 28 august, 1888).

Mai puțină vorbă despre lucrurile fără nici un folos, și mai multă vorbă despre Isus și despre Cuvântul Vieții ar da iluminare spirituală și mare bucurie în suflet. (*Manuscript Releases*, vol. 11, pag. 207).

Apă curată dintr-un izvor curat

„Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară? Frații mei, poate oare un smochin să facă măslină, sau o viță să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce.” (Iacov 3:11,12).

Spiritul de glumă și poznaș, de ușurătate și banalitate, este o piatră de poticnire pentru păcătoși și o piatră și mai rea de poticnire pentru cei care dau cale liberă înclinațiilor inimii nesfințite... Când o persoană oarecare poate indica spre un cuvânt ușuratic spus de Domnul nostru, sau spre vreo ușurătate văzută în caracterul Său, putem simți că ușurătatea și spiritul de glumă sunt scuzabile la propria sa persoană. Acest spirit este necreștin; pentru că a fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Isus este un model perfect, și noi trebuie să Îi imităm exemplul Său...

Unii care sunt dedicați glumitului și remarcilor ușurate și banale, pot apărea la amvonul sfânt cu demnitate adecvată. Ei pot fi capabili de trece dintr-o dată la contemplarea subiectelor serioase, și de a prezenta ascultătorilor lor cele mai importante, mai probatoare adevăruri care au fost încredințate vreodată muritorilor; însă probabil colaboratorii lor, pe care i-au influențat, și care li s-au alăturat în acele glume neglijente, nu pot schimba curentul gândirii lor atât de ușor. Ei se simt condamnați, mințile lor sunt încurcate; și ei nu sunt pregătiți să pășească în contemplarea temelor cerești, și să Îl predice pe Hristos și pe El răstignit.

Dispoziția de a spune vorbe de duh care vor stârni râsul, când se iau în considerare nevoile cauzei, fie că se întâmplă într-o întâlnire de comitet, sau o întâlnire a consiliului sau o altă întâlnire executivă, nu este de la Hristos. Această veselie inoportună are o tendință demoralizatoare... [Dumnezeu] este mulțumit când poporul Său manifestă soliditate, tărie și fermitate de caracter, și când are o dispoziție veselă, fericită, plină de speranță. (*The Review and Herald*, 10 iunie, 1884).

Dacă ați greșit cuiva, ar trebui să mergeți chiar acum la el, să îl luați de mână, și să îi spuneți: „Îmi pare rău că te-am rănit, prin gând, prin cuvânt, sau prin fapt.ă” Cerul ar privi cu aprobare asupra unei astfel de scene. Vrem ca tot acest fariseism rece, arid, să fie sfărâmat. (Idem., 28 august, 1888).

Mărturisirea aduce o credință mai curată

„Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul.” (Psalmii 66:18).

Suntem nedemni de harul [lui Dumnezeu], însă când ne predăm Lui, El ne primește. El va lucra pentru acei care Îi urmează și prin ei. Însă doar când trăim în ascultare de cuvântul Său putem pretinde împlinirea promisiunilor Sale. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 227, engl.).

Poporul lui Dumnezeu trebuie să înainteze într-un mod plin de priecpere. Ei nu trebuie să fie împăcați până când nu este mărturisit fiecare păcat cunoscut; atunci este privilegiul și datoria lor de a crede că Isus îi acceptă. Ei nu trebuie să aștepte ca alții să pătrundă prin întuneric și să obțină victoria de care să se bucure ei. O astfel de bucurie va dura doar până când se încheie întâlnirea. Ci, Dumnezeu trebuie servit din principiu în loc să fie slujit din sentiment. Dimineața și seara obțineți victoria pentru voi înșivă în propria voastră familie. Nu lăsați ca munca voastră zilnică să vă rețină de la aceasta. Luați-vă timp să vă rugați, și când vă rugați, credeți că Dumnezeu vă ascultă. Aveți credință amestecată cu rugăciunile voastre. Poate nu simțiți în toate ocaziile răspunsul imediat; însă atunci este încercată credința. Sunteți testați pentru a se vedea dacă vă veți încrede în Dumnezeu, dacă aveți o credință vie, constantă. „Credincios este cel ce v-a chemat, care va îndeplini aceasta” (1 Tesaloniceni 5:24). Mergeți pe platforma îngustă a credinței. Încredeți-vă toți în promisiunile lui Dumnezeu. Încredeți-vă în Dumnezeu în întuneric. Acela este timpul de a avea credință. Însă voi adesea lăsați ca sentimentele să vă guverneze. Voi căutați demnitate în voi înșivă când nu vă simțiți mângâiați de Duhul lui Dumnezeu, și disperați pentru că nu o puteți găsi. Nu vă încredeți suficient în Isus, prețiosul Isus. Voi nu faceți ca demnitatea lui să fie totul, totul. Chiar ceea ce poți face mai bine nu va merita favoarea lui Dumnezeu. Demnitatea lui Isus este ceea ce te va salva, sângele Său cel ce te va curăți. Dar tu ai de făcut eforturi. Trebuie să faci ceea ce poți din partea ta. Fii zelos și pocăiește-te, apoi crede.

Nu confundați credința cu sentimentele. Ele sunt diferite. Credința este partea noastră să o exercităm. Această credință trebuie să o menținem în exercițiu. Crede, crede. Lasă credința ta să se prindă strâns de binecuvântare, și ea este a ta. Sentimentele tale nu au nimic de a face cu această credință. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 167, engl.).

Căutând o inimă curată, nouă

Testat prin profețiile pașnice

„Dacă se va ridica în mijlocul tău un prooroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: „Haidem după alți dumnezei”, - dumnezei pe care tu nu-i cunoști, - “și să le slujim”! să n-ascuți cuvintele aceluia prooroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.” (Deuteronom 13:1-3).

Poporul lui Dumnezeu va fi testat și încercat. Mărturia simplă și directă trebuie să joace o parte proeminentă în această lucrare. În aceste zile de întuneric și pericol, cine este capabil să stea și să rostească întregul adevăr? Mulțimi de învățători profețesc lucruri pașnice. Ei nu văd nici o cauză specială de alarmă în condiția prezentă a pretinsului popor al lui Dumnezeu. Poporul doarme, și învățătorii sunt adormiți. Ei strigă, Pace, pace, și mulțimea care îi aude crede raportul lor și sunt liniștiți. Aceasta face mai mare nevoia de profesori credincioși pentru a da o mărturie directă, credincioasă. Timpul prezent este unul de îndepărtat pete și de purificare, un timp de luptă și încercare. Casa lui Israel este cernută, la fel cum cerealele sunt cernute într-o sită. (*The Review and Herald*, 26 noiembrie, 1861).

Dumnezeu va trezi poporul Său; dacă alte metode eșuează, vor veni între ei erezii, care îi vor cerne, separând neghina de grâu. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 707 engl.).

Cei care caută să înveșmânteze păcatul și să îl facă să pară mai puțin grav minții celui greșit fac lucrarea profeților falși și pot să aștepte ca mânia răsplătitoare a lui Dumnezeu să urmeze unui asemenea curs. Domnul nu își va adapta niciodată căile la dorințele oamenilor corupți. (*Idem.*, vol. 4, pag. 185).

A sosit timpul când trebuie să știm cine este de partea Domnului. Cauza lui Dumnezeu cere acțiune imediată. Și ce vor face cei care acum nu pot suporta cel mai mic test de fidelitate, atunci când oastea balaurului este în război cu cei care țin poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus? (*Pamphlet* 16, pag. 20, 21).

Totul este observat cu atenție

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evrei 4:12).

Nu vor considera oare cei cărora Dumnezeu le-a încredințat comorile adevărului avantajele superioare ale luminii și privilegiile care au fost cumpărate pentru noi prin jertfa Fiului lui Dumnezeu pe crucea Calvarului? Va trebui să fim judecați după lumina care ne-a fost dată nouă, și nu putem găsi nici o scuză prin care să ne atenuăm cursul nostru. Calea, Adevărul și Viața ne-au fost puse înainte. Mulți încearcă să se scuze spunând: „Nu trebuie să mă judecați după o trăsătură slabă de caracter, ci să luați în considerare caracterul meu pe ansamblu.” Noi întotdeauna simțim o durere adâncă în suflet atunci când păcătosul încearcă să se scuze pentru păcatul său, să îl fardeze, și când omite să realizeze pericolul de a cultiva o trăsătură de caracter neasemănătoare cu Hristos. Trebuie să ne așezăm voința de partea Domnului și să ne hotărâm ferm că prin harul Său vrem să fim liberi de păcat. Păcatul este încălcarea legii, iar nu mărimea acțiunii în nelegiuire este ceea ce o etichetează ca păcat. Lui Adam și Evei le-a fost interzis să mănânce din pomul binelui și al răului. Testul a fost unul ușor, însă acțiunea de neascultare de Dumnezeu a fost încălcarea legii Sale.

Marele Artist ceresc ia cunoștință de fiecare act, de fiecare cuvânt, ... și chiar și gândurile și intențiile inimii stau expuse cu credincioșie. Fiecare defect în caracterul moral stă descoperit privirii îngerilor... Faptele înșelătoare, ale căror motive au fost ascunse de ochii omenești, dar care au fost sesizate de ochiul atot-văzător al lui Iehova, sunt toate scrise în litere vii. Fiecare acțiune egoistă este expusă. (*The Review and Herald*, 1 august, 1893).

Fiecare cuvânt și faptă sunt fotografiate în cărțile cerului. Nici o mână umană nu poate șterge o pată dizgrațioasă.

Viața, cu privilegiile și oportunitățile ei minunate, se va încheia în curând. Timpul pentru îmbunătățirea caracterului va fi trecut. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 501 engl.).

Marea noastră nevoie de ajutor

„[Dumnezeu] cunoaște tainele inimii?” (Psalmii 44:21).

Legea lui Dumnezeu atinge sentimentele și motivele, precum și faptele exterioare. Ea descoperă secretele inimii, aruncând lumină asupra lucrurilor îngropate mai înainte în întuneric. Dumnezeu cunoaște fiecare gând, fiecare scop, fiecare plan, fiecare motiv. Cărțile cerului înregistrează păcatele care ar fi fost comise, dacă ar fi existat ocazia. Dumnezeu va aduce fiecare lucrare la judecată, cu fiecare lucru secret. După legea Sa El măsoară caracterul fiecărui om. După cum artistul transferă pe pânză trăsăturile unei fețe, tot astfel trăsăturile fiecărui caracter individual sunt transferate în cărțile cerului. Dumnezeu are o fotografie perfectă a caracterului fiecărui om, și El compară această fotografie cu legea Sa. El descoperă omului defectele care îi pătează viața, și îl cheamă să se pocăiască și să se întoarcă de la păcat. (*The Review and Herald*, 15 iunie, 1886).

Întoarceți-vă la Isus și spuneți-I toată îngrijorarea voastră; Hristos vede toate circumstanțele voastre, cunoaște toate ispitele și necazurile voastre. Vrajmașul vă va sugera să stați departe de Hristos până când v-ați făcut mai buni, până când sunteți destul de buni pentru a veni la Dumnezeu; însă nu ascultați la sugestiile sale; pentru că dacă veți aștepta până când sunteți destul de buni pentru a veni la Dumnezeu, nu veți veni niciodată. Ați putea aștepta până la judecată, dar nu ați fi pregătiți pentru a veni la Hristos. „Acum este timpul acceptat; ... acum este ziua salvării” (2 Corinteni 6:2). Trebuie să vă supuneți puterii de atracție a iubirii lui Hristos astăzi, și să veniți la El așa cum sunteți. Iar când veniți, El va continua să vă atragă, până când fiecare gând va fi adus în robie față de Isus. Când vrajmașul ar vrea să vă țină departe de Salvatorul vostru, acuzându-vă că sunteți păcătoși, spuneți-i că aveți dreptul să mergeți la Domnul, întrucât El a spus: „Am venit nu să îi chem pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși la pocăință” (Luca 5:32)... Venirea unui păcătos nu este neplăcută lui Hristos... Cerul este gata să îi primească pe cei care Îl primesc pe Isus. Atunci să venim la El, cerând exact lucrurile de care avem nevoie, crezând că le vom primi. (*The Bible Echo*, 15 februarie, 1893).

Unind inima mea împărțită

„Învăță-mă căile Tale, Doamne! Eu voi umbla în adevărul Tău. Fă-mi inima să se teamă de Numele Tău.” (Psalmii 86:11).

Marele păcat al poporului lui Dumnezeu în timpul prezent este că noi nu apreciem valoarea binecuvântării pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra noastră. Noi Îi slujim cu o inimă împărțită. Există mulți care nutresc același idol. (*The Review and Herald*, 12 aprilie, 1887).

Trăim în mijlocul pericolelor ultimelor zile, unde există orice pentru a abate mintea și a ademeni afecțiunile de la Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 403 engl.).

Dumnezeu nu va avea nici o parte într-o inimă împărțită. Dacă lumea absoarbe atenția noastră, El nu poate domni ca autoritate supremă. (*The Youth's Instructor*, 31 decembrie, 1896).

Ocazional te angajezi în îndeplinirea exterioară a datoriilor religioase, însă inima ta nu este în acele exerciții. Ocazional tu lași să-ți scape câte un cuvânt de avertizare către păcătoși, sau un cuvânt în favoarea adevărului; însă este un serviciu șovăielnic, ca și când l-ai oferi unui supraveghetor, în loc să fie un serviciu plin de voioșia unei afecțiuni filiale. Dacă inima ta este aprinsă de zel creștin, cele mai anevoioase datorii vor fi plătute și ușoare.

Motivul pentru care viața de creștin este atât de grea pentru mulți este că ei au o inimă împărțită. Ei au o gândire împărțită, care îi face instabili în toate căile lor. Dacă ar fi îmbibați din abundență cu zel creștin, care este întotdeauna rezultatul consacrării față de Dumnezeu, în locul plânsului jeltor „Slăbiciunea mea, slăbiciunea mea”, limbajul sufletului ar fi „Ascultați ce a făcut Domnul pentru mine.” (*Mărturii*, vol. 2, pag. 234 engl.).

Cei care doresc cu adevărat să Îl mărească pe Dumnezeu vor fi recunoscători pentru demascarea fiecărui idol și a fiecărui păcat, pentru ca ei să poată vedea aceste rele și să le dea deoparte. (Idem., vol. 4, pag. 354).

A fi al lui Hristos înseamnă a fi consacrat lucrării Sale, a folosi fiecare putere a minții și fiecare membru al corpului pentru a face voia Sa și pentru a avansa slava Sa. Înseamnă a deschide mintea cuvântului Său, a dezvălui dovezile iubirii Sale. Înseamnă a-L avea pe Hristos format înăuntru, speranța slavei; a contempla farmecul Său neegalat până când tributul sufletului va fi „Ascultați ce a făcut Domnul pentru mine.” (*The Review and Herald*, 1 ianuarie, 1884).

Devenind generos

„Alerg pe calea poruncilor Tale, căci îmi scoți inima la larg.” (Psalmii 119:32).

Hristos Se identifică cu cei smeriți, nevoiași, și întristați. El i-a luat pe copilași în brațele Sale și a coborât la nivelul celor tineri. Inima Sa largă de iubire putea înțelege încercările și necesitățile lor, și El Se bucura de fericirea lor. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 404. [1892 edition.]

Întreaga persoană este privilegiată să dea o mărturie hotărâtă în fiecare domeniu - în trăsături, în temperament, în cuvinte, în caracter - că slujirea Domnului este bună...

Când fermierii încearcă să își recomande produsele, ei nu expun cele mai amărâte exemplare. Femeile aduc cele mai bune bucăți de unt. Bărbații aduc cele mai bune fructe și zarzavaturi din fiecare soi, și înfățișarea lor îl recomandă pe lucrătorul priceput. Nu exemplare sfrijite, ci se aduc cele mai alese pe care le poate produce solul. Și de ce să nu dezvăluie creștinii cele mai atractive roade în acțiuni neegoiste? De ce să nu se manifeste roadele poporului lui Dumnezeu păzitor al poruncilor în fapte bune? Cuvintele, comportamentul, îmbrăcămintea lor ar trebuie să fie ca niște fructe de primă calitate...

Dumnezeu Își iubește poporul păzitor al poruncilor. Prin ascultarea lor ei îi dau slavă numelui Său, mărturisind iubirea lor pentru El. Dar fac ei aceasta? Bărbații de lume care aud adevărurile sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt surprinși că membrii poporului care pretinde a crede aceste adevăruri sfinte și sacre nu au un zel mai intens și mai serios pentru salvarea semenilor lor. Credința noastră și intensitatea zelului nostru trebuie să fie proporționale cu lumina care strălucește pe calea noastră. Credința în Dumnezeu, credința umilă, încrezătoare în Dumnezeu, se va dezvălui în cămin, în vecinătate, în biserică. Lucrarea Duhului Sfânt nu va fi, nu poate fi, împiedicată. Dumnezeu se delectează să Se manifeste în poporul Său ca un Tată, ca un Dumnezeu în care ei pot avea încredere în mod implicit. Fie ca membrii bisericii să aibă prețioasele trăsături ale caracterului lui Hristos, și se va spune mult mai mult ca laudă și recunoștință către Dumnezeu pentru comoara de har al Său. (*The Signs of the Times*, 29 septembrie, 1898).

Iubire înflăcărată unii pentru alții

„Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.” (1 Petru 1:22).

Ne apropiem de sfârșitul timpului. Încercările vor fi abundente din exterior, însă nu permiteți ca ele să vină dinăuntru bisericii. Fie ca pre-tinsul poporul al lui Dumnezeu să tăgăduiască eul de dragul adevărului, de dragul lui Hristos. „Pentru că noi trebuie să apărem înaintea scaunului de judecată al lui Hristos: pentru ca fiecare să primească lucrurile făcute în trupul său, conform cu ceea ce a făcut, fie că e bine sau rău” (2 Corinteni 5:10). Fiecare care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu va avea spiritul lui Hristos și o iubire înflăcărată pentru frații săi. Cu cât inima unei persoane este mai mult în comuniune cu Dumnezeu și cu cât mai mult sunt centrate afecțiunile sale pe Hristos, cu atât mai puțin va fi deranjat el de asprimea și greutățile pe care le întâlnește în această viață. Cei care cresc spre statura de bărbați și femei în Hristos Isus vor deveni tot mai mult asemenea lui Hristos în caracter, înălțându-se deasupra dispoziției de a murmura și de a fi nemulțumiți. Ei vor detesta să fie gășitori de greșeli.

Biserica din acest timp ar trebui să aibă credința dată odată sfinților, care îi va face în stare să spună cu îndrăzneală: „Dumnezeu este ajutorul Meu” (Psalm 54:4)... Domnul ne poruncește să ne ridicăm și să înaintăm. Oricâte ori biserica în vreo perioadă și-a părăsit păcatele, și a crezut și a umblat în adevăr, ei au fost onorați de Dumnezeu. Există în credință și în ascultarea umilă o putere căreia lumea nu poate să îi stea împotrivă. Porunca providenței lui Dumnezeu în legătură cu poporul Său este progresare - înaintare continuă în perfectarea caracterului creștin, în calea sfințeniei, ridicându-se tot mai sus în clara lumină și cunoștință și iubire a lui Dumnezeu, până chiar la încheierea timpului. O! De ce învățăm noi mereu doar primele principii ale doctrinei lui Hristos? Domnul are binecuvântări bogate pentru biserică, dacă membrii ei vor căuta cu seriozitate să se trezească din încropeala lor periculoasă. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 483, 484 engl.).

Ascultarea de cuvânt produce roade de calitate cerută - „dragoste neprefăcută de frați” (1 Petru 1:22). Această iubire este născută din cer și conduce la motive înalte și acțiuni neegoiste. (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 520, engl.).

O biserică pură - eu însumi pur

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalmii 51:10).

Lucrarea de curățire a bisericii este o lucrare dureroasă, însă una care nu trebuie neglijată dacă biserica dorește să aibă aprobarea lui Dumnezeu. Dar pocăiește-te, pentru că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Aici este prezentată în mod deschis înaintea noastră lucrarea noastră ca membri ai bisericii lui Hristos. Dacă suntem lipsiți de credință, vom pierde cununa vieții și un altul o va lua: pentru că în lăsarea deoparte a celor lipsiți de credință locurile sunt ocupate de cei plini de credință. Dacă refuzăm să lăsăm lumina noastră să strălucească pentru Stăpânul, dacă nu facem faptele lui Dumnezeu, alții vor face exact lucrarea pe care noi am fi putut să o facem, dar am refuzat să o facem. Când încetăm să ne îndeplinim misiunea noastră, când sfeșnicul refuză să reflecte lumina, și marile adevăruri încredințate nouă în mod individual pentru lume nu le sunt date, atunci sfeșnicul va fi mutat. (*The Review and Herald*, 7 iunie, 1887).

Lumea va mânji zilnic sufletul dacă sângele curățitor al lui Hristos nu este sprijinul nostru. Fiecare gând trebuie să fie adus în robie față de Hristos; fiecare cuvânt mândros trebuie să rămână nerostit. Nu trebuie să existe nici o înșelăciune; egoismul sau neglijența sunt o deviere de la ceea ce este drept. (*The Bible Echo*, 29 iulie, 1895).

Ochiul lui Dumnezeu este în fiecare loc, văzând răul și binele. El știe toate ispitele noastre, și așteaptă de la noi să ne împotrivim lor la fel cum și Hristos li s-a împotrivit. Isus a murit pentru ca noi să putem trăi viața Sa de puritate... Inima trebuie să fie purificată; pentru că din ea ies izvoarele vieții. Voința trebuie să își predea cârmuirea comenzii lui Hristos. Pavel descrie aceasta ca îmbrăcând omul cel nou, „care după Dumnezeu este creat în neprihănire și sfințire adevărată” (Efeseni 4:24).

Nici un compromis cu păcatul nu poate fi acceptat vreodată de un Dumnezeu pur și sfânt. Nici o convertire care nu schimbă radical inima, caracterul, fiecare domeniu al conduitei, nu este autentică... Această viață prezentă este doar școala noastră de instruire. Aici trebuie să fim purificați pentru ca la venirea lui Hristos să putem fi fără pată sau zbârcitură sau vreun lucru ca acesta - pregătiți pentru a primi moștenirea sfinților în lumină. (*The Signs of the Times*, 17 iulie, 1901).

Ascultând de Duhul Sfânt

„Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi.” (Ezechiel 18:31, 32).

Adevărata religie este a-I urma în mod simplu lui Hristos. O religie care exprimă egoism este lipsită de valoare; pentru că inima păcătoasă este adevărata citadelă. Până când inima nu este predată în mod necondiționat, binecuvântarea lui Dumnezeu nu se poate revărsa în suflet... și o viață nouă nu începe. (*Manuscript Releases*, vol. 18, pag. 277).

Schimbarea inimii reprezentată de nașterea nouă poate fi efectuată doar prin lucrarea eficientă a Duhului Sfânt. Doar El ne poate curăța de toată impuritatea. Dacă I se permite să modeleze și să formeze inima noastră, vom fi capabili să discernem caracterul împărăției lui Dumnezeu, și să realizăm necesitatea unei schimbări care trebuie făcută înainte ca să putem obține acces în această împărăție. Mândria și iubirea de sine opun rezistență Duhului lui Dumnezeu; fiecare înclinație firească a sufletului se opune schimbării de la importanță de sine și mândrie la blândețea și smerenia lui Hristos. Dar dacă vrem să mergem pe cărarea spre viața veșnică, nu trebuie să ascultăm de șoaptele eului. (*The Youth's Instructor*, 9 septembrie, 1897).

A birui înseamnă mult mai mult decât realizăm noi. Înseamnă a opune rezistență vrăjmașului și a-I urma lui Hristos, îndeplinind plini de voieșie acele lucruri care sunt contrare înclinației noastre naturale. Hristos a venit din cer pentru a ne arăta cum să trăim o viață de sacrificiu de sine. În tăria Sa noi trebuie să câștigăm desăvârșirea. El a făcut posibil pentru noi să facem aceasta, și când El revine a doua oară, El ne va întreba de ce nu am îndeplinit scopul Său pentru noi. Zi de zi, oră de oră, ne pregătim pentru judecată, hotărând destinul nostru veșnic... Orice este cântărit cu acuratețe în talerele aurite ale Sanctuarului.

Creștinismul înseamnă conformare perfectă cu viața lui Hristos. (*The Signs of the Times*, 17 iulie, 1901).

Puritatea este absolut necesară

„*Ferice de cei curați în inimă: pentru că ei Îl vor vedea pe Dumnezeu.*”
(Matei 5:8).

În fiecare congregație din țară există suflete neîmplinite, flămânzind și însetând după mântuire. Ziua și noaptea, povara inimii lor este: Ce să fac, ca să fiu mântuit? Ei ascultă cu sete discursuri populare, sperând să învețe cum pot fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Însă prea adesea ei aud doar un discurs plăcut, o declamare elocventă. Există inimi triste și dezamăgite în fiecare adunare religioasă. Predicatorul le spune ascultătorilor săi că ei nu pot ține legea lui Dumnezeu. „Ea nu este obligatorie în zilele noastre”, spune el. „Trebuie să crezi în Hristos; El te va salva; doar crede.” Astfel el îi învață să facă sentimentul criteriul lor și nu le oferă nici o credință inteligentă. Acel predicator poate pretinde să fie foarte sincer; însă, el încearcă să liniștească conștiința tulburată cu o speranță falsă.

Mulți sunt conduși să creadă că ei sunt pe calea spre cer deoarece pretind a crede în Hristos, în timp ce resping legea lui Dumnezeu. Însă ei vor descoperi în cele din urmă că au fost pe drumul spre pierzare în loc de drumul spre cer. Otrava spirituală este glazurată cu doctrina sfințirii și servită poporului. Mii o înghit cu nerăbdare. (*The Review and Herald*, 8 martie, 1881).

În aproape fiecare caz când persoanele devin îndoielnice referitor la inspirația cuvântului lui Dumnezeu, este doar din cauza vieților lor nesfințite, pe care acel cuvânt le condamnă. Ei nu vor să primească mustrările și amenințările sale pentru că acestea se reflectă asupra cursului lor greșit de acțiune. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 440 engl.).

Dacă sentimentele inimii firești nu sunt restrânse și aduse în supunere de către influența sfințitoare a harului lui Dumnezeu, primit prin canalul credinței, gândurile inimii nu sunt curate și sfinte. Condițiile salvării scoase la iveală în cuvântul lui Dumnezeu sunt rezonabile, simple și directe, nefiind nimic mai puțin decât conformare perfectă cu voința lui Dumnezeu și puritatea inimii și a vieții. Trebuie să răstignim eul cu poftele sale. (Idem).

Plăcuți lui Dumnezeu din interior spre exterior

„Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii și inima!” (Psalmii 26:2).

Puritatea vieții împărtășește rafinament, care va conduce pe cei care îl posedă să se dea înapoi de la asprime și de la complacerea în păcat. (Idem., pag. 441).

A stăruii asupra frumuseții, bunătății, milei, și iubirii lui Isus întărește puterile mintale și morale, și în timp ce mintea este menținută antrenată pentru a împlini lucrările lui Hristos, pentru a fi copii ascultători, veți întreba în mod obișnuit: Este aceasta calea Domnului? Va fi Isus mulțumit să fac eu aceasta? Va fi acest comportament pentru a-mi plăcea mie însumi sau pentru a-I plăcea lui Isus?

Atunci fiecare suflet își va aminti cuvintele Domnului: Tu ai păcatele mele secrete în lumina feței Tale. Mulți au nevoie să facă o schimbare horâtată în conținutul gândurilor și acțiunilor lor, dacă vor să Îi placă lui Isus. Rar putem vedea păcatele noastre în lumina cumplită în care le vede Dumnezeu. Mulți s-au obișnuit să urmeze un curs al păcatului și inimile lor se împietresc, sub influența puterii lui Satan. Iar gândurile lor sunt aduse în captivitate sub influențele sale rele; însă când în puterea și harul lui Dumnezeu ei își așează mințile contra ispitelor lui Satan, mințile lor sunt făcute clare, inimile și conștiințele lor, prin faptul că sunt influențate de către Duhul lui Dumnezeu, sunt făcute sensibile și atunci păcatul apare așa cum este el în realitate - extrem de păcătos. Atunci este timpul când păcatele secrete sunt puse în lumina înfățișării lor. Ei își mărturisesc păcatele lor lui Dumnezeu și se căiesc de ele și devin rușinați de păcat. (*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 3, pag. 1150).

Trebuie să exercităm fiecare energie a sufletului în lucrarea de biruire, și să privim la Isus pentru tărie pentru a face El ceea ce noi nu putem face din noi înșine. Nici un păcat nu poate fi tolerat în cei care vor umbla cu Hristos în alb. Hainele mânjite trebuie să fie îndepărtate, și haina neprihănirii lui Hristos trebuie așezată asupra noastră. Prin pocăință și credință suntem făcuți în stare să oferim ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu, și suntem găsiți fără blam înaintea Lui. Cei care vor corespunde aprobării lui Dumnezeu își întristează acum sufletele, mărturisindu-și păcatele, și implorând în mod serios iertare prin Isus, Apărătorul lor. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 472 engl.).

Cuvinte și gânduri pure

„Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele, și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!” (Psalmii 19:14).

Menținem o relație dintre cele mai solemne unii cu alții. Influența noastră este întotdeauna fie spre salvarea sufletelor sau contra acesteia. Noi fie adunăm cu Hristos, fie risipim departe de țintă. Ar trebui să umblăm umili și să facem cărări drepte, pentru ca să nu îi întoarcem pe alții de pe calea cea dreaptă. Ar trebui să păstrăm cea mai strictă castitate în gând și cuvânt și comportament. Să ne amintim că Dumnezeu pune păcatele noastre secrete în lumina chipului Său. Există gânduri și sentimente sugerate și stărnite de Satan care nu dau pace nici celor mai buni dintre oameni; însă dacă acestea nu sunt cultivate, dacă sunt respinse ca urâcioase, sufletul nu este contaminat cu vină, și nimeni altcineva nu este mânjit de influența lor. O, să devenim toți un parfum de viață spre viață pentru cei din jurul nostru!

Există o mare nevoie de o mai adâncă apreciere a sfântului adevăr al lui Dumnezeu. Dacă toți ar realiza solemnitatea și greutatea soliei, multe păcate care acum sunt comise din neglijență ar înceta să mai existe între noi. Nu este amestecat prea adesea gândul și comunicarea banală cu sacrele teme ale adevărului? Oriunde se întâmplă aceasta, standardul este coborât. Exemplul vostru îi conduce pe alții să privească adevărul în mod ușuratic, și acesta este unul din cele mai mari păcate în ochii lui Dumnezeu.

Este privilegiul fiecăruia să trăiască așa încât Dumnezeu îl va aprecia și binecuvânta. Poți fi oră de oră în comuniune cu cerul; nu este voința Tatălui vostru ceresc aceea ca voi să fiți permanent sub condamnare și întuneric. Nu este plăcut lui Dumnezeu ca voi să vă reduceți valoarea. Trebuie să cultivați respectul de sine printr-o viețuire așa încât să fiți apreciați de propria voastră conștiință, și înaintea oamenilor și a îngerilor. Nu este o dovadă de adevărată umilință faptul că mergeți cu capul aplecat și cu inima voastră umplută de gânduri despre sine. Este privilegiul vostru să mergeți la Isus și să fiți curățiți, și să stați înaintea legii fără rușine și fără remușcări. (*The Review and Herald*, 27 martie, 1888).

Biruind lăcomia

„Dă-mi pricepere, ca să păzesc Legea Ta și s-o țin din toată inima mea! Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea. Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale, și nu spre câștig!” (Psalmii 119:34-36).

Mândria, iubirea de sine, egoismul, avariția, lăcomia, iubirea de lume, ura, suspiciunea, gelozia, bănuielile rele trebuie toate să fie supuse și sacrificate pentru totdeauna. Când Hristos va apărea, nu va fi pentru a corecta aceste rele și pentru a da atunci o calificare morală pentru venirea Sa. Această pregătire trebuie să fie făcută de toți înainte ca El să vină. Ar trebui să fie un subiect de gândire, de studiu, și de cercetare serioasă acesta: Ce să facem ca să fim salvați? Care ar trebui să fie comportamentul nostru pentru ca să ne putem arăta aprobați lui Dumnezeu?

Când ești ispitit să murmuri, să cenzurezi, și să îți permiți agitație, rănindu-i pe cei din jurul tău, și făcând astfel să îți rănești propriul tău suflet, oh, fie ca întrebarea profundă, serioasă, neliniștitoare, să vină din sufletul vostru: „Voi sta eu fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu?” Doar cei fără vină vor fi acolo. Nimeni nu va fi mutat la cer în timp ce inimile lor sunt umplute cu gunoiiul pământului. Fiecare defect în caracterul moral trebuie să fie remediat mai întâi, fiecare pată trebuie să fie îndepărtată prin sângele curățitor al lui Hristos, iar toate trăsăturile de caracter neatrăgătoare, imposibil de iubit, biruite. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 705 engl.).

Calea pentru înaintarea și ridicarea cauzei lui Dumnezeu este blocată de egoism, mândrie, lăcomie, extravaganță, și iubire de etalare. Asupra întregii biserici a fost așezată responsabilitatea de a se ridica în fiecare ramură a lucrării. Dacă membrii Îi urmează lui Hristos, ei vor tăgădui înclinația spre etalare, iubirea de îmbrăcăminte, iubirea de case elegante și articole de mobilă costisitoare. Trebuie să fie mult mai multă umilință, și o mult mai mare deosebire față de lume, ... sau altfel Dumnezeu nu ne va accepta, indiferent de poziția noastră sau de caracterul lucrării în care suntem angajați... Este datoria tuturor oamenilor de a învăța de la Hristos, de a umbla umil în calea tăgăduirii de sine, pe care a pășit Maestrul cerului. (Idem., vol. 7, pag. 296, 297).

Eliberat de către cuvântul lui Dumnezeu

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:11).

Putem birui doar crezând în fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Trebuie să știm ce este scris pentru ca să nu fim înșelați de sofistăria și farmecele lui Satan. Vicleanul inamic va lucra asupra minților noastre într-un așa mod, încât ne va face să mergem pe aceeași cale pe care a mers el, și ne va face să visăm la mărire, onoare lumească și la distincție. Dacă am fost prinși în cursă de către puterea sa fermecătoare, să muștrăm puterea sa în numele lui Isus, și să ne despărțim de el fără întârziere. Indiferent care ar fi caracterul înghițiturii pe care ai luat-o, indiferent pe ce cale ai fost condus de Satan să înalți eul cu prețul lui Isus, prin puterea harului lui Isus scapă din iluzie, la o parte cu orbirea. Întrebăm: „Cine v-a fermecat, ca să nu ascultați de adevăr?” (Galateni 3:1).

Cei care strigă către Dumnezeu pentru eliberare din vraja teribilă pe care Satan vrea să o țeasă în jurul lor, vor pune o mare apreciere asupra Scripturilor. Singura noastră siguranță este în a accepta întreaga Biblie, nu de a lua doar porțiuni detașate, ci să creadă întregul adevăr. Picioarele voastre sunt pe nisip mișcător dacă desconsiderați cuvântul care este scris. Biblia este un mesaj divin, și ea este la fel de autentic un mesaj către suflet ca și când o voce din cer s-ar auzi vorbind către noi. Cu ce teamă și respect și umilință ar trebui să venim să cercetăm Scripturile, ca să învățăm despre realitățile eterne. Când vraja lui Satan este sfărâmată, și Biblia devine pentru noi cuvântul viu al lui Dumnezeu, vom fi siguri când urmăm convingerile noastre despre datorie; pentru că dacă veghem spre rugăciune, ele vor fi inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Fiecare să studieze Biblia, știind: cuvântul lui Dumnezeu este la fel de trainic ca și tronul cel veșnic. Dacă veniți la studiul Scripturilor în umilință, cu rugăciune serioasă pentru călăuzire divină, îngerii lui Dumnezeu vă vor deschide realitățile eterne; iar dacă cultivați preceptele adevărului, ele vor fi pentru voi ca un zid de foc împotriva ispitelor, a înșelăciunilor și a amăgirilor lui Satan. (*The Signs of the Times*, 18 septembrie, 1893).

Înfăptuirea cinstită a binelui

„Doamne, cine va locui în tabernacolul Tău? Cine va locui pe muntele tău cel sfânt? Cel ce umblă cu neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă.” (Psalmii 15:1, 2).

Avem instrucțiuni și sfaturi, invitații și promisiuni din cuvântul lui Dumnezeu; ne vom pune noi sufletele în pericol îndepărtându-ne o iotă sau o frântură de la legea divină? Dumnezeu spune fiecăruia dintre noi „Cunosc faptele tale” (Apocalipsa 3:15). (*The Review and Herald*, 27 martie, 1888).

[Apocalipsa 3:5 citat.] Dacă vrem să fim biruitori, trebuie să ne cercetăm inimile pentru a fi siguri că nu cultivăm nimic ce este ofensator pentru Dumnezeu. Dacă cultivăm aceasta, nu putem îmbrăca haina albă promisă aici. Dacă vrem să stăm înaintea lui Dumnezeu în in alb, care este neprihănirea sfinților, trebuie acum să facem lucrarea de biruire...

Îngerii lui Dumnezeu cântăresc valoarea morală. Ei observă dezvoltarea caracterului în cei care trăiesc acum, pentru a vedea dacă numele lor pot fi menținute în cartea vieții. Ne este oferit un timp de probă în care să ne spălăm hainele caracterului și să le facem albe în sângele Mielului. Cine face această lucrare? Cine se desparte de păcat și egoism?...

Există o mare lucrare de făcut pentru mulți dintre noi. Mințile și caracterele noastre trebuie să devină ca mintea și caracterul lui Hristos. Egoismul este încrustat în chiar ființa noastră. El ne-a revenit ca moștenire, și a fost nutrit de mulți ca o comoară prețioasă. Nu poate fi îndeplinită nici o lucrare specială pentru Dumnezeu până când eul nu moare, și egoismul nu este biruit. Pentru mulți, tot ce e legat de ei înșiși este de o mare importanță. Eul este centrul, în jurul căruia pare să graviteze totul. Dacă Hristos ar fi acum pe pământ, El le-ar spune unora ca aceștia: „Arunca-te în adâncime” (Luca 5:4). Nu te procupa de tine. Există mii ale căror vieți sunt la fel de prețioase ca ale voastre. Atunci de ce vă înveliți haina strâns pe lângă voi, și îmbrățișați țărnul? Treziți-vă la datoria voastră și la utilitate! Dacă vă veți arunca în adâncime și veți scufunda plasele voastre, Maestrul va strânge peștii, și voi veți vedea lucrarea puternică a lui Dumnezeu. (*Historical Sketches*, pag. 138, 139).

Legea lui Dumnezeu - de scris în inima noastră

„Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.” (Psalmii 40:8).

Trebuie să umblăm și să lucrăm în iubire, conformând voia noastră la voia lui Dumnezeu. Despre cei care fac aceasta, Dumnezeu declară: „Voi pune legile Mele în mintea lor, și le voi scrie în inimile lor” (Evrei 8:10). Prin Duhul Său cel Sfânt El scrie Legea Sa în inimă. (*The Review and Herald*, 10 iunie, 1902).

Când legea lui Dumnezeu este scrisă în inimă, ea va fi manifestată într-o viață pură și sfântă. Poruncile lui Dumnezeu nu sunt o literă moartă. Ele sunt duh și viață, aducând imaginațiile și chiar gândurile în supunere față de Hristos. Inima în care ele sunt scrise va fi păzită cu toată sârguința; pentru că din ea ies izvoarele vieții. Toți cei care Îl iubesc pe Isus și care țin poruncile vor căuta să evite chiar și aparența răului; nu pentru că sunt constrânși să facă astfel, ci pentru că ei copiază un model pur, și simt aversiune față de orice lucru contrar legii scrise în inimile lor. Ei nu se vor simți atot-suficienți, ci încrederea lor va fi în Dumnezeu, care singur este capabil să îi păzească de păcat și impuritate. Atmosfera care îi înconjoară este pură...

Pericolul care stă înaintea celor care trăiesc în aceste ultime zile este absența religiei pure, absența sfințeniei inimii. Puterea convertitoare a lui Dumnezeu nu a lucrat transformând caracterele lor. Ei pretind a crede adevăruri sacre, cum făcea și națiunea iudaică; însă în eșecul lor de a practica adevărul, ei sunt ignoranți atât față de scripturi, cât și față de puterea lui Dumnezeu. Puterea și influența legii lui Dumnezeu sunt de jur împrejur, însă nu în suflet, reînnoindu-l în adevărată sfințenie. (Idem., 17 mai, 1887).

Cel care are legea lui Dumnezeu scrisă în inimă va asculta de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni, și mai degrabă nu ar asculta de toți oamenii decât să devieze în cel mai mic amănunt de la porunca lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu, învățat de inspirația adevărului, și condus de o conștiință bună pentru a trăi prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu, va lua legea Sa scrisă în inimile lor, ca singura autoritate pe care o pot recunoaște ei, și pe care pot consimți să o asculte. Înțelepciunea și autoritatea legii divine sunt supreme. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 361 engl.).

Dedicare cu întreaga inimă

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta..” (Deuteronomul 6:5).

Dumnezeu este serios cu noi. Dacă inima este pură, va exista puritate a acțiunii și noblețe a scopului în toată lucrarea îndeplinită. Fiecare minte trebuie să fie curățată, fiecare inimă purificată. Toți trebuie să înțeleagă că păcatul nu trebuie să fie tolerat de către poporul care a primit cea mai prețioasă lumină dată vreodată muritorilor. Doar un timp scurt, și Cel ce vine, va veni, și nu va zăbovi. Cei care aleg să se alipească de păcatele lor trebuie să piară. Însă Dumnezeu va avea compasiune cu toți cei care fac o lucrare temeinică pentru veșnicie. (*The General Conference Bulletin*, 1 aprilie, 1903).

Dacă inima este pură, putem veni cu îndrăzneală la tronul harului. Crezând că Dumnezeu ne aude, vom acționa exact ca și când am ști că El ne ascultă. Aceasta este credință. Dacă așteptăm după un sentiment special, putem fi dezamăgiți. Sentimentul nu are nimic de a face cu credința. Condițiile pentru acceptare sunt, ca noi să ieșim din lume și să fim separați, să dăm la o parte păcatele secrete, și să încetăm să mai încălcăm conștient vreuna dintre cerințele lui Dumnezeu.

Ce cer am avea, dacă fiecare dintre noi am merge acolo cu temperamentul său deosebit, cu dorința sa de a urma pe propria cale! Ce nefericit ar fi astfel de persoane chiar în cer, dacă nu ar putea face întotdeauna așa cum și-ar dori! Iubirea pentru dreptate trebuie să fie încrustată în noi chiar din timp ce suntem pe pământ. Lumina cerului va intra, inimile noastre se vor deschide pentru Isus și vom avea o supunere perfectă sub voiața lui Dumnezeu.

Isus ne-a lăsat un model perfect. Să îl studiem cu atenție, și în timp ce îl studiem și ne rugăm, vom intra într-o legătură mai strânsă cu cerul. Nu vom încerca noi chiar mai din greu să fim asemenea lui Isus? Nu ne vom ruga noi mai mult? Nu vom face noi eforturi mai serioase pentru alții? Nu există timp de irosit în nelucrare. Fiecare, care va intra în cer, va avea, ca rezultat al muncii sale, ceva suflete de prezentat lui Isus. „Bine ai lucrat” nu va fi adresat niciodată aceluia care nu au lucrat bine. Trebuie să fim credincioși, trebuie să fim activi, dacă vrem să primim răsplata promisă celor credincioși. (*The Review and Herald*, 16 martie, 1886).

Câștigare de suflete din toată inima

„Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea, voi istorisi toate minunile Lui.” (Psalmii 9:1).

Există o lecție pentru noi în experiența armatei lui Ghedeon. Aceia ale căror inimi erau în lucrare erau atât de serioși, încât nu s-au oprit pentru a îngenunchea lângă pârâu pentru a bea, ci s-au aplecat ridicând apa în mâinile lor, întrucât se grăbeau la luptă, și aceștia au fost singurii pe care i-a folosit Dumnezeu. Cei care au făcut pregătiri deliberate pentru a bea, și care și-au luat timp pentru aceasta, au fost trimiși înapoi la căminurile lor. Domnul Dumnezeu lui Israel îl observă pe fiecare lucrător, pentru a vedea dacă este serios, dacă poartă pe inima sa povara sufletelor. Dumnezeu vede dacă servii Săi îi ating pe aceștia doar cu vârful degetelor, sau dacă îi apucă cu toată puterea lor. Dacă toți ar avea interesul pe care l-a simțit Knox când a strigat „Dă-mi Scoția, sau mor!” - o luptă cu Dumnezeu, care nu va fi tăgăduită - Domnul ar lucra cu eforturile lor, și le-ar da suflete ca plată pentru lucrul lor. Ei nu ar fi îngâmfați din cauza succesului lor, nici nu s-ar teme pentru un moment că altcineva ar primi recunoașterea cuvenită lor. Ci ar fi atât de mulțumitor lui Dumnezeu pentru sufletele salvate încât lauda Sa ar fi în inimile lor și pe buzele lor zi și noapte. Pe astfel de lucrători îi va face Dumnezeu puternici în cauza Sa.

Noi suntem mult prea lipsiți de credință, și prea strâmți în vederile noastre. Armata lui Ghedeon a izbutit nu datorită numărului lor, ci pentru că în credință vie ei au urmat indicațiile speciale ale lui Dumnezeu. Dacă facem planuri înguste, vom vedea îndeplinindu-se doar foarte puțin... Dumnezeu ar vrea ca noi să realizăm în mod constant că cei din jurul nostru sunt cumpărați cu sângele lui Hristos, și că depinde foarte mult de comportarea noastră și de felul nostru de lucru dacă aceste suflete sunt salvate sau pierdute. Ar trebui să fie întotdeauna vizibil că suntem reformatori, dar nu bigoți. (*The Pacific Union Recorder*, 27 iunie, 1905).

Nu trebuie să uităm niciodată că este datoria noastră aceea de a exprima în tot timpul și în toate locurile aprecierea noastră pentru bunătatea lui Dumnezeu... În tot ceea ce facem sau spunem, trebuie să Îl onorăm pe Domnul nostru. Trebuie să fim mesagerii Domnului, câștigând suflete la Hristos. (*Manuscript Releases*, vol. 3, pag. 134, 135).

Scrisori de dragoste vii

„Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne.” (2 Corinteni 3:3).

Când Hristos locuiește cu tine, și tu locuiești cu El, vei avea ceva mai mult de spus decât ai spus în anii care au trecut. Vei avea un mesaj care își va croi drum prin tablele de carne ale inimii, o solie care va despărți încheieturile și măduva, și va discerne gândurile și intențiile inimii. Dacă vrem să avem înțelepciune și cunoștință pentru a ne face în stare să trecem prin timpul de încercare ce este înaintea noastră, trebuie să le strângem acum prin exercitare zilnică a credinței. Nu dorim ca tu să fii neliniștit referitor la timpul de încercare, ci vrem ca tu să preiei lucrarea exact de acolo de unde se află, și să o faci în mod credincios zi de zi. Există suflete în propria ta biserică și în vecinătate, care au nevoie de ajutor...

Înaintează ducând sămânța prețioasă. Toată ușurătatea și flecăreala trebuie puse deoparte în această lucrare solemnă. Înaintează plângând, cu inima supusă și căită, și fără îndoială te vei întoarce cu bucurie, aducând snopii cu tine. Poți avea un succes glorios. Poți fi un conlucrător cu Hristos. Nu fi exclusivist. Nu îți căuta pe câțiva cu care îți place să te asociezi, și să îi lași pe ceilalți să se îngrijească de ei înșiși. Să presupunem că vezi o slăbiciune în cineva, și nebunie într-un altul, nu sta la distanță de ei, asociindu-te doar cu cei care, crezi tu, sunt aproape perfecți. Tocmai sufletele pe care le disprețuiești au nevoie de iubirea și simpatia ta. Nu părăsi un suflet slab să lupte singur, să lupte cu pasiunile inimii sale fără ajutorul și rugăciunile tale, ci ia seama la tine însuși, ca să nu fi ispitit și tu. Dacă ai făcut aceasta, Dumnezeu nu te va părăsi în slăbiciunea ta. Poți avea păcate care în ochii Săi sunt mai mari decât păcatele acelora pe care tu îi condamni. Nu sta la distanță spunând „Sunt mai sfânt ca tine” (Isaia 65:6). Hristos Și-a întins brațul divin în jurul rasei umane. (*The Review and Herald*, 11 iunie, 1889).

O binecuvântare de iubire

„Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului! Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor.” (Psalmii 119:1, 2).

Cele Zece Porunci au ieșit de la Dumnezeuul cerului, Cel a cărui inimă este plină de iubire, și care este infinit în înțelepciune, care nu face niciodată vreo greșală. El este prea înțelept ca să greșască, prea bun pentru a vătăma pe cineva care ascultă de cerințele Sale. (*Înalta noastră chemare*, pag. 262 engl.).

Mulți învățători religioși susțin că Hristos prin moartea Sa a abolit Legea, și că drept urmare oamenii sunt liberi de cerințele ei. Există unii care o reprezintă ca un jug cumplit, și în contrast cu iobăgia legii, ei prezintă libertatea de care te poți bucura sub evanghelie.

Însă nu așa au privit profeții și apostolii sfânta Lege a lui Dumnezeu. David a spus: „Voi umbla în libertate: pentru că eu caut preceptele Tale” (Psalm 119:45). Apostolul Iacov, care a scris după moartea lui Hristos, se referă la Decalog ca la „legea regală” și „perfecta lege a libertății” (Iacov 2:8; 1:25). Iar vizionarul, la o jumătate de secol după răstignire, pronunță o binecuvântare asupra celor care „îndeplinesc poruncile Sale, pentru ca să aibă drept la pomul vieții, și să poată intra prin porți în cetate” (Apocalipsa 22:14).

Pretenția că Hristos a abolit prin moartea Sa legea Tatălui Său este fără fundament. Dacă ar fi fost posibil ca legea să fie schimbată, sau dată la o parte, atunci Hristos nu ar fi fost nevoie să moară pentru a-l salva pe om de pedeapsa păcatului. Moartea lui Hristos, departe de a aboli legea, dovedește că ea este de neschimbat. Fiul lui Dumnezeu a venit pentru „a mări legea, și a o face onorabilă” (Isaia 42:21). El a spus: „Nu vă gândiți că am venit să distrug legea;” „până vor trece cerul și pământul, nu va trece în nici un fel o iotă sau o liniuță din lege” (Matei 5:17, 18). Și referitor la Sine Însuși, El declară: „Mă delectez să fac voia Ta, o, Dumnezeuul Meu: da, legea Ta este înăuntru în inima Mea” (Psalmii 40:8).

Legea lui Dumnezeu, prin însăși natura ei, este imposibil de schimbat. Ea este o revelație a voii și caracterului Autorului ei. Dumnezeu este iubire, și legea Sa este iubire. (*Marea luptă*, pag. 466, 467, engl.).

Legea convertește sufletul

„Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor.“ (Psalmii 19:7).

Psalmistul spune: „Legea Domnului este desăvârșită” (Psalmii 19:7). Cât de minunată în simplitatea ei, în înțelesul ei cuprinzător și în perfecțiunea ei este Legea lui Iehova! Ea este atât de sumară încât putem încredința fiecare precept memoriei, și totuși cu o bătaie atât de lungă, încât să exprime întreaga voie a lui Dumnezeu, și a lua cunoștință nu doar de acțiunile exterioare, ci de gânduri și intenții, de dorințele și emoțiile inimii. Legile omenești nu pot face aceasta. Ele pot avea de a face doar cu acțiunile exterioare. Un om poate fi un călcător al legii, și totuși poate ascunde de ochii omenești faptele sale greșite; poate fi un delicvent - un hoț, un criminal, sau un adulter - însă atât timp cât nu este descoperit, legea nu îl poate condamna ca vinovat. Legea lui Dumnezeu ia notă de gelozie, de invidie, de ură, răutate, răzbunare, poftă și ambiție, care oscilează în suflet ca valurile, însă nu și-au găsit expresie în acțiuni exterioare, întrucât a lipsit ocazia, nu voința. Și aceste emoții păcătoase vor fi chemate la socoteală în ziua când „Dumnezeu va aduce fiecare faptă la judecată, cu fiecare lucru ascuns, fie el bun, sau fie rău” (Eclesiastul 12:14). (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 217).

Fără lege, oamenii nu au o concepție dreaptă despre puritatea și sfințenia lui Dumnezeu sau despre propria lor vină sau necurăție. Ei nu au nici o convingere adevărată despre păcat și nu simt nevoia de pocăință. Nevăzându-și starea de călcător al legii lui Dumnezeu, ei nu realizează nevoia lor de sângele ispășitor al lui Hristos. Speranța salvării este acceptată fără o schimbare radicală a inimii sau o reformare a vieții. (*Marea luptă*, pag. 468 engl.).

Dumnezeu este la fel de puternic pentru a salva din păcat astăzi cum era în zilele patriarhilor, ale lui David, și ale profeților și apostolilor. Multitudinea de cazuri raportate în istoria sacră în care Dumnezeu a eliberat poporul Său de propriile lor nelegiuiri ar trebui să îl facă pe creștinul acestui timp energic pentru a primi instrucțiunile divine și zelos pentru a-și desăvârși un caracter care va suporta examinarea amănunțită a judecății. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 15 engl.).

Iluminând ochii noștri

„Orânduiriile Domnului sunt fără prihană, și înveslesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii.” (Psalmii 19:8).

Ești invitat să privești în legea lui Dumnezeu. Ia cele zece porunci, care cresc din principiile iubirii lui Dumnezeu și ale iubirii față de om, și vezi dacă ești în armonie cu cerințele lor. Dacă nu încalci nici una dintre ele, poți cere ce vei vrea, și ți se va îndeplini; pentru că ești în favoarea lui Dumnezeu. Singura cale pe care poți afla dacă ești neprihănit sau nu este prin examinarea inimii tale cu lumina legii și cu Spiritul lui Dumnezeu. După cum oglinda dezvăluie defectele din înfățișarea ta, tot astfel oglinda morală a legii va descoperi imperfecțiunile caracterului tău, și adevărata condiție a inimii tale. Cei care privesc în legea desăvârșită a libertății, și caută calificarea pentru cer, vor realiza nevoia lor de ajutor divin, și vor fi găsiți adesea înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

Doar cei care sunt sfințiți prin adevăr vor fi acceptați ca moștenitori ai vieții eterne. Sfințirea pe care Dumnezeu intenționează să o aibă copiii Săi nu este de acel caracter care îi conduce pe oameni să se laude cu sfințenia lui Dumnezeu și să respingă legea lui Dumnezeu, care este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Sfințirea Bibliei este ascultare implicată de cerințele lui Dumnezeu. Hristos nu a murit pentru a salva pe cineva în întinarea păcatului. El a venit pentru „a salva pe poporul Său din păcatele sale” (Matei 1:21), pentru ca „neprihănirea legii să poată fi împlinită” (Romani 8:4) în urmașii Săi. Moartea Fiului lui Dumnezeu pe cruce demonstrează caracterul neschimbător al preceptelor lui Iehova. Atunci cât de măhniți ar trebui să fim pentru fiecare încălcare de lege și pentru neascultare. Prețiosul Mântuitor a fost zdrobit pentru nelegiuirea noastră. Există vrăjmășie contra poruncilor lui Dumnezeu în inimile acelora care pretind sfințirea și refuză să recunoască obligativitatea constrângătoare a legii lui Dumnezeu. Ura se ridică în inimile lor imediat ce se menționează legea. Ei pretind a crede că legea este abolită. Dar dacă legea este abolită, care este standardul după care vom fi judecați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos? (*The Signs of the Times*, 10 februarie, 1888).

Primul pas

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci - lucrul cu neputință Legii, întrucât firea pământească (Grecește: carnea, aici și peste tot unde e "firea pământească".) o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8:2-4).

Pocăința față de Dumnezeu pentru eșecul nostru de a păzi legea Sa este primul pas în viața creștină, în timp ce credința față de Domnul nostru Isus Hristos pretinde meritele sângelui Său pentru iertarea de păcatele care au trecut, și ne face părtași ai naturii divine. Inima firească, cea care „nu este supusă legii lui Dumnezeu, și care într-adevăr nici nu poate fi” este făcută spirituală, și exclamă cu Hristos „Mă delectez să fac voia Ta, o Dumnezeu! meu; da, legea Ta este înăuntrul inimii mele” (Romani 8:7; Psalmii 40:8).

Există mulți care spun că ei cred în Hristos; dar fac ei aceasta? Au ei gândirea spirituală, gândirea lui Hristos, care se delectează în legea lui Dumnezeu? Ei pretind a fi copiii lui Dumnezeu, însă ei nu fac faptele lui Dumnezeu. Nu ne putem permite să facem vreo greșală în această chestiune, pentru că interesele noastre veșnice sunt în joc. O credință corectă se va manifesta în fapte evlavioase, și va aduce întreaga viață în armonie cu legea lui Dumnezeu... Nu ar trebui noi să ne stărnim pe noi înșine pentru a cerceta harta și a demonstra sufletelor noastre că suntem pe drumul special trasat pentru cei neprihăniți, și care umblă pe cărarea ascultării smerite? Suntem avertizați să „croim cărări drepte cu picioarele noastre, pentru ca cel care șchioapătă să nu fie abătut din drum” (Evrei 12:13). Suntem exemple pentru alții, iar dacă urmăm un curs greșit și îi conducem pe alții departe de calea dreptății, vom fi socotiți răspunzători.

Putem vedea atunci importanța de a avea credință autentică, pentru că ea este forța motrice a vieții și acțiunii creștine; însă sentimentul nu este credință, emoția nu este credință. Trebuie să ne aducem faptele și gândurile și emoțiile la testul cuvântului, și credința adevărată va fi profund impresionată de vocea lui Dumnezeu, și va acționa în consecință. (Idem., 24 noiembrie, 1887).

Mustrat și învățat de către Cuvântul lui Dumnezeu

„Ferice de omul, pe care-l pedepsești Tu, Doamne, și pe care-l înveți din Legea Ta, ca să-l liniștești în zilele nenorocirii, până se va săpa groapa celui rău!”. (Psalmii 94:12,13).

În această mare zi a ispășirii este datoria noastră de a mărturisi păcatele noastre și de a recunoaște mila și iubirea lui Dumnezeu în iertarea încălcărilor noastre de lege. Să Îi mulțumim Domnului pentru avertismentele pe care le-a dat El pentru a ne salva din căile noastre pervertite. Să dăm mărturie despre bunătatea Sa prin manifestarea unei schimbări în viețile noastre. Dacă acei cărora Dumnezeu le-a trimis mustrări, avertizându-i că nu umblă pe calea Sa, se vor căi, și cu umilință și remușcări ale inimii mărturisesc, Domnul cu siguranță îi va primi din nou în favoare. Dacă ei vor onora pe Dumnezeu ascultând de poruncile Sale, ei vor fi înălțați de către El. El îi va învăța ce constituie adevărată onoare și tărie și victorie. Cei care disprețuiesc cuvântul lui Dumnezeu, care, deși au prezicerile lui Dumnezeu pentru a mostra răul și a încuraja neprihănirea, continuă să umble în propria lor cale, îngăduind dorința lor de înălțare de sine, și conducându-i pe cei care au încredere în ei pe căi greșite, vor deveni, dacă nu sunt părăsiți complet de Dumnezeu, sătui de ei înșiși.

Dumnezeu Își mustră poporul, cu speranța de a le salva sufletele... Să existe o examinare de sine atentă. Nu încercați să vă ascundeți sub haina altora, spunând că faceți cum fac și alții, și de aceea nu puteți fi prea departe din drum. Da, puteți face așa cum au făcut mulți dintre apostolii care trăiesc astăzi. Unii pășesc pe acest teren chiar acum. Însă este această imagine una plăcută? Dacă, având experiența altora în fața noastră, noi umblăm contrar căii Domnului, și suntem pedepsiți, pe cine trebuie să dăm vina, în afară de noi înșine?

O, fie ca o adâncă înțelegere a importanței acestor lucruri să ajungă la poporul lui Dumnezeu! O, fie ca toată îndepărtarea din calea îngustă a ascultării și sfințeniei să fie văzută așa cum este! O, fie ca bărbații și femeile să Îl caute pe Domnul așa cum nu au făcut-o niciodată înainte! (*The General Conference Bulletin*, 1 iulie, 1900).

Cheia spre adevărată prosperitate

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit.” (Psalmii 1:1-3).

Cei care îi învață pe oameni să privească cu ușurință poruncile lui Dumnezeu seamănă neascultare pentru a recolta neascultare. Lăsați ca restricțiile impuse de către Legea divină să fie complet date la o parte, și legile omenești vor fi în curând trecute cu vederea. Deoarece Dumnezeu interzice practicile neonestе, lăcomia, minciuna și fraudă, oamenii sunt gata să calce în picioare statutele Sale ca o piedică în calea prosperității lor lumești; însă rezultatele îndepărtării acestor precepte vor fi așa cum ei nu le anticipează. Dacă legea nu ar fi obligatorie, de ce s-ar teme cineva de a o încălca? Proprietatea nu ar mai fi sigură. Oamenii ar obține posesiunile vecinilor lor prin violență, iar cel mai puternic ar deveni cel mai bogat. Nici viața însăși nu ar mai fi respectată. Jurământul căsătoriei nu ar mai sta ca un bastion pentru a proteja familia. Cel care ar avea putere, ar lua, dacă și-ar dori, soția vecinului său prin violență. Porunca a cincea ar fi pusă deoparte împreună cu cea de-a patra. Copiii nu s-ar da înapoi de la a lua viața părinților lor, dacă făcând așa ar putea împlini dorința inimilor lor corupte. Lumea civilizată ar deveni o hoardă de hoți și ucigași; iar pacea, odihna și fericirea ar fi alungate de pe pământ. (*Marea luptă*, pag. 588 engl.).

Prosperitatea tuturor depinde de ascultarea lor de cerințele lui Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 20 mai, 1880).

Cele zece porunci, „Să” și „Să nu”, sunt zece promisiuni garantate nouă dacă oferim ascultare de legea care guvernează universul.

Nu există nici un precept moral recomandat în vreo altă parte a Bibliei, care să nu fie gravat cu degetul lui Dumnezeu în legea Sa sfântă de pe cele două table de piatră... Tatăl nostru ceresc trebuie să fie prețuit pentru totdeauna ca primul, bucuria și prosperitatea, lumina și suficiența vieții noastre, și zestrea noastră pentru totdeauna. (*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, pag. 56 engl.).

Pace în supunerea față de Legea lui Dumnezeu

„Multă pace au cei care iubesc legea ta: și nu li se întâmplă nici o nenorocire.” (Psalmii 119:165).

Cei care vor fi ofensați cu ușurință, datorită caracterului direct al adevărului și al mărturiei directe, vor mânji adevărul lui Dumnezeu și îl vor transmite cu jumătate de inimă, nici cald, nici rece, trăgând în jos biserica până când Dumnezeu îi va scuipa din gura Sa. (*Manuscript Releases*, vol. 15, pag. 329).

Ascultarea de lege este esențială, nu doar pentru salvarea noastră, ci pentru fericirea noastră proprie și pentru fericirea tuturor celor cu care suntem legați noi... Totuși, omul limitat va prezenta poporului această lege sfântă, dreaptă și bună, această lege a libertății, pe care Creatorul Însuși a adaptat-o nevoilor oamenilor, ca un jug al robiei, ca un jug pe care nici un om nu îl poate purta. Însă, păcătosul e cel care privește legea ca pe un jug amarnic; călcătorul legii este cel ce nu poate vedea nici o frumusețe în preceptele ei. Pentru că mintea firească „nu este supusă legii lui Dumnezeu, și într-adevăr nici nu poate fi” (Romani 8:7).

„Prin Lege este cunoștința păcatului” (Romani 3:20); pentru că „păcatul este încălcarea legii” (1 Ioan 3:4). Prin lege sunt convingși oamenii de păcat; și ei trebuie să se simtă păcătoși, expuși mâniei lui Dumnezeu, înainte să realizeze nevoia lor de un Salvator. Satan este în continuu la lucru pentru a reduce aprecierea omului despre caracterul cumplit al păcatului. Iar cei care calcă sub picioarele lor legea lui Dumnezeu fac lucrarea marelui amăgitor; pentru că ei resping singura regulă prin care ei pot defini păcatul, și îl pot aduce în conștiința călcătorului.

Legea lui Dumnezeu ajunge la acele scopuri secrete, care, deși pot fi păcătoase, sunt adesea privite cu ușurință, însă care sunt în realitate temelia și testul caracterului. Oglinda este cea în care păcătosul trebuie să se uite dacă vrea să aibă o cunoaștere corectă a caracterului său moral. Și când se vede condamnat de acel măreț standard de neprihănire, următoarea sa mișcare trebuie să fie de a se căi de păcatele sale, și de a căuta iertarea prin Hristos. Nereușind să facă aceasta, mulți încearcă să spargă oglinda care le descoperă defectele, pentru a face fără valoare legea care le indică cusururile din viața și caracterele lor. (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 218, 219).

Pace ca un râu

„O, dacă ai fi ascultat de poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu, și neprihănirea ta ca valurile mării.” (Isaia 48:18).

Vrei tu să porți jugul lui Hristos? Făcând aceasta, pacea ta va fi ca un râu, și neprihănirea ta ca valurile mării. (*Manuscript Releases*, vol. 21, pag. 279).

Vino, tu care îți cauți propriile tale plăceri în bucuriile interzise și îngăduințele păcătoase, tu, care risipești de la Hristos, privește asupra crucii Calvarului; privește victima regală suferind în contul tău, și în timp ce ai ocazia, fii înțelept și caută fântâna de viață și adevărată fericire. Vino, tu, care te plângi și murmuri la micile inconveniențe și puținele încercări pe care trebuie să le întâlnești în această viață, privește la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței tale. El S-a întors de la tronul Său regal, de la înaltă Sa poziție de conducere, lăsând deoparte divinitatea Sa, îmbrăcându-Se cu natura umană. De dragul nostru El a fost respins și disprețuit; El a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Sa noi să putem fi făcuți bogați. Poți tu, privind prin ochiul credinței la suferințele lui Hristos, să relatezi încercările tale, povestea ta de neazuri? Poți să nutrești răzbunare în inima ta, în timp ce îți amintești rugăciunea care a ieșit de pe buzele palide și tremurânde ale lui Hristos pentru defăimătorii Săi, ucigașii Săi: „Tată, iartă-i; pentru că ei nu știu ce fac”? (Luca 23:34).

Există înaintea noastră o lucrare de a supune mândria și vanitatea care caută un loc în inimile noastre, și prin penitență și credință de a ne aduce într-o comunicare familiară și sfântă cu Hristos. Nu trebuie să ne tragem înapoi din adâncimile umilinței la care S-a supus Fiul lui Dumnezeu cu scopul de a ne ridica din degradarea și sclavia păcatului până la un loc la dreapta Sa. Trebuie să tăgăduim eul, și să luptăm continuu împotriva mândriei. Trebuie să ne ascundem eul în Hristos, și să Îl lăsăm pe El să apară în caracterul și în conversația noastră. În timp ce privim constant către El, pe care L-au străpuns păcatele noastre și pe care L-au împovărat neazurile noastre, vom strânge putere pentru a fi ca El. Viețile noastre, comportamentul nostru, vor mărturisi cât de mult Îl prețuim pe Răscumpărătorul nostru, și salvarea pe care El a îndeplinit-o pentru noi cu un asemenea preț din partea Lui. Și pacea noastră va fi ca un râu în timp ce ne legăm pe noi înșine într-o captivitate de bună voie, fericită, față de Isus. (*The Signs of the Times*, 17 martie, 1887).

Meditând la Hristos și Legea Sa

„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune.” (Iosua 1:8).

Nu a existat niciodată un timp când noi să fi avut nevoie să umblăm mai atent pe calea neprihănirii, nici să ne rugăm mai serios, decât în timpul prezent. Același spirit de prejudecată există acum contra poruncilor lui Dumnezeu, care a existat și când Hristos a fost pe pământ; iar dacă ne gândim că putem păzi poruncile fără să stârnim răutatea lui Satan, greșim: însă nu vom avea niciodată de suferit nici măcar a suta parte din ceea ce a suferit Răscumpărătorul nostru.

Trebuie să medităm la sacrificiul pe care l-a făcut Hristos în favoarea noastră. El Și-a părăsit onoarea și slava și maiestatea pentru a veni pe pământul nostru, pentru a fi un om al durerilor, și obișnuit cu problemele. Pare uimitor faptul că lumea nu L-a acceptat și nu L-a crezut pe Cel pe care L-a trimis din cer Tatăl. El a spus celor pe care a venit să îi salveze: „Voi nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:40). Cât de mâhnit trebuie să se fi simțit El când intra în cetăți și găsea atât de puțini care manifestau vreun interes pentru misiunea Sa. Fiecare suflet era prețios în ochii Săi; însă lucrurile vremii și ale rațiunii pretindeau atenția oamenilor, și orbeau ochii lor față de meritul Răscumpărătorului. Când mă gândesc la multele dezamăgiri pe care le-a întâlnit Salvatorul nostru, nu mă mir că El a fost un om al durerilor. Cât de triști ne face să ne simțim când facem eforturi serioase pentru a aduce adevărul celor pe care îi iubim, și ei nu vor să ne asculte. Hristos a simțit această durere cu atât mai intens decât putem noi, cu cât natura Sa era mai înaltă și mai sfântă decât a noastră. Când ne gândim la ceea ce a suferit Salvatorul, cum putem deveni noi descurajați în lucrarea noastră? Avem un adevăr prețios de adus înaintea oamenilor, și atâta timp cât avem respirație, ar trebui să ne ridicăm vocile și să proclamăm că încălcarea legii lui Dumnezeu este păcat. (Idem., 27 mai, 1889).

Din sclavie la speranță

„Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” (Galateni 5:1).

Există mulți ale căror inimi lăncezesc de durere sub o încărcătură de griji pentru că ei caută să atingă standardul lumii. Ei au ales slujirea ei, au acceptat încurcăturile ei, au adoptat obiceiurile ei. Astfel caracterul lor este pătat și viața lor este făcută o viață de istovite. Grija continuă stoarce puterile de viață din ei. Domnul nostru dorește ca ei să așeze deoparte acest jug al sclaviei. El îi invită să accepte jugul Său; El spune: „Jugul Meu este bun, și povara Mea este ușoară” (Matei 11:30). (Pe urmele Marelui Medic, pag. 481 engl.).

Când legea divină este dată la o parte, va rezulta cea mai mare nenorocire, atât pentru familii cât și pentru societate. Singura noastră speranță de lucruri mai bune este să fim găsiți într-o aderență credincioasă la principiile lui Iehova. Necredincioasa Franța a încercat o dată experimentul respingerii autorității lui Dumnezeu. Ce scene de groază au urmat! Oamenii au aruncat deoparte legea divină ca un jug al robiei, și în libertatea cu care se fâleau s-au așezat tocmai sub conducerea tiranului prin excelență. Anarhia și vărsarea de sânge au domnit în acea zi teribilă. S-a demonstrat atunci lumii că cea mai sigură cale pentru a subsăpa temelia ordinii și a guvernării este de a face de nimic legea lui Dumnezeu. (Fii și fiice ale lui Dumnezeu, pag. 54 engl.).

Fiecare persoană care vrea să Îi urmeze lui Hristos, va păzi poruncile lui Dumnezeu. Se ridică întrebarea: Este convenabil aceasta pentru mine? Însă dacă te fletezi că Dumnezeu nu îți cere să ții poruncile Sale pentru că acestea interferează cu comoditatea ta, faci o greșeală gravă. Te conduce un alt conducător, în loc de Căpitanul mântuirii tale. Isus a suferit și S-a împotrivit celor mai severe ispite, și în cele din urmă Și-a oferit viața pe crucea Calvarului pentru a demonstra fiecărui membru al familiei umane că legea lui Dumnezeu nu poate fi schimbată, și că nici o iotă sau o liniuță din ea nu pot fi înlăturate. Crucea este un monument al caracterului neschimbător al ei; și astfel este demonstrat înaintea tuturor lumilor și înaintea îngerilor, și înaintea tuturor oamenilor, că legea nu poate înceta să exercite jurisdicție eternă. Ea susține tronul lui Dumnezeu, și este regula guvernării Sale. (The Bible Echo, 11 iunie, 1894).

Găsind libertatea autentică

„Că și ea [firea] va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8:21).

Prezentarea iubirii lui Dumnezeu are o putere convingătoare deasupra celei a argumentului, a dezbaterii sau a elocvenței. Iubirea lui Hristos, așa cum e exprimată în tăgăduire de sine, sacrificiu de sine și moarte, când El s-a aplecat mult sub păcatele omenirii, atinge simpatia și topește inima încăpățanată. Faptul că Fiul lui Dumnezeu, inocent și pur, a suferit pentru păcat; că cel nevinovat a purtat pedeapsa celui vinovat, că cel drept a suferit pedeapsa pentru cel nedrept, sfășie inima; și pe măsură ce Isus este înălțat, convingerea impresionează sufletul, și iubirea care a determinat oferirea darului infinit al lui Hristos, îl constrânge pe cel căit să predea totul lui Dumnezeu....

Cei care Îl primesc pe Hristos sunt topiți și supuși de către manifestarea iubirii Sale în umilința, suferința și moartea Sa în favoarea lor. Ei Îl privesc pe El ca înlocuitor și garant al lor, ca angajându-se să îndeplinească El însuși salvarea lor printr-un plan care este în armonie cu dreptatea lui Dumnezeu, și care apără onoarea legii Sale. Însă există unii care sunt mișcați cu o emoție puternică atunci când văd umilința lui Isus, care se dau înapoi de la a urma pe urma pașilor Săi când înțeleg că trebuie să fie părtași ai umilinței și suferinței Sale. Când Isus cere predarea eului fără rezerve, când cere conformare cu guvernarea Sa, și ca ei să umble în ascultare umilă și încredere implicită, natura lor se răzvrătește. „Nu”, spune inima mândră, „vrem să ne menținem independența”. Dar chiar acesta este lucrul pe care vrea Hristos să îl aveți. Tocmai pentru ca voi să puteți fi eliberați din sclavia păcatului a murit El pe crucea Calvarului. El a murit pentru ca prin credință în El, voi să puteți fi cu adevărat liberi, și să stați tari în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu.

Contemplați suferințele Răscumpărătorului, și veți descoperi că fiecare păcat va fi controlat. Fiecare păcat care este comis este o repunere în scenă a umilirii lui Hristos, o redeschidere a rănilor Sale. (Idem., 26 martie, 1894).

Ce este adevărata independență?

„Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” (2 Corinteni 3:17).

Independența nu este încăpățănare, deși încăpățănarea este adesea confundată cu independența. Când fratele G și-a format o părere, și a exprimat-o în familia sa sau în biserică având o încredere considerabilă și ceva publicitate, el este înclinat să facă să pară că el are dreptate prin orice argument pe care îl poate fabrica. El este în pericol, în mare pericol, de a-și închide ochii și de a încălca conștiința sa prin persistența sa; pentru că ispita vrămașului este puternică asupra sa. Mândria părerii sale este greu de predat, chiar în fața luminii și a dovezilor suficiente pentru a-l convinge dacă ar vrea să fie convins. El crede că dacă ar admite că a greșit, ar fi o reflectare asupra judecății sale și a discernământului.

Frate G, ești în mare pericol de a-ți pierde sufletul. Vrei să ai întâietate. Uneori resimți profund când crezi că ești trecut cu vederea. Nu ești un om fericit. Nu vei fi fericit dacă părăsești poporul lui Dumnezeu, fiind jignit de cuvintele și faptele directe, așa cum au făcut mulți dintre cei care Îl urmau pe Isus, pentru că adevărul rostit era prea aproape. Nu vei fi un om fericit, pentru că te vei lua pe tine însuși cu tine. Nu ai dreptate; tu îți faci probleme singur. Temperamentul tău este vrăjmașul tău, și oriunde ai merge, vei lua cu tine povara nefericirii tale. Este o onoare a-ți mărturisi o greșeală imediat ce este înțeleasă.

Există multe chestiuni în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu cărora tu le găsești greșeli, pentru că e firesc pentru tine să faci astfel. Și de când ți-ai întors fața contra luminii pe care Dumnezeu ți-a descoperit-o referitor la tine însuși, îți pierzi cu rapiditate discernământul și ești mai mult decât oricând gata de a găsi greșeli în orice. Îți prezinți părerea cu încredere dictatorială și tratezi întrebările altora referitor la părerea ta ca pe un abuz la adresa ta. Adevărata independență rafinată nu disprețuiește niciodată să caute sfatul celor cu experiență și al celor înțelepți, și tratează sfatul altora cu respect. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 239, 240 engl.).

Esența adevăratei libertăți

„noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode.” (Galateni 4:31).

Neprihănirea proprie este pericolul acestui secol; ea separă sufletul de Hristos. Cei care se încred în propria lor neprihănire nu pot înțelege cum mântuirea vine prin Hristos. Ei numesc păcatul neprihănire și neprihănirea păcat. Ei nu au o înțelegere a răului încălcării legii, nici o înțelegere a fricii de lege: pentru că ei nu respectă standardul moral al lui Dumnezeu. Motivul pentru care există atât de multe convertiri false în zilele de astăzi este că există o apreciere atât de joasă a legii lui Dumnezeu. În loc de standardul de neprihănire al lui Dumnezeu, oamenii au înălțat un standard al lor propriu cu care să măsoare caracterul. Ei văd printr-o oglindă în mod întunecos și prezintă idei false despre sfințire oamenilor, încurajând astfel egoismul, mândria, și neprihănirea proprie. Doctrina sfințirii apărută de mulți este plină de înșelăciune, pentru că fletează inima firească; însă cel mai amabil lucru ce poate fi predicat păcătosului este adevărul pretențiilor obligatorii ale legii lui Dumnezeu. Credința și faptele trebuie să meargă mână în mână; pentru că fără fapte credința este moartă, fiind singură. (*Credința și faptele*, pag. 96, 97 engl.).

Nici unul care crede în Isus Hristos nu este sub robia legii lui Dumnezeu; pentru că legea Sa este o lege de viață, nu de moarte, pentru cei care ascultă de preceptele ei. Toți cei care înțeleg spiritualitatea legii, care pricep puterea sa de detector al păcatului, sunt într-o condiție la fel de neajutorată ca Satan însuși, dacă nu acceptă ispășirea pusă la dispoziție pentru ei în jertfa împăciuitoare a lui Isus Hristos... Prin credință în Hristos ascultarea de fiecare principiu al legii este făcută posibilă. (*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 6, pag. 1077).

Putem umbla în bucuria adevărului. Nu e nevoie să fie pentru noi un jug al sclaviei, ci o mângâiere, o solie pentru noi de vestea bună a mării bucurii, animând inimile noastre, și făcându-ne să cântăm melodii în inimile noastre către Dumnezeu...

Adevărul trebuie să ajungă jos, în cele mai adânci străfunduri ale sufletului, și să curețe tot ce nu este asemenea spiritului lui Hristos, iar golul va fi umplut de atributele caracterului Său. (*Înalta noastră chemare*, pag. 33 engl.).

Învățând să ascultăm din inimă

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o.” (Romani 6:17).

Ești răspunzător față de Dumnezeu pentru toate privilegiile și pentru toate mijloacele care trec prin mâinile tale. Ai căutat propria ta plăcere și mulțumirea egoistă cu prețul conștiinței și al aprobării lui Dumnezeu. Nu pari a acționa ca un serv al lui Hristos, care este responsabil înaintea Mântuitorului care te-a cumpărat cu propriul Său sânge prețios...

Tu ești, după cum pretinzi, serv al lui Hristos. Atunci, te supui tu Lui în ascultare de bună voie, grabnică? Întrebi tu în mod serios cum Îl vei mulțumi cel mai bine pe El, care te-a chemat să fii soldat al crucii lui Hristos? Ridici tu crucea și te mărești în ea? Răspunde aceste întrebări lui Dumnezeu. Toate faptele tale, oricât de secrete crezi că au fost, sunt deschise pentru Tatăl tău ceresc. Nimic nu este ascuns, nimic nu este acoperit. Toate faptele tale și toate motivele care le determină sunt deschise privirii Lui. El are o cunoștință deplină a tuturor cuvintelor și gândurilor tale. Este datoria ta de a-ți controla gândurile. Vei avea de luptat contra unei imaginații deșarte. Poți crede că nu poate fi un păcat dacă permiți gândurilor tale să alerge așa cum ar alerge ele în mod firesc, fără frâu. Dar nu așa stau lucrurile. Tu ești răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru îngăduirea gândurilor deșarte; pentru că din imaginații deșarte decurge comiterea păcatelor, îndeplinirea în fapt a acelor lucruri cu care s-a ocupat mintea. Guvernați-vă gândurile, și atunci va fi mult mai ușor să vă guvernați acțiunile. Gândurile voastre au nevoie să fie sfințite. Pavel scrie corintenilor: „Aruncând jos imaginațiile, și orice lucru înalt care se înalță pe sine împotriva cunoașterii de Dumnezeu, și aducând în captivitate fiecare gând față de ascultarea de Hristos” (1 Corinteni 13:5). Când ajungeți în această poziție, lucrarea de consacrare va fi mai bine înțeleasă de către voi... Gândurile voastre vor fi pure, caste, și înălțate; acțiunile voastre pure și fără păcat. Trupurile voastre vor fi păstrate în sfințire și onoare... Și se cere să tăgăduiești eul în lucrurile mărunte la fel ca și în lucrurile mari. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 82, 83 engl.).

Cine umblă în libertate?

„Voi umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale.” (Psalmii 119:45).

Ce este ceea ce pune cătușe la încheieturile mâinilor oamenilor? Este ascultarea de lege? Nu, într-adevăr. Cei care păzesc legile merg în libertate. Călcătorul legii este cel care e în sclavie. (*The Signs of the Times*, 30 septembrie, 1889).

Cu ceva timp în urmă, când treceam prin Oswego, N. Y., am văzut doi ofițeri sobri, și de ei erau legați doi bărbați, care duceau în mâinile lor mingi mari de plumb. Nu am ajuns la concluzia că aceștia păzeau legea Statului New York, ci că ei o încălcase, și că nu puteau umbla în libertate pentru că erau călcători ai legii. Noi încercăm să trăim în armonie cu toate legile Statului New York, și cu legea lui Dumnezeu; și umblăm în libertate - nu eram sub robia legii. Dacă trăim în armonie cu viața lui Hristos, cu legea lui Dumnezeu, acea lege nu ne condamnă - noi nu suntem sub robia legii.

Există două cursuri de acțiune pe care le putem urma. Unul conduce departe de Dumnezeu și ne închide pe dinafara împărăției Sale; iar în această cale sunt invidii, ceartă, crimă și toate faptele rele. Pe celălalt curs de acțiune trebuie să îl urmăm, și în urmarea lui vom găsi bucurie, pace, armonie și iubire. Iubirea - aceasta este ceea ce trebuie să cultivăm noi; și ceea ce avem noi cel mai mult nevoie este iubirea lui Hristos în inimile noastre. Suntem mai lipsiți de acest prieten bun decât de orice altceva. Iubirea care ardea în pieptul lui Isus este ceea ce avem cel mai mult nevoie; iar când aceasta este în inimă, ea se va descoperi. Cum putem avea noi iubirea lui Isus Hristos în inimă, fără ca acea iubire să se reverse spre alții? Nu poate exista fără ca să dea mărturie că se află acolo. Ea se va descoperi în cuvinte, și chiar în expresia feței. (*The Review and Herald*, 4 ianuarie, 1887).

Poruncile lui Dumnezeu nu sunt un jug al sclaviei, și în ascultare de ele nu avem nimic de ce să ne fie rușine. Nu trebuie să simțim că suntem restricționați în mod sever prin faptul că ni se cere să păzim legea lui Dumnezeu. Domnul nu reține de la noi nimic, ce este spre binele nostru. Trebuie să ne rușinăm de neascultarea de preceptele Sale. (*The Signs of the Times*, 15 octombrie, 1894).

Desfătându-ne pe calea lui Dumnezeu

„Dacă n-ar fi fost Legea Ta desfătarea mea, aş fi pierit în ticăloşia mea.” (Psalmii 119:92).

Există unii care vorbesc într-un mod plin de regret referitor la restricțiile pe care le impune Biblia asupra acelor care ar urma învățăturilor ei. Ei par să creadă că restricția este un mare dezavantaj, însă avem motiv să Îi mulțumim lui Dumnezeu cu toată inima noastră că El a ridicat o barieră cerească între noi și terenul vrăjmașului. Există anumite tendințe ale inimii naturale pe care mulți cred că trebuie să le urmeze pentru ca să rezulte cea mai bună dezvoltare a individului, însă ceea ce crede omul că este esențial, Dumnezeu vede că nu ar fi pentru omenire binecuvântarea pe care și-o imaginează oamenii; pentru că dezvoltarea tocmai a acestor trăsături de caracter i-ar face nepotriviți pentru locuințele de sus. Domnul îi așază pe oameni sub test și încercare pentru ca zgura să fie separată de aur; însă El nu forțează pe nimeni. El nu ne leagă cu cătușe și coarde și bariere; pentru că acestea sporesc nemulțumirea mai degrabă decât să o descrească...

Religia este un principiu activ, lucrător, și oferă o vitalitate suficientă pentru realitățile dure ale vieții... Religia împarte întotdeauna putere posesorului pentru a-și restrânge, controla, și balansa caracterul, intelectul și emoțiile. Ea are o putere de a convinge, de a implora, și de a porunci cu autoritate divină toată abilitatea și toate afecțiunile. Religia - o, mi-aș dori ca toți să înțeleagă lucrările ei! Ne așază sub cele mai grele obligații. Pe măsură ce ne unim cu Hristos noi ne angajăm în mod serios să umblăm așa cum a umblat Hristos.

Este privilegiul nostru de a aduce laude celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată... Calea Domnului trebuie păzită, și calea Sa este înălțată în neprihănire. Creștinii, în maniera, cuvintele și caracterul lor, trebuie să își descopere înrudirea lor cerească. Nu trebuie să ne scuzăm niciodată înaintea lumii că suntem creștini și că îndrăznim să fim lumină.

Religia curată aduce pace, fericire, mulțumire; evlavia este de folos pentru viața aceasta și pentru viața care va veni. (*Înalta noastră chemare*, pag. 333 engl.).

Punând în ordine prioritățile noastre

„Învăță-mă, Doamne, calea orânduiri Tale, ca s-o țin până în sfârșit! Dă-mi pricepere, ca să păzesc Legea Ta și s-o țin din toată inima mea!” (Psalmii 119:33, 34).

Poate părea că trebuie să ne studiem propriile noastre inimi, și că trebuie să ne ajustăm acțiunile după vreun standard al nostru propriu; însă aceasta nu e cazul. Aceasta doar ne-ar deforma în loc să ne reformeze. Lucrarea trebuie să înceapă în inimă și atunci spiritul, cuvintele, expresia chipului, și acțiunile vieții vor face vizibil faptul că a avut loc o schimbare. Cunoscându-L pe Hristos prin harul pe care El l-a răspândit în mod abundent, noi devenim schimbați, și caracterul este sfințit prin crederea adevărului. Viața interioară crește puternică, și întregul comportament va fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Umilința va fi cultivată pentru că vom simți nimicnicia noastră și vom realiza dependența noastră de Dumnezeu. (*The Youth's Instructor*, 31 august, 1893).

Ascultarea trebuie să vină din inimă. A fost o lucrare din inimă în cazul lui Hristos. Atunci când dorim să Îl onorăm pe Dumnezeu, descurajările vor veni la noi; vrăjmașul va încerca cu toată puterea lui să ne facă să ne abatem de la ceea ce este drept; însă nu e nevoie, din cauza acestui lucru, să abandonăm războiul contra răului. Datoria noastră este de a păzi cu atenție punctele slabe din caracterele noastre, căutând prin har divin să le facem tari. Nu există nici o persoană vie care să aibă vreo putere pe care să nu o fi primit de la Dumnezeu, iar sursa de unde aceasta a venit este deschisă celei mai slabe ființe omenești. Dacă ne tragem mai aproape de Dumnezeu, sursa nesecată de tărie, vom realiza împlinirea promisiunii, „Cereți, și veți primi” (Ioan 16:24). Dacă înălțăm crucea, lăsând rezultatele pe seama lui Dumnezeu, care ne-a dat legea pe care noi încercăm să o ținem, vom descoperi că „toate căile Domnului sunt milă și adevăr pentru cei care păzesc legământul său și mărturiile sale” (Psalmii 25:10).

După cum Hristos a trăit legea în umanitate, tot astfel putem face noi dacă ne vom prinde de cel tare pentru tărie. Când realizăm că nu putem face nimic de la noi înșine, vom primi înțelepciune de sus pentru a-L onora și glorifica pe Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 4 martie, 1897).

Ascultând și iubind

„Să vină peste mine îndurărilor Tale, ca să trăiesc, căci Legea Ta este desfătarea mea.” (Psalmii 119:77).

Nu îl acuzați, prin atitudinea voastră de necredință, pe Dumnezeu de parțialitate sau necredincioșie. Îndoiala voastră aruncă reflecții asupra adevărului promisiunilor Sale. Când în credință vie voi veniți la Isus, și deveniți împlinitori ai Cuvântului Său, veți gusta și veți vedea că Domnul este bun. Veți spune tuturor, „Prin rănilor Lui noi suntem vindecați”. Veți gândi despre Isus, veți vorbi despre Isus, ca Unul care este doritor și poate să salveze pe deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. Dacă crezi în Hristos ca Mântuitor al tău, ascultarea Sa perfectă este trecută în contul tău...

Dacă eșuezi să vii la Isus pentru că ești păcătos, vei rămâne mereu păcător, și vei muri în păcatele tale. Nu poți simți puterea Sa curățitoare dacă nu te bazezi pe El în credință implicită. Nu poți face nimic tu însuși pentru a îndepărta vreo pată de păcat. Doar Isus poate să te curățească. Vei veni la Hristos și vei fi întregit, sau vei rămâne departe în necredință, și vei jeli starea ta de plâns? Privește și trăiește. Privind, noi devenim schimbați în asemănarea Sa. (*The Present Truth*, 30 ianuarie, 1890).

Credința în Isus este cea care lucrează în viața ta ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Nu Îl vei accepta pe Hristos ca și Căpitan al tău, și să te înrolezi în armata Sa? Nu vei părăsi steagul negru al prințului întunericului, și vei mărșălui sub steagul pătat de sânge al Prințului Emanuel? Nu vei face un vot solemn că vei asculta de poruncile Căpitanului tău, că vei suporta greutăți ca un bun ostaș al lui Isus Hristos, luptând lupta cea bună a credinței, și apucând viața veșnică? Nu vei veni dintr-o stare de încălcare a legii într-o stare de ascultare și iubire? Cei care cred în Isus nu au nici o vrăjmășie față de legea lui Dumnezeu. Ei se delectează în legea Sa, și socotesc tăgăduirea de sine ca fiind de mică importanță dacă pot doar să Îl onoreze pe Stăpânul lor și pot câștiga suflete pentru împărăția Sa. Trebuie să înălțăm crucea zilnic, și să călcăm pe urmele pașilor scumpului nostru Răscumpărător. (*The Review and Herald*, 14 februarie, 1888).

O promisiune care aduce speranță

“Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: “Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31:33, 34).

[Înainte de prima venire a lui Hristos,] întreaga lume devenea o cloacă a corupției. Exista o singură speranță pentru rasa umană - ca în acest morman de elemente discordante și corupătoare să fie aruncat un aluat nou; ca acolo să fie adusă omenirii puterea unei vieți noi și cunoștința de Dumnezeu să fie poată fi restituită lumii. Hristos a venit să restaureze această cunoștință. El a venit pentru a da deoparte învățăturile false prin care acei care pretindeau că Îl cunosc pe Dumnezeu Îl reprezentaseră în mod greșit. El a venit pentru a dovedi natura legii sale, pentru a descoperi în caracterul Său propriu frumusețea sfințeniei.

Hristos a venit în lume cu iubirea acumulată a veșniciei. Măturând la o parte pretențiile exagerate care erau un obstacol în calea legii lui Dumnezeu, El a arătat că legea este o lege a iubirii, o expresie a Bunătății Divine. El a arătat că în ascultare de principiile ei este implicată fericirea omenirii, și cu ea stabilitatea, însăși temelia și cadrul societății umane.

Departate de a face cereri arbitrare, legea lui Dumnezeu este dată omului ca un gard, ca un scut. Oricine acceptă preceptele ei este ferit de rău. Fidelitatea față de Dumnezeu implică fidelitatea față de om. Astfel legea păzește drepturile, individualitatea, fiecărei ființe umane. Ea îl oprește pe cel superior de la opresiune, și pe cel subordonat de la neascultare. Ea asigură bunăstarea omului, atât pentru această lume, cât și pentru lumea care va veni. Pentru cel ascultător ea este garanția vieții veșnice, pentru că ea exprimă principiile care dăinuiesc pentru veșnicie. (*Educația*, pag. 76, 77).

Neprihănirea poate fi definită doar de către marele standard moral al lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci. Nu există nici o altă regulă prin care să măsoare caracterul. (*The Signs of the Times*, 20 iunie, 1895).

O inimă nouă, ascultătoare

„Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu.” (Evrei 8:10).

Dacă nu ne-ar fi posibil să fim păzitori ai poruncilor, atunci de ce face [Dumnezeu] ascultarea de poruncile Sale o dovadă că Îl iubim? (*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 1, pag. 1092).

O cale a fost deschisă prin Isus Hristos, prin care înțelepciunea și harul și puterea pot fi obținute. El este un exemplu în toate lucrurile. Chiar prima lecție pe care cei care îmbrățișează solia adevărului trebuie să o învețe este să fie în unire cu Hristos și să aibă puterea harului Său în suflet, topind la o parte toată zgura caracterului, aducând în supunere chiar și gândurile. Aceasta trebuie să fie făcută prin supunerea inimii, pentru ca Hristos să poată imprima și scrie legea Sa pe ea. Aceasta este lucrarea ce trebuie îndeplinită pentru fiecare suflet, pentru ca toți cei care iubesc adevărul să descopere puterea sa sfințitoare, înnobilitoare, rafinatoare asupra caracterului, în spirit, în cuvinte, și în acțiuni. (*Mărturii to Southern Africa*, pag. 28).

Nevoia ca Duhul Sfânt să lucreze trebuie să fie deslușită de toți. Dacă Spiritul nu este acceptat și cultivat ca reprezentant al lui Hristos, a cărui lucrare este de a reînnoi și sfinți întreaga ființă, adevărurile importante care au fost încredințate ființelor omenești își vor pierde puterea asupra minții. Nu este suficient pentru noi să avem o cunoaștere a adevărului. Trebuie să umblăm și să lucrăm în iubire, conformând voia noastră cu voia lui Dumnezeu. Despre cei care fac aceasta, Domnul declară, „Voi pune legile Mele în mintea lor, și le voi scrie în inimile lor” (Evrei 8:10). Dumnezeu este un agent tare, atotputernic în lucrarea de transformare. Prin Duhul Său Sfânt, El scrie legea Sa în inimă.

Astfel relația divină este reînnoită între Dumnezeu și om. [Evrei 8:10 citat]. „Nu există nici un atribut al naturii Mele pe care Eu nu Îl voi da fără plată pentru ca omul să poată manifesta chipul Meu”. Când Îi permitem lui Dumnezeu să îndeplinească voia Sa în noi, nu vom mai oferi adăpost nici unui păcat. În cuptorul curățitor toată zgura va fi consumată. (*The Review and Herald*, 10 iunie, 1902).

Învățând să purtăm roade spre sfințire

„Căci, atunci când erăți robi ai păcatului, erăți slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică.” (Romani 6:20-22).

Ce poate gândi universul cerului despre cei care pretind că Isus Hristos este singura speranță a lumii la mântuire, când ei fac atât de puțin pentru a-L face pe El cunoscut celor care sunt în întunericului erorii? În marea zi când fiecare caz este hotărât pentru veșnicie, cât de enormă va părea vina acelor care au eșuat să îi avertizeze pe asociații lor în timpul de probă despre blestemul care îi așteaptă pe cei care neglijează o mântuire atât de mare. Ce dezvăluire va fi făcută atunci despre ceea ce ar fi putut face preținșii creștini, și nu au făcut! Cât de multe suflete vor vedea ei, care ar fi putut fi salvate prin intermediul lor dacă ei ar fi fost împreună lucrători cu Dumnezeu! Mulți care pretind să Îl iubească pe Dumnezeu par a fi atât de închiși într-o atmosferă de gheață, iar iubirea lui Hristos nu a topit niciodată sufletele lor. (Idem., 21 iulie, 1896).

Orice desparte afecțiunile, și îndepărtează din suflet iubirea supremă față de Dumnezeu, își asumă forma unui idol. Inimile noastre firești s-ar agăța de idoli noștri și caută să îi poarte; însă noi nu putem înainta, până când nu îi dăm la o parte, pentru că ei ne separă de Dumnezeu. Marele Cap al bisericii a ales poporul Său din lume, și le cere să fie separați. El prescrie ca spiritul poruncilor Sale să îi atragă pe ei la Sine și să îi despartă de elementele lumii. A-L iubi pe Dumnezeu și a-I păzi poruncile este departe de a iubi plăcerile și prietenia lumii. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 289 engl.).

Avem nevoie să ne trezim, și să înțelegem adevărul așa cum este el în Isus. Avem nevoie să consultăm Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca să nu căutăm să scăpăm de lucrarea neplăcută. Când realizăm că noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, promisiunile nu vor fi rostite pe jumătate indiferenți, ci vor arde în inima noastră, și se vor aprinde pe buzele noastre. (*The Southern Work*, pag. 56).

Inimi împietrite topite

„Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră, și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să îplinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul lor.” (Ezechiel 11:19, 20).

Nu fi descurajat pentru că inima ta pare împietrită. Fiecare obstacol, fiecare vrăjmaș interior, sporește doar nevoia ta de Hristos. El a venit pentru a lua deoparte inima de piatră și a-ți da o inimă de carne. Privește la El pentru har special pentru a birui defectele tale individuale. Când ești asaltat de ispită, rezistă cu fermitate îndemnurilor rele; spune-i sufletului tău: „Cum pot dezónora eu pe Răscumpărătorul meu? M-am predat lui Hristos; nu pot face faptele lui Satan.” Strigă către scumpul Mântuitor după ajutor pentru a sacrifica fiecare idol și pentru a pune la o parte fiecare păcat drag. Lasă ca ochiul credinței să Îl vadă pe Isus stând înaintea tronului Tatălui, prezentând mâinile Sale rănite când pledează pentru tine. Crede că puterea îți vine prin prețiosul tău Mântuitor...

Dacă am permite minților noastre să zăbovească mai mult asupra lui Hristos și a lumii cerești, noi am găsi un stimul și sprijin puternic în luptarea bătăliilor Domnului. Mândria și iubirea de lume își vor pierde în curând puterea pe măsură ce contemplăm mărețiile acelei țări mai bune, care va fi în curând a noastră. Pe lângă frumusețea lui Hristos, toate atracțiile pământești vor părea de mică valoare. (*The Sanctified Life*, pag. 90, 91).

Cele zece porunci, „Să...” și „Să nu” sunt zece promisiuni, asigurate nouă dacă ascultăm de legea care guvernează universul. „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele” (Ioan 14:15)...

Cele zece precepte spuse de Hristos pe muntele Sinai erau revelația caracterului lui Dumnezeu, și făceau cunoscut lumii faptul că El are jurisdicția asupra întregii moșteniri a omenirii. Acea lege a celor zece precepte ale celei mai mari iubiri ce poate fi prezentată omului este vocea lui Dumnezeu din cer vorbind sufletului în promisiunea „Fă aceasta, și nu vei ajunge sub dominația și controlul lui Satan.” Nu există nimic negativ în această lege, deși așa ar putea părea. Este FĂ, și Trăiește. (*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 1, pag. 1105).

O inimă nouă este egală cu o viață schimbată

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele”. (Ezechiel 36:26, 27).

Una dintre cele mai serioase rugăciuni înregistrate în Cuvântul lui Dumnezeu este aceea a lui David când a implorat: „Crează în mine o inimă curată, o, Dumnezeule” (Psalmii 51:10). Răspunsul lui Dumnezeu la o astfel de rugăciune este „Îți voi da o inimă nouă.” Aceasta este o lucrare pe care nici un om finit nu o poate face. Bărbați și femei trebuie să înceapă de la început, căutându-L pe Dumnezeu în modul cel mai serios pentru o experiență creștină adevărată. Ei trebuie să simtă puterea creatoare a Duhului Sfânt. Ei trebuie să primească o inimă nouă, care este păstrată bună și gingașă prin harul cerului. Spiritul egoist trebuie să fie îndepărtat din suflet. Ei trebuie să lucreze în mod serios și cu umilință a inimii, fiecare privind spre Isus pentru călăuzire și încurajare. Apoi, clădirea, bine asamblată laolaltă, va crește într-un templu sfânt al Domnului.

Tinerii în special se poticnesc de această expresie „o inimă nouă”. Ei nu știu ce înseamnă ea. Ei caută ca o schimbare specială să aibă loc în sentimentele lor. Aceasta numesc ei convertire. De această eroare s-au împiedicat mii spre ruină, neînțelegând expresia „Trebuie să te naști din nou” (Ioan 3:7).

Satan conduce inimile oamenilor să creadă că pentru că ei au simțit o răpire a emoțiilor, ei sunt convertiți. Însă experiența lor nu se schimbă. Acțiunile lor sunt aceleași ca înainte. Viețile lor nu arată roade bune. Ei se roagă adesea și lung, și se referă constant la sentimentele pe care le-au avut atunci și atunci. Însă ei nu trăiesc viața cea nouă. Ei sunt înșelați. Experiența lor nu merge mai departe de sentiment. Ei clădesc pe nisip, și când vin vânturi vrăjmașe, casa lor este măturată la o parte...

Când Isus vorbește despre inima nouă, El Se referă la minte, la viață, la întreaga ființă. A avea o schimbare a inimii este a retrage afecțiunile de la lume, și a le fixa asupra lui Hristos. A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, scopuri noi, motive noi. Care este semnul unei inimi noi? - O viață schimbată. (*Înalta noastră chemare*, pag. 159 engl.).

Fiind făcuți liberi: o ilustrație

„*Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi*” (Ioan 8:32).

Adevărul îi face liberi pe cei care îl iubesc și care sunt sfințiți prin el. (Idem., pag. 33).

Te chem, fratele meu, să fii un om liber...

Bărbați și femei sunt reținuți... care sunt necesari în lume, pentru a proclama solia că Domnul va veni cu putere și mare slavă. Această avertizare trebuie proclamată. Cei care cunosc adevărul pentru acest timp trebuie să înainteze pentru a-l duce la toți cei care nu îl cunosc. Ei trebuie să coopereze cu Hristos, marele Misionar, a cărui lucrare a fost de a atrage oameni la Dumnezeu. El era mulțumit să Se ascundă pe sine Însuși, să își ascundă divinitatea sub mantaua umanității.

Apelez la cei care... își pierd credința și pierd iubirea lor dintâi, să vină deoparte și să se apuce de lucrarea lui Dumnezeu din câmpurile neglijate, imediat ce și-au revenit din influența teoriilor seducătoare care au amenințat să îi facă nepotriviti pentru slujirea cuvântului și pentru prețioasa lucrare misionară în care s-ar putea angaja dacă ar fi pe deplin întemeiați în credință. Acțiunile vorbesc mai tare decât cuvintele...

Credința multora va fi reînviată când ei își vor umili inimile înaintea lui Dumnezeu, și vor înainta pentru a îndeplini misiunea lui Hristos: „Mergeți în toată lumea, și propovăduiți evanghelia la orice creatură” (Marcu 16:15). (*Battle Creek Letters*, pag. 114).

O, dacă frații și surorile noastre ar aprecia corect valoarea adevărului! O, dacă ar fi sfințiți prin el! O, dacă ar realiza că asupra lor zace responsabilitatea de a comunica acest adevăr altora! Însă ei nu simt importanța de a trăi adevărul, de a fi împlinitori ai cuvintelor lui Hristos. Mulți sunt auto-suficienți. Ei nu sunt umpluți de spiritul misionar care ar trebui să-i animeze pe ucenicii lui Hristos. Dacă ar ști ce înseamnă să se muncească pentru sufletele altora, îngerii lui Dumnezeu ar munci împreună cu ei pentru a le comunica o cunoștință a adevărului. Ei ar cunoaște adevărul, și adevărul i-ar face liberi. Bani... ar fi folosiți pentru deschiderea de câmpuri noi. (*Mărturii*, vol. 8, pag. 151, 152 engl.).

Cu adevărat liberi

„De aceea, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi cu adevărați liberi.”
(Ioan 8:36).

Puterea de condamnare a legii lui Dumnezeu se extinde, nu doar la lucrurile pe care le facem, ci și la lucrurile pe care nu le facem. Nu trebuie să ne îndreptăm pe noi înșine când oțim să facem lucrurile pe care le cere Dumnezeu. Trebuie nu doar să încetăm să facem răul, ci trebuie să învățăm să facem binele. (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 220).

Iubirea pe care Isus o răspândește în întreaga ființă este o putere înviorătoare. Fiecare parte vitală - creierul, inima, nervii - ea le atinge cu vindecare. Prin ea cele mai înalte energii ale ființei sunt trezite la activitate. Ea eliberează sufletul de vină și durere, de teamă și grijă, care zdrobesc puterile vieții. Cu ea vin seninătatea și liniștea. Ea plantează în suflet bucuria pe care nimic pământesc nu o poate distruge - bucurie în Duhul Sfânt - bucurie dătătoare de sănătate, de viață. (*Slujirea medicală*, pag. 115 engl.).

E nevoie de bărbați plini de vitalitate, bărbați care nu vor aștepta ca drumul lor să fie netezit și ca fiecare obstacol să fie îndepărtat, bărbați care vor inspira cu zel proaspăt eforturile ofilinde ale lucrătorilor descurajați, bărbați ale căror inimi sunt calde de iubire creștină și ale căror mâini sunt tari pentru a face lucrarea stăpânului lor.

Unii care se angajează în serviciu misionar sunt slabi, inerti, lipsiți de spirit, ușor descurajați. Lor le lipsește energia. Ei nu au aceste trăsături de caracter pozitive care dau putere de a face ceva - spiritul și energia care aprind entuziasmul. Aceia care doresc să câștige succesul trebuie să fie curajoși și plini de speranță. Ei ar trebui să cultive nu doar virtuțile pasive, ci și cele active. În timp ce trebuie să dea răspunsuri calme, care abat mânia, ei trebuie să posede și curajul unui erou pentru a se împotrivi răului. Cu iubirea care suferă toate lucrurile, ei au nevoie de acea tărie de caracter care va face influența lor o putere pozitivă...

Slăbiciunea, nehotărârea, și ineficiența trebuie să fie biruite. Există în caracterul creștin adevărat o îndărătnicie ce nu poate fi modelată sau subjogată de circumstanțe vrăjmașe. Noi trebuie să avem coloană vertebrală, o integritate care nu poate fi flată, mituită, sau înfricoșată. (Idem., pag. 497, 498).

Slujirea de îndeplinire a binelui

„Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii.” (Romani 6:18).

Când am simțit prima dată povara pentru suflete, eram puțin trecută de paisprezece ani; dar, o! Cum stăruiam pe lângă Dumnezeu pentru a ști ce puteam spune tinerilor mei asociați pentru ca ei să poată fi conduși pe calea cea dreaptă! Am simțit că trebuie să am succes; pentru ca eu să pot lucra pentru Stăpânul, și ca Dumnezeu să îmi dea înțelepciune. Când eram de șaisprezece ani am început lucrarea activă în public. Simțeam că trebuie să întâlnesc lucrarea mea la Judecată, și că modul în care îmi îndeplineam această lucrare avea să fie înregistrat în cărțile cerului. Luptam și agonizam cu Dumnezeu ca El să îmi dea înțelepciune pentru ca lucrarea Lui să nu fie pătată în mâinile mele, ci să fie acceptabilă. Pentru mai mult de patruzeci de ani am fost angajată în lucrare activă pentru Maestrul meu, și astăzi mă simt în aceeași nevoie de a-L căuta pe Dumnezeu pentru înțelepciune pentru a prezenta adevărul altora, cum făceam când eram de șaisprezece ani. Și de fiecare dată când încerc să vorbesc oamenilor, simt profund că nu mi-am făcut lucrarea așa de perfect precum ar fi trebuit făcută. Sunt profund umilită pentru că nu reflect mai multă lumină, și stăruiesc de Dumnezeu ca El să îmi dea mai mult har, mai multă înțelepciune, pentru ca să pot face lucrarea Sa cu o deplinătate mai mare...

Însăși lucrarea care este esențială pentru oricine primește adevărul prezent este de a ținti spre perfecțiunea caracterului, și spre profunzime în câștigarea de suflete pentru Hristos. Fiți hotărâți ca voi să înaintați și să vă îmbunătățiți în lucrarea voastră, și atunci veți progresa în mod continuu; pentru că acei care au primit lumina aceasta simt că trebuie să aducă mai mult din Spiritul lui Hristos în propria lor viață și în caracter pe măsură ce înaintază, altfel nu pot aduce nimic în viețile altora. Și puteți folosi la maxim fiecare ocazie în timp ce vă asociați cu prietenii voștri, pentru a face cuvintele voastre o binecuvântare pentru ei. Puneți-vă mintea la lucru, pentru ca să prezentați adevărul într-o manieră care să îi intereseze. Prindeți cele mai interesante părți din Biblie pe care le puteți aduce înaintea lor, mergeți direct la chestiune, și încercați să le captivați atenția, și să îi instruiți în căile Domnului. (*The Review and Herald*, 26 iulie, 1887).

Administrând lucrurile ce distrag

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci sluiți-vă unii altora în dragoste.” (Galateni 5:13).

Trăim într-o perioadă foarte solemnă. Satan și îngerii răi sunt aranjați contra noastră cu o forță puternică. Lumea este de partea lor pentru a-i ajuta, și cel mai deplorabil fapt este că preținșii păzitori ai Sabatului, preținșând a crede adevărul important, solemn, își unesc forțele cu influențele combinate ale puterilor întunericului pentru a distrage și a împiedica sau doborî ceea ce [Hristos] a cerut instrumentelor Sale alese să clădească. Unii nu lucrează *în mod direct* pentru a doborî, ci *indirect*. Ei privesc cu indiferență, exprimă îndoieli, suspiciune, temeri, și au nevoie de dovezi mai mari decât *îndoielnicul Toma*. Ei nu vor, și nu pun mâna la lucru cu zel și nu își exercită energiile pentru a înălța zidirea. Influența lor este consemnată ca una care întârzie lucrarea de înaintare și de reformă în poporul lui Dumnezeu.

Îngerul spuse: „Cei care nu strâng cu Hristos, risipesc.” Nu există așa ceva ca o poziție neutră. Fiecare are influență și influența lor vorbește pentru sau contra. (*Manuscript Releases*, vol. 5, pag. 61, 62).

Acum, noi vrem să înțelegem ce este păcatul - că el este încălcarea legii lui Dumnezeu. Aceasta este singura definiție dată în Scripturi. De aceea, noi vedem că acei care pretind să fie conduși de Dumnezeu, și pleacă imediat departe de El și de Legea Sa, nu cercetează Scripturile. Însă Domnul Își va conduce poporul Său...

Timpul vine când Satan va îndeplini miracole exact sub ochii tăi, preținșând că este Hristos; iar dacă picioarele tale nu sunt fixate pe adevărul lui Dumnezeu, atunci vei fi condus departe de temelia ta...

Nu trebuie să fii descurajat sau slab de inimă. Cuvântul i-a fost dat lui Iosua: „Fii tare, și cu un curaj bun” (Iosua 1:9); pentru că există o mare lucrare înaintea ta. Și succesul lui depindea de această ascultare de Dumnezeu. Când ispititorul pătrunde pentru a te distrage, dacă mintea ta este umplută cu Scriptura, vei spune: Nu pot face acest rău și să păcătuiesc împotriva Domnului. (*The Review and Herald*, 3 aprilie, 1888).

În care oglindă privim noi?

„Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruî în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.” (Iacov 1:25).

În Düsseldorf [Germania] am schimbat trenul, și am fost nevoiți să așteptăm două ore în gară. Aici am avut o ocazie minunată de a studia natura umană. Doamnele intrau, își schimbau paltoanele și apoi se examinau singure din fiecare parte, pentru a vedea dacă îmbrăcămintea le era lipsită de cusur. Apoi trebuiau puse tușeuri suplimentare de pudră pe fețele lor. Zăboveau mult în fața oglinzii, pentru a-și aranja înfățișarea exterioară după mulțumirea lor, cu scopul de a părea tot ce e mai bun când erau observate de ochiul omenesc. M-am gândit la legea lui Dumnezeu, marea oglindă morală în care păcătosul trebuie să privească pentru a-și descoperi defectele de caracter. Dacă toți ar studia legea lui Dumnezeu - standardul moral al caracterului - într-un mod la fel de sârguincios și de critic cum fac mulți cu înfățișarea lor exterioară prin intermediul oglinzii, cu scopul de a corecta și a reforma fiecare defect de caracter, ce transformări ar avea loc în ei cu siguranță: „Pentru că dacă cineva este un auzitor al cuvântului, și nu un împlinitor, el este ca un om care își privește fața sa naturală într-o oglindă: pentru că el se admiră, și pleacă pe drumul lui, și imediat uită ce fel de om era” (Iacov 1:23, 24)..

Există mulți care se văd la fel de defectuoși în caracter când privesc în oglinda morală a lui Dumnezeu; însă ei au auzit atât de mult despre „Tot ce trebuie să faci este doar să crezi, numai să crezi că Isus a făcut totul, și nu mai ai nimic de făcut în această chestiune”, încât după ce îndrăznesc să privească în lege ei pleacă imediat de la ea păstrându-și toate defectele, cu cuvintele pe buze: „Isus a făcut totul.” Aceștia sunt reprezentați de pilda pe care Iacov a creionat-o - omul care se analizează în oglindă și care pleacă și uită ce fel de om era... Credința și faptele sunt două vâsle ce trebuie folosite... împotriva curentului spiritului lumesc, mândriei, vanității; iar dacă acestea nu sunt folosite, corabia va pluti în derivă în aval cu curentul... Dumnezeu să ne ajute să avem grijă de împodobirea interioară; să ne punem inima în ordine într-un mod la fel de plin de grijă precum ne aranjăm înfățișarea exterioară. (Idem., 11 octombrie, 1887).

Concentrați asupra modelului

„Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!”
(Psalmii 119:18).

Trebuie să păstrăm continuu înaintea noastră Modelul și să contemplăm sacrificiul infinit care a fost făcut pentru a ne salva din sclavia păcatului. Dacă ne descoperim condamnați când privim în oglindă, să nu ne aventurăm mai departe în încălcarea legii, ci să ne întoarcem stânga-împrejur și să ne spălăm hainele caracterului nostru în sângele Mielului, pentru ca ele să fie fără pată. Să strigăm așa cum a făcut David: „Deschide-mi Tu ochii, ca să văd lucruri minunate ce ies din legea Ta” (Psalm 119:18). Cei cărora Dumnezeu le-a încredințat timp și mijloace pentru ca să poată fi o binecuvântare pentru omenire, dar care și-au irosit aceste daruri într-un mod nenecesar pentru ei înșiși și pentru copiii lor, vor avea de dat ochi cu un raport îngrozitor la bara lui Dumnezeu...

Aceia dintre păzitorii Sabatului care au cedat influenței lumii trebuie să fie testați. Pericolele ultimelor zile sunt asupra noastră, și înaintea pretinsului popor al lui Dumnezeu este o încercare pe care mulți nu au anticipat-o. Caracterul autentic al credinței lor va fi dovedit. Mulți s-au unit cu cei lumești în mândrie, vanitate și căutare de plăceri, flatându-se că pot face aceasta și totuși mai pot fi încă creștini. Însă astfel de indulgențe sunt care îi separă de Dumnezeu și îi fac copii ai lumii. Hristos nu ne-a dat un astfel de exemplu. Doar cei care își tăgăduiesc eul, și care trăiesc o viață de cumpătare, umilință și sfințire, sunt adevărați urmași ai lui Hristos; și aceștia nu se pot bucura de societatea iubitorilor lumii.

Mulți se îmbracă la fel ca lumea pentru a avea influență asupra necredincioșilor, dar aici ei fac o greșală teribilă. Dacă ar vrea să aibă o influență adevărată, salvatoare, fie ca ei să își trăiască mărturisirea, să își arate credința prin faptele lor neprihănite, și să facă distincția clară între creștin și cel lumesc. Cuvintele, îmbrăcămintea, acțiunile, ar trebui să vorbească pentru Dumnezeu. Atunci o influență sfântă va fi revărsată asupra tuturor celor din jurul lor, și chiar și necredincioșii vor lua cunoștință că ei au fost cu Isus... Fie ca ei să își trăiască mărturisirea și astfel să imite Modelul umil. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 632-634 engl.).

Judecați de legea libertății

„Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei.” (Iacov 2:12).

Calea spre cer este prin Isus Hristos. El este lumina care luminează pe orice om care vine în lume. El ne-a dat cele mai prețioase adevăruri. Însă există mulți care nu au o apreciere corectă a ceea ce este esențial pentru ei să știe și să practice. Fie ca poporul lui Dumnezeu să nu petreacă timp prețios în chestiuni secundare care nu sunt de nici o importanță. Să ne luptăm în loc de aceasta pentru a dezvălui că iubirea pentru Hristos și adevăr le-au unit inimile laolaltă în unire și iubire și că aceasta îi conduce să asculte de poruncile lui Dumnezeu.

Domnul a luat orice măsură pentru fericirea noastră în viața viitoare, însă El nu a făcut descoperiri referitor la aceste planuri, și noi nu trebuie să speculăm referitor la acestea...

Chestiuni de importanță vitală ne-au fost descoperite clar în cuvântul lui Dumnezeu. Aceste subiecte sunt demne de cele mai profunde gânduri ale noastre. Însă nu trebuie să cercetăm în lucruri referitor la care Dumnezeu tace. Fie ca Domnul să Își ajute poporul să gândească rațional. Când se ridică întrebări referitor la care nu suntem siguri, ar trebui să întrebăm: „Ce spun Scripturile?”

Hristos nu a reținut nici un adevăr esențial pentru salvarea noastră. Acele lucruri care sunt descoperite sunt pentru noi și pentru copiii noștri, însă nu trebuie să permitem imaginației noastre să modeleze doctrine referitor la lucrurile care nu sunt descoperite. Din nou și din nou au fost agitate subiecte neesențiale, însă discutarea lor nu a adus nici un strop de bine. Noi nu trebuie să permitem atenției noastre să fie distrasă de la proclamarea soliei care ne-a fost dată... Nu ni se poruncește să intrăm în discuții referitor la subiecte neimportante. Lucrarea noastră este de a conduce mințile la marile principii ale legii lui Dumnezeu.

Singura întrebare pusă la judecată va fi: „Sunt ei ascultători de poruncile Mele?” Cearta meschină și disputele referitor la chestiuni fără importanță sunt o educație de care poporul nostru nu are nevoie. Fie ca în loc de aceasta ei să răspundă rugăciunea: „Pentru ca toți să fie una... pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21). (*West Indian Messenger*, 1 iulie, 1912).

Un ajutor potrivit

„Adam a dat nume tuturor vitelor, și păsărilor văzduhului, și fiecărui animal de pe câmp; însă pentru Adam nu a fost găsit nici un ajutor potrivit pentru el.” „Și Domnul a zis: ‘Nu este bine ca bărbatul să fie singur’; îi voi face un ajutor potrivit.” (Geneza 2:20, 18).

Domnul a fost mulțumit cu această ultimă și cea mai nobilă dintre toate creaturile Sale, și a plănuit ca el să fie locuitorul perfect al unei lumi perfecte. (*The Youth's Instructor*, 10 August, 1899).

După crearea lui Adam fiecare creatură vie a fost adusă înaintea lui, pentru a-și primi numele; el a văzut că fiecare primise un tovarăș, însă între ele „nu s-a găsit nici un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2:20). Între toate creaturile pe care Dumnezeu le făcuse pe pământ, nu era nici una egală cu omul. Și Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; Eu îi voi face un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2:18). Omul nu a fost făcut pentru a locui în singurătate; el avea să fie o ființă socială. Fără tovarășie, frumoasele scene și activitățile pline de delectare din Eden nu ar fi reușit să ofere fericire perfectă. Chiar comuniunea cu îngerii nu ar fi împlinit dorința sa după simpatie și tovarășie. Nu exista nimeni de aceeași natură pentru a iubi și a fi iubit.

Dumnezeu însuși i-a dat lui Adam o tovarășă. El s-a îngrijit de „un ajutor potrivit pentru el” - un ajutor care să i se potrivească - una care era potrivită pentru a fi tovarășa lui, și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. (*Patriarhi și profeți*, pag. 46).

Dumnezeu a făcut din om o femeie, pentru a fi o tovarășă și un ajutor potrivit pentru el, pentru a fi una cu el, pentru a-l înveseli, încuraja și binecuvânta, el la rândul său fiind un ajutor puternic pentru ea...

Iubirea divină ce emană de la Hristos nu distruge niciodată iubirea umană, ci o include. Prin ea, iubirea umană este purificată și rafinată, înălțată și înnobilită. Iubirea umană nu poate da niciodată roadele ei prețioase până când nu este unită cu natura divină și antrenată să crească spre cer. Isus vrea să vadă căsnicii fericite, fericire la gura sobei.” (*Căminul advent*, pag. 99 engl.).

Femeia ca un ajutor potrivit

„Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.” (Geneza 2:21, 22).

Eva a fost creată dintr-o coastă luată din partea lui Adam, semnificând că ea nu trebuie să îl controleze ca și cap, nici nu trebuie să fie călcată în picioare sub picioarele lui ca inferioară, ci că trebuie să stea de partea lui ca egala lui, pentru a fi iubită și protejată de el. Ca parte din bărbat, os din oasele lui, și carne din carnea lui, ea era al doilea lui eu, arătând unirea strânsă și atașamentul plin de afecțiune care trebuie să existe în această relație...

Dumnezeu a sărbătorit prima căsătorie. Astfel instituția Îl are ca Întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria este onorabilă” (Evrei 13:4); ea a fost unul dintre primele daruri ale lui Dumnezeu către om, și este una dintre cele două instituții pe care, după cădere, Adam le-a luat cu el dincolo de porțile Paradisului. Când principiile divine sunt recunoscute și ascultate în această relație, căsătoria este o binecuvântare; ea păzește puritatea și fericirea rasei, se îngrijește de nevoile sociale ale omului, înalță natura fizică, intelectuală și morală. (*Patriarhi și profeți*, pag. 46).

La început, când Sabatul a fost dat omului, a fost dată și legea căsătoriei. Atunci Dumnezeu a dat omului aceste două mari daruri - femeia ca un ajutor potrivit, și Sabatul ca zi de odihnă.

Căsătoria a primit binecuvântarea lui Dumnezeu și trebuie să fie privită ca o instituție sacră. Adevărata religie nu lucrează contra planurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit ca femeia să fie unită cu bărbatul în legătură sfântă de căsătorie, pentru a crește familii care urmau să fie încoronate cu onoare, care aveau să fie simboluri ale familiei din cer. (*Manuscript Releases*, vol. 10, pag. 197).

Tovărășia voastră în relația de căsătorie ar trebui să fie strânsă și tandră, sfântă și înălțată, emanând o putere spirituală în viețile voastre, așa încât voi să puteți fi unul pentru celălalt tot ce cere cuvântul lui Dumnezeu. (*Căminul advent*, pag. 112 engl.).

Lipindu-se unul de celălalt

„Și omul a zis: “Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, (în evreiește “ișă” vine de la un cuvânt care înseamnă bărbat “iș”) pentru că a fost luată din om.” De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.” (Geneza 2:23, 24).

Dumnezeu Însuși a unit perechea sfântă; și această primă căsătorie este un exemplu despre ce trebuie să fie căsniciile. (*The Youth's Instructor*, 10 august, 1899).

El, care a făcut prima sfântă pereche și care a creat pentru ei un paradis, a pus sigiliul Său asupra instituției căsătoriei, sărbătorită mai întâi în Eden, când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie. (*In Heavenly Places*, pag. 202).

Când Creatorul a unit mâinile perechii sfinte în legătură de căsătorie, spunând: Un bărbat „se va despărți de tatăl său și de mama sa și se va lipi de soția sa: și cei doi vor fi unul”, El a enunțat legea căsniciei pentru toți copiii lui Adam până la încheierea timpului (Geneza 2:24). Ceea ce veșnicul Tată însuși a declarat bun era legea celei mai înalte binecuvântări și dezvoltări pentru om. (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 63, 64 engl.).

Dacă inimile ar fi ținute tandre în familiile noastre, dacă ar exista o considerație nobilă, generoasă pentru gusturile și opiniile fiecăruia, dacă soția ar căuta ocazii de a-și exprima iubirea prin acțiuni în amabilitățile ei către soțul ei, iar soțul ar manifesta aceeași considerație și aceeași stimă pentru soția sa, copiii s-ar împărtași din același spirit. Influența ar pătrunde astfel în cămin, și de ce val de mizerie ar rămâne scutite familiile!...

Într-un contract de căsătorie bărbații și femeile au făcut un târg, o investiție pe viață, și ei ar trebui să facă tot ce pot ei mai mult pentru a controla cuvintele lor de nerăbdare și agitație, chiar cu mai multă grijă decât au făcut înainte de căsătorie, pentru că acum destinele lor sunt unite pentru viață ca soț și soție, și fiecare este apreciat în proporție exact cu cantitatea de efort ostenitor pe care îl depune pentru a menține și păstra proaspătă iubirea atât de râvnitor căutată și prețuită înainte de căsătorie. (*In Heavenly Places*, pag. 206).

Cel mai dulce fel de cer este un cămin în care prezidează Spiritul Domnului. (*The Signs of the Times*, 14 noiembrie, 1892).

Când este pregătit cineva pentru căsătorie?

„Vezi-ți întâi de treburi afară, îngrijește de lucrul câmpului, și apoi apucă-te să-ți zidești casa.” (Proverbe 24:27).

Nu trebuie să fii nerăbdător să intri în relația de căsătorie și să îți asumi grija unei familii înainte ca tu să îți fi pus în mod conștiincios temelia propriului caracter. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 107 engl.).

Îi avertizez ... pe bărbații tineri să nu se căsătorească, și pe tinerele doamne să nu fie date în căsătorie, până când nu au câștigat cunoștiință, experiență, și succes în eforturile lor de a ajunge la standardul înalt la care s-au gândit să țintească. (*The Publishing Ministry*, pag. 74).

În timpurile de demult obiceiul cerea ca mirele, înainte de a fi ratificat angajamentul de căsătorie, să plătească tatălui soției sale o sumă de bani sau echivalentul ei în bunuri, corespunzător circumstanțelor. Aceasta era privită ca o garanție a relației de căsătorie. Tații nu credeau că este sigur a încredința fericirea fiicelor lor bărbaților care nu strânseseră rezerve pentru a întreține o familie. Dacă nu aveau suficient spirit economic și energie pentru a administra afacerea și pentru a dobândi vite sau terenuri, exista temerea că viața lor urma să se dovedească fără valoare. Însă se luau măsuri pentru a-i testa pe cei care nu aveau nimic ce să plătească pentru o soție. Lor li se permitea să lucreze pentru tatăl a cărui fiică o iubeau...

Obiceiul străvechi, deși era abuzat uneori, ca de exemplu de către Laban, era unul care producea rezultate bune. Când pețitorului i se cerea să ofere un serviciu pentru a-și asigura mireasa, se împiedica o căsătorie în pripă, și exista ocazia de a testa profunzimea afecțiunilor lui, la fel ca și abilitatea sa de a întreține o familie. În timpul nostru multe rele rezultă din urmarea unui curs diferit.

Nici un bărbat nu poate fi scuzat pentru că este fără abilitate financiară. Despre mulți bărbați se poate spune: Este amabil, binevoitor, generos, un om bun, un creștin; însă nu este calificat să își administreze propria afacere/treaba. În ceea ce privește cheltuirea mijloacelor, el este doar un copil. El nu a fost crescut de părinții săi pentru a înțelege și a practica principiile auto-întreținerii. (*Căminul advent*, pag. 92, 93 engl.).

O mare responsabilitate zace asupra soțului - legătorul casei - de a lega laolaltă gospodăria prin legăturile amabilității, iubirii, și armoniei. (*The Signs of the Times*, 23 februarie, 1882).

Adevărata frumusețe feminină

„O femeie cinstită este cununa bărbatului ei, dar cea care-i face rușine este ca putregaiul în oasele lui.” (Proverbe 12:4).

Fericirea familiei depinde mult de cea care este soția și mama.

Fie ca un bărbat tânăr să caute pe cineva care să stea de partea sa, care este pregătită să poarte partea ei de poveri ale vieții, una a cărui influență îl va înnobila și rafina, și care îl va face fericită în iubirea ei. Viața de om căsătorit nu este toată romantism; ea are dificultățile ei reale și amănunțele ei lipsite de frumusețe. Soția nu trebuie să se considere o păpușă ce trebuie vegheată, ci o femeie; una care să își pună umărul sub poveri reale, nu imaginare, și să trăiască o viață pricepută, cugetată, considerând că există și alte lucruri care soliciită gândul, nu doar ea însăși. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 256 engl.).

Pe când o doamnă tânără îmbrăcată modern trecea pe lângă un grup de domni pe stradă, unul dintre ei a pus niște întrebări referitoare la aceasta. Răspunsul a fost: „E o podoabă încântătoare în casa tatălui ei, dar dincolo de asta nu e de nici un folos.” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 644 engl.).

În călătoriile mele am văzut că acele femei care au pășit în viața de căsătorie pe de-a-ntregul nepregătite pentru datoriile casnice nu erau fericite. Ele nu au primit în tinerețea lor instruirea și educația care le pregăteau pentru poziția plină de responsabilitate pe care au consimțit prin cel mai solemn legământ să o ocupe. Părinții făcuseră o mare greșală. Când erau copii, ele fuseseră scutite de eforturi cu scopul „să își îmbogățească mintea”. Ele puteau cânta la un instrument muzical, dar nu erau educate pentru a prelua responsabilități. Ele se bucurau să își îngroape mințile în romane, însă nu aveau nici o iubire pentru a ține casele în ordine... Caracterul tinerilor nu ar trebui să fie ruinat de mame supra-iubitoare. Părinții ar trebui să ia în considerare faptul că atunci când ei neglijează să își educe temeinic fiicele în muncă casnică și economie, ei le dau acestora caractere care le vor face în viitor viața de căsătorie mizerabilă. (*The Health Reformer*, 1 mai, 1873).

Mă simt îndemnată de Duhul Domnului să le îndemn pe surorile mele care pretind că sunt evlavioase să cultive modestia comportamentului și o rezervă cuvenită, cu sfială și seriozitate. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 459 engl.).

Va spori căsnicia mea slujirea mea?

„Ești legat de o nevestă? Nu căuta să fii dezlegat. Nu ești legat de o nevestă? Nu căuta nevestă. Însă, dacă te însori, nu păcătuiești. Dacă fecioara se mărită, nu păcătuiește. Dar ființele acestea vor avea necazuri pământești, și eu aș vrea să vi le cruț.” (1 Corinteni 7:27, 28).

Părinți, copii, soție, soț, case, terenuri, sau orice altă comoară pământească, fie prieteni sau proprietate, nu trebuie iubite în mod egoist, și astfel să devină un idol pentru a distrage mintea, timpul, slujirea, de la Dumnezeu. Cel care îl iubește pe mamona și îi slujește, nu poate iubi și sluji pe Dumnezeu în mod suprem. Când părinții și cunoscuții sunt iubiți cu afecțiune dezordonată, ei iau în inimă locul în care ar trebui să fie Dumnezeu...

Oricine a primit adevărul trebuie să meargă la Dumnezeu pentru sine însuși, și să decidă să trăiască după fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Cei care au îmbrățișat solia celui de-al treilea înger nu trebuie să facă din oameni sprijinul lor. (The Home Missionary, 1 decembrie, 1894).

Viața reală are umbrele ei și necazurile ei. La fiecare suflet trebuie să vină probleme. Satan lucrează constant pentru a destabiliza credința și a distruge curajul și speranța fiecăruia. Soțul tău a avut o trezire oribilă când a văzut care este natura aceleia căreia i-a jurat că o va iubi și îngriji până când moartea vă desparte. El se vede prins de una care nu se îngrijește de nimeni altcineva decât de ea însăși. Încercările tale imaginare, dizabilitățile tale fizice confecționate artificial, fac perspectiva descurajantă în cel mai înalt grad. (*Manuscript Releases*, vol. 16, pag. 311).

Văd în fratele Butler un om al utilității, un om al inteligenței și al studiului biblic. Slujirea sa ar fi mult mai valoroasă dacă ar fi unit cu o femeie care ar putea să îl ajute în lucrarea sa. Gândește-te cât de mult mai mult ar putea el înfăptui cu ajutorul unei femei inteligente, discrete. El nu ar trebui lăsat să trăiască singur și să călătorească singur. Cu cât mai curând poate să își găsească o soție bună, cu atât mai bine va fi pentru lucrarea sa. O soție ar putea face pentru el acele lucruri pe care nici un prieten bărbat nu ar putea să le facă - să se îngrijească de hainele lui, să aibă grijă ca acestea să nu fie prăfuite, și ca el să fie întotdeauna pregătit să apară înaintea unor adunări mari. (*The Retirement Years*, pag. 118, 119).

Preocupați de mandatul de la Hristos

„Dar eu aș vrea ca voi să fiți fără griji. Cine nu este însurat, se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului. Dar cine este însurat, se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă nevestei. Tot așa, între femeia măritată și fecioară este o deosebire: cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei. Vă spun lucrul acesta pentru binele vostru, nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ceea ce este frumos, și ca să puteți sluji Domnului fără piedici.” (1 Corinteni 7:32-35).

Pretindem a crede că mandatul pe care Hristos l-a dat ucenicilor Săi chiar înainte de înălțarea Sa ne este dat și nouă. Îl împlinim noi? (*The Review and Herald*, 3 martie, 1903).

Amândoi ar trebui să încurajați o devoțiune mai mare față de Dumnezeu. Singura cale pentru a veghea în mod umil este de a veghea cu rugăciune. Nu vă gândiți pentru o clipă că puteți sta jos și vă puteți veseli, și puteți studia propria voastră plăcere și conveniență. Viața lui Hristos este exemplul nostru. El a fost un om al durerilor și obișnuit cu amărăciunea; El a fost rănit, a fost lovit. Voi sunteți prea bine mulțumiți cu poziția voastră. Aveți nevoie de veghere constantă, pentru ca Satan să nu vă înșele prin subtilitatea lui, să vă corupă mințile și să vă conducă la inconsecvențe și întunerice dens. Vegherea voastră trebuie să fie caracterizată de un spirit de dependență umilă de Dumnezeu. Nu trebuie să fie dusă într-un spirit mândru, încrezător în propriile puteri, ci cu un sentiment profund al slăbiciunii personale și cu o încredere copilărească în promisiunile lui Dumnezeu.

Acum e un lucru ușor și plăcut de a predica adevărul soliei celui de-al treilea înger, în comparație cu atunci când mesajul a început pentru prima dată, când numărul era mic și noi eram priviți ca fanatici. Cei care purtau responsabilitatea lucrării la răsăritul și progresul timpuriu al soliei au cunoscut ce înseamnă conflictul, suferința și chinul sufletesc. Zi și noapte, povara era grea asupra lor. Ei nu se gândeau la odihnă sau conveniență nici când erau apăsați de suferință. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 326 engl.).

Adevărul prezent pentru a governa alegerea noastră

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Corinteni 6:14,15).

Lumea este plină de mizerie și de păcat astăzi ca urmare a căsniciilor rău potrivite. În multe cazuri durează doar câteva luni pentru soț și soție pentru a realiza că dispozițiile lor nu se pot contopi niciodată; iar rezultatul este că discordia predomină în cămin, unde ar trebui să existe doar iubire și armonia cerului...

Este un lucru periculos acela de a forma o alianță lumească. Satan știe foarte bine că ceasul căsătoriei multor bărbați tineri și femei tinere încheie istoria experienței lor religioase și a utilității lor. Pentru un timp ei pot face un efort de a trăi o viață creștină, însă toate străduințele lor sunt făcute contra unei influențe neîntrerupte în direcția opusă. Cândva ei simțeau că este un privilegiu de a vorbi despre bucuria și speranța lor; însă în curând au devenit lipsiți de dorința de a face din aceasta un subiect de conversație, știind că persoana de care și-au legat destinul nu are nici un interes pentru aceste lucruri. Astfel Satan țese în mod perfid împrejurul lor o pânză de scepticism, și credința în prețiosul adevăr moare afară din inimă. (*The Youth's Instructor*, 10 august, 1899).

Adevărul lui Dumnezeu trebuie să fie ținut ca mai prețios decât orice altceva, și omul care va sacrifica adevărul pentru a obține o soție dezvăluie faptul că aprecierea sa pentru legea lui Dumnezeu este la un nivel foarte jos, și că satisfacerea de sine se înalță deasupra unui „Așa zice Domnul”. De un om care își pune propriile impulsuri înaintea Cuvântului lui Dumnezeu poate să se teamă pe drept o femeie, pentru că el nu are o apreciere dreaptă a ceea ce înseamnă căsnicia. Acela care obține o soție prin intermediul neloialității față de Dumnezeu, nu se poate aștepta ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se repauzeze asupra căsniciei sale. El practică o minciună cu scopul de a nu fi descoperit, încalcă legea lui Dumnezeu pentru a-și putea satisface o pasiune nesfântă sau pentru a-și îngădui închipuirea, și nu poate fi fericit. Cel care nu este sincer și loial față de Dumnezeu sau nu poate fi sincer și loial față de soția sa. (*Manuscript Releases*, vol. 10, pag. 191).

La a cui tovarășie ținem noi?

„Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” (Amos 3:3).

Trăim în ultimele zile, când mania acestui subiect al căsniciei constituie unul dintre semnele revenirii în curând a lui Hristos. Dumnezeu nu este consultat în aceste chestiuni. Religia, datoria, și principiul sunt sacrificate pentru a îndeplini îndemnurile inimii neconsacrate. Nu ar trebui să existe nici o etalare și exaltare referitor la unirea părților. Nu există nici o căsnicie din o sută care să rezulte în mod fericit, care să poarte aprobarea lui Dumnezeu, și să pună părțile într-o poziție de a-L glorifica mai bine pe El. Consecințele rele ale căsniciilor amărate sunt fără număr. Ele sunt contractate din impuls. O revizuire a chestiunii într-un mod lipsit de prejudecăți este abia luată în calcul, și consultarea celor cu experiență este considerată demodată.

Impulsul și pasiunea nesfințită există în locul iubirii pure. Mulți își periclitează sufletele, și aduc blestemul lui Dumnezeu asupra lor, intrând într-o relație de căsătorie doar pentru a-și mulțumi închipuirea... Unii care pretind a crede adevărul... au făcut o mare greșală căsătorindu-se cu necredincioși. S-a nutrit speranța că partea necredincioasă va îmbrățișa adevărul; însă după ce acest scop a fost atins, el este mai departe de adevăr decât înainte. Și apoi încep lucrăturile subtile, eforturile continue ale vrăjmașului pentru a-l trage departe de credință pe cel credincios....

Se aduce unori pretextul că cel necredincios este favorabil religiei și că este tot ceea ce ar putea fi de dorit într-un tovarăș, mai puțin un lucru - el nu este creștin. Deși cumpănirea mai bună a credinciosului îi poate sugera caracterul nepotrivit al unei uniri pe viață cu un necredincios, totuși, în nouă cazuri din zece, înclinația triumfă. Declinul spiritual începe în momentul când se face legământul la altar; zelul religios este domolit, și o fortificație după alta este doborâtă, până când ambii stau cot la cot sub steagul negru al lui Satan. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 503-505 engl.).

Sute L-au jertfit pe Hristos și cerul ca urmare a căsătoriei cu persoane neconvertite. Se poate ca iubirea și prietenia lui Hristos să fie de o valoare atât de mică pentru ei, încât ei să prefere tovarășia bieților muritori? (Idem., pag. 507).

Necredinciosul abate de la drumul drept

„Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate de la Mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată.” (Deuteronom 7:3, 4).

Pericolul de a da afecțiunile necredincioșilor nu este înțeles. În mintea tânără, căsătoria este îmbrăcată în romantism, și este dificil să o dezbraci de această trăsătură, cu care o acoperă imaginația, și să impresionezi mintea cu un sentiment al responsabilităților serioase care sunt implicate în legământul căsătoriei. Acest legământ unește destinele a doi indivizi cu legături pe care nimic în afară de mâna morții nu le poate desface...

Fericirea și prosperitatea vieții de căsnicie depind de unirea părinților. Cum poate mintea firească să armonizeze cu mintea care este asimilată de mintea lui Hristos? Unul seamănă pentru carne, gândește și acționează la îndemnul propriei sale inimi; celălalt seamănă pentru Spirit, căutând să reprime egoismul, să biruiască înclinația, și să trăiască în ascultare de Stăpânul, al cărui serv pretinde că este. Astfel există o perpetuă diferență de gust, de înclinație, și de scop. Dacă cel credincios nu va câștiga, prin aderența sa neîntreruptă la principiu, pe cel nepocăit, va deveni, lucru care este mult mai obișnuit, descurajat și își va vinde principiile religioase pentru biata tovărășie a unuia care nu are nici o legătură cu cerul.

Dumnezeu a interzis în mod strict căsătoriile dintre poporul Său din vechime și alte națiuni. Se aduce acum pretextul că această interdicție a fost pusă pentru a-i împiedica pe evrei să se căsătorească cu cei idolatri și să formeze legături cu familiile păgâne. Însă păgânii erau într-o condiție mult mai favorabilă decât sunt cei nelegiuiți în acest secol, care, având lumina adevărului, refuză totuși în mod persistent să o accepte. Păcătosul de astăzi este mult mai vinovat decât păgânul, pentru că lumina evangheliei strălucește în mod clar peste tot în jurul lui. El încalcă conștiința și este un vrăjmaș pe față al lui Dumnezeu. (Idem., pag. 507, 508).

Respectând înțelepciunea părintească

„Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale!” (Proverbe 1:8).

Isaac a fost foarte onorat de Dumnezeu fiind făcut moștenitorul promisiunilor prin care lumea urma să fie binecuvântată; totuși, când era de patruzeci de ani, el s-a supus judecății tatălui său în numirea slujitorului experimentat, temător de Dumnezeu să aleagă o soție pentru el. (*Patriarhi și profeți*, pag. 175).

Un tânăr care nu a părăsit vârsta adolescenței este un judecător insuficient al pregătirii unei persoane la fel de tânără ca el însuși pentru a fi tovarășul lui de viață. (Idem., pag. 79).

Căsătoriile imature produc o mare cantitate din relele care există astăzi. Nici sănătatea fizică, nici puterea mintală nu sunt promovate de o căsnicie în care se intră prea devreme în viață. Referitor la acest subiect se exercită în mod neîndoielnic prea puțină judecată. Mulți tineri acționează din impuls. Acest pas, care îi afectează în mod serios spre bine sau spre rău, pentru a fi o binecuvântare pentru întreaga viață, sau un blestem, este prea adesea făcut în mod pripit, sub impulsul sentimentului. Mulți nu vor să asculte de rațiune sau de instrucțiuni în această chestiune. Ei sunt nedoritori de a analiza acest subiect dintr-un punct de vedere creștin.

Căsătoriile încheiate de studenții unei școli nu sunt drepte, nici potrivite. Băieții și fetele tinere, nepregătiți în vreun fel pentru a purta responsabilitățile vieții, nu își păzesc afecțiunile; și mulți care sunt prea tineri pentru a avea grijă de ei înșiși, prea tineri pentru a-și cunoaște propriile minți, care nu au fost testați niciodată pentru a vedea dacă pot face fericit un cămin, și de a se întreține, își asumă responsabilitățile vieții de om căsătorit.

Multe mame au mers în mormânt pentru că fiul sau fiica, până acum plini de respect și ascultători, nu se lasă sfătuiți referitor la această relație importantă. Tinerii fac acest pas neluând în considerare sfatul părinților și al prietenilor, și fără să le pese de aprobarea lui Dumnezeu. Porunca Sa, „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exod 20:12), este desconsiderată, și astfel promisiunea Sa nu poate fi îndeplinită. Binecuvântarea Sa nu se poate repauza asupra acelor care urmează un curs de încăpățănare indiferentă. (*The Youth's Instructor*, 10 august, 1899).

Permițându-i lui Dumnezeu să aleagă pentru mine

„Casa și averea le moștenim de la părinți, dar o nevastă pricepută este un dar de la Domnul.” (Proverbe 19:14).

Doar în Hristos poate fi formată în mod sigur o alianță de căsătorie. Iubirea omenească trebuie să își tragă cele mai strânse legături din iubirea divină. Doar acolo unde domnește Hristos poate exista afecțiune adâncă, adevărată, neegoistă.

Iubirea este un dar prețios, pe care îl primim de la Isus. Afecțiunea curată și sfântă nu este un sentiment, ci un principiu. Cei care sunt mânați de iubire adevărată nu sunt nici nerezonabili, nici orbi. Învățați de Duhul Sfânt, ei Îl iubesc pe Dumnezeu în mod suprem, și pe aproapele lor ca pe ei înșiși.

Fie ca cei care se gândesc la căsătorie să cântărească fiecare sentiment și să vegheze fiecare dezvoltare a caracterului în persoana cu care se gândesc să își unească pentru viață destinul. Lăsați ca fiecare pas spre o legătură de căsătorie să fie caracterizat de modestie, simplitate, sinceritate și un scop serios de a plăcea lui Dumnezeu și a-L onora. Căsătoria afectează viața ulterioară atât în lumea aceasta, cât și în lumea care va veni. Un creștin sincer nu va face nici un plan pe care Dumnezeu să nu îl poată aproba.

Dacă ești binecuvântat cu părinți temători de Dumnezeu, caută sfatul lor. Deschide înaintea lor speranțele și planurile tale, învață lecțiile pe care experiența vieții lor i-a învățat, și vei fi scutit de multe dureri de cap. Deasupra tuturor, fă-L pe Isus sfătuitoarea tău...

Sub o astfel de conducere fie ca o tânără femeie să accepte ca tovarăș de viață doar pe unul care posedă trăsături de caracter pure, bărbătești, unul care este harnic, plin de aspirații, și cinstit, unul care Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El. Fie ca un bărbat tânăr să caute o persoană care să stea de partea sa, care este pregătită să poarte partea ei din greutățile vieții, una a cărei influență îl va înnobila și rafina, și care îl va face fericit în iubirea ei. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 358, 359 engl.).

Dacă bărbații și femeile au obiceiul să se roage de două ori pe zi înainte de a se gândi la căsătorie, ei ar trebui să se roage de patru ori pe zi când stau înaintea unui asemenea pas. Căsătoria este ceva ce va influența și afecta viața voastră, atât în lumea aceasta, cât și în lumea care va veni. (*The Review and Herald*, 25 septembrie, 1888).

O temelie de iubire asemănătoare cu a lui Hristos

„Dacă nu clădește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o clădesc.”
(Psalmii 127:1).

Dacă suntem împlinatori ai Cuvântului, vom lua seama la vocea lui Dumnezeu și ne vom purta crucea după Hristos, supunând eul oră de oră. Legea lui Dumnezeu trebuie să fie scrisă în inimă, sau noi nu vom practica niciodată principiile ei sfinte. Trebuie să avem spiritul lui Dumnezeu, sau altfel nu putem avea niciodată armonie în cămin. Soția, dacă are Spiritul lui Hristos, va fi atentă cu cuvintele ei; ea își va controla spiritul, va fi supusă, și totuși nu va simți că este o sclavă legată, ci o tovarășă a soțului ei. Dacă soțul este un serv al lui Dumnezeu, el nu va face pe stăpânul asupra soției lui; el nu va fi arbitrar și sever. Nu putem cultiva afecțiunea în cămin cu prea multă grijă; pentru că, dacă Spiritul lui Dumnezeu locuiește acolo, căminul este o mostră a cerului.

Dacă voia Domnului este înfăptuită, soțul și soția se vor respecta și iubi unul pe celălalt, și orice va tinde să păteze pacea și unirea cercului familiei va fi reprimat. Amabilitatea și iubirea, spiritul de gingășie și îndelungă răbdare, vor fi cultivate. Iubirea pe care o dăm altora va fi reflectată înapoi spre noi. Ceea ce vom semăna, vom și secera. Dacă Hristos ia formă înăuntru, speranța slavei, soțul și soția nu vor vorbi unul altuia despre nepotrivirea lor. Dacă Hristos locuiește în inima soției, ea va fi în acord cu soțul, dacă Hristos locuiește în inima lui. Dacă unul greșește, celălalt va exercita îndelungă răbdare creștină, și nu se va retrage deoparte în mod rece.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este ascultat, căminul va fi centrul celui mai înalt fel de lucrare misionară, însă acei care sunt în ceartă în viața de cămin nu practică cuvintele Domnului, și nu vor fi niciodată pregătiți să intre în locuințele cerești, dacă nu sunt transformați prin harul lui Hristos. Dacă Domnul le-ar permite să intre în cer, ei nu ar fi fericiți, pentru că ar găsi ceva ce nu le-ar plăcea. În cer ar fi cineva pe care ei nu l-au iubi niciodată pe acest pământ, și ei ar dori ca aceștia să fie alungați din locul de fericire. (*Manuscript Releases*, vol. 13, pag. 77, 78).

Înălțându-se unul pe celălalt

„Cine găsește o nevastă bună, găsește fericirea; este un har pe care-l capătă de la Domnul.” (Proverbe 18:22).

În viața voastră de căsnicie încercați să vă înălțați unul pe celălalt. Nu vă coborâți la vorbiri și acțiuni ieftine, banale. Arătați principiile înalte și înălțătoare ale sfintei voastre credințe în conversațiile voastre de zi cu zi și în cele mai intime căi ale vieții. Fiți întotdeauna atenți și tandri cu sentimentele celuiilalt. Nu vă permiteți, nici unul dintre voi, nici măcar pentru prima dată, să vă criticați în joacă, să vă tachinați, să glumiți unul pe seama celuiilalt. Aceste lucruri sunt periculoase. Ele rănesc. Rana poate fi ascunsă, totuși ea există și pacea este jertfită și fericirea periclitată...

Vorbiți întotdeauna amabil; nu aruncați în tonurile vocii voastre ceea ce poate fi interpretat de alții ca iritabilitate. Modulați până și tonurile vocii voastre. Lăsați ca doar iubirea, amabilitatea, și blândețea să fie exprimate în înfățișarea voastră și în vocea voastră. Faceți preocuparea voastră aceea de a răspândi raze de soare, dar nu lăsați niciodată un nor...

Nu fiți persistenți, chiar de cursul vostru vă apare tocmai drept. Trebuie să fiți îngăduitori, îndelung răbdători, amabili, cu o inimă gingașă, plini de milă, curtenitori, menținând mereu proaspete micile amabilități ale vieții, gesturile gingașe, cuvintele tandre, voioase, încurajatoare. (*In Heavenly Places*, pag. 204).

Cât de multă îngrijorare și ce val de vaiuri și nefericire ar fi scutite, dacă bărbații, și de asemenea și femeile, ar continua să cultive considerația, atenția și cuvintele amabile de apreciere și micile amabilități ale vieții, care mențineau vie iubirea și pe care ei le simțeau necesare pentru a câștiga tovarășii alegerii lor. Dacă soțul și soția ar continua numai să cultive aceste atenții care nutresc iubirea, ei ar fi fericiți unul în compania celuiilalt, și ar avea o influență sfințitoare asupra familiilor lor. Ei ar avea în ei înșiși o mică lume de fericire și nu și-ar dori să meargă în afara acestei lumi după atracții noi și noi obiecte ale iubirii. (*Idem.*, pag. 206).

Legând interesele lor de Isus Hristos, sprijinindu-se pe brațul Său și pe asigurarea Sa, soțul și soția pot împărtăși o fericire în această unire, pe care îngerii o aprobă. Căsătoria nu scade utilitatea lor, ci o întărește. (*Credința prin care trăies*, pag. 259 engl.).

Înfrumusețând căminul nostru

„Ferice de oricine se teme de Domnul, și umblă pe căile Lui! Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit, și-ți merge bine. Nevasta ta este ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale.” (Psalmii 128:1-3).

Mulți sunt nefericiți în viața din căminul lor pentru că încearcă atât de greu să țină sus aparențele. Ei cheltuiesc în mod abundent din mijloace și muncă pentru a câștiga lauda asociaților lor - acei cărora chiar nu le pasă deloc de ei sau de prosperitatea lor. Un articol după altul este considerat indispensabil pentru întâlnirile familiare, până când se fac multe achiziții scumpe care, în timp ce dau o satisfacție momentană ochiului, nu sporesc confortul familiei cu nici un gram. În același timp, toate aceste lucruri au împovărat puterea și răbdarea, și au consumat timpul prețios care ar fi putut fi cheltuit în serviciul Domnului.

Prețiosul dar al harului lui Dumnezeu este făcut secundar lucrurilor de nici o importanță reală, și în timp ce strâng material pentru distracție, ei pierd capacitatea de a fi fericiți. Ei descoperă că posesiunile lor nu reușesc să le dea satisfacția pe care ei sperau să o obțină din ele...

Împodobelile de haine și locuințe nu îi fac fericiți pe oameni; însă, cea mai umilă locuință poate fi înfrumusețată, și cea mai săracă familie poate fi făcută bogată prin posedarea blândeții, amabilității și iubirii. Vocile plăcute, manierele gingașe, și afecțiunea sinceră care își găsește exprimare în toate acțiunile, fac până și oocioabă cel mai fericit dintre cămine, asupra căruia Creatorul privește cu aprobare, către care îngerii sunt atrași. (*The Health Reformer*, 1 noiembrie, 1876).

Afecțiunea poate să fie la fel de limpede ca și cristalul și răpitoare în puritatea ei, totuși poate fi superficială pentru că nu a fost testată și încercată. Faceți-L pe Hristos primul și ultimul și cel mai bun din toate. Priviți-L în mod constant, și iubirea voastră pentru El va deveni zilnic mai adâncă și mai puternică pe măsură ce este supusă testului încercării. Și pe măsură ce iubirea voastră pentru El crește, iubirea voastră unul pentru altul va deveni mai adâncă și mai puternică. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 252 engl.).

Amintiți-vă de atitudinea lui Hristos

„O streășină, care picură necurmat într-o zi de ploaie, și o nevastă gâlcevitoare sunt tot una.” (Proverbe 27:15).

Unele [soții] ... nu sunt nici un ajutor pentru soții lor, totuși mărturisesc solia îngerului al treilea. Ele prețuiesc mai mult studierea propriilor lor dorințe și plăceri decât voia lui Dumnezeu, sau cum pot susține mâinile soților lor prin rugăciuni credincioase și umblare prevăzătoare. Am văzut că unele dintre ele urmează un curs atât de îndărătnic și egoist încât Satan le face instrumentele sale și lucrează prin ele pentru a distruge influența și utilitatea soților lor. Ele se simt libere să se plângă și să murmure dacă sunt aduse prin strâmtorări. Ele uită suferințele creștinilor din vechime pentru adevăr și cred că ele trebuie să își urmeze dorințele și calea lor, și urmează propria lor voință. Ele uită suferințele lui Isus, Stăpânul lor. Ele Îl uită pe Omul Durerilor, care era obișnuit cu suferința - Cel care nu avea unde să Își plece Capul. Ele nu se preocupă să își amintească de acea tâmplă sfântă împunsă de o coroană de spini. Ele Îl uită pe Cel care, purtându-și propria cruce spre Calvar, a leșinat sub povara sa. Nu doar povara crucii de lemn, ci povara grea a păcatelor lumii, era asupra Lui. Ele uită cuiele tirane bătute în mâinile și picioarele Sale plâpânde, și strigătele Sale pe moarte, agonizante: „Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Marcu 15:34). După toate aceste suferințe răbdate pentru ele, ele simt o puternică repulsie față de a suferi de dragul lui Hristos.

Aceste persoane, am văzut, se înșeală singure. Ele nu au nici o parte, nici o porțiune în această lucrare. Ele au adevărul, însă adevărul nu le deține pe ele. Când adevărul, solemn, important, ajunge să le posede, eul va muri; atunci limbajul nu va fi „Voi merge acolo, nu voi sta aici”; ci întrebarea serioasă va fi „Unde vrea Domnul să fiu eu? Unde Îl pot slăvi cel mai bine pe El, și unde pot face lucrările noastre unite cel mai mult bine?” Voința lor va fi absorbită în voia lui Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 137, 138 engl.).

Căminele poporului lui Dumnezeu pe acest pământ trebuie să fie un simbol, atât de mult cât se poate, al căminului ceresc, unde Dumnezeu Își are tronul Său. (*The Signs of the Times*, 28 octombrie, 1903).

Bucurie în simplitatea naturii

*„Prin înțelepciune se înalță o casă, și prin pricepere se întărește.”
(Proverbe 24:3).*

În planul lui Dumnezeu pentru Israel, fiecare familie avea o casă la țară, cu suficient pământ de lucrat. Astfel se procurau atât mijloacele cât și stimulentele pentru o viață utilă, de hărnicie, și de auto-întreținere. Și nici un plan al oamenilor nu a depășit vreodată acest plan.

Pământul are binecuvântări ascunse în adâncimile sale pentru cei care au curajul, voința și perseverența de a strânge resursele sale. Tații și mamele care posedă o bucată de teren și un cămin confortabil sunt regi și regine.

O locuință scumpă, mobilier costisitor, etalarea, luxul și comoditatea nu procură condițiile esențiale pentru o viață fericită, utilă. Isus a venit pe acest pământ pentru a îndeplini cea mai mare lucrare îndeplinită vreodată între oameni. El a venit ca ambasador al lui Dumnezeu, pentru a ne arăta cum să trăim așa încât să asigurăm vieții cele mai bune rezultate. Care au fost condițiile alese de Tatăl infinit pentru Fiul Său? Un cămin retras în dealurile Galileene; o gospodărie susținută prin muncă onestă, ce conține sentimentul demnității personale; conflict zilnic cu dificultățile și greutatea; jertfire de sine, economie, și serviciu răbdător, voios; ora de studiu alături de mama Sa, cu sulul deschis al Scripturii; răsăritul sau apusul liniștit al soarelui în valea înverzită; misterele sfinte ale naturii; studiul creației și al providenței; și comuniunea sufletului cu Dumnezeu - acestea au fost condițiile și oportunitățile vieții timpurii a lui Isus. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 260 engl.).

Exercitând bun gust, puteți face un cămin foarte simplu primitiv și îmbietor, dacă dragostea și mulțumirea sunt prezente...

Aproape toți locuitorii de la țară, oricât de săraci, ar putea avea în jurul căminelor lor o mică parcelă cu iarbă, câțiva arbori care oferă umbră, tu-fişuri înflorite, sau flori mirositoare. Și mult mai mult decât împodobirea artificială, acestea vor sluji spre fericirea casei. Ele vor aduce în viața de cămin o influență liniștitoare, care rafinează, ... atrăgând membrii casei mai aproape unul de celălalt și mai aproape de Dumnezeu. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 370 engl.).

Apreciindu-mi partenerul

*„Izvorul tău să fie binecuvântat, și bucură-te de nevasta tinereții tale.”
(Proverbe 5:18).*

Există mulți în lumea noastră care flămânez după iubirea și simpatia care ar trebui să li se ofere. Mulți bărbați își iubesc soțiile, însă sunt prea egoiști pentru a o dovedi. Ei au o falsă demnitate și mândrie, și nu își vor arăta iubirea prin cuvinte și fapte. Există mulți bărbați care nu știu niciodată cât de flămândă este inima soției după cuvinte de apreciere gingașă și afecțiune. Ei le îngroapă pe cele iubite din fața privirilor lor și murmură contra providenței lui Dumnezeu care i-a deposedat de tovarășii lor, când, dacă ar privi în interiorul vieții lor cu aceste partenerere, ei ar vedea că propriul lor comportament a fost cauza morții lor premature. Religia lui Hristos ne va face să fim amabili și atenți, și nu atât de stăruitori în opiniile noastre. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 527, 528 engl.).

Supărările zilnice acoperă calea celor tineri și celor în vârstă. Cei care doresc să trăiască vieți răbdătoare, iubitoare, pline de voieșie, trebuie să se roage. Doar primind ajutor constant de la Dumnezeu putem câștiga victoria asupra eului.

Căminul trebuie să fie un loc unde rămân voieșia, curtenia și iubirea; și acolo unde locuiesc aceste grații, acolo va locui fericirea și pacea. Încercările pot năvăli, însă acestea sunt soarta omenirii. Lăsați ca răbdarea, mulțumirea și iubirea să mențină raza de soare în inimă, oricât de întunecată ar fi ziua. În astfel de cămine, îngerii lui Dumnezeu zăbovesc.

Fie ca soțul și soția să urmărească fiecare fericirea celuilalt, fără să uite vreodată de micile amabilități și de micile gesturi făcute în mod amabil, care înveselesc și luminează viața. Încrederea perfectă ar trebui să existe între soț și soție. Împreună ei ar trebui să analizeze responsabilitățile lor. Împreună ei trebuie să lucreze pentru binele cel mai mare al copiilor lor. Niciodată nu ar trebui ei să critice în prezența copiilor planurile celuilalt, sau să pună la îndoială judecata celuilalt. Fie ca soția să fie atentă pentru a nu face lucrarea soțului pentru copii mai dificilă. Fie ca soțul să susțină mâinile soției sale, dându-i sfat înțelept și încurajare iubitoare. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 393, 394 engl.).

Trăind în mod plin de bucurie în cămin

„Gustă viața cu nevasta, pe care o iubești, în tot timpul vieți tale deșarte, pe care ți-a dat-o Dumnezeu sub soare, în această vreme trecătoare; căci aceasta îți este partea în viață, în mijlocul trudei cu care te ostenești sub soare.” (Eclesiastul 9:9).

Soții trebuie să studieze Modelul, și să caute să știe la ce se face referire prin simbolul prezentat în Efeseni, relația pe care Hristos o menține cu biserica Sa. Soțul trebuie să fie un Mântuitor în familia Sa. Va sta el în această bărbăție nobilă, dată de Dumnezeu, încercând întotdeauna să o ridice pe soția și pe copiii săi? Va respira el în jurul său o atmosferă curată, dulce? Nu va încerca el în mod atent să cultive iubirea lui Hristos, făcând-o un principiu permanent în căminul său, când își va susține pretențiile de autoritate? Fie ca fiecare soț și tată să încerce să înțeleagă cuvintele lui Hristos, nu într-un mod unilateral, ocupându-se doar cu supunerea soției față de soțul ei, ci în lumina crucii Calvarului să studieze care este poziția sa în cercul familiei...

Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru a muri pe cruce pentru ca El să ne poată curăța și păstra de orice păcat și mânturată prin influența Duhului Sfânt. (*Manuscript Releases*, vol. 21, pag. 216).

Cuvântul lui Dumnezeu este standardul nostru, însă cât de mult s-a depărtat pretinsul popor al lui Dumnezeu de acesta! Credința noastră religioasă nu trebuie să fie doar teoretică, ci practică. Religia curată și neîntinată nu ne va permite să călcăm în picioare drepturile nici ale celei mai neînsemnate dintre creaturile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ale membrilor trupului Său și ale membrilor propriei noastre familii. Dumnezeu este iubire și oricine rămâne în El rămâne în iubire. Influența egoismului lumesc, care este purtată de unii ca un nor, răcind chiar atmosfera pe care alții o respiră, cauzează boală a sufletului și adesea răcește de moarte.

Va fi o mare cruce pentru voi să cultivați iubirea pură, neegoistă și dărnica dezinteresată. A ceda la opiniile și ideile voastre, a renunța la judecata voastră, și a urma sfatul altora va fi o mare cruce pentru voi... Aveți nevoie să Îl aduceți pe Isus aproape de voi, să Îl aveți în căminele voastre și în inimile voastre... Neprihănirea lui Hristos constă în acțiuni corecte și în fapte bune din motive curate, neegoiste. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 527, 528 engl.).

O unire pe viață

„Drept răspuns, El le-a zis: ‘Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: ‘De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup?’ Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.’ (Matei 19:4-6).

Doar acolo unde domnește Hristos poate să existe iubire profundă, adevărată, neegoistă. Atunci suflet va fi unit de suflet, iar cele două vieți se vor contopi în armonie. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 252 engl.).

Există puține cupluri care sunt în mod complet unite când se oficiază ceremonia căsătoriei. Forma cuvintelor spuse asupra celor doi care depun legământul căsătoriei nu îi face o unitate. În viața lor viitoare trebuie să aibă loc contopirea celor doi în viața de căsătorie. Poate fi făcută o unire cu adevărat fericită, dacă fiecare va da celuilalt adevărată afecțiune a inimii.

Însă timpul răpește căsătoriei veșmântul de romanță cu care imaginația a îmbrăcat-o și apoi găsește intrare, prin sugestiile Satanei, gândul: „Nu ne iubim unul pe celălalt așa cum presupuneam.” Alungați-l din minte. Nu zăboviți asupra lui. Fiecare, uitându-și eul, să refuze de a cultiva ideile pe care Satan ar fi fericit ca voi să le cultivați. El va lucra pentru a vă face suspicioși, geloși datorită fiecărui lucru mărunț care va oferi cea mai mică ocazie, pentru a vă înstrăina afecțiunile unul de celălalt... Când s-a dus romantismul, fiecare să gândească, nu într-un mod sentimental, cum ea sau el poate face viața de căsnicie ceea ce Dumnezeu ar fi mulțumit ca ea să fie.

Viața este un dar prețios al lui Dumnezeu și ea nu trebuie irosită în regrete egoiste sau indiferență mai pe față și neplăcere. Fie ca soțul și soția să discute lucrurile împreună. Înnoiți atențiile de la început unul față de celălalt, recunoașteți-vă unul față de celălalt greșelile, însă în această lucrare fiți foarte atenți ca soțul să nu ia asupra lui mărturisirea greșelilor soției, nici soția pe cele ale soțului ei. Fiți hotărâți că veți fi tot ce este posibil să fiți fiecare pentru celălalt, iar legăturile căsătoriei vor fi cele mai râvnite legături. Căminul vostru va fi făcut un simbol al cerului. (*In Heavenly Places*, pag. 203).

Prevenind în mod activ divorțul

„Nimeni să nu se poarte în mod înșelător cu soția din tinerețea sa. Pentru că Domnul Dumnezeu lui Israel spune că El urăște divorțul.” (Maleahi 2:15, 16 NKJV).

Multe căsnicii pot produce doar nenorocire; și cu toate acestea mințile tinerilor alegă pe acest canal pentru că Satan îi conduce într-acolo, făcându-i să creadă că ei trebuie să fie căsătoriți pentru a fi fericiți, când ei nu au abilitatea de a se controla pe ei înșiși sau să întrețină o familie. Cei care nu sunt dispuși să se adapteze la dispoziția celuilalt, așa încât să evite toate diferențele neplăcute și subiectele de dispută, nu ar trebui să facă acest pas. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 122, 123 engl.).

Este datoria fiecărui cuplu căsătorit de a evita în mod sânguincios de a tulbura unul sentimentele celuilalt. Ei trebuie să își controleze fiecare privire de agitație și patimă. Ei trebuie să urmărească fiecare fericirea celuilalt, în lucruri mărunte ca și în lucruri mari, manifestând o considerație gingașă, oferind gesturi amabile și mici amabilități. Aceste lucruri mărunte nu trebuie să fie neglijate, pentru că ele sunt exact la fel de importante pentru fericirea bărbatului și a femeii, cum este hrana pentru susținerea țării fizice. Tatăl ar trebui să încurajeze soția și mama să se sprijine pe afecțiunea sa vastă. Cuvintele amabile, voioase, încurajatoare de la cel căruia ea i-a încredințat fericirea vieții ei vor fi mai benefice pentru ea decât orice medicament; iar razele voioase de lumină pe care astfel de cuvinte pline de simpatie le vor aduce în inima soției și mamei, vor reflecta propriile lor raze înveselitoare asupra inimii tatălui. (*The Review and Herald*, 18 iulie, 1899).

Acolo unde domnește Spiritul lui Dumnezeu nu va exista nici o disacție despre incompatibilitate în relația de căsătorie.

Deși dificultățile, nedumeririle și descurajările pot apărea, fie ca nici soțul, nici soția să nu ofere loc de ancorat gândului că unirea lor este o greșeală sau o dezamăgire. Hotărâți să fiți tot ce este posibil unul pentru celălalt. Continuați atențiile de la început. În orice mod încurajați unul fericirea celuilalt. Să existe iubire reciprocă, răbdare reciprocă. Atunci căsătoria, în loc de a fi sfârșitul iubirii, va fi chiar începutul acesteia. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 253 engl.).

Evitați adulterul răspândit de astăzi

„Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei, preacurvește.” (Luca 16:18).

În mesajul Său de avertizare Mântuitorul nostru ne-a spus cum va fi la sfârșitul lumii. „Cum a fost în zilele lui Noe,” spune El, „așa va fi de asemenea la venirea Fiului omului. Pentru că după cum în zilele care erau înainte de potop, ei mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie, până în ziua când a intrat Noe în arcă, și nu au știut până când a venit potopul, și i-a luat pe toți; tot astfel va fi la venirea Fiului omului” (Matei 24:37-39).

În mod foarte evident, Hristos a văzut că aceasta urma să fie condiția în care avea să fie societatea în viitor. El a văzut că îngăduința de sine urma să îi controleze pe bărbați și femei. Ce este astăzi relația de căsnicie? Nu este ea pervertită și mânjită, făcută așa cum era în zilele lui Noe? Divorț după divorț este înregistrat în ziarele zilnice. Aceasta este căsătoria despre care vorbește Hristos când spune că înainte de potop ei „se căsătoreau și dădeau în căsătorie.” (*Manuscript Releases*, vol. 7, pag. 56).

Dumnezeu a dat omului o soție. Dacă El ar fi considerat că este cel mai bine pentru om să aibă mai mult decât o soție, El ar fi putut la fel de bine să îi dea două; însă El nu a aprobat un astfel de lucru. (*The Youth's Instructor*, 10 august, 1899).

Dacă soția ta a obținut divorțul de tine, aceasta nu îți dă ție libertatea să te recăsătorești, după cum citesc eu în Biblia mea. (*Mărturii on Sexual Behavior, Adultery, and Divorce*, pag. 208 engl.).

În mintea tânără, căsătoria este îmbrăcată în romantism și este greu să o dezbraci de această caracteristică, cu care o acoperă imaginația, și să impresionezi mintea cu un sentiment al responsabilităților serioase care sunt implicate în legământul căsătoriei. Acest legământ unește destinele a doi indivizi cu legături pe care nimic în afară de mâna morții nu ar trebui să le desfacă.

Fiecare angajament de căsătorie ar trebui să fie considerat cu seriozitate, deoarece căsnicia este un pas făcut pe viață. Atât soțul cât și soția ar trebui să ia în considerare în mod serios dacă pot să se alipească unul de celălalt prin vicisitudinile vieții atât timp cât vor trăi amândoi. (*Căminul advent*, pag. 340 engl.).

Privind dincolo de noi înșine

„Cu privire la lucrurile despre care mi-ați scris, eu cred că este bine ca omul să nu se atingă de femeie. Totuși, din pricina curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei. Bărbatul să-și împlinească față de nevastă datoria de soț; și tot așa să facă și nevasta față de bărbat. Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul. Tot astfel, nici bărbatul nu este stăpân peste trupul lui, ci nevasta.” (1 Corinteni 7:1-4).

Soții și soțiile trebuie să simtă că e privilegiul lor și datoria lor de a rezerva schimbul de dovezi de iubire între ei înșiși pentru când sunt în intimitatea companiei celuilalt. Pentru că în timp ce manifestarea iubirii pentru celălalt este dreaptă la locul ei, aceasta poate produce pagubă atât celor căsătoriți cât și celor necăsătoriți. Există persoane cu minte și caracter de o total altă factură, și de educație și instruire diferită, care se iubesc unul pe celălalt într-un mod exact la fel de devotat și sănătos ca și acei care s-au educat să își manifeste în mod liber afecțiunea; și există pericolul ca prin contrast aceste persoane care sunt mai rezervate să fie interpretate în mod greșit, și puse în dezavantaj. În timp ce soția ar trebui să se rezeme pe soțul ei cu respect și considerație, ea poate, într-un mod sănătos, să manifeste afecțiunea ei puternică pentru și încrederea în soțul pe care ea l-a ales ca tovarăș al ei de viață...

Este marele privilegiu și datoria solemnă a creștinilor de a se face fericiți unul pe celălalt în viața lor de căsătorie; însă există un pericol evident în a face eul centrul care absoarbe totul, revărsând în afară toată bogăția de afecțiune unul asupra altuia, și fiind prea bine mulțumiți cu o astfel de viață. Tot acest lucru miroase a egoism.

În loc de a-și limita iubirea și simpatia la ei înșiși, ei ar trebui să folosească fiecare ocazie de a contribui la binele altora, distribuind bogăția afecțiunii într-o iubire pură și sfințită pentru sufletele care sunt la fel de prețioase în ochii lui Dumnezeu ca și ei înșiși, fiind răscumpărate cu jertfa infinită a Fiului Său unic-născut. Cuvintele amabile, privirile de simpatie, expresiile de apreciere, ar fi pentru mulți care luptă și sunt singuri ca o cupă de apă rece pentru un suflet setos. (*In Heavenly Places*, pag. 207).

Iubire creștină pentru un partener necredincios

„Celorlalți le zic eu, nu Domnul: Dacă un frate are o nevastă necredincioasă, și ea voiește să trăiască înaintea cu el, să nu se despartă de ea. Și dacă o femeie are un bărbat necredincios, și el voiește să trăiască înaintea cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei.” (1 Corinteni 7:12, 13).

O mamă spune că soțul ei este un necredincios. Ea are copii însă sunt învățați de tată să nu îi arate respect mamei. Ea este profund împovărată pentru copiii ei...

Încercările pe care le poți avea pot fi de un caracter foarte chinuitor. Poți fi adesea îndurerată până în inimă din cauza lipsei de respect care îți se arată; însă sunt sigură că trebuie să fie datoria ta aceea de a te îngriji pentru proprii-ți copii. Acesta este câmpul în care ți-a fost încredințată o lucrare. Poate fi un pământ stâncos și descurajant acela de lucrat, însă aveți un Tovarăș în toate eforturile voastre de a vă îndeplini datoria în mod neabătut, conștient, indiferent de toate circumstanțele descurajante. Isus este ajutorul vostru. Isus a venit în lumea noastră pentru a salva sufletele pierdute și pieritoare și tu trebuie să consideri că în această lucrare tu ești un lucrător împreună cu Dumnezeu...

Tratează-ți soțul cu amabilitate în tot timpul și cu toate ocaziile, și leagă-ți copiii de inimă cu corzile iubirii. Aceasta este lucrarea ta; aceasta este povara pe care o ai de purtat. Nu vorbi despre încercările tale de acasă nimănui în afară de Isus; toarnă-le în urechea lui Isus. (*Manuscript Releases*, vol. 3, pag. 369, 370).

Educă-te pe tine însuși în căile și modurile Bibliei pentru ca să poți fi o lucrătoare plină de succes în propriul tău cămin... Nu îți părăsi postul datoriei tale pentru că e neplăcută. Există mulți martiri vii astăzi care sufăr în tăcere, care se încred în Dumnezeu când se abuză de ei verbal și care sunt loviți și răniți de denunțări grosolane, aspre, a căror soartă pare a fi de a trăi și a suferi, primind mângâiere doar de la Isus, care este sursa tăriei lor. Astfel de suflete sunt misionari. Ei sunt nobilii lui Hristos, iar numele lor sunt scrise în cartea vieții Mielului.

Amintiți-vă, Isus știe totul - fiecare durere, fiecare mâhnire - El nu te va lăsa să te scufunzi, pentru că brațele tale sunt sub tine. (Idem., pag. 372).

Câmpul misionar în cadrul căsniciei

„Căci ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui nevasta?” (1 Corinteni 7:16).

Doar o singură viață ne este garantat, și cu grijă și eforturi ce cer durere și auto-control poate fi făcută suportabilă, plăcută și chiar fericită.

Fiecare cuplu care își unește interesele vieții trebuie să caute a face viața fiecăruia atât de fericită pe cât posibil. Ceea ce prețuim, noi căutăm să păstrăm și să îi creștem valoarea, dacă putem. În contractul de căsătorie bărbatul și femeile au încheiat un târg, o investiție pentru viață, și ei ar trebui să facă tot ce pot mai bine pentru a-și controla cuvintele lor de nerăbdare, și agitație, într-un mod chiar mai atent decât înainte de căsătoria lor, pentru că acum destinele lor sunt unite pentru viață ca soț și soție, și fiecare este apreciat în proporție cu măsura de osteneală și efort depus pentru a reține și păstra proaspătă iubirea atât de mult căutată și prețuită înainte de căsătorie. (*Astăzi cu Dumnezeu*, pag. 335).

Când ți se rostesc cuvinte descurajatoare, nu răspunde dacă nu poți oferi un răspuns plăcut. Când ești încercat și ispitit de cuvinte lipsite de amabilitate, nu plăti cu aceeași monedă. Spune-ți ție însuși: „Nu Îl voi dezamăgi pe Salvatorul meu.” Fiecare bărbat care este un creștin este un bărbat nobil; și fiecare femeie creștină este o femeie nobilă. Legea amabilității este întotdeauna pe buzele unei femei creștine. Ea nu rostește cuvinte pripite. A rosti cuvinte nobile când te simți iritat va aduce raze de soare în inima ta, și va face calea ta mai netedă. O fetiță de vârsta școlii, ca răspuns la o întrebare, a spus: „Oamenii blânzi sunt cei care dau răspunsuri dulci la întrebări acre.” „Bindecuvântați sunt cei blânzi: pentru că ei vor moșteni pământul” (Matei 5:5). Ei vor fi supuși potriviți pentru împărăția cerului; pentru că ei sunt dispuși să fie învățați.

Tu spui că soțul tău încă nu este convertit la adevăr. Arată-i în viața ta avantajul de a-L crede pe Hristos pe cuvânt. Prin răbdare, îndelungă răbdare, și amabilitate îl poți câștiga pe soțul tău la Mântuitorul.

În puterea harului lui Dumnezeu poți obține cele mai prețioase victorii. Tu nu trebuie să tratezi viața ca pe o romanță, ci ca pe o realitate. (*Manuscript Releases*, vol. 8, pag. 442, 443).

Supunere și iubire

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul. Bărbaților, iubiți-vă nevestele, și nu țineți necaz pe ele.” (Coloseni 3:18, 19).

O adevărată femeie în cămin este o comoară, și ea ar trebui respectată și apreciată. Se pune adesea întrebarea: „Trebuie ca o soție să nu aibă voința ei proprie?” Biblia spune în mod clar că soțul este capul familiei. „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri.” Dacă acest ordin s-ar sfârși aici, am spune că poziția soției nu este una de invidiat; este o poziție foarte grea și foarte obositoare în multe cazuri, și ar fi mai bine dacă ar exista mai puține căsătorii. Mulți soți se opresc la cuvintele: „Soțiilor, supuneți-vă”, însă vom citi concluzia aceluiași îndemn, care este „după cum este potrivit în Domnul” (Coloseni 3:18).

Dumnezeu cere ca soția să păzească teama de Dumnezeu și slava Lui întotdeauna în fața ei. Supunerea deplină trebuie oferită doar Domnului Isus Hristos, care a răscumpărat-o ca pe un copil al Său propriu prin prețul infinit al vieții Sale. Dumnezeu i-a dat o conștiință, pe care ea nu o poate viola fără ca prin aceasta să fie în pericol. Individualitatea ei nu poate fi dizolvată în cea a soțului ei, pentru că ea este răscumpărată de către Hristos. Este o greșeală să ne imaginăm că ea trebuie, cu o devoțiune oarbă, să facă exact cum spune soțul ei în toate lucrurile, când știe că făcând astfel ea rezultatul ar fi daune pentru trupul și spiritul ei, care au fost răscumpărate din sclavia lui Satan. Există Unul care stă mai sus decât stă soțul; este Răscumpărătorul ei, iar supunerea ei față de soțul ei trebuie să fie oferită după cum a indicat Dumnezeu - „după cum este potrivit în Domnul.”

Când soții cer supunere completă de la soțiile ei, declarând că femeile nu au nici o voce sau voință în familie, ci că trebuie să ofere supunere deplină, ei le așează pe soții într-o poziție contrară Scripturii... Citim mai departe „Soților, iubiți-vă soțiile, și nu fiți amărâți contra lor” (Versetul 19). De ce să fie soțul amărât contra soției sale? Dacă soțul a descoperit-o greșită și plină de defecte, amărăciunea spiritului nu va remedia răul. (Idem., vol. 13, pag. 74, 75).

Adaptându-mă soțului meu

„Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.” (Efeseni 5:23, 24).

Dragă soră T: mi-a fost arătat că există o greșeală în viața ta religioasă. Ai posedat prea mult dintr-un spirit de combatere. În timp ce este privilegiul tău de a gândi și a acționa pentru tine însăși, tu ai dus chestiunea prea departe. Tu ai avut mai multă independență decât umilință. Tu ai urmat un curs pentru a irita mai degrabă decât de a face pace. A fost necesar ca tu să pozezi fermitate pentru a sta în apărarea adevărului; totuși, tu ai greșit frecvent neposedând acel spirit blând și liniștit pe care Dumnezeu îl apreciază ca fiind de mare preț. În familia ta tu ai întâlnit împotrivire și o neplăcere vădită față de adevăr, însă nu ai reușit să întâmpini aceste încercări în cel mai bun mod. Tu ai vorbit prea mult și ai fost prea fermă. Ai amestecat prea puțină iubire și gingășie cu eforturile tale pentru familia ta, în special pentru soțul tău. Tu ești în pericolul de a duce lucrurile la extrem, exagerând problemele și rănind în loc de a vindeca. Oriunde poți supune judecata ta fără a sacrifica principiile adevărului, este cel mai bine pentru tine să faci astfel, chiar dacă tu crezi că ai dreptate. Ai o responsabilitate, o identitate, care nu poate fi dizolvată în soțul tău. Totuși există un legământ ce vă face una, și în multe lucruri, dacă tu ai fi mai dispusă să cedezi, ar fi mult mai bine pentru soțul tău, copiii tăi și pentru tine însăși. Tu ești prea riguroasă. Tu nu încerci să îi câștigi pe cei care sunt diferiți de tine. Tu ești rapidă în a discerne când ai avantaj, și îl folosești la maxim. Dacă ai poseda mai multă toleranță amestecată cu iubire dulce, și dacă ai trece de dragul lui Hristos peste multe lucruri fără a le prelua și a le accentua prin morală, creând astfel sentimente incomode, influența ta ar fi mai bună, mai salvatoare. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 436, 437).

[Soră R,] ar trebui să te aduci într-acolo încât să îți tăgăduiești dorințele și voințele, și să nu îl faci [pe soțul tău] să simtă că trebuie să se acomodeze el ție... Fii o femeie, nu un copil capricios. (Idem., pag. 433).

Îngrijind cu gingășie de soția mea

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica.”(Efeseni 5:25, 28, 29).

Fratele meu, cuvintele tale care sunt aspre și fără simpatie taie și rănesc. Este foarte ușor pentru tine să cenzurezi și să găsești greșeli, însă aceasta produce doar nefericire. Tu ai fi repede ofensat de cuvintele pe care le adresezi tu altora, dacă acestea ți-ar fi adresate ție. Tu ai privit asupra faptului de a fi amabil, gingaș, plin de compasiune, ca asupra unei slăbiciuni, și ai crezut că este sub demnitatea ta să vorbești gingaș, blajin, și într-un mod plin de iubire față de soția ta. Aici greșești referitor la ceea ce constituie adevărata bărbăție și demnitate. Dispoziția de a lăsa nefăcute fapte de amabilitate este o slăbiciune vădită și un defect în caracterul tău. Ceea la ce tu privești ca slăbiciune, Dumnezeu consideră adevărată politețe creștină, care trebuie să fie exercitată de fiecare creștin; pentru că acesta era spiritul pe care îl manifesta Hristos. (Idem., vol. 4, pag. 256).

Există familii unde soțul și tatăl nu a păstrat acea rezervă, acea bărbăție demnă, evlavioasă, pe care ar trebui să o păstreze un urmaș al lui Isus Hristos. El nu a izbutit să manifeste gesturi amabile, gingașe, pline de politețe față de soția sa, căreia el i-a promis înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor să o iubească, să o respecte și să o onoreze cât timp vor fi amândoi în viață. Tânăra angajată pentru a face lucrarea poate fi liberă și oarecum îndrăzneță în atențiile ei de a-i aranja părul și poate fi în mod afectiv atentă, iar el este bucuros, într-un mod nebunatic mulțumit. Și el nu este la fel de convingător în atenția și iubirea sa cum era cândva față de soția sa. Fii sigur că Satan este aici la lucru. Respectă-ți ajutorul angajat, tratează acea persoană într-un mod amabil, plin de considerație, însă nu merge mai departe. Lasă ca ținuta ta să fie astfel încât să nu existe avansuri spre familiaritate din partea ajutorului vostru. Dacă ai de oferit cuvinte de amabilitate și gesturi de curtenie, este întotdeauna sigur să le oferi soției tale. Vor fi o mare binecuvântare pentru ea, și vor aduce fericire inimii ei, care va fi reflectată din nou înapoi asupra ta. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 155, 156 engl.).

Reverență pentru soțul meu

„33Încolo fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.” (Efeseni 5:33).

Când o femeie își povestește problemele din familie, sau se plânge de soțul ei unui alt bărbat, ea își violează legământul căsătoriei; ea îl dezonorează pe soțul ei și doboară zidul înălțat pentru a păstra sfințenia relației de căsătorie; ea dă de perete ușa deschizând-o și invitându-l pe Satan să intre cu ispitele lui perfide. Dacă o femeie vine la un frate creștin cu o relatare a vaiurilor ei, a dezamăgirilor și încercărilor ei, el ar trebui întotdeauna să o sfătuiască, dacă trebuie să aibă confidențe cu cineva despre problemele ei, să își aleagă drept confidente ai ei surori, și atunci nu va fi nimic ce să pară rău, prin care cauza lui Dumnezeu ar putea suferi reproș. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 306 engl.).

Soția poate lăsa ca simpatiile ei și interesul și afecțiunea ei să se reverse în afară spre un alt bărbat pe lângă soțul ei. El poate fi un membru al familiei, pe care îl face confidentul ei, și căruia îi relatează problemele ei, și, poate, chestiunile ei private de familie. Ea arată o preferință pentru societatea lui.

Satan este la temelia aceasta; și dacă ea nu poate fi alarmată, și nu poate fi oprită exact acolo unde se află, el o va conduce la ruină. Surorile mele, nu puteți avea prea mare precauție în problema aceasta. Dacă aveți de revărsat cuvinte tandre, iubitoare, și atenții amabile, lăsați ca acestea să fie date celui căruia i-ați promis înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor să îl iubiți, onorați și respectați, cât timp veți trăi amândoi. O! Cât de multe vieți sunt amărâte prin faptul că zidurile sunt doborâte, care înconjoară intimitatea fiecărei familii, care au fost calculate să păstreze puritatea și sfințenia. O a treia persoană este luată în confidența soției, iar chestiunile ei private de familie sunt deschise înaintea prietenei ei speciale. Acesta este planul lui Satan pentru a înstrăina inimile soțului și soției. O! Să înceteze aceasta! Ar fi scutite o lume de probleme! Zăvorăți fiecare greșelile celui alt în propriile voastre inimi. Spuneți problemele voastre doar lui Dumnezeu. El vă poate da sfatul drept și mângâiere sigură, care vor fi pure, neavând nici o amărăciune în ele. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 156, 157 engl.).

Influență prin exemplu

„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere.” (1 Petru 3:1, 2).

Tu ești zeloasă pentru adevăr. Tu îl iubești și dorești să investești ceva în acesta. Aceasta este în regulă, însă fii precaută pentru ca preceptele pe care le dai altora să fie susținute de exemplu. Trebuie să cauți pacea. Poți face aceasta și să nu sacrifici nici un principiu al adevărului. Ți-ai croit drum prin furtună și ai luptat, și acum ai nevoie să îți împlânzești influența, să o îndulcești, să o domolești... Imită viața blândă a Celui pe care pacea L-a urmat peste tot.

Tu, sora mea, te vei dovedi o problemă pentru poporul lui Dumnezeu, dacă nu ești dispusă să înveți, dispusă să fii sfătuită. Nu trebuie să continui a simți că tu știi totul. Tu ai multe de învățat înainte de a putea fi perfectă înaintea lui Dumnezeu. Cea mai dulce și mai bună lecție ce trebuie învățată va fi aceea a umilinței. „Învățați de la Mine”, spune umilul Nazarinean; „pentru că eu sunt blând și umil în inimă: și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29). Această lecție de blândețe, toleranță, răbdare și iubire tu mai trebuie încă să o înveți și să o exersezi. Tu poți fi o binecuvântare. Tu poți ajuta pe cei care au nevoie de ajutor; însă tu trebuie să lași jos ruleta de măsurat, pentru că ție aceasta nu îți este de nici un folos. Unul care nu greșește în judecată, care înțelege slăbiciunile naturilor noastre căzute, corupte, ține El Însuși standardul. El cântărește în cumpăna sanctuarului, și măsura Sa dreaptă noi o vom accepta toți.

Tu greșești în comportamentul tău față de soțul tău. Tu ai nevoie să cultivi mai multă amabilitate și stimă față de el. Tu ești exigentă. Tu duci lucrurile la extrem și vatămi sufletul tău propriu și adevărul. Tu faci adevărul respingător și faci ca sufletele să se teamă de el. Lasă ca iubirea să înmoaie cuvintele tale și să dea tonul acțiunilor tale, și vei descoperi o schimbare în cei cu care te poți asocia. Va exista pace, unire, și armonie în loc de ceartă, gelozie și discordie. Lasă ca iubirea și gingășia să fie exercitate, în special în familia ta, și vei primi o binecuvântare. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 438, 439 engl.).

Rugăciunile soților prea adesea împiedicate

„Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre.” (1 Petru 3:7).

Rugăciunile noastre sunt împiedicate de către mândria inimii noastre, de către refuzul nostru de a ne recunoaște greșelile și de a îndepărta impresiile greșite. (*Astăzi cu Dumnezeu*, pag. 19).

L are nevoie să cultive iubirea pentru soția sa, iubire care își va găsi exprimarea în cuvinte și fapte. El ar trebui să cultive afecțiune gingașă. Soția sa are o natură sensibilă, atașată, și are nevoie să fie prețuită. Fiecare cuvânt de gingășie, fiecare cuvânt de apreciere și de încurajare plină de afecțiune vor fi ținute în memorie de către ea, și vor reflecta înapoi în binecuvântări asupra soțului ei. Natura sa, ce nu simpatizează cu alții, are nevoie să fie adusă în legătură strânsă cu Hristos, pentru ca acea rigiditate și rezervă rece să poată fi supuse și înmuiate de iubirea divină. Nu va fi o slăbiciune sau o jertfire a bărbăției și demnității dacă dă soției sale expresii de gingășie și simpatie în cuvinte și acțiuni. (*Mărturii* (engl.), vol. 3, pag. 530, 531).

Noi trebuie să facem orice efort stă în puterea noastră pentru a îndepărta orice piatră de poticnire... Faceți orice concesie pe care este posibil să o faceți. Nu lăsați asupra unei minți suferinde o concepție greșită progresul în umilire și un interes cu o inimă gingașă ar putea-o îndepărta. Satan se va asigura că vine la acea minte cu ispita de a deforma și de a face un munte dintr-un mușuroi. O minte care se împiedică de sentimente greșite va plăsmui idei greșite de tot soiul. (*Astăzi cu Dumnezeu*, pag. 19).

Trebuie să vă amintiți că independența naturală a altora trebuie respectată. Dacă soția ta își îndeplinește lucrul într-un mod potrivit pentru ea, nu ai dreptul de a te amesteca în treburile ei și de a fi agitat și de a o împovăra cu multele tale sugestii și reflecții referitoare la administrarea ei...

Nu te strădui să o faci pe soția ta o sclavă a voinței tale, ci prin amabilitate și o dorință neegoistă de a promova confortul și fericirea ei, atrage-o într-o simpatie strânsă cu tine însuși. Dă-i o ocazie de a-și exersa facultățile. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 129, 130 engl.).

Planul lui Dumnezeu pentru familii

„Dumnezeu dă o familie celor părăsiți.” (Psalmii 68:6).

Dumnezeu Însuși a întemeiat relațiile de familie. Cuvântul Său este singurul ghid sigur în conducerea copiilor. Filozofia umană nu a descoperit mai mult decât știe Dumnezeu, nici nu a elaborat un plan mai înțelept de comportare cu copiii decât cel dat de Domnul nostru. (*Căminul advent*, pag. 306 engl.).

Prea mulți părinți lasă să le alunece de pe umeri responsabilitatea guvernării familiei. Se cere o lucrare din inimă pentru a reprima tendințele greșite, pentru a întări principiile slabe, pentru a dezvolta trăsături de caracter bune și plăcute, și a conduce toate puterile minții și ale trupului pe un făgaș drept. Tați și mame, nu vreți voi să vă prindeți cu energie, perseverență și iubire de lucrarea voastră? Semănați zilnic prețioasa sămânță, cu rugăciune serioasă ca Dumnezeu să o ude cu roua harului, și să vă ofere o recoltă bogată. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru a răscumpăra o rasă păcătoasă, rebelă. Să ne dăm noi înapoi de la vreo muncă dificilă, sau de la vreun sacrificiu pentru a ne salva proprii noștri scumpi copii?

Prin precept și exemplu, lăsați ca tinerii să fie învățați reverența pentru Dumnezeu și pentru cuvântul Său. Mulți dintre tinerii noștri devin necredincioși din inimă, din cauza lipsei de devoțiune în părinții lor. Legea lui Dumnezeu ar trebui să fie legea gospodăriei. Lăsați ca tații și mamele să îi instruiască în mod amabil și răbdător pe copiii lor, atât din cuvântul inspirat, cât și din cartea naturii, conducându-i să înțeleagă caracterul lui Dumnezeu. Lăsați-i să le arate în propriile lor vieți că ei caută în mod continuu să cunoască și să înfăptuiască voia Sa. A-și asigura aprobarea Tatălui lor ceresc este marele motiv care trebuie păstrat întotdeauna în fața minților copiilor. Slujirea lui Dumnezeu trebuie să fie prezentată, nu ca o sarcină supărătoare, ci ca un privilegiu prețios, prin care ei se pot bucura de o viață onorată, utilă și fericită aici, și de onoare, utilitate și bucurie infinit mai mari în viața de apoi.

Dumnezeu a permis ca lumina de la tronul Său să strălucească de-a lungul căii vieții. Un stâlp de nor ziua, și un stâlp de foc noaptea se mișcă înaintea noastră ca și înaintea vechiului Israel. Este privilegiul părinților creștini de astăzi, la fel cum era privilegiul poporului lui Dumnezeu din vechime, să îi aducă pe copiii lor împreună cu ei în Țara Promisă. (*The Signs of the Times*, 24 noiembrie, 1881).

Un mediu binecuvântat al căminului

„Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul, Dumnezeul tău, va ține față de tine legământul și îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți; va binecuvânta rodul trupului tău și rodul pământului tău, grâul tău, mustul și untdelemnul tău, rodul cirezilor tale de vite și rodul turmelor tale de oi, în țara pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da.” (Deuteronom 7:12, 13).

O locuință scumpă, mobilier costisitor, etalarea, luxul și comoditatea nu procură condițiile esențiale pentru o viață fericită, utilă. Isus a venit pe acest pământ pentru a îndeplini cea mai mare lucrare îndeplinită vreodată între oameni. El a venit ca ambasador al lui Dumnezeu, pentru a ne arăta cum să trăim așa încât să asigurăm vieții cele mai bune rezultate. Care au fost condițiile alese de Tatăl infinit pentru Fiul Său? Un cămin retras în dealurile Galileene; o gospodărie susținută prin muncă onestă, ce conține sentimentul demnității personale; conflict zilnic cu dificultățile și greutatea; jertfire de sine, economie, și serviciu răbdător, voios; ora de studiu alături de mama Sa, cu sulul deschis al Scripturii...

La fel și cu majoritatea celor mai buni și mai nobili bărbați din toate veacurile. Citiți istoria lui Avraam, a lui Iacov și Iosif, a lui Moise, David și Elisei. Studiați viețile oamenilor din timpurile ce au urmat care au ocupat în modul cel mai plin de demnitate poziții de încredere și responsabilitate, bărbații a căror influență a fost cea mai eficientă pentru înălțarea omenirii.

Cât de mulți dintre aceștia au fost educați în cămine de la țară. Ei cunoșteau puține despre lux. Ei nu și-au petrecut tinerețea în amuzament. Mulți au fost nevoiți să lupte cu sărăcia și greutatea. Ei au învățat devreme să muncească... Ocrotiți într-o mare măsură de asocieri rele, ei erau mulțumiți cu plăcerile naturale și tovărășii sănătoase...

Mai bun decât orice altă moștenire de bogăție pe care o puteți da copiilor va fi darul unui trup sănătos, al unei minți perfect sănătoase și al unui caracter nobil...

Mergeți acolo unde, departe de distracțiile și risipa vieții citadine, puteți da copiilor voștri tovărășia voastră, unde îi puteți învăța să învețe despre Dumnezeu prin lucrările Sale, și să îi educați pentru vieți integre și pline de utilitate. (Pe urmele Marelui Medic, pag. 365-367 engl.).

Privilegiile părinților

„El își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ. El dă o casă celei ce era steapă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!” (Psalmii 113:5, 6, 9).

Învățați-i pe copiii voștri prin exemplu, precum și prin învățatură întrebuintarea unei diete simple. Învățați-i să fie harnici, nu doar ocupați, ci angajați într-o muncă folositoare. Căutați să le treziți sensibilitatea morală. Învățați-i că Dumnezeu are pretenții de la ei, chiar din primii ani ai copilăriei lor. Spuneți-le că ei au nevoie să vină la Isus și să se predea Lui, trup și spirit, și că în El ei vor găsi putere de a rezista fiecărei ispite. Păstrați înaintea minților lor faptul că ei nu au fost creați doar pentru a-și plăcea lor înșiși, ci pentru a fi agenții lui Dumnezeu pentru scopuri nobile. Învățați-i, când ispitele îi îndeamnă spre căi de îngăduință egoistă, când Satan încearcă să îl ferece pe Dumnezeu de privirile lor, să privească la Isus, implorând „Salvează-mă, Doamne, ca să nu fiu biruit.” Îngerii se vor strânge în jurul lor în răspuns la rugăciunile lor, și îi vor conduce pe căi sigure.

Hristos S-a rugat pentru ucenicii Săi, nu pentru ca ei să fie scoși din această lume, ci pentru ca ei să fie păstrați de rău - pentru ca ei să poată fi păziți de a cădea în ispite pe care aveau să le întâlnească în fiecare parte. Aceasta este o rugăciune ce ar trebui să fie oferită de fiecare tată și mamă. Însă, să Îl implore ei astfel pe Dumnezeu în favoarea copiilor lor, și apoi să îi lase ca aceștia să facă așa cum le place? Să ghiftuiască ei apetitul până când acesta obține supremația, și apoi să se aștepte să își înfrâneze copiii? Nu; temperanța și auto-controlul trebuie să fie învățate începând încă din leagăn. Asupra mamei trebuie să se afle într-o mare măsură responsabilitatea acestei lucrări. Cea mai gingașă legătură pământeană este aceea dintre mamă și copilul ei. Copilul este cel mai ușor impresionat de viața și exemplul mamei mai degrabă decât de cel al tatălui, datorită acestei legături de unire mai tare și mai tandră. Totuși responsabilitatea mamei este una grea, și ar trebui să aibă ajutorul constant al tatălui. (*Christian Education*, pag. 165, 166).

Cum tratăm noi moștenirea Domnului?

„Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El.” (Psalmii 127:3).

Apostolul [Pavel] recunoaște importanța relațiilor de familie, și influența puternică a căminului. În epistolele sale el impune anumite reguli asupra familiilor. El spune copiilor: „Lăsați-i să învețe mai întâi să arate pietate acasă, și să îi răsplătească pe părinții lor: pentru că acest lucru este bun și acceptabil înaintea lui Dumnezeu” (1 Timotei 5:4). (*The Health Reformer*, 1 decembrie, 1877).

Iubirea sfarmă toate barierele. Să nu existe nici o dojană severă, nici porunci cu voce tare, furioasă. Ascultați de porunca „Fiți liniștiți, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalm 46:10). Domnul va da binecuvântări bogate acelor părinți care fac eforturi serioase pentru a-și domina spiritul. Harul lui Hristos înmoaie trăsăturile aspre de caracter și netezește dispoziția colțuroasă.

Cei care guvernează prin forță au mult mai puțină influență decât acei care guvernează prin iubire. Asprimea împietrește inima și sprijine voința în împotrivire. Blândețea înmoaie inima și supune și cea mai încăpățânată voință.

Fiecărui părinte Dumnezeu îi spune: „Ia seama la tine însuți” - *la tine însuți*, tată; *la tine însăși*, mamă. Înainte ca să poți face dreptate cu copiii tăi, tu trebuie să te predai pe tine însuți instruirii lui Dumnezeu. Tu trebuie să fii umplut cu motive înalte și aspirații nobile. În fiecare zi tu trebuie să te străduiești să faci pe tine însuți mai demn de încrederea dată ție. Atunci Dumnezeu va coopera cu tine.

Firma familiei trebuie să fie bine organizată. Împreună, tatăl și mama trebuie să se gândească la responsabilitățile lor. Ei trebuie să lucreze pentru binele cel mai înalt al copiilor lor. Nu ar trebui să existe nici o disensiune între ei. Niciodată nu ar trebui ei, în prezența copiilor lor, să critice planurile celuilalt, sau să pună la îndoială judecata celuilalt. Dacă soția este lipsită de experiență, ea ar trebui să încerce să descopere unde anume face lucrarea ei pe cea a soțului mult mai dificilă, în timp ce el lucrează pentru salvarea copiilor. Iar soțul ar trebui să susțină mâinile soției sale, dându-i sfat înțelept și încurajare iubitoare. (*The Review and Herald*, 8 iulie, 1902).

Căutând discernământ mai bun

“Acum, dacă se va împlini cuvântul Tău, ce va trebui să păzim cu privire la copil, și ce va fi de făcut?” (Judecători 13:12).

În încrederea lor de sine [mulți] gândesc că știu o cale mai bună de a-i instrui pe copiii lor decât cea pe care Dumnezeu ne-a dat-o în cuvântul Său. Rugăciunea serioasă, dornică, nu se înalță din inimile lor: „Învăța-ne, cum să îl ordonăm pe copil, și cum să îi facem?” Cu toată învățătura și inteligența lor, rezultatele instruirii lor arată că mult lăudata înțelepciune a acestor persoane este doar nebunie. Părinți creduli, indulgenți, ei le permit copiilor lor să crească începând din pruncie fără restricții; și astfel căile lor îndrăznețe, egoiste, neplăcute, devin obiceiuri întărite, făcându-i neubitori și imposibil de iubit...

Este foarte natural pentru părinți să fie subiectivi față de copiii lor. În special dacă părinții simt că ei înșiși posedă abilități superioare, ei îi vor privi pe copiii lor ca fiind superiori altor copii. De aici multe lucruri care ar fi în mod sever criticate la alții sunt privite la proprii lor copii ca fiind deștepte și pline de duh. În timp ce această subiectivitate este naturală, ea este nedreaptă și necreștinească. Se face un mare rău copiilor noștri când noi permitem defectelor lor să treacă necorectate. Mulți nutresc trăsături greșite de caracter în copiii lor, aducând ca scuză: „Sunt prea mici pentru a fi pedepsiți. Așteaptă până când cresc mai mari, și te poți înțelege logic cu ei. Vor scăpa de multe dintre aceste trăsături rele pe măsură ce cresc.” Astfel obiceiurile lor greșite sunt lăsate să crească și să se întărească până când devin a doua lor natură... Rezultatele triste ale unui asemenea curs pot fi văzute pe deplin doar în veșnicie. (*The Signs of the Times*, 24 noiembrie 1881).

Îi pregătim noi pe copiii noștri pentru marea criză? Ne pregătim noi înșine și căminele noastre pentru a înțelege poziția adversarilor noștri și modul lor de luptă? Își formează copiii noștri obiceiuri de decizie, pentru ca să poată fi fermi și de neclintit în orice chestiune de principiu și datorie? Mă rog ca noi toți să înțelegem semnele timpului, și să ne putem pregăti pe noi înșine și copiii noștri, ca în timpul conflictului Dumnezeu să poată fi refugiu și apărarea noastră. (*The Review and Herald*, 23 aprilie, 1889).

Am eu guvernare cu capul în jos?

„Le voi da băieți drept căpetenii, - zice Domnul, - și niște copii vor stăpâni peste ei.” Oamenii se vor asupra unii pe alții, unul va apăsa pe celălalt, fiecare pe aproapele lui, tânărul va lovi pe cel bătrân, și omul de nimic pe cel pus în cinste. Poporul meu este asuprit de niște copii, și-l stăpânesc niște femei! Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire, și pustiesc calea pe care umbli!” (Isaia 3:4, 5, 12).

În general părinții nu au urmat un curs potrivit cu copiii lor. Ei nu i-au înfrânat așa cum ar trebui, ci i-au lăsat să își îngăduie mândria, și să își urmeze propriile înclinații. În vechime, autoritatea părinților era respectată; copiii erau în supunere față de părinții lor, și aveau temere față de aceștia și reverență; însă în ultimele zile, ordinea este inversată. Unii părinți sunt în supunere față de copiii lor. Ei se tem să se interpună în voința copiilor lor, și de aceea li se supun acestora. Însă atât timp cât copiii sunt sub acoperișul părinților, dependenți de ei, ei trebuie să fie supuși controlului lor. Părinții trebuie să se miște cu hotărâre, cerând ca vederile lor despre ce este bine să fie îndeplinite...

Părinților li se cere să își înfrâneze copiii. Mântuirea copiilor depinde foarte mult de cursul urmat de părinți. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 216, 217 engl.).

Voi vă scuzați spunând că ei, copiii voștri, sunt acum dincolo de controlul vostru, prea în vârstă pentru ca voi să îi comandați. În aceasta greșiți. Nici unul dintre copiii voștri nu este prea în vârstă pentru a respecta autoritatea voastră și pentru a asculta de poruncile voastre cât timp au un adăpost sub acoperișul vostru...

Însă permițând aceasta cei doi mai în vârstă sunt acum dincolo de controlul vostru, -nu erau așa atunci când Dumnezeu v-a trimis lumina că voi sunteți îngăduitori cu ei pentru a-i ruina și că trebuie să îi disciplinați. Însă îi aveți pe cei trei copii mai tineri care merg pe calea păcătoșilor, neascultători, nemulțumitori, nesfinți, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu. Fiul cel mai tânăr urmează pașii fratelui său. Ce curs urmați voi în legătură cu el? Îl învățați voi obiceiuri de hârnicie și utilitate? Reluați voi lucrarea voastră neglijată într-un mod înfiorător și răscumpărați trecutul? Tremurați voi la cuvântul lui Dumnezeu? (Idem., vol. 2, pag. 623, 624).

Restricție sănătoasă

„Atunci Domnul a zis: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?... Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit.” (Geneza 18:17, 19).

Oricât de mare este lucrarea mamei, nu trebuie să se uite niciodată că și tatăl are de asemenea de acționat o parte în educarea și instruirea copiilor săi, și că el este sub cea mai solemnă obligație de a îndeplini acea lucrare cu fidelitate. În special atunci când copiii înaintează în vârstă este nevoie de influența tatălui, în unire cu cea a mamei, pentru a restricționa, a controla, a călăuzi...

Dumnezeu cere fiecărui părinte nu doar să dea copiilor lui învățătura cuvenită și un exemplu bun, ci cu promptitudine și hotărâre să restricționeze înclinația lor de a face răul. (*The Signs of the Times*, 10 noiembrie, 1881).

Lăsați să fie acordată cea mai mare grijă cultivării copiilor voștri. Un copil, disciplinat în mod potrivit în principiile adevărului, care are iubire și temere pentru Dumnezeu întrețesute în caracter, va poseda o putere spre bine în lume, ce nu poate fi estimată. Lucrarea părinților înțelepți nu va fi niciodată apreciată de lume, însă când va avea loc judecata și cărțile vor fi deschise, lucrarea lor va apărea așa cum o vede Dumnezeu și va fi răsplătită în fața oamenilor și a îngerilor. Se va vedea că un copil care a fost crescut într-un mod credincios a fost o lumină în lume. A costat lacrimi și temeri și nopți nedormite să supraveghezi ridicarea caracterului acestui copil, însă lucrarea a fost făcută în mod înțelept, și părinții aud „Bine ai lucrat” de la Stăpânul.

Părinți, ar trebui să începeți să disciplinați mințile copiilor voștri cât timp sunt foarte tineri, cu scopul ca ei să fie creștini. Lăsați ca toate eforturile voastre să fie spre salvarea lor. Acționați ca și când ei ar fi fost puși în grija voastră pentru a fi potriviți ca giuvaere prețioase pentru a străluci în împărăția lui Dumnezeu. Aveți grijă cum îi legănați să doarmă deasupra gropii ruinei cu gândul greșit că ei nu sunt suficient de maturi pentru a fi socotiți răspunzători, nu sunt suficient de mari pentru a se căi de păcatele lor și a-L mărturisii pe Hristos. (*The Bible Echo*, 1 septembrie, 1893).

Iubire adevărată pentru copiii noștri

„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4:5, 6).

Nici o barieră de răceală sau rezervă nu ar trebui permisă să se ridice între părinți și copii. Fie ca părinții să devină familiarizați cu copiii lor, încercând să le înțeleagă gusturile și dispozițiile, pătrunzând în sentimentele lor, și extrăgând ceea ce este în inimile lor.

Părinți, lăsați ca ei, copiii voștri, să vadă că voi îi iubiți și veți face tot ce este în puterea voastră pentru a-i face fericiți. Dacă faceți aceasta, restricțiile necesare din partea voastră vor avea o mult mai mare greutate în mințile lor tinere. Conduceți-i pe copiii voștri cu gingășie și compasiune, amintindu-vă că „îngerii lor privesc întotdeauna fața Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 18:10). Dacă doriți ca îngerii să facă pentru copiii voștri lucrarea dată lor de Dumnezeu, cooperați cu ei, făcându-vă partea voastră.

Crescuți sub călăuzirea înțeleaptă și iubitoare a unui cămin adevărat, copiii nu vor avea nici o dorință de a rătăci aiurea în căutare de plăceri și tovarășie. Răul nu îi va atrage. Spiritul care domină în cămin le va modela caracterele; ei își vor forma obiceiuri și principii care vor fi o apărare puternică împotriva ispitelor când ei vor părăsi scutul căminului și își vor ocupa locul în lume.

Copiii, la fel ca și părinții, au datorii importante în cămin. Ei trebuie să fie învățați că sunt o parte din firma familiei. Ei sunt hrăniți și îmbrăcați și iubiți și îngrijiți, și ei trebuie să răspundă la aceste multe daruri prin purtarea părții lor din poverile căminului și aducând toată fericirea posibilă în familia ai cărei membri sunt.

Copiii sunt uneori ispitiți să se irite sub restricție; însă în viața de mai apoi ei își vor binecuvânta părinții pentru grija lor credincioasă și supravegherea lor strictă care i-a păzit și i-a condus în anii lipsei lor de experiență. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 394 engl.).

Aproape de inima copiilor noștri

„[Ioan Botezătorul] va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” (Luca 1:17).

Părinții ar trebui să își redubleze eforturile pentru salvarea copiilor lor. Ei ar trebui să îi instruiască în mod credincios, și să nu îi lase să își adune educația în modul cel mai bun în care pot ei. Ei nu trebuie să fie lăsați să învețe binele și răul fără deosebire, cu ideea că la un moment în viitor binele va predomina, iar răul își va pierde influența. Răul va crește mai repede decât binele. Este posibil ca răul pe care l-au învățat să fie eradicat după mulți ani; însă cine poate să mizeze pe aceasta? Timpul este scurt... Este datoria lor de a le alege societatea pentru ei, și să nu le permită să aleagă ei pentru ei înșiși. Dacă părinții nu fac această lucrare, cine o va face? Pot alții să aibă acel interes pentru copiii voștri, pe care ar trebui să îl aveți voi? Pot ei să aibă acea grijă constantă și acea iubire profundă pe care o au părinții? (*Spiritual Gifts*, vol. 4b, pag. 142).

Unii părinți greșesc oferindu-le copiilor lor prea multă libertate. Ei uneori au prea multă încredere în ei că ei nu vor vedea greșelile lor. Este greșit să le permiți copiilor, cu oarecare cheltuieli, să facă vizite la distanță, neînsoțiți de părinții sau supraveghetorii lor. Aceasta are o influență rea asupra copiilor. (Idem., pag. 144).

Pentru a-mi scuti copiii de a fi corupți, eu nu le-am permis să doarmă în același pat, sau în aceeași încăpere cu alți băieți și, după cum cerea ocazia, când călătoream, le făceam un pat sărăcăcios pe podea, mai degrabă decât ca ei să fie cazați cu alții. Am încercat să îi păzesc de asocierea cu băieții aspri, obraznici și am prezentat în fața lor stimulente care să facă activitatea lor de acasă voioasă și fericită. Păstrându-le mințile și mâinile ocupate, ei au avut doar puțin timp, sau puțină dispoziție de a se juca pe stradă cu alți copii și de a obține o educație pe stradă. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 56 engl.).

Permiteți voi copiilor voștri să se asocieze cu alți copii fără ca voi să fiți prezenți pentru a ști ce fel de educație primesc ei? Nu le permiteți să fie singuri cu alți copii. Oferiți-le grija voastră specială. (*Îndrumarea copilului*, pag. 114 engl.).

Veghind asupra turmei mele vulnerabile

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.” (Matei 26:41).

Fiți atenți cum abdicăți la conducerea voastră asupra copiilor voștri în favoarea altora. Nimeni nu vă poate lipsi în mod potrivit de responsabilitatea dată vouă de către Dumnezeu. Mulți copii au fost în mod complet ruinați de amestecul rudelor sau prietenilor în guvernarea căminului lor. Mamele nu ar trebui niciodată să permită surorilor lor sau mamei să interfereze cu conducerea înțeleaptă a copiilor lor. Deși mama poate că a primit cea mai bună instruire din mâinile mamei ei, totuși, în nouă din zece cazuri, o bunică va răsfăța copiii fiicei ei, prin indulgență și laudă lipsită de discernământ. Tot efortul răbdător al mamei poate fi distrus de acest mod de tratare. Este proverbial faptul că bunicii, de regulă, sunt nepotrivii să își crească nepoții. Bărbații și femeile ar trebui să acorde respectul și stima cuvenită părinților lor; însă în chestiunea conducerii propriilor lor copii, ei nu trebuie să permită nici un amestec, ci să țină frâiele guvernării în propriile lor mâini.

Mama trebuie să stea întotdeauna în prim plan în această lucrare de instruire a copiilor. În timp ce asupra tatălui zac datorii grave și importante, mama, printr-o asociere aproape constantă cu copiii ei, în special în timpul anilor lor fragezi, trebuie să fie întotdeauna instructorul și companionul lor special...

Părinții par să fie într-un somn letargic referitor la responsabilitatea poziției lor. Ei văd lumea abundând de păcat și corupție, ziarele pline de crime și nenorocire; totuși ei nu sunt treziți de aceste lucruri la o vigilență suplimentară în creșterea copiilor lor spre obiceiuri corecte, și cu vederi corecte despre viață și cerințele ei. Oamenii sunt șocați de condiția morală josnică a tinerilor din acest secol, și de tendința lor spre rău; însă puțini realizează unde se află vina principală. Nu vom vedea nici o reformă în societate până când părinții nu se ridică la o apreciere a responsabilităților lor solemne, date lor de Dumnezeu. (*The Health Reformer*, 1 noiembrie, 1878).

Cooperând cu mila lui Dumnezeu

„Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor, pentru cei ce păzesc legământul Lui, și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinescă.” (Psalmii 103:17, 18).

Instruirea copiilor ar trebui dată copiilor din cei mai timpurii ani ai lor. Ea ar trebui dată, nu într-un spirit de condamnare, ci într-un spirit voios, fericit. Mamele au nevoie să fie în mod constant de veghe, pentru ca nu cumva ispita să vină la copiii lor într-o astfel de formă încât să nu fie recunoscută de ei. Părinții trebuie să îi păzească pe copiii lor cu instruire înțeleaptă, plăcută. Ca absolut cei mai buni prieteni ai acestor lipsiți de experiență, ei trebuie să îi ajute în lucrarea de biruire, pentru că aceasta înseamnă pentru ei a fi victorioși. Ei trebuie să considere că proprii lor scumpi copii care caută să facă binele sunt membrii mai tineri ai familiei lui Dumnezeu, și ei trebuie să simtă un interes intens pentru a-i ajuta să croiască poteci drepte în ruta principală a ascultării, ce aparține Regelui. Cu un interes iubitor ei ar trebui să îi învețe zi după zi ce înseamnă să fie copii ai lui Dumnezeu și să supună voința în ascultare de El. Învățați-i că ascultarea de Dumnezeu implică ascultare de părinții lor. Aceasta trebuie să fie o lucrare zilnică, oră de oră. Părinți, vegheați, vegheați și rugați-vă, și faceți-i pe copiii voștri tovarășii voștri. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 93, 94 engl.).

Ar trebui să îi corecți pe copiii voștri în iubire. Nu îi lăsați să aibă voia lor proprie până când voi deveniți furioși, și apoi îi pedepsiți. Astfel de corecții ajută doar să înainteze răul, în loc să îl remedieze. După ce v-ați îndeplinit datoria în mod credincios față de copiii voștri, atunci duceți-i la Dumnezeu și cereți-I să vă ajute. Spuneți-I că voi v-ați îndeplinit partea, și apoi în credință cereți-I lui Dumnezeu să Își îndeplinească partea Sa, să îi facă blânzi și blajini prin Duhul Său cel Sfânt. El va auzi rugăciunea ta. El va îndrăgi să vă răspundă rugăciunilor voastre. (*The Review and Herald*, 19 septembrie, 1854).

Dumnezeu este mare și înălțat, însă vocea rugăciunii va ajunge la tronul Său. Rugăciunile mamelor creștine sunt privite de Tatăl tuturor. El nu se va întoarce de la cerințele voastre, și nu vă va lăsa pe voi și cei ai voștri expuși lui Satan în ziua conflictului. (*The Signs of the Times*, 3 martie, 1909).

Miracole pentru fiecare generație

„Și când te va întreba fiul tău într-o zi: “Ce înseamnă lucrul acesta?” să-i răspunzi: “Prin mâna Lui cea atotputernică, Domnul ne-a scos din Egipt, din casa robiei.” (Exod 13:14).

S-a făcut prea puțină muncă hotărâtă în pregătirea copiilor noștri pentru testele pe care toți trebuie să le întâmpine în legătura lor cu lumea și influențele ei. Ei nu au fost ajutați așa cum ar fi trebuit pentru a-și forma caractere destul de puternice pentru a rezista ispitei și a sta fermi pentru principiile drepte, în lucrurile teribile care stau înaintea tuturor celor care rămân credincioși poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus Hristos.

Părinții au nevoie să înțeleagă ispitele pe care trebuie să le întâmpine zilnic tinerii, pentru ca ei să îi poată învăța cum să le biruiască. (*The Review and Herald*, 12 octombrie, 1911).

Un tată creștin este legătorul familiei sale, legându-i pe toți strâns de tronul lui Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să oscileze interesul său pentru copiii săi. Tatăl care are o familie de băieți nu trebuie să îi lase pe acești băieți neliniștiți pe de-a-ntregul grijii mamei. Aceasta este o povară prea grea pentru ea. El ar trebui să devină el însuși tovarășul și prietenul lor. El ar trebui să se antreneze el însuși pentru a-i păzi de asocieri rele. Poate să fie greu pentru mamă să exercite auto-control. Dacă soțul vede că slăbiciunea soției sale pune în pericol siguranța copiilor, el ar trebui să ia mai mult din povară asupra sa, făcând tot ce stă în puterea sa pentru a-i conduce pe băieții săi la Dumnezeu. Părinții nu trebuie lăsați să ducă singuri înainte lucrarea de care depind atât de mult. Hristos spune: „Veniți la Mine. Eu voi purta poverile voastre și nedumeririle voastre. Toată puterea în cer și pe pământ Mi-a fost dată Mie. Eu vă voi da tărie.” Mergeți la El, tați și mame. Mulți dintre voi nu își pot îndeplini în mod adecvat însărcinarea de încredere acordată vouă, până când nu sunteți mai strâns uniți cu Hristos. Unii întreabă: „De ce nu îndeplinește Dumnezeu minuni astăzi, cum făcea când era aici pe pământ?” Lăsați ca părinții să trăiască în cămin viața lui Hristos, iar transformarea din viețile copiilor lor va da mărturie despre puterea lui Dumnezeu de a îndeplini miracole. (Idem., 8 iulie, 1902).

Pe ce ton vorbesc eu?

„[O femeie virtuoasă] deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sunt pe limbă.” (Proverbe 31:26).

Prindeți orice ocazie de a contribui la fericirea celor din jurul vostru, împărtășind cu ei afecțiunea voastră. Cuvinte de amabilitate, privirile de simpatie, expresiile de apreciere, ar fi pentru mulți care luptă însingurați ca o cupă de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de voioșie, un gest de amabilitate, ar ajunge departe pentru a ușura poverile care zac greu asupra umerilor istoviți. În slujirea neegoistă se află adevărata fericire. Și fiecare cuvânt și faptă a unui asemenea serviciu sunt înregistrate în cărțile cerului ca fiind făcut pentru Hristos. „În măsura în care ați făcut aceasta unuia dintre acești cei mai neînsemnați frați ai Mei.” El declară: „Mi-ați făcut aceasta Mie” (Matei 25:40).

Privirile, tonul vocii, acțiunile - toate au influența lor în a face sau a desface fericirea cercului casnic. Ele modelează temperamentul și caracterul copiilor; ele inspiră sau tind să distrugă încrederea și iubirea. Toți sunt făcuți fie mai buni, fie mai răi, fericiți sau nenorociți, de către aceste influențe. Noi datorăm familiilor noastre cunoștința cuvântului adus în viața practică. Tot ceea ce este posibil pentru noi să fim pentru a purifica, ilumina, mângâia, și încuraja pe cei care sunt uniți cu noi în relații de familie, trebuie să fie făcut. (*Mărturii*, vol. 7, pag. 50 engl.).

Părinți, începeți lucrarea harului în biserica din casa voastră, conducându-vă în așa mod încât copiii voștri să vadă că voi cooperați cu îngerii cerești. Fiți siguri că voi sunteți convertiți zilnic. Instruiți-vă zilnic pe voi și pe copiii voștri pentru viața veșnică în împărăția lui Dumnezeu. Îngerii vor fi puternicele voastre ajutoare. Satan vă va ispiti, însă nu cedați. Nu roștiți nici un cuvânt din care vrăjmașul să poată trage vreun folos...

Lăsați ca hotărârea fiecărui membru al familiei să fie „Voi fi un creștin, pentru că în școala de aici de jos trebuie să îmi formez un caracter care îmi va oferi intrare în clasa mai avansată din cer. Trebuie să le fac altora așa cum doresc eu să îmi facă ei mie, pentru că doar cei care Îl descoperă relevă pe Hristos în această lume pot intra pe porțile cerului.” Faceți viața de cămin pe cât mai îndeaproape posibil asemănătoare cu cerul. (*Îndrumarea copilului*, pag. 548 engl.).

Alungând distracțiile nenecesare

„Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită. - Când vei veni la mine? - Voi umbla cu inima fără prihană, în mijlocul casei mele. Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine.” (Psalmii 101:2, 3).

Voturile făcute de David în Psalmul 101 ar trebui să fie voturile tuturor aceluia asupra cărora zac responsabilitățile de a păzi influențele căminului. (*In Heavenly Places*, pag. 215).

Prin necredințioșia în cămin, și prin influențele idolatre din afară, mulți dintre tinerii evrei au primit o educație care diferea în mod semnificativ de ceea ce planificase Dumnezeu pentru ei. Ei au învățat căile păgânilor...

Noi trebuie să fim atenți să menținem credințioșia noastră față de Dumnezeu ca popor special al Său.

În timp ce răutatea crește în lume, poporul lui Dumnezeu trebuie să crească în înțelegere, în devoțiune sfințită pentru cauza lui Dumnezeu, în finețea percepției de a discerne între dreptate și nelegiuire. În acest timp nu ne putem permite să ne asumăm vreun risc...

Noi ar trebui să ne străduim să ținem în afara căminelor noastre fiecare influență care nu este producătoare de bine. În această chestiune unii părinți au multe de învățat. Celor care se simt liberi să citească reviste de povești și romane, le spun: Semănați semințe, recolta cărora nu vă veți preocupa să o strângeți. Nu există nici o putere spirituală de câștigat din astfel de lectură. Mai degrabă aceasta distruge iubirea pentru adevărul curat al Cuvântului. Prin intermediul romanelor și al revistelor de povești Satan lucrează pentru a umple cu gânduri nereale și banale mințile care ar trebui să studieze în mod sârguincios Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel el răpește la mii și mii timpul și energia și disciplina de sine cerute de problemele sobre ale vieții...

Mari binecuvântări și tărie spirituală va veni familiilor care vor hotărî să dea deoparte acele lucruri care sunt neesențiale și care vor lua în mod serios lucrarea de pregătire pentru venirea Domnului. Dumnezeu a încredințat părinților lucrarea de a-i ajuta pe copiii lor să câștige o experiență asemănătoare cu Hristos. Veți pregăti voi calea Domnului ducând un mesaj hotărât pentru El, nu doar în cuvinte, ci printr-un exemplu evlavios? (*The Review and Herald*, 5 octombrie, 1911).

Speranță prin ajutorul lui Hristos

“Da, zice Domnul ... Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi.” (Isaia 49:25).

Haideți să căutăm a urma sfatul lui Dumnezeu în toate lucrurile, pentru că El este infinit în înțelepciune. Deși în trecut am lăsat de dorit în a face ceea ce ar fi putut fi făcut pentru copiii și tinerii noștri, haideți să ne pocăim și să răscumpărăm timpul....Solia „Înaintați” trebuie să fie încă auzită și repetată. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 149, 150 engl.).

Isus știe povara inimii fiecărei mame. El este cel mai bun prieten al ei în fiecare situație de urgență. Brațele Sale cele veșnice sprijine fiecare mamă temătoare de Dumnezeu, credincioasă. Acel Mântuitor care, când era pe pământ, a avut o mamă care a luptat cu sărăcia și privațiunile, având multe griji neliniștitoare și nedumeriri în creșterea copiilor ei, simpatizează cu fiecare mamă creștină în munca ei și aude rugăciunile ei serioase. Acel Mântuitor care a mers o cale lungă cu scopul de a alina inima plină de grijă a femeii Canaanite, a cărei fiică era posedată de un demon, va face la fel de multe pentru mama tulburată de astăzi, în a-i binecuvânta copiii, cum a făcut și pentru cea care prezenta cererea în acel caz.

El, care a dat înapoi văduvei pe singurul ei fiu pe când el era dus spre groapă, este mișcat astăzi de vaiul mamei lipsite. El, care a dat înapoi Mariei și Martei pe fratele lor îngropat, care a plâns lacrimi de compasiune la mormântul lui Lazăr, care a iertat-o pe Maria Magdalena, care Și-a amintit de mama Sa când El atârna în agonie pe cruce, care a apărut femeilor plângânde după învierea Sa și le-a făcut solii Săi pentru a predica un Mântuitor înviat, spunând „Mergeți și spuneți ucenicilor că Eu merg la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și la Dumnezeuul vostru”, este cel mai bun prieten al femeii astăzi, și gata de a o ajuta în nevoia ei, dacă ea se va încrede în El...

Mamele pot veni la Isus cu îngrijorările și nedumeririle lor. Ele pot găsi suficient har ca să le sprijine, și să le ajute în conducerea copiilor lor.

Porțile sunt deschise pentru fiecare mamă care vrea să își lase povara la picioarele Salvatorului. (*The Bible Echo*, 1 septembrie, 1893).

Învățând utilitate

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22:6).

Prea adesea părinții urmează un curs care dezvoltă răul în copil. Aspri și severi, ei îl vor conduce spre rebeliune. Apoi ei se miră de ce el are trăsături de caracter care sunt atât de neplăcute când ei încearcă atât de greu să frângă voința lui încăpățânată. Tocmai în încercarea de a-i frânge voința lui se află greșeala pe care o fac ei. Voința copilului trebuie *instruită, înclinată*, nu frântă. (*The Review and Herald*, 8 iulie, 1902).

Copiii pot fi educați pentru a fi utili. Ei sunt în mod natural activi și înclinați să fie ocupați; și această activitate este susceptibilă la a fi instruită și condusă pe făgașul cel bun. Copiii pot fi învățați, când sunt tineri, să ridice zilnic poverile lor ușoare, fiecare copil având o anumită sarcină de îndeplinit pentru care el este responsabil față de părinții săi sau supraveghetorul său. Ei vor învăța astfel să poarte jugul datoriei cât timp sunt tineri; iar îndeplinirea micilor lor sarcini va deveni o plăcere, aducându-le o fericire care se câștigă doar prin facerea binelui...

Când copiii devin mai mari, li se poate cere și mai mult. Nu ar trebui să fie muncă epuizantă, nici nu ar trebui ca lucrarea lor să fie întinsă atât de mult încât să îi obosească și să îi descurajeze; ci ar trebui să fie aleasă în mod rațional în vederea dezvoltării fizice cea mai de dorit și a cultivării adecvate a minții și caracterului.

Munca este bună pentru copii; ei sunt mai fericiți să fie ocupați în mod util o mare parte din timp; amuzamentele lor nevinovate sunt savurate cu un interes mai captivat după îndeplinirea datoriilor lor... Mamele pot face mici ajutoare prețioase din copiii lor; și, în timp ce îi învață să fie utili, ele însele pot câștiga o cunoaștere mai bună a naturii umane și cum să se ocupe de aceste ființe tinere, fragede și să își mențină inimile calde și tinere prin contactul cu cei mici...

Copiii care sunt instruiți în mod corespunzător, pe măsură ce avansează în ani, învață să iubească acea muncă ce face poverile prietenilor lor mai ușoare. Această activitate zilnică închide ușa la multe ispite la care sunt expuși cei indolenți. (*The Health Reformer*, 1 decembrie, 1877).

Corecție constructivă

„Pedepsește-ți fiul, și el îți va da odihnă, și îți va aduce desfătare sufletului.” (Proverbe 29:17).

Prima lecție ce trebuie învățați copiii este lecția ascultării. Când ei au învățat să asculte de părinții lor, nu va fi greu pentru ei să asculte de Dumnezeu. Ascultarea devine o parte a naturii lor.

Însă înainte ca părinții să îi poată învăța pe copiii lor ascultarea, ei trebuie să învețe personal lecția prin ascultare de Dumnezeu. Cum pot ei să își disciplineze copiii corect până când învață semnificația și valoarea auto-disciplinei? Cum pot să îi conducă ei pe copiii lor în sus pe înălțimile dificile ale auto-controlului, răbdării și sincerității, dacă nu au urcat ei mai întâi aceste înălțimi personal?

Un părinte își pierde controlul în fața copilului, și apoi se miră de ce copilul este atât de dificil de controlat. Dar ce poți să aștepti? Copiii sunt grabnici să imite; iar copilul pune doar în practică lecția predată lui de către părinții săi în răbufnirea lor de mânie...

Neascultarea și rebeliunea trebuie să fie pedepsite; însă amintiți-vă că pedeapsa trebuie să fie dată în spiritul lui Hristos. Cereți ascultare, niciodată cu o furtună de cuvinte furioase, ci în mod ferm și amabil. Și când sunteți chemați să vă disciplinați copilul, amintiți-vă de propria voastră relație cu Tatăl vostru cel ceresc. Ați umblat voi în mod perfect înaintea Lui? Nu sunteți voi încăpățânați și neascultători? Nu Îl întristați voi pe El în mod continuu? Însă se ocupă El de voi cu furie? Amintiți-vă, de asemenea, că voi sunteți cei de la care au primit copiii tendințele lor spre ce e greșit. Amintiți-vă cât de des acționați voi ca niște copii adulți. În ciuda anilor voștri de experiență creștină, în ciuda multelor oportunități de auto-disciplină, cât de ușor sunteți voi provocați la mânie. Purtați-vă, atunci, în mod gingaș cu copiii voștri, amintiți-vă că ei nu au avut ocaziile pe care le-ați avut voi de a câștiga auto-controlul...

Cereți-I lui Dumnezeu să vă ierte pentru că i-ați transmis copilului vostru o dispoziție atât de dificil de condus. Cereți-I să vă dea înțelepciune, pentru ca să vă puteți ocupa de copilul vostru îndărătnic într-un mod care îl va atrage mai aproape de voi și de Tatăl său ceresc. (*The Review and Herald*, 8 iulie, 1902).

Răbdare perseverentă de valoare

„Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre.” (Luca 21:19).

Dumnezeu te iubește, și este foarte răbdător față de tine, fără să țină cont de multele tale erori și greșeli. Văzând iubirea gingașă, plină de milă a lui Dumnezeu exercitată în favoarea ta, nu ar trebui tu să fii mai amabil, mai răbdător, mai îngăduitor, mai iertător față de copiii tăi? (*Mărturii*, vol. 4, pag. 362 engl.).

Nu avem nici o înțelegere față de acea disciplină care i-ar descuraja pe copii prin critică apăsătoare sau care i-ar irita prin corecție plină de patimă, și apoi, când se schimbă impulsul, îi sufocă cu sărutări, sau îi răsfață prin plăceri vătămătoare. Indulgența excesivă și severitatea nepotrivită trebuie evitate în aceeași măsură. În timp ce vigilența și fermitatea sunt indispensabile, tot astfel sunt și simpatia și gingășia. Părinți, amintiți-vă că voi aveți de-a face cu copii care luptă cu ispite, și că pentru ei aceste îndemnuri spre rău sunt la fel de greu de respins la fel ca și acelea care îi asaltează pe cei maturi ca vârstă. Copii care chiar doresc să facă binele pot cădea mereu și mereu, și au de tot atâtea ori nevoie de încurajare spre energie și perseverență. Consolidați fiecare impuls bun; încurajați fiecare acțiune nobilă...

Lucrarea părinților este continuă. Ea nu trebuie înșfăcată puternic preț de o zi și neglijată în ziua următoare. Mulți sunt gata să înceapă lucrarea, însă nu sunt dispuși să persevereze în ea. Ei sunt dornici să facă ceva mare, să facă vreun sacrificiu mare; însă se dau înapoi de la grija neîncetată și efortul în lucrurile mici ale vieții de zi cu zi, de tăierea și instruirea tenințelor de a o lua pe alături, de la lucrarea de a da instruire, muștrare, sau încurajare, puțin câte puțin, după cum este nevoie. Ei doresc să îi vadă pe copiii lor că își corectează greșelile și își formează un caracter drept dintr-o dată, ajungând pe vârful muntelui dintr-o săritură, și nu prin pași succesivi; iar pentru că speranțele lor nu sunt realizate imediat, ei devin descurajați. Fie ca toate persoanele care sunt astfel să prindă curaj când își amintesc cuvintele apostolului: „Nu fiți oboșiți de facerea binelui; pentru că la timpul potrivit veți secera, dacă nu cădeți de oboseală.” (Galateni 6:9). (*The Signs of the Times*, 24 noiembrie, 1881).

Urgența ceasului

„Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut.” (Romani 13:10, 11).

Nu a existat nici o perioadă când erau atât de multe în joc, cum sunt acum. Nu a existat nici o generație asupra căreia să zacă responsabilități atât de mari ca asupra acestei generații; pentru că Dumnezeu a încredințat oamenilor din acest timp ultima solie de avertizare.

Părinți, întrebați-vă personal solemnă întrebare: „Am educat noi copiii noștri să se supună autorității părintești, și i-am antrenat astfel pentru a asculta de Dumnezeu, pentru a-L iubi, pentru a ține Legea Sa ca ghid suprem pentru comportament și viață? I-am educat noi să fie misionari pentru Hristos? Să umble făcând bine împrejur?” Părinți care credeți, copiii voștri vor avea de luptat bătălii decisive pentru Domnul în ziua conflictului; și în timp ce ei câștigă victorii pentru Prințul Păcii, ei pot câștiga triumfuri pentru ei personal. Dar dacă ei nu au fost crescuți în teama de Domnul; dacă ei nu au o cunoaștere a lui Hristos, nu au nici o legătură cu cerul, ei nu vor avea putere morală, și se vor supune potențitorilor pământești care au îndrăznit să se înalțe mai presus de Dumnezeu cerului întemeind un sabbat falsificat care să ia locul Sabatului lui Iehova. Îndurările gingașe ale acestei puteri vor fi manifestate în celulele închisorii și în temniță. Deja avansează pregătirile, și mișcările sunt în desfășurare, ceea ce va rezulta în crearea unui chip fiarei. Vor fi cauzate evenimente în istoria pământului, care vor împlini prezicerile profeției...

Tați, mame, apelez la voi să faceți acum cele mai serioase eforturi pentru copiii voștri. Dați-le zilnic instruire religioasă. Învățați-i să Îl iubească pe Dumnezeu, și să fie credincioși principiilor dreptății. Cu credință ce îndrăznește, serioasă, condusă de influența divină a Duhului Sfânt, lucrați, lucrați *acum*. Nu amânați nici o zi, nici o oră. Învățați-i pe copiii voștri că inima trebuie să fie antrenată spre auto-control și tăgăduire de sine. Motivele vieții trebuie să fie în armonie cu legea lui Dumnezeu. Nu fiți niciodată satisfăcuți să îi aveți pe copiii voștri crescând departe de Hristos. Nu simțiți niciodată ușurare în timp ce ei sunt reci și indiferenți. Strigați către Dumnezeu zi și noapte. Rugați-vă și lucrați pentru salvarea sufletelor copiilor voștri. (*The Review and Herald*, 23 aprilie, 1889).

Învățând respectul și câștigându-l

„Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim?” (Evrei 12:9).

Domnul vrea ca noi să cultivăm religia în cămin, făcând ca teama de Dumnezeu să cuprindă întreaga familie. Când părinții își neglijează datoria față de copiii lor, nereușind să îi governeze conform cu principiile drepte, vrăjmașului i se dă ocazia de a câștiga controlul asupra vieților lor. Copiii cărora li se permite să desconsidere autoritatea părintească nu sunt niciodată fericiți. (*The Upward Look*, pag. 249).

Învățați-i pe copiii voștri despre Isus Hristos. Într-un ton plin de reverență țeseți prețiosul Său nume în toate lecțiile voastre. Învățați-i să Îl iubească pe Dumnezeu, să se teamă să nu Îl ofenseze. Vi se poruncește nu doar să îi educați, ci și să îi instruiți pe copiii voștri. În special, ei ar trebui să fie învățați să aibă reverență pentru casa de închinare, pentru ca să nu existe șoptiri, ușurătate, banalitate, nici o lipsă neglijentă de atenție, nici o ieșire gălăgioasă din încăpere în timpul serviciului. Este dureros să vedem puținul respect pe care sunt învățați copiii să îl aibă pentru casa lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat instrucțiuni poporului Său ca să fie învățată o mai mare reverență pentru serviciul religios. Trebuie să fie un obiect de studiu al părinților cum să facă întâlnirea socială de cel mai mare interes pentru copii, pentru ca ei să primească impresii cuvenite despre ceea ce constituie un caracter creștin. (*The Review and Herald*, 14 aprilie, 1885).

Există pericolul de a critica prea sever lucrurile mici. Critica prea aspră, regulile care sunt prea rigide, conduc la desconsiderarea tuturor regulilor; și din nou și din nou, copiii educați astfel vor arăta aceeași lipsă de respect pentru legile lui Hristos.

Părinții trebuie să fie convertiți înainte de a putea să îi călăuzească pe copiii lor în mod drept. Ei trebuie să devină supuși față de cerințele lui Dumnezeu înainte să aștepte de la copiii lor să li se supună lor. Atunci cuvintele și chiar gândurile lor vor fi aduse în robie față de Isus Hristos. Zi după zi ei trebuie să învețe de la Isus, prinzând Spiritul Său, pentru ca ei să poată descoperi asemănarea cu Hristos în viețile lor. În copilărie și în tinerețe puterile de imitare sunt puternice, iar copiii ar trebui să aibă cel mai desăvârșit exemplu așezat înaintea lor, pentru ca ei să poată avea încredere neîndoielnică în înțelepciunea părinților lor. (*Notebook Leaflets*, vol. 1, pag. 94).

Identificându-Se cu copiii

„Și oricine va primi un copilăș ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine. Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării.” (Matei 18:5, 6).

Nu sunteți consecvenți în tratamentul copiilor voștri. Uneori îi îngăduiți spre nenorocirea lor, în timp ce alte ori le refuzați o satisfacție nevinovată care i-ar face foarte fericiți. Vă întoarceți de la ei cu nerăbdare și disprețuiți cererile lor simple, uitând că ei se pot bucura de plăceri care vouă vi se par fără rost și copilăroase. Voi nu vă coborâți de la demnitatea vârstei și poziției voastre pentru a înțelege și a sluji nevoilor copiilor voștri. În aceasta voi nu Îl imitați pe Hristos. El S-a identificat cu cei umili, cu cei nevoiași, și chinuiți. El i-a luat pe copilăși în brațele Sale, și S-a coborât la nivelul celor tineri. Inima Sa largă de iubire putea înțelege încercările și nevoile lor, și El Se bucura de fericirea lor. Spiritul Său, împovărat de agitația și confuzia orașului aglomerat, obosit de asocierea cu oameni perfizi și ipocriți, găsea odihnă și pace în societatea copiilor inocenți. Prezența Sa nu îi respingea niciodată. Maiestatea cerului se cobora pentru a răspunde întrebărilor lor și simplifica lecțiile Sale importante pentru a corespunde înțelegerii lor copilărești...

El știa că acești copii urmau să asculte de sfatul Său și să Îl accepte ca Mântuitor al lor, în timp ce acei care erau înțelepți în modul lumii și cu inima împietrită era mai puțin probabil să fie cei care să Îl urmeze și să găsească un loc în împărăția lui Dumnezeu. Cei micuți, venind la Hristos și primind sfatul și binecuvântarea Sa, au primit imaginea Sa și cuvintele Sale pline de har imprimate asupra minților lor maleabile, pentru a nu fi șterse niciodată... Inimile celor tineri sunt cele mai impresionabile de învățăturile creștinismului, ușor de influențat spre pietate și virtute, și puternice în a reține impresiile primite. Însă acești tineri gingași, ar trebui să fie apropiați de noi cu amabilitate și să fie învățați cu iubire și răbdare. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 141, 142 engl.).

Instruind într-o atmosferă fericită

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 18:10).

Mulți părinți uită de răspunderea lor față de Dumnezeu de a-i educa astfel pe copiii lor pentru utilitate și datorie, încât ei să fie o binecuvântare pentru ei înșiși și pentru alții. (Idem., pag. 368).

Vorbiți amabil cu copiii voștri. Tați și mame, amintiți-vă cât de sensibili sunteți voi, cât de puțin puteți suporta voi să fiți muștrați. Ceea ce voi nu puteți suporta, nu așezați asupra copiilor voștri. Dacă nu puteți suporta critica și învinuirea, tot astfel nu pot nici copiii voștri, care sunt mai slabi decât voi, și nu pot suporta la fel de mult. Lăsați cuvintele voastre plăcute, vioaie, să fie întotdeauna ca raze de soare în familia voastră. Roadele auto-controlului, ale chibzuinței și ale osteneții din partea voastră vor fi însutite.

Nici un tată și nici o mamă nu are vreun drept să întristeze și să aducă un nor întunecat asupra fericirii copiilor lor prin găsire de greșeli, sau critică aspră pentru mici greșeli și fleacuri. Greșeala reală și păcatul trebuie să fie făcută să apară exact atât de păcătoase precum sunt, și trebuie urmat un curs ferm pentru a împiedica revenirea păcatelor similare și a greșelilor. Impresionați-i cu un sentiment al greșelilor lor. Nu îi lăsați într-o stare deznădăjduită a minții. Lăsați asupra minților lor o măsură de curaj pe care ei să îl poată spori și să vă câștige încrederea și aprobarea. (*Spiritual Gifts*, vol. 4b, pag. 143, 144).

După cum căminul ceresc nu ar fi un cămin de fericire fără prezența lui Hristos, tot astfel nici căminul pământesc nu poate fi unul fericit fără iubirea Sa constantă. (*The Signs of the Times*, 3 iulie, 1893).

Fie ca Domnul să îi impresioneze pe tați și mame cu sfințenia răspunderilor lor. Când vă uniți cu Domnul în creșterea copiilor voștri în temerea Sa, voi vă pregătiți pentru - eram pe punctul de a spune „răspunderi mai mari”, însă nu pot. Nu există nici o răspundere mai mare decât instruirea copiilor. Studiați cum să îi instruiți pe copiii voștri așa încât să se dezvolte bărbați și femei bine echilibrați, simetrici, utili pentru semenii lor, și pregătiți pentru a străluci în curțile Domnului. (Idem., 3 martie, 1909).

Auto-controlul și aprecierea

„Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în muștrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:4).

Mulți care jelesc acum îndărătnicia copiilor lor trebuie să dea vina doar pe ei înșiși. Să privească aceștia în Bibliile lor și să vadă ce le recomandă Dumnezeu lor ca părinți și păzitori ai lor. Să își reia datoriile mult neglijate. Ei au nevoie să se umilească și să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu pentru neglijența lor de a urma indicațiilor Sale în instruirea copiilor lor. Ei au nevoie să își schimbe propriul lor curs de acțiune și să urmeze Biblia în mod strict și plin de atenție ca ghid și sfătuitor al lor. (*Căminul advent*, pag. 187 engl.).

Dacă părinții doresc să îi învețe pe copiii lor auto-controlul, ei înșiși trebuie să își formeze personal acest obicei. Dojana și găsirea de greșeli a părinților încurajează în copii lor un temperament pătimaș. Iubirea și dreptatea trebuie să stea una lângă cealaltă în guvernarea gospodăriei. Lăsați ca ascultarea promptă de autoritatea părintească să fie impusă fără nici o excepție. Dumnezeu a dat părinților lucrarea lor de îndeplinit, de a forma caracterele copiilor lor după Modelul divin. Prin harul Său, ei își pot îndeplini misiunea; însă ea va cere efort răbdător, minuțios, și nu mai puțin decât fermitate și hotărâre, pentru a conduce voința și a ține în frâupatimile/pasiunile. (*The Signs of the Times*, 24 noiembrie, 1881).

Dojana nu poate fi permisă niciodată; muștrarea și critica din partea părinților trebuie să aibă timpul și locul lor, însă nu ar trebui să se vâre atât de departe asupra vieții sociale a familiei, încât să facă inconfortabil căminul. Un cuvânt serios în intimitate va trata în general mult mai ușor un defect decât multe critici în public. (*The Health Reformer*, 1 februarie, 1874).

Putem să îi supunem pe copiii noștri, doar într-atât încât ne supunem noi înșine. Însă există atât de mulți părinți care au adus cu ei în viața de cămin tendințele lor moștenite și cultivate spre rău. Ei nu și-au lăsat în urmă copilăria. Ei îi muștră pe copiii lor pentru lucruri care nu ar trebui observate niciodată. Părinți, nu îi dojeniți niciodată pe copiii voștri. Comportați-vă în mod ferm, însă amabil, cu ei. Mențineți-i ocupați. Faceți-i să simtă că sunt o parte din firma familiei, că ei pot să o ajute pe mama, să îl ajute pe tata. Mulțumiți-le pentru ceea ce fac ei pentru voi. (*That I May Know Him*, pag. 149).

Consecvență calmă

„Părinților, nu întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea.”
(Coloseni 3:21).

Copiii sunt îngăduiți adesea din pruncie, și obiceiurile rele devin fixate. Părinții au înclinat altoiul. Prin cursul lor de instruire, caracterul se dezvoltă, fie spre diformitate sau spre simetrie și frumusețe. Însă în timp ce mulți greșesc de partea indulgenței, alții merg în cealaltă extremă și îi conduc pe copiii lor cu un toiag de fier. Nici unul dintre aceștia nu urmează indicațiile Bibliei, ci ambii îndeplinesc o lucrare îngrozitoare. Ei modelează mințile copiilor lor și trebuie să dea o socoteală în ziua lui Dumnezeu pentru modul în care fac aceasta. Veșnicia va dezvălui rezultatele lucrării făcute în modul acesta. „După cum este aplecată rămurica, așa va fi înclinat copacul...”

Dacă vreți să aveți iubirea și respectul copiilor voștri, trebuie să manifestați afecțiune pentru ei. Îngăduirea pasiunilor nu poate fi scuzată niciodată; aceasta este întotdeauna oarbă și stricată...

În ciuda faptului că Moise a fost cel mai blând om care a trăit pe pământ, cu o ocazie el a atras neplăcerea lui Dumnezeu asupra sa. El era hărțuit în stil mare de murmurele copiilor lui Israel după apă. Reproșurile nemeritate ale poporului care au căzut asupra sa l-au condus pentru un moment să uite că murmurele lor nu erau contra lui, ci contra lui Dumnezeu. (Mărturii, vol. 4, pag. 368, 369 engl.).

Sufletele privesc la voi, tovarăși creștini, pentru a vedea dacă sunteți îmbătați de grijile acestei vieți, sau dacă vă pregătiți pentru viața viitoare, nemuritoare. Ei vor privi spre a vedea ce influență este viața voastră, și dacă sunteți adevărați misionari în cămin, instruindu-vă copiii pentru cer.

Prima datorie a creștinului este în cămin. Tați și mame, responsabilitatea voastră este una mare. Voi îi pregătiți pe copiii voștri pentru viață sau pentru moarte; voi îi instruiți pentru un loc permanent aici pe pământ, pentru auto-mulțumire în această viață, sau pentru viața nemuritoare, pentru a-L lăuda pentru veșnicie pe Dumnezeu. Și care dintre acestea va fi? Ar trebui să fie povara vieții voastre aceea de a vă asigura că fiecare copil pe care l-a încredințat Dumnezeu grijii voastre va primi amprenta divină. (*Reflecting Christ*, pag. 167).

Politețe prin Duhul Sfânt

„Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” (Isaia 8:18).

Adevărata politețe nu poate fi învățată, ca lecție, printr-un efort, ori când în viața cuiva; ea trebuie întipărită prin repetare. „Bine intenționat, dar aspru”, se spune despre mulți dintre oameni; și prea adesea începutul greutății se află la părinții dintr-o familie. Este dificil pentru soț să ofere un „Mulțumesc” zâmbitor soției când ea îi aduce papucii de casă la întoarcerea sa în cămin seara? Este mai greu pentru mamă să spună, „John, ai vrea să închizi, te rog, ușa?” decât să spună telegraficul „Închide ușa!”? Când Tom răstoarnă căsuța surorii lui mai mici, de ce să nu fie scuza involuntară „Iartă-mă, nu vroiam asta”?

Mulți care nu ar fi niciodată vinovați de lipsă de politețe față de un străin, sau de un prieten din lumea din afară, lasă mult din finețea lor deoparte, dacă nu toată, când intră în cercul căminului. Soțul și soția se lipsesc de acele mici atenții pline de har care, deși mici, nu sunt niciodată neimportante. Copiii sunt comandați încoace și încolo cu cuvinte aspre; nici un „Mulțumesc” nu le răsplătește micile picioare neobosite care alargă la nenumărate comisioane. Cina este servită în liniște, întreruptă doar de găsierea de greșeli și muștrări din partea părinților, de ironii și tachinări între copii. Seara, tatăl se dedică ziarului, iar mama cusutului, întrerupându-și activitatea doar pentru a da comenzi categorice precum „Mai încet, copii!”; „Nu vă mai certați!” și, în cele din urmă, „La culcare!”.

În multe familii, nu există nici o obrăznicie evidentă între membrii ei, doar o lipsă de acele atenții simple, pline de afecțiune, care trezesc un gest răspuns spontan; o lipsă de considerație și gingășie a comportamentului care sunt izvoarele de mângâiere din fiecare gospodărie... Când familia se strânge singură în jurul mesei de dimineață sau de seară, ar trebui să domnească aceeași politețe ca și când ar fi musafiri prezenți. Muștrările, plângerile, discuțiile neplăcute, și scandalul, nu mai puțin decât tăcerea iritată, ar trebui să fie alungate. (*The Health Reformer*, 1 februarie 1874).

O privesc rare, dar binevenită

“Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug?” (Matei 21:16).

Nu există nici o scenă mai plăcută decât o familie cu membri tineri care sunt grabnici să îndeplinească mici gesturi de atenție față de cei mai în vârstă. Faptul că aduci fotoliul cel mare într-un loc cald pentru mama, că fugi pentru a-i aduce mătușii scăunelul pe care își sprijină picioarele, că mergi să cauți ochelarii tatălui, și zeci de alte fapte mărunte dovedesc inimi neîntrecute și iubitoare. Însă dacă mama nu răspunde niciodată cu un „Mulțumesc, dragă” însoțit de un zâmbet, dacă tatăl nu indică printr-un „Exact ce îmi lipsea, Susie” că mica atenție e apreciată, copiii își vor pierde rapid acest obicei. Micuții sunt ființe care imită, și prind repede spiritul din jurul lor. Astfel, dacă fuiorul mamei îi alunecă din poală iar tatăl se apleacă pentru a-l ridica, ochi strălucitori vor observa acest gest, iar minți agere îl vor reține. Prin exemplu, de o mie de ori mai repede decât prin precept, copiii pot fi învățați să vorbească amabil unii cu ceilalți, să recunoască favorurile care li se fac, să fie gingași și neegoști, să fie grijulii și să aibă considerație pentru confortul familiei...

În unele familii, un spirit de contradicție și discuție tulbură armonia; fiecare afirmație este, cum s-ar zice, disecată, și este calculată corectitudinea fiecărui cuvânt. Aceasta stânjenește în mod serios libertatea socială când sunt vânată inexactități lipsite de importanță, și sunt expuse doar de dragul expunerii. Frații și surorile dobândesc de asemenea un obicei aproape inconștient de a se tachina unii pe ceilalți, mai în glumă, mai în serios. Aceasta este deosebit de neplăcut pentru oricine altcineva, indiferent ce plăcere îndoielnică ar putea experimenta părțile însele.

În căminul unde domnește adevărata curtenie, aceasta pare să te întâlnească deja din prag. Simți întâmpinarea amabilă de la intrare. Nici un ochi aspru nu îți trece în revistă îmbrăcămintea. Nu se aud voci furioase la etaj. Nu sunt scoși din cameră niște copii posaci. Nu sunt date porunci categorice pentru a repara greșelile proprietarilor sau ale slujitorilor. O atmosferă plină de delectare umple casa - de neconfundat, totuși, de nedescris. (Idem).

O responsabilitate perenă

„Ascultă pe tatăl tău, care te-a născut, și nu nesocoti pe mama ta, când a îmbătrânit.”(Proverbe 23:22).

„Ar trebui,” întrebi tu, „ca părinții să aleagă un tovarăș fără să țină cont de mintea sau sentimentele fiului sau ale fiicei?” Eu îți pun ție întrebarea așa cum ar trebui ea să fie: Ar trebui ca un fiu sau o fiică să își aleagă un tovarăș fără ca mai întâi să își consulte părinții, când un asemenea pas urmează să afecteze considerabil fericirea părinților dacă ei au vreo afecțiune pentru copiii lor? Și ar trebui acel copil, în ciuda sfatului și a rugămintilor părinților săi, să persiste în a-și urma propriul curs? Răspund hotărât: Nu; chiar dacă nu se căsătorește niciodată. Porunca a cincea interzice un astfel de curs. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 108 engl.).

Chiar după ce sunt maturi, copiilor li se cere să își respecte părinții, și să se îngrijească de confortul lor. Ei trebuie să asculte de sfatul părinților evlavioși, și să nu simtă că întrucât li s-au adunat mai mulți ani vieții, ei au ieșit de sub datoria lor față de aceștia. Există o poruncă însoțită de o promisiune pentru cei care își onorează tatăl și mama. În aceste ultime zile copiii sunt atât de vestiți pentru neascultarea lor și pentru lipsa lor de respect, încât Dumnezeu a observat aceasta în mod special, și acesta constituie un semn că sfârșitul este aproape. Ea arată că Satan are control aproape total al minților celor tineri. De către mulți, vârsta nu mai este respectată. Este considerat prea demodat să îi respecti pe cei în vârstă...

În vechime, copiilor nu li se permitea să se căsătorească fără consimțământul părinților lor. Părinții alegeau pentru copiii lor. Era considerată o crimă pentru copii să contracteze o căsătorie pe propria lor răspundere. Chestiunea era pusă mai întâi în fața părinților, și aceștia trebuiau să considere dacă persoana care urma să fie într-o relație apropiată cu ei era demnă, și dacă părțile puteau să susțină o familie. Era considerat de cea mai mare importanță ca ei, închinătorii adevăratului Dumnezeu, să nu intre în relație de căsătorie cu un popor idolatru, ca nu cumva familiile lor să fie îndepărtate de Dumnezeu. Chiar după ce copiii erau căsătoriți, ei erau sub cea mai solemnă obligație față de părinții lor... Li se cerea să respecte și să asculte de dorințele lor dacă acestea nu intrau în conflict cu cerințele lui Dumnezeu. (Idem., vol. 1, pag. 217, 218).

Protejându-i pe tinerii noștri

„Fiii noștri sunt ca niște odrasle, care cresc în tinerețea lor; fetele noastre ca niște stâlpi săpați frumos, care fac podoaba caselor împărătești.” (Psalmii 144:12).

Țați și mame, cum vor ieși copiii voștri din mâna voastră? Vă instruiți voi fiicele drept, punând pentru ele temelia unor caractere virtuozitate? (*The Health Reformer*, 1 decembrie, 1877).

Fetele ar trebui învățate că adevăratul farmec al feminității nu constă doar în frumusețea siluetei sau a trăsăturilor, nici în posedarea realizărilor; ci într-un duh blând și liniștit, în răbdare, generozitate, amabilitate, și o dispoziție de a face și a suferi pentru alții. Ele trebuie să fie învățate să lucreze, să studieze cu un anumit scop, să trăiască pentru un anume obiectiv, să se încreadă în Dumnezeu și să se teamă de El, și să își respecte părinții. Atunci, pe măsură ce înaintează în vârstă, ele vor spori în puritate a minții, vor deveni mai încrezătoare în forțele proprii, și mai îndrăgite. Va fi imposibil să degradezi o astfel de femeie. Ea va scăpa de ispitele și încercările care au generat ruina a atât de multora. (*Îndrumarea copilului*, pag. 140 engl.).

Părinții dorm. Copiii sunt orbiți de un sentimentalism bolnav de iubire, iar adevărul nu are nici o putere de a corecta răul. Ce poate fi făcut pentru a stăvili valul de rău? Părinții pot face mult dacă doresc...

Când compania unei fete este mult dorită de băieți sau bărbați tineri, ceva este greșit. Acea tânără are nevoie de o mamă pentru a-i arăta care îi e locul, pentru a o ține în frâu, și a o învăța ce ține de o fată de vârsta ei.

Învățătura greșită care a dominat, cum că, privit din punct de vedere al sănătății, sexele trebuie să se amestece, și-a făcut lucrarea ei dăunătoare. Când părinții și supraveghetorii manifestă doar o zecime din iscusința lui Satan, atunci această asociere a sexelor poate fi mai aproape de a fi nevătămătoare. După cum stau lucrurile, Satan este cel mai plin de succes în eforturile sale de a vrăji mințile tinerilor; iar amestecarea băieților și a fetelor doar crește de două zeci de ori mai mult răul...

Până când se trezesc părinții, nu mai există nici o speranță pentru copiii lor. (Idem., pag. 455, 456).

Răspundere copleșitoare

„Unde este turma care ți-a fost dată, frumoasa ta turmă?” (Ieremia 13:20).

Mulți părinți îi învață de fapt pe copiii lor să nu îi asculte, scuzându-le neascultarea, și sporind greșelile intenționate ale acestora... Dumnezeu a așezat neascultarea de părinți pe aceeași treaptă cu blasfemia.

Neascultarea de părinți conduce în mod direct la neascultare de Dumnezeu; abia dacă există un pas între ele. Părinții care neglijează să ceară ascultare de la copiii lor îi învață de fapt să nu asculte de cerințele lui Dumnezeu, să păcătuiească împotriva cerului, și să își pună în primejdie sufletele lor. Un astfel de comportament aduce agonie, rușine, și ruină atât părinților cât și copiilor, aici cât și în cele de apoi. Când lucrarea este încheiată și ireparabilă, părinții văd uneori prea târziu greșeala vieților lor și găsesc urma ruinei copilului lor în propria lor neglijență și în nebulnia lor vinovată față de el din leagăn până la maturitate.

Dacă părinții ar realiza că sunt răspunzători față de Dumnezeu pentru fiecare copil încredințat grijii lor, ei nu ar mai îndrăzni să își cheltuiască timpul lor prețios în ceremoniile lor de modă, plăceri, sau chiar în afaceri, excluzând datoriile lor familiale. Un suflet neglijat, sau tolerat în obiceiuri greșite, slujește la sporirea semnificativă a păcatului deja existent în familie. Defectele care au fost oblojite de către indulgența părinților nechibzuiți crează în copilul lor un caracter deformat în ceea ce privește morala; aceasta, într-o formă agravată, poate fi transmisă la rândul-i către odraslele lor...

Părinți, amintiți-vă că voi instruiți copiii voștri nu doar pentru viața aceasta, ci pentru viața viitoare, nemuritoare. Nici o întinare de păcat nu va intra în locuința fericirii. Vedeți ca nu cumva, prin îngăduință păcătoasă, să îi înțepenți în plasa lui Satan pe copiii pe care voi îi considerați atât de dragi. Ce vină îngrozitoare zace asupra părinților în acest secol al lumii!... Ei sunt cei care trebuie să instruiască suflete pentru veșnicie; însă cum eșuează ei în datoria lor! Ce vai va fi al lor când vine ziua deșteptării mult prea târziu; și ce răsplată când dreptul Judecător va investiga fiecare caz, și îi va întreba: ‘Unde sunt copiii pe care ți i-am dat pentru a-i instrui pentru curțile Cerului?’ (*The Health Reformer*, 1 noiembrie, 1878).

Privind dincolo de cerc

„*Adu-Ți aminte, Doamne, de ce ni s-a întâmplat! Uită-Te și vezi-ne ocara! Am rămas orfani, fără tată; mamele noastre sunt ca niște văduve.*”
(*Plângerile lui Ieremia 5:1, 3*).

Se pot face foarte multe pentru acei care sunt privați de influența îmblânzitoare, cuceritoare a cercului familiei. Spiritul manifestat de mulți arată că limbajul inimii este „Sunt eu păzitorul fratelui meu? Nu am nici o povară sau responsabilitate dincolo de propria mea familie. Nu am nici o povară specială sau interes pentru studenții care ocupă camere în casa mea.” Aș întreba astfel de persoane dacă ei au poveri și dacă simt răspunderi pentru proprii lor copii. Îmi pare rău să văd atât de puțină îngrijorare din partea unor părinți ca toate influențele care îi înconjoară pe copiii lor să fie favorabile formării unui caracter creștin; însă acei care într-adevăr au poveri sufletești pentru cei iubiți ai lor nu ar trebui să își limiteze în mod egoist interesul la propria lor familie. Isus este exemplul nostru în toate lucrurile; însă El nu ne-a dat nici un exemplu de un astfel de egoism, cum vedem manifestat de mulți dintre cei care pretind a fi urmașii Săi. Dacă rămânem în Hristos, și iubirea Sa rămâne în noi, noi îi vom iubi pe cei pentru care a murit Hristos... Dacă Hristos Și-ar fi urmărit propriul Său avantaj, comoditatea Sa, și plăcerea, lumea ar fi rămas să piară în păcatele și corupția ei.

O indiferență ciudată referitor la salvarea sufletelor pare a fi pus stăpânire pe mulți preținși creștini. Păcătoșii pot să piară peste tot în jurul lor, și ei nu au nici o povară anume în această problemă. Va spune Hristos acestor indiferenți, „Bine ai făcut, serv bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău” (Matei 25:23)? Bucuria lui Hristos constă în a vedea suflete salvate prin jertfa pe care El a făcut-o pentru ei. (*Fundamentals of Christian Education*, pag. 50, 51).

Iubirea egoistă pentru „mine și al meu” îi reține pe mulți de la a-și îndeplini datoria față de alții. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 423 engl.).

Cel mai bun test al creștinismului unei familii este tipul de caractere născute sub influența sa. Acțiunile vorbesc mai tare decât cea mai evidentă mărturisire de evlavie. (*Căminul advent*, pag. 32 engl.).

Memorialul oficial al Creatorului

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.” (Geneza 2:1, 2).

Sabatul a fost dat întregii omeniri pentru a comemora lucrarea creațiunii. Marele Iehova, când a așezat temeliile pământului, când a îmbrăcat întreaga lume în veșmântul ei de frumusețe, și a creat toate minunile pământului și ale mării, a instituit ziua de Sabat și sfințit-o. Când stelele dimineții cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie, Sabatul a fost pus deoparte ca memorial al lui Dumnezeu. Dumnezeu a sfințit și a binecuvântat ziua în care El S-a odihnit de toată lucrarea Sa minunată. Și acest Sabat sfințit de Dumnezeu trebuia păzit ca un legământ perpetuu. Era un memorial care avea să stea în picioare din secol în secol, până la încheierea istoriei pământului. (*The Review and Herald*, 30 august, 1898).

Sabatul a fost instituit în Eden ca memorial al creațiunii. El îi îndreaptă pe oameni direct la adevărul Dumnezeu ca Făcător al cerurilor și al pământului. Astfel, el stă ca o barieră puternică împotriva idolatriei, ateismului și necredinșiei. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat în mod universal, nici unul dintre aceste rele nu ar fi putut câștiga suport în lumea noastră. Nu ar fi putut exista nici un necredincios, nici un idolatru. (*The Signs of the Times*, 14 septembrie, 1882).

Sabatul este un semn între Dumnezeu și poporul Său. Este o zi sfântă, dată de Creator omului ca zi în care să se odihnească, și să reflecteze asupra lucrurilor sfinte. Dumnezeu a dorit ca el să fie păzit de-a lungul fiecărui secol ca un legământ veșnic. El trebuia să fie considerat ca o comoară sfântă, care trebuie îngrijită cu atenție.

Când respectăm Sabatul, să ne amintim că acesta este semnul pe care cerul l-a dat omului cum că el este acceptat în Cel Preaiubit; că, dacă el este ascultător, el poate intra în cetatea lui Dumnezeu, și se poate împărtăși din fructele pomului vieții. Când ne oprim de la lucru în ziua a șaptea, mărturisim lumii că noi suntem de partea lui Dumnezeu, și că ne străduim să trăim în conformare perfectă cu poruncile Sale. Astfel, noi Îl recunoaștem ca suveran al nostru pe Dumnezeul care a făcut lumea în șase zile și S-a odihnit în ziua a șaptea. (*The Review and Herald*, 28 octombrie, 1902).

Ziua a șaptea pusă deoparte

„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:3).

Sabatul a fost sfințit la creațiune. Întrucât a fost rânduit pentru om, el și-a avut originea când „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată, că erau foarte bune” (Geneza 1:31) și S-a odihnit în bucuria lucrării Sale încheiate.

Pentru că El se odihni în Sabat, „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea, și a sfințit-o” - a pus-o deoparte pentru o utilizare sfântă. El i l-a dat lui Adam ca pe o zi de odihnă. Era un memorial al lucrării de creațiune, și astfel un semn al puterii lui Dumnezeu și al iubirii Sale. Scriptura spune „El a făcut ca minunatele Sale lucrări să fie comemorate.” „Lucrurile care sunt făcute” vorbesc despre „lucrurile nevăzute ale Lui, de la facerea lumii”, „exact puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui” (Geneza 2:3; Psalm 111:4; Romani 1:20, RV).

Toate lucrurile au fost create de către Fiul lui Dumnezeu. „La Început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute de către El; și fără El nu a fost făcut nimic din ceea ce a fost făcut” (Ioan 1:1-3 engl.). Și întrucât Sabatul este un memorial al lucrării de creațiune, el este un semn al iubirii și puterii lui Hristos.

Sabatul ne cheamă gândurile spre natură, și ne aduce în comuniune cu Creatorul. În cântecul păsărilor, în foșnetul copacilor și în muzica mării, noi încă putem auzi glasul lui Dumnezeu care vorbea cu Adam și Eva în Eden în răcoarea zilei. Și când contemplăm puterea Sa în natură, găsim mângâiere, pentru că acel cuvânt care a creat toate lucrurile este acela care dă viață sufletului. El „care a poruncit luminii să strălucească afară din întuneric, a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoaștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. (2 Corinteni 4:6 engl.).

Sabatul a fost încorporat în legea dată pe Sinai; însă nu doar atunci a fost făcut de cunoscut pentru prima dată ca zi de odihnă. Poporul lui Israel știa despre el înainte de a veni la Sinai. (Idem., 18 august, 1910).

Păzirea Sabatului este un semn al loialității față de adevăratul Dumnezeu, „El, care a făcut cerul și pământul, și marea și izvoarele de apă” (Apocalipsa 14:7). (*Marea luptă*, pag. 438 engl.).

Pregătirea pentru Sabat

“Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămâne!” (Exod 16:23).

Nu vorbiți în mod ușuratic despre restricțiile așezate la Sinai asupra lui Israel referitor la gătitul manei. Domnul a așezat bariere împrejurul Sabatului Său, pentru ca acesta să nu poată fi privit nici cu cea mai mică nepăsare sau lipsă de reverență. Când a spus „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului: coaceți ceea ce vreți să coaceți astăzi, și fierbeți ceea ce vreți să fierbeți” (Exod 16:23), Domnul voia să spună că vinere trebuie să fie ziua noastră de pregătire, în care noi să ne terminăm toată pregătirea hranei. Sabatul nu este o zi în care să fie pregătite sau să fie coapte delicatese. Dacă este într-adevăr important să aveți fasole în Sabat, fierbeți-o vinerea, și păstrați-o caldă în sobă. Nu e nevoie să fie mâncată rece, dacă nu preferați așa. Însă să nu se facă remarci ca și când ar fi un lucru foarte lipsit de importanță dacă respectăm sau nu cerințele speciale ale lui Dumnezeu referitor la Sabat. Nici un bărbat sau nici o femeie să se aventureze să desconsidere o cerință a lui Dumnezeu...

Hrana pe care am procurat-o în ziua de pregătire poate fi așezată caldă pe masă, în special în anotimpul rece. Călătorind, oamenii mănâncă zile în șir prânzuri reci, și nu au nici o inconveniență, nici o vătămare. Vrem hrană gustoasă, sănătoasă în fiecare zi a săptămânii; însă în Sabat, lăsați-i bucătăresei voastre ziua ei de odihnă, în loc să gătească pentru familie. Să se facă orice pregătire vinerea. Însă nu lăsați ca Sabatul să fie considerat ca o zi în care să obții ceva deosebit de satisfăcător de mâncat. Educați-vă copiii și fiecare membru al familiei să se bucure de hrană necomplicată, simplă, și fiți gata să primiți binecuvântarea pe care Domnul Sabatului așteaptă să o reverse asupra tuturor celor ce sunt într-o atitudine de a o primi. El are [o astfel de binecuvântare - n. tr.] pentru toți cei care își doresc iubirea lui Dumnezeu sfințind ziua de Sabat, marele memorial al creațiunii lui Dumnezeu. Vorbiți blând, umblați blând. Să nu vă iasă de pe buze nici un cuvânt de ușurătaie sau flecăreală. Aceasta este ziua Domnului. (*The Review and Herald*, 8 iunie, 1897).

Minunea manei

„Veți strânge [mană] timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.” În ziua a șaptea, unii din popor au ieșit să strângă mană, și n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: “Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, și, în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește.” Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” (Exod 16:26-30).

În timp ce pregătirea pentru Sabat trebuie făcută de-a lungul întregii săptămâni, vinerea trebuie să fie o zi specială de pregătire... Exista ceva de făcut în pregătirea pâinii trimise de cer pentru copiii lui Israel. Domnul le-a spus că această lucrare trebuie făcută vinerea, în ziua de pregătire. Această zi era un test pentru ei. Dumnezeu dorea să vadă dacă aveau sau nu să sfințească Sabatul.

Această directivă de pe buzele lui Iehova este spre instruirea noastră. Biblia este un ghid perfect, iar dacă paginile ei sunt studiate cu rugăciune de către inimi dispuse să înțeleagă, nimeni nu trebuie să greșească referitor la această chestiune.

Mulți au nevoie de instruire referitor la cum trebuie să apară în adunare pentru închinare în Sabat. Ei nu trebuie să intre în prezența lui Dumnezeu în îmbrăcămintea obișnuită, purtată în timpul săptămânii. Toți ar trebui să aibă un costum special pentru Sabat, pe care să îl îmbrace când participă la serviciul divin în casa Domnului. Deși nu trebuie să ne conformăm modei lumești, nu trebuie să fim indiferenți față de înfățișarea exterioară. Trebuie să fim curați și îngrijiți, deși fără împodobiri. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie puri în interior și în exterior.

Pregătirea pentru Sabat trebuie încheiată vinerea. Vedeți ca toată îmbrăcămintea să fie gata și gătitul să fie încheiat. Încălțăminte să fie lustruită, și baia făcută. Este posibil să faceți aceasta. Dacă faceți din asta o regulă, puteți face aceasta. Sabatul nu trebuie petrecut în repararea îmbrăcăminții, în pregătirea hranei, în căutarea plăcerilor, sau în vreo altă activitatea lumească. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 354, 355).

Ziua de care să-ți amintești întotdeauna

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”. (Exod 20:8-11).

Porunca referitoare la păzirea Sabatului zilei a șaptea este încă obligatorie pentru toți locuitorii acestui pământ. Dumnezeu a pus deoparte această zi ca un semn între El și poporul Său despre loialitatea lor. Poruncile lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată; ele sunt la fel de trainice ca veșnicia. Domnul are mesagerii Săi, cărora le poruncește să proclame legea Sa ca fiind neschimbătoare în caracterul ei. Acei care ascultă de această lege vor purta sigiliul viului Dumnezeu. Nu există nici o sfințenie în prima zi a săptămânii. Ziua a șaptea a fost pusă deoparte ca memorial al lucrării de creațiune. Fiecare trebuie să privească la Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, pentru lumină și călăuzire, și trebuie să Îl onoreze doar pe El. (*The Gospel Herald*, 1 aprilie, 1905).

[Porunca a patra] este singura poruncă ce are în prefață „amintește-ți”, ca și când Dumnezeu ar fi spus „Să nu uiți aceasta”. El a dat omului Sabatul ca un memorial al creațiunii. Omul trebuie să asculte de porunca Sa și, pe măsură ce păzește acest memorial, mintea va fi direcționată spre Dumnezeul cel viu, care a creat cerurile și pământul. Dacă omul și-ar fi amintit întotdeauna să sfânțească Sabatul, nu ar fi existat niciodată nici un ateu sau nici un necredincios în lumea noastră; însă Satan s-a străduit să-L țină pe Dumnezeu afară din minte, și a făcut planuri pentru a aduce acest lucru la îndeplinire și, întrucât L-a alungat pe Dumnezeu din memoria omului, el însuși se așează acolo, dacă este posibil, în locul lui Dumnezeu, și merge chiar atât de departe încât să se înalțe deasupra lui Dumnezeu...

Acum noi păzim ziua a șaptea - exact ziua pe care Dumnezeu ne-a spus să o păzim. (*The Review and Herald*, 18 decembrie, 1888).

Indiferent cât de ocupați suntem

„Șase zile să lucrezi, iar în ziua a șaptea să te odihnești; să te odihnești, chiar în vremea aratului și seceratului.” (Exod 34:21).

Dumnezeu a spus: „*Adu-ți aminte*”, știind că omul, în nenumăratele lui griji și încurcături, ar fi ispitit să se scuze de la împlinirea cerințelor depline ale legii sau, în agitația afacerilor lumești, ar uita de importanța sa sacră. Nu prima zi, nici oricare altă zi obișnuită, ci ziua a șaptea a fost binecuvântată și pusă deoparte de Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 29 iulie, 1897).

Copiii lui Israel ridicau tabernacolul în pustie, și trebuia să se grăbească; însă a venit cuvântul: „Să nu cumva să nu țineți Sabatele Mele” (Exod 31:13). Deși lucrarea la tabernacol trebuia dusă înainte cu grabă, Sabatul nu trebuia folosit ca zi de lucru. Chiar lucrarea la casa Domnului trebuia să cedeze calea pentru sfințirea sfântă a zilei de odihnă a Domnului. (*The Watchman*, 8 ianuarie, 1907).

Ziua a șaptea este ziua aleasă a Domnului. El nu a lăsat ca această chestiune să fie remodelată de către preot sau guvernator. Ea este de o prea mare importanță pentru a fi lăsată la dispoziția judecății umane. Dumnezeu a văzut că oamenii urmau să caute propria lor comoditate, și să aleagă o zi care să se potrivească cel mai bine înclinațiilor lor, o zi care nu purta nici o autoritate divină; și El a afirmat clar că ziua a șaptea este Sabatul Domnului.

Fiecare om din lumea lui Dumnezeu se află sub legile guvernării Sale. Dumnezeu a așezat Sabatul în inima Decalogului, și l-a făcut criteriul ascultării. (*The Signs of the Times*, 31 martie, 1898).

Când ne amintim de Sabat, lucrurilor trecătoare nu le va fi îngăduit să năvălească în lucrurile spirituale. Nici o datorie ce ține de cele șase zile de lucru nu va fi lăsată pentru Sabat. În timpul săptămânii energiile noastre nu vor fi atât de epuizate în muncă trecătoare încât în ziua a șaptea, când Domnul S-a odihnit și a fost înviorat noi să fim prea obosiți pentru a ne angaja în slujirea Sa. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 354).

Înainte de apusul soarelui, lăsați ca toate lucrurile seculare să fie puse deoparte și toate zările seculare să fie luate de la vedere. Părinți, explicați lucrarea voastră și scopul ei copiilor, și lăsați-i să aibă și ei parte în pregătirea voastră pentru a păzi Sabatul conform poruncii. (Idem., pag. 355, 356).

Sfințind timpul sacru al lui Dumnezeu

„Așa vorbește Domnul: „Luați seama, în suflețele voastre, să nu purtați nici o povară în ziua Sabatului, și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului. Să nu scoateți din casele voastre nici o povară în ziua Sabatului, și să nu faceți nici o lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voștri.” (Ieremia 17:21, 22).

Când cerințele Sabatului sunt prezentate, există mulți care întreabă: Ce contează ce zi păzim ca Sabat, atât timp cât respectăm o zi din șapte? Răspundem: Contează nespun de mult dacă respectăm sau desconsiderăm cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat Sabatul ca memorial al mării lucrări de creațiune...

Satan este hotărât ca, din contemplarea și amintirea oamenilor, să fie alungată cunoașterea de Dumnezeu, a puterii Sale creatoare. Însă el nu își poate îndeplini scopul său cât timp porunca a patra este păzită; pentru că Sabatul conduce mințile oamenilor spre Creator. (*The Signs of the Times*, 12 iunie 1893).

Mila divină a indicat ca cei bolnavi și suferinzi să fie îngrijiți; munca necesară pentru a-i alina este o lucrare necesară, și nu o încălcare a Sabatului. Însă toată munca nenecesară ar trebui să fie evitată. Mulți amână în mod neglijent până la începutul Sabatului mărunțișuri ce ar fi trebuit făcute în ziua de pregătire. Nu ar trebui să fie așa. Orice lucrare care este neglijată până la începerea timpului sfânt ar trebui să rămână nefăcută până când Sabatul a trecut. Cuvintele și gândurile ar trebui păzite. Cei care discută chestiuni de afaceri și fac planuri în Sabat sunt priviți de Dumnezeu ca și când ar fi angajați în tranzacția de afaceri propriu-zisă. Pentru a sfinți Sabatul, nu ar trebui să permitem minților noastre nici măcar să zăboască asupra lucrurilor de un caracter lumesc. (*Historical Sketches*, pag. 217, 218).

Nimic din ceea ce ar fi privit de cer ca o încălcare a sfântului Sabat nu ar trebui să rămână nespun sau nefăcut, pentru a fi spus sau făcut în Sabat. Dumnezeu ne cere nu doar să ne abținem de la munca fizică în ziua de Sabat, ci ca mintea să fie disciplinată să zăbovească asupra temelor sfinte. (*Îndrumarea copilului*, pag. 529 engl.).

8 iulie

Păzindu-mi gândurile și cuvintele

„Ascultați lucrul acesta, voi care mâncați pe cel lipsit, și prăpădiți pe cei nenorociți din țară! Voi, care ziceți: “Când va trece luna nouă, ca să vindem grâu, și Sabatul ca să deschidem grânarele, să micșorăm efa și să mărim siclul, și să strâmbăm cumpăna ca să înșelăm?” (Amos 8:4.5).

Ești tu atât de atent pe cât ar trebui în păzirea Sabatului? Mai ai și altceva de făcut în afară de a pune deoparte munca și amuzamentele tale în această zi. Dacă, în acea zi, faci planuri despre ce vei face când trece Sabatul, sau vorbești despre lucrul tău, amuzamente și haine, tu mânjești Sabatul...

Când vorbești despre speranța ta în Dumnezeu, despre Isus și apropiata Sa venire, și despre frumusețile Noului Pământ, tu nu vorbești cuvintele tale. Despre aceste lucruri poți vorbi în libertate în Sabat. În decursul a șase zile, poți vorbi despre chestiuni de afaceri și să faci planuri care sunt necesare, însă Sabatul este un timp sfânt, și toate gândurile lumestri trebuie alungate, în acea zi, din minte. Binecuvântarea lui Dumnezeu se va odihni asupra voastră, și veți avea dulcea mângâiere a Spiritului Său, și veți avea de asemenea încredere când vă apropiați de tronul harului. (*The Youth's Instructor*, 1 februarie, 1853).

Este nevoia de o reformă a Sabatului între noi, cei care pretindem a respecta sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu. Unii își discută chestiunile de afaceri și fac planuri în Sabat, iar Dumnezeu privește asupra acestui lucru în exact aceeași lumină ca și când ei ar fi angajați în tranzacția de afaceri propriu-zisă. Alții care sunt bine familiarizați cu dovezile biblice că ziua a șaptea este Sabatul, intră în parteneriat cu oameni care nu au nici un respect față de ziua sfântă a lui Dumnezeu. Un păzitor al Sabatului nu le poate permite bărbaților angajați pentru el, plătiți cu banii lui, să lucreze în Sabat. Dacă, de dragul câștigului, el permite ca afacerea în care el are ceva investit să fie continuată în Sabat de către partenerul său necredincios, el este în mod egal vinovat cu necredinciosul; și datoria sa este să desface relația, oricât de mult ar pierde făcând astfel. Oamenii pot crede că nu își pot permite să asculte de Dumnezeu, însă ei nu își pot permite să nu Îl asculte. Cei care sunt neglijenți în păzirea Sabatului vor suferi pierderi mari. (*The Review and Herald*, 18 martie, 1884).

Sabatul creștin

„Fiul omului este Domn și al Sabatului.” (Matei 12:8).

Mulți se străduiesc să scape de cerințele poruncii a patra argumetând că legea lui Dumnezeu a fost dată în mod exclusiv evreilor; că ziua a șaptea a săptămânii este sabatul iudaic, în timp ce ziua întâi este cel creștin. Această distincție nu este recunoscută în Scripturi. Nu există nici un astfel de contrast cum se pretinde că ar exista între Vechiul și Noul Testament, între legea lui Dumnezeu și evanghelia lui Hristos, cerințele orânduirii iudaice și cele creștine. Fiecare suflet salvat în prima orânduire a fost salvat de Hristos la fel de real cum suntem noi salvați de El astăzi. Patriarhii și profeții erau creștini. Făgăduința evangheliei a fost dată primei perechi în Eden, când ei, prin încălcarea legii, se separaseră de Dumnezeu. Evanghelia a fost predicată lui Avraam. Evreii beau toți din acea Stâncă spirituală, care era Hristos. Lumile au fost făcute de Hristos. Legea de pe Sinai a fost proclamată de către Hristos. Așa că, Hristos este, în cel mai deplin sens, după cum declară El Însuși „Domnul Sabatului.” El a sfințit ziua pentru Sine Însuși, ca să primească închinarea îngerilor și a oamenilor. (*The Signs of the Times*, 14 septembrie, 1882).

Dumnezeu a dat legea Sa, iar în al patrulea precept al Decalogului se află Sabatul Său, chiar ziua în care noi ne-am întors de la afacerile lumești cu scopul de a o respecta ca memorial al creării cerului și pământului; și exact atât timp cât vor exista cerul și pământul, exact atât timp această lege va fi obligatorie pentru cei care trăiesc pe pământ. Instrucțiunea, pe care Moise a dat-o copiilor lui Israel referitor la statutele și preceptele lui Dumnezeu nu și-a avut originea în Moise, ci în Dumnezeul cerului. Ni se spune că Hristos era în stâlpul de nor ziua, și în stâlpul de foc noaptea. Oamenii sunt învăluiți în întuneric, iar când îl așează pe Hristos. Cel din Noul Testament împotriva Celui din Vechiul Testament, cu siguranță înțelepciunea s-a depărtat de ei. Israeliții din vechime au fost salvați de către Hristos la fel de real cum și noi suntem salvați de Hristos în această zi. (*The Review and Herald*, 15 iulie, 1890).

Este în acord cu legea să ai milă

„Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. [Fariseii], ca să poată învinui pe Isus, L-au întrebat: “Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?” El le-a răspuns: “Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.” Atunci a zis omului aceluia: “Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă.” (Matei 12:10-13).

Isus a venit în lumea noastră, pentru ca să lase lumina spirituală să strălucească în afară. Ascultați, o, ceruri! Și minunează-te, o, pământule! Instructorul desemnat nu a fost o persoană mai prejos decât singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost descoperit în Hristos. El a clarificat comorile adevărului. El a îndepărtat gunoii care fusese adunat grămadă asupra Sabatului poruncii a patra, declarându-Se Domnul Sabatului. El, care a făcut lumea și l-a făcut pe om, a făcut de asemenea și Sabatul, și l-a dat omului să îl sfințească. (*Spalding Magan Collection*, pag. 59).

Isus a dorit să îndrepte învățăturile false ale iudeilor referitor la Sabat și să impresioneze de asemenea pe ucenicii Săi cu faptul că actele de milă erau în conformitate cu acea zi. În chestiunea vindecării mâinii uscate, El a sfărâmat obiceiul evreilor, și a lăsat porunca a patra să stea așa cum o dăduse Dumnezeu lumii. Prin acest act, El a înălțat Sabatul, măturând laoparte restricțiile lipsite de sens care îl împovărau. Fapta Sa de milă a adus onoare zilei, în timp ce acei care se plâneau de El, dezonorau ei înșiși Sabatul prin multele ritualuri inutile și ceremonii.

Există astăzi predicatori care învață că Fiul lui Dumnezeu a încălcat Sabatul și i-a apărat pe ucenicii Săi care au făcut același lucru. Ei iau aceeași poziție ca și criticoșii iudei, deși la suprafață pentru un alt scop, întrucât ei pretind că Hristos a abolit Sabatul. (*The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pag. 199).

Dumnezeu a dat omului șase zile în care să lucreze, și El cere ca lucrarea lor să fie făcută în cele șase zile lucrătoare. Faptele de necesitate și de milă sunt permise în Sabat, cei bolnavi și suferinzi trebuie îngrijiți în tot timpul; însă munca nenecesară trebuie evitată cu strictețe. (*Patriarhi și profeți*, pag. 307).

Învățând cum a învățat Isus

„S-au dus la Capernaum. Și în ziua Sabatului, Isus a intrat îndată în sinagogă, și a început să învețe pe norod.” (Marcu 1:21).

Dumnezeu a fost descoperit în Hristos. El a clarificat simplu comorile adevărului. El a îndepărtat gunoiul care fusese adunat grămadă asupra Sabatului poruncii a patra, declarându-Se Domnul Sabatului. El, care a făcut lumea și l-a făcut și pe om, a făcut de asemenea și Sabatul, și l-a dat omului să îl sfințească. (*The Christian Educator*, 1 august, 1897).

Mii care nu au auzit niciodată adevărul mor flămânzind după pâinea vieții. Ei doresc lumină din cer. Dacă adevărul le-ar fi prezentat în iubire, Duhul Sfânt ar mișca inimile lor, conducându-i să îl accepte. (*The Review and Herald*, 3 noiembrie, 1904).

În orașele noastre este nevoie de învățători înțelepți - bărbați și femei care sunt apți să învețe pe alții adevărurile cuvântului. Lăsați-i pe aceștia să prezinte adevărul în toată demnitatea lui sacră, și cu simplitate sfințită. (*Evangelizarea*, pag. 71).

Noi ținem acum întâlniri în aer liber... Au fost aranjate scânduri într-un semicerc ca locuri pentru șezut. Unii s-au așezat pe păтури pe iarbă; alții erau în căruțe dincolo de gard.

Nu există nici o altă cale pentru a ajunge la acești oameni decât prin adunări ținute în aer liber. Părea să existe un viu interes manifestat de unii. Doi sau trei sunt acum pe punctul de a se decide, iar câmpurile coapte sunt toate gata de recoltă. Dacă nu facem un efort hotărât de a merge în afara cercului nostru imediat pentru a-i întâlni pe oameni acolo unde sunt ei, vom pierde mântuirea multor suflete.

Nu există nici cea mai slabă șansă de a intra în micile biserici aspre din desiș. Ne-a fost declinată șansa de a vorbi oamenilor în acest mod. Dar în marele templu al lui Dumnezeu, în aer liber - cerurile baldachinul nostru, iar pământul podeaua noastră - putem obține ascultători care altfel nu ar asculta. Simțim în mod profund povara înălțării standardului adevărului în aceste locuri... Vedem că există o mare lucrare de făcut în aer liber în locurile ferite-din-cale. (Idem., pag. 426, 427).

Nu predicatorii care pot predica sunt cei care sunt atât de necesari, cât bărbați și femei care înțeleg cum să prezinte adevărul... E nevoie de bărbați și femei care nu vor fi trimiși... ci care simt povara de a merge. (*The Gospel Herald*, 1 august, 1899).

Meditând asupra lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu

„Când a venit ziua Sabatului, [Isus] a început să învețe pe norod în sinagogă. Mulți, când Îl auzeau, se mirau și ziceau: “De unde are El aceste lucruri? Ce fel de înțelepciune este aceasta, care I-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mâinile Lui?” (Marcu 6:2).

Pentru a sfinți Sabatul, nu este necesar să ne ferecăm între pereți, să ne închidem departe de scenele frumoase ale naturii și de aerul liber, înviorător al cerului. În nici un caz nu ar trebui să permitem poverilor și tranzacțiilor de afaceri să ne distragă mințile în Sabatul Domnului, pe care El l-a sfințit. Nu ar trebui nici măcar să le permitem minților noastre să se ocupe cu lucruri de un caracter lumesc. Însă mintea nu poate fi împospătată, reînviată și înălțată dacă, aproape toate orele Sabatului, este îngrădită între pereți, ascultând la predici lungi și rugăciuni plicticoase, formale. Sabatul Domnului este folosit într-un mod greșit dacă este sărbătorit în felul acesta. Scopul, pentru care a fost instituit, nu este atins. Sabatul a fost făcut pentru om, ca să fie o binecuvântare pentru el, atrăgându-i mintea de la munca seculară la contemplarea bunătății și slavei lui Dumnezeu. Este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se adune pentru a vorbi despre El, pentru a face schimb de gânduri și idei referitoare la adevărurile conținute în cuvântul Său, și pentru a devota o parte a timpului pentru rugăciune. Însă aceste momente, chiar în Sabat, nu ar trebui să fie făcute plictisitoare prin lungimea lor și prin lipsă de interes.

În timpul unei părți a zilei, toți ar trebui să aibă ocazia de a fi în aer liber. Cum pot copiii să obțină o cunoaștere mai corectă a lui Dumnezeu, și cum pot fi mințile lor mai bine impresionate, decât petrecând o parte a timpului lor în aer liber, nu la joacă, ci în tovărășie cu părinții lor? Lăsați ca mințile lor tinere să fie asociate cu Dumnezeu în scenele frumoase ale naturii, lăsați ca atenția lor să fie atrasă la dovezile iubirii Sale pentru om în lucrările Sale create, și ei vor fi atrași și interesați. Ei nu vor fi în pericol de a asocia caracterul lui Dumnezeu cu orice este sobru și sever; ci, când văd lucrurile frumoase pe care El le-a creat pentru fericirea omului, ei vor fi conduși să Îl privească drept un Tată gingaș și iubitor. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 583, 584).

O binecuvântare pentru întreaga omenire

„*Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat.*” (Marcu 2:27).

Sabatul nu a fost doar pentru Israel, ci pentru lume. El fusese făcut cunoscut omului în Eden, și, la fel ca alte precepte ale Decalogului, el reprezintă de o obligație nepieritoare. Despre acea lege din care porunca a patra formează o parte, Hristos declară: „câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” (Matei 5:18). (*The Review and Herald*, 18 august, 1910).

Sabatul nu trebuie să fie o zi întunecată, o zi de neliniște și tulburare. Părinții trebuie să își ia copiii în aer liber, în crânguri, în grădina de flori, și să îi învețe că Domnul le-a dat aceste lucruri minunate ca o expresie a iubirii Sale...

Lăsați ca mintea să fie îndreptată spre lecțiile din cartea naturii, și spre Dumnezeuul naturii, care a făcut lumea în șase zile, și S-a odihnit în a șaptea... Nu luați în mod ușor cerințele Sabatului; și când ajungeți la masă în Sabat, cei care doresc să se hrănească din Hristos, care vor să aibă binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu, vor avea parte de o dietă foarte simplă în acea zi.

Gândurile nu trebuie să fie educate să se preocupe de ceea ce vom mânca și ce vom bea, și de resursele cu care ne vom îmbrăca. Trebuie să ne pregătim pentru Sabat. Îmbrăcămintea pe care o vom îmbrăca în acea zi trebuie pusă în ordine. (Idem., 8 iunie, 1897).

Când copiii mei erau mici aveam o familie mare de copii adoptați. Ne terminam treaba înainte de apusul soarelui. Copiii aclamau Sabatul ca o bucurie. Ei spuneau: „Acum Tata și Mama ne vor da ceva din timpul lor.” Îi scoteam la o plimbare. Luam Biblia și ceva instrucțiuni religioase pentru a le citi, și le explicam Scripturile. Ne rugam neconținut ca ei să cunoască adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Nu zăceam în pat în Sabat dimineața pentru că era Sabat. Aveam toate pregătirile terminate în ziua dinainte așa încât să putem merge la închinare fără grabă și griji. Nu ne plimbam tacticos să petrecem un timp frumos pentru noi înșine. Doream ca cei mici ai noștri să aibă toate privilegiile și binecuvântările zilei de odihnă sfințite a lui Dumnezeu. (*Manuscript Releases*, vol. 4, pag. 104).

Urmând exemplul lui Hristos

„[Isus] S-a pogorât în Capernaum, cetate din Galilea, și acolo învăța pe oameni în ziua Sabatului. Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4:31, 32).

[Hristos] nu a rămas în curțile plăcute ale cerului, ca să lase lumea să piară. Unde sunt misionarii noștri de acasă? Fie ca Domnul să trezească interesul în inimile aceluia care ar putea face această lucrare, pentru ca lumina să strălucească în locuri întunecate. Cei care sunt mulțumiți să stea sub lumina clară a adevărului Sabat după Sabat, și să nu facă nimic pentru a răspândi lumina aceasta, ei înșiși vor pierde această lumină. Dacă vrem să păstrăm lumina, trebuie să o răspândim în mod constant. Isus nu a neglijat satele. (*The Review and Herald*, 3 februarie, 1891).

În Sabat dimineața întâlnirile de rugăciune și de conferință au fost foarte interesante. În Sabat înainte de amiază, soțul meu a predicat cu libertate despre subiectul credinței. Luca, capitolul 12.

După-amiaza, eu am vorbit oamenilor despre smochinul fără roade....

Cuvântul părea să atingă inimile. Apoi am invitat să vină în față pe cei care nu s-au identificat niciodată cu poporul lui Dumnezeu, și pe cei care au alunecat înapoi, și pe cei care simțeau că trebuie să aibă o reconvertire. Șaptezeci și cinci au răspuns chemării. Soțul meu a vorbit cu mare libertate și putere poporului, și s-a adresat în mod special celor care au venit în față referitor la a avea credință în promisiunile lui Dumnezeu. El s-a referit la simplitatea credinței. S-a dat ocazia tuturor celor care doreau să vorbească pentru a-și alina mințile. S-au prezentat multe mărturisiri de recunoaștere, înmuiate profund în lacrimi. Un număr de persoane au spus că acesta era primul Sabat pe care îl țineră. (*The Signs of the Times*, 5 octombrie, 1876).

La început, eu mă mișcam timid în lucrarea de vorbire în public. Dacă aveam încredere, aceasta îmi era dată de Duhul Sfânt. Dacă vorbeam cu libertate și putere, acestea îmi erau date de Dumnezeu. Întâlnirile noastre erau organizate în general într-un asemenea mod încât noi participam amândoi. Soțul meu prezenta un discurs de doctrină, apoi urmam eu cu îndemnuri de o lungime considerabilă, topindu-mi o cale în sentimentele adunării. Astfel soțul meu semăna, și udam sămânța adevărului, iar Domnul dădea creșterea. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 75).

Misionarul medical plin de milă

„Și înaintea lui [Isus] era un om bolnav de dropică. Isus a luat cuvântul, și a zis învățătorilor Legii și Fariseilor: “Oare este îngăduiut a vindeca în ziua Sabatului sau nu?” Ei tăceau. Atunci Isus a luat de mână pe omul acela, l-a vindecat, și i-a dat drumul. Pe urmă, le-a zis: “Cine dintre voi, dacă-i cade copilul sau boul în fântână, nu-l va scoate îndată afară, în ziua Sabatului?” (Luca 14:2-5).

Lucrarea cerului nu încetează niciodată nici o clipă, și oamenii nu ar trebui să se odihnească niciodată de la a face binele. Sabatul interzice munca în ziua de odihnă a Domnului pe care El a sfințit-o. Truda pentru câștigarea existenței trebuie să înceteze; nici o muncă pentru plăcere sau profit lumesc nu este conform cu legea în ziua Domnului; însă lucrarea lui Hristos de a vindeca pe cei bolnavi a adus onoare sfântului Sabat. (*The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pag. 164).

[Fariseii, preoții și conducătorii] aveau multe de dezvățat din tradițiile și invențiile oamenilor; ei aveau nevoie să învețe adevăratele principii ale legii lui Iehova.

Hristos a văzut că trebuie să fie date lecții pentru a îndepărta gunoiiul cerințelor tradiționale pe care ei înșiși le inventaseră și le îngrămădiseră asupra instituției sfinte, date în iubire de un Dumnezeu plin de milă. Sabatul nu trebuia să fie ceea ce iudeii făcuseră din el - o povară și o cerință riguroasă, aplecat sub povara amendamentele continue ale propriilor lor invenții. Prin acest mijloc ziua era făcută ceea ce Satan lucrase asupra minților umane să o facă - un jug amarnic în locul unei delectări. (*The Review and Herald*, 3 august, 1897).

Domnul privește cu compasiune asupra creaturilor pe care El le-a făcut, indiferent cărei rase îi aparțin ele... Dumnezeu este Tatăl nostru comun, și fiecare dintre noi este păzitorul fratelui nostru. (Idem., 21 ianuarie, 1896).

Lucrarea misionară medicală autentică este legată inseparabil de păzirea poruncilor lui Dumnezeu, dintre care este menționat în mod special Sabatul, întrucât el este marele memorial al lucrării creatoare a lui Dumnezeu. Respectarea lui este legată de lucrarea de restaurare a chipului moral al lui Dumnezeu în om. Aceasta este slujirea pe care trebuie să o promoveze poporul lui Dumnezeu în acest timp. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 266).

Necredința paralizează!

“Scoală-te”, i-a zis Isus [slăbănodului], “ridică-ți patul și umblă.” Îndată omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul, și umbla. Ziua aceea era o zi de Sabat. Iudeii ziceau deci celui ce fusese vindecat: “Este ziua Sabatului; nu-ți este îngăduit să-ți ridici patul”. (Ioan 5:8-10).

Fuseră prezentate dovazi suficiente că Isus era Mesia cel pregătit; totuși, toți cei ce doreau să se îndoiască găseau ocazie. Dumnezeu lucrează prin cel prin care El vrea, pe căi și mijloace alese de El; însă, există întotdeauna unii care joacă rolul fariseilor criticoși, care puteau face din vindecarea unui biet suferind o ocazie de izbucnire criminală. Ei nu pot nega că puterea lui Dumnezeu este manifestată prin servii Săi; totuși, în unele puncte, lucrarea nu merge conform cu judecata lor, și dacă ei pot găsi doar aparența unei scuze, ei sunt liberi să pună întrebări, să se îndoiască să se opună.

Necredința va găsi întotdeauna o scuză pentru existența ei. Dacă oamenii au putut critica și condamna lucrarea Salvatorului, când aveau astfel de dovezi ale puterii divine cum era minunea de la Betezda, putem să ne mirăm că ne critică și ne condamnă pe noi astăzi? Domnul vrea ca oamenii să creadă, nu pentru că nu există posibilitatea îndoielii, ci pentru că există dovezi abundente pe care să își fundamenteze o credință inteligentă. (*The Signs of the Times*, 15 iulie, 1886).

Dumnezeu iubește proprietatea Sa răscumpărată, și tânjește să îi vadă biruind descurajarea cu care Satan ar vrea să îi depășească în putere. Nu lăsați nici un gând de necredință să vă tulbure sufletele; pentru că necredința acționează ca o paralizie asupra energiilor spirituale. (Idem., 10 septembrie, 1896).

[Lucrarea misionară medicală] este o lucrare pe care bisericile din fiecare localitate, din nord, sud, est, și vest ar trebui să o facă. Bisericilor le-a fost dată ocazia de a răspunde la această lucrare. De ce nu au făcut aceasta? Cineva trebuie să îndeplinească mandatul...

O, cât de mult, cât de foarte mult rămâne de făcut, și totuși cât de mulți, care ar putea să își folosească în mod corect talentele date lor de Dumnezeu, nu fac aproape nimic în afară de a se îngriji de ei înșiși și de a se mulțumi pe ei înșiși. Însă mâna Domnului mai este încă întinsă, iar dacă ei doresc să lucreze astăzi în via Lui, El îi va accepta în serviciul Său. (*Lucrarea de binefacere*, pag. 122).

Sprijinind grupurile mici

„Dacă un om primește tăierea împrejur în ziua Sabatului, ca să nu se calce Legea lui Moise, de ce turbați de mânie împotriva Mea, pentru că am însănoțat un om întreg în ziua Sabatului? Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate.” (Ioan 7:23, 24).

Îndrăzneala cu care Isus S-a apărat și a interpretat spiritul legi, i-a făcut pe conducători să tacă. (*The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pag. 341).

Dacă dorim binecuvântarea promisă celor ascultători, trebuie să păzim în mod mult mai strict Sabatul. Mă tem că adesea călătorim în această zi, când aceasta ar putea fi evitat. În armonie cu lumina pe care Domnul a dat-o referitor la respectarea Sabatului, noi ar trebui să fim mai atenți referitor la călătoria cu corăbii [sau trenuri] în această zi. În aceste chestiuni, ar trebui să prezentăm înaintea copiilor și tinerilor noștri un exemplu corect. Pentru a ajunge la bisericile care au nevoie de ajutorul nostru, și pentru a le da solia pe care Dumnezeu dorește ca ei să o audă, poate fi necesar ca noi să călătorim în Sabat; dar, pe cât posibil, ar trebui să ne asigurăm biletele de călătorie și să facem toate aranjamentele necesare într-o altă zi...

Oricâte ori există o ocazie, ar trebui să căutăm să vorbim cu alții referitor la adevăr. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 359, 360 engl.).

Nu este sigur să ne jucăm cu responsabilitățile morale, nici să disprețuim ziua începuturilor slabe. (Idem., vol. 4, pag. 618).

În Sabat am vorbit cu libertate micii grupe care venerează sfânta zi a Domnului și se adună împreună pentru închinarea Sa. A urmat o întâlnire socială, în care s-au prezentat șaisprezece mărturisiri. Am înțeles că prezența Domnului nu este limitată la adunări mari, ci că, acolo unde sunt adunați doi sau trei în numele Său, El se întâlnește cu ei. Toți păreau întăriți și încurajați. Am simțit pacea dulce a lui Hristos, mângâierea Spiritului Său. Avem o sănătate slabă, însă dovada prețioasă a favorii lui Dumnezeu a făcut mai mult decât să mă răsplătească pentru efortul depus.

O, dacă bisericile noastre mici ar fi vizitate mai des. Cei credincioși, care stau ferm în apărarea adevărului, ar fi îmbărbătați și întăriți de mărturia fraților lor. (*The Signs of the Times*, 12 ianuarie, 1882).

Păzirea Sabatului după cruce

„[Iosif din Arimateea] s-a dus la Pilat, și a cerut trupul lui Isus. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfășurat într-o pânză de in, și L-a pus într-un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni. Era ziua Pregătirii, și începea ziua Sabatului. Femeile, care veniseră cu Isus din Galilea, au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.” (Luca 23:52-56).

În mod duios și cu reverență [Ioan, Iosif din Arimateea și Nicodim] au luat cu propriile lor mâini trupul lui Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie cădeau cu grăbire în timp ce priveau la corpul lui învinețit și torturat. Iosif deținea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Pe acesta și-l rezervase lui; însă era aproape de Calvar, și acum el l-a pregătit pentru Isus. Corpul, împreună cu mirodeniile aduse de Nicodim, au fost învelite cu grijă într-o pânză de in, și Mântuitorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici au îndreptat membrele desfigurate, și au aranjat mâinile rănite pe pieptul fără puls. Femeile galileene au venit să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea pentru trupul lipsit de viață al Învățătorului lor iubit. Apoi ei au văzut marea piatră rostogolită în fața intrării în mormânt, și Mântuitorul a fost lăsat să se odihnească. Femeile au fost ultimele la cruce, și ultimele la mormântul lui Hristos. În timp ce umbrele serii se adunau, Maria Magdalena și celelalte Marii zăboveau în jurul locului de odihnă al Mântuitorului lor, vărsând lacrimi de durere pentru destinul Celui, pe care ele Îl iubeau. (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 774).

Luca, în raportul său despre funerariile Mântuitorului, vorbește despre femeile care au fost cu El la răstignirea Sa și spune:

„Ele s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.” (Luca 23:56).

Mântuitorul a fost înmormântat vinerea, în a șasea zi a săptămânii. Femeile au pregătit mirodenii și uleiuri cu care să Îl îmbălsămeze pe Domnul lor, și le-au pus deoparte, până când a trecut Sabatul. Nici măcar lucrarea de îmbălsămare a corpului lui Isus nu ar fi făcut-o ele în ziua de Sabat. (*The Story of Jesus*, pag. 157).

Învățând să prinzi ocaziile

„Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos, și s-au dus la Perga în Pamfalia. Ioan s-a despărțit de ei, și s-a întors la Ierusalim. Din Perga și-au urmat drumul înainte, și au ajuns la Antiohia din Pisidia. În ziua Sabatului, au intrat în sinagogă și au șezut jos. După citirea Legii și a Proorocilor, fruntașii sinagogii au trimis să le zică: „Fraților, dacă aveți un cuvânt de îndemn pentru norod, vorbiți”. Pavel s-a sculat, a făcut semn cu mâna, și a zis: „Bărbați Israeliti și voi care vă temeți de Dumnezeu, ascultați! (Fapte 13:13-16).

Toți își decid acum destinul veșnic. Oamenii trebuie treziți pentru a înțelege solemnitatea timpului, apropierea zilei când timpul de probă al oamenilor va fi încheiat. Trebuie făcute eforturi serioase pentru a aduce solia pentru acest timp mult mai proeminent în fața oamenilor. Îngerul al treilea trebuie să înainteze cu mare putere. Nimeni să nu își ignore lucrarea sau să o trateze ca pe una de mică importanță. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să își înceteze lucrul până când nu a înconjurat întreaga lume. Adevărul trebuie proclamat la întreaga omenire...

Trebuie să stăm ferm în apărarea principiilor noastre în fața lumii... Bărbați de toate nivelurile și capacitățile, cu daruri diferite, trebuie să stea în armura dată lor de Dumnezeu, pentru a coopera în mod armonios pentru un rezultat comun. Ei trebuie să se unească în lucrarea de a duce adevărul la toate națiunile și popoarele. ((Australasian) *Union Conference Record*, 1 ianuarie, 1901).

Adevărul lui Dumnezeu trebuie să fie încrustat în suflet. El este o putere care lucrează pe dinăuntru pentru a binecuvânta sufletul primitorului, și pe dinafară pentru a binecuvânta sufletele altora. Luați Cuvântul lui Dumnezeu exact așa cum scrie, și fiți un împlinitor al acestuia. Duhul Sfânt lucrează cu sufletul consacrat care cercetează Scripturile.

Acum, chiar acum, este marea noastră ocazie de a studia cuvântul vieții. Inimile multora din această lume flămâneză după pâinea vieții și însetează după apa mântuirii. Ei doresc să cunoască Scripturile; ei doresc să afle ce le spune Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt le impresionează inimile, atrăgându-i la pâinea vieții. Ei văd totul dimprejur schimbându-se. Ei vin să audă Cuvântul exact așa cum spune el. Ei doresc să clădească pe o temelie sigură; și de aceea, creștinii sunt sfătuiți să fie întotdeauna gata să dea un motiv pentru speranța care este în ei, cu blândețe și teamă. (*The Review and Herald*, 1 mai 1900).

Neamurile se bucură de Sabat

„Când au ieșit afară, Neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri. Și după ce s-a împrăștiat adunarea, mulți din Iudei și din prozelitii evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei, și-i îndemneau să stăruie în harul lui Dumnezeu. În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.” (Fapte 13:42-44).

Când... evreei părăsiseră sinagoga, neamurile au mai zăbovit încă, și i-au implorat ca aceleași cuvinte să le fie rostite lor în următoarea zi de Sabat. Apostolii au creat un mare interes în locul acela, atât între iudei, cât și între neamuri. Ei i-au încurajat pe credincioși și pe convertiți să stea tari în credința lor, și să continue în harul lui Dumnezeu. Interesul de a auzi cuvintele apostolilor era atât de mare, încât întregul oraș s-a strâns în următoarea zi de Sabat. Însă acum, ca și în zilele lui Hristos, când preoții iudei și conducătorii vedeau mulțimile care se strânseseră pentru a auzi noua doctrină, ei erau mișcați de invidie și gelozie... Vechiul lor bigotism și vechea prejudecată au fost de asemenea trezite, când au descoperit marele număr de neamuri care se amestecau cu iudeii în adunare...

Ei au ascultat, într-o zi de Sabat, cu interes intens învățăturile lui Pavel și Barnaba, care l-au predicat pe Isus ca Mesia cel făgăduit; și în următoarea zi de Sabat, datorită mulțimii de neamuri care se adunaseră de asemenea să îi asculte, ei au fost conduși la o agitație pătimașă de indignare, cuvintele apostolilor au fost distorsionate în mințile lor, iar ei au fost nepregătiți pentru a cântări dovezile prezentate de aceștia. Când au aflat că Mesia cel predicat de către apostoli avea să fie o lumină pentru neamuri, cât și slava poporului Său Israel, și-au ieșit din fire de furie și au folosit cuvintele cele mai insultătoare pentru apostoli.

Neamurile, pe de altă parte, s-au bucurat foarte mult că Hristos i-a recunoscut ca și copii ai lui Dumnezeu, și cu inimi recunoscătoare ascultau la cuvântul predicat. Apostolii distingeau acum în mod clar datoria lor, și lucrarea pe care dorea Dumnezeu ca ei să o facă. Ei s-au întors fără ezitare la neamuri, predicându-li-L pe Hristos. (*Sketches From the Life of Paul*, pag. 48-50).

Sabate misionare pline de rod

„13În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos, și am vorbit femeilor, care erau adunate laolaltă. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu, și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel.” (Fapte 16:13, 14).

Lidia a primit adevărul cu bucurie. Ea și casa ei s-au convertit și boțezat, și ea a stăruit pe lângă apostoli să facă din casa ei căminul lor.

Spiritul lui Dumnezeu poate doar să lumineze înțelegerea acelor care sunt dispuși să fie iluminați. Citim că Dumnezeu a deschis urechile Lidiei, așa încât ea a participat la solia rostită de Pavel. Partea pe care Pavel o avea de îndeplinit în convertirea ei era să facă de cunoscut întregul sfat al lui Dumnezeu și tot ceea ce era esențial pentru Lidia să primească; și apoi harul lui Dumnezeu și-a exercitat puterea, conducând sufletul pe calea cea bună. Dumnezeu și agentul uman au cooperat, și lucrarea a fost în întregime plină de succes. (*Reflecting Christ*, pag. 343).

Orice loc se pot găsi bolnavi, și acei care înaintează ca lucrători ai lui Hristos trebuie să fie adevărați reformatori ai sănătății, pregătiți pentru a da celor ce sunt bolnavi tratamente care îi vor alina, și apoi să se roage cu ei. Astfel, se va deschide ușa pentru ca adevărul să intre. Îndeplinirea acestei lucrări va fi urmată de rezultate bune. Familiile noastre păzitoare ale Sabatului ar trebui să își țină mințile pline de principiile utile ale reformei sănătății și ale altor domenii ale adevărului, pentru ca ei să poată fi un ajutor pentru vecinii lor. Fiți misionari practici. Strângeți toate cunoștințele posibile care îi vor ajuta să combată boala. Acest lucru poate fi făcut de cei care sunt cercetători serioși.

Doar puțini pot urma un curs de instruire în instituțiile noastre medicale. Însă toți pot studia literatura noastră de sănătate și să devină inteligenți referitor la acest subiect important. (*Slujirea medicală*, pag. 320 engl.).

Fie ca toți să fie pe deplin pregătiți să răspândească lumina prin cuvânt și prin material scris. Ar trebui să fie sute de tractate mici răspândite ca frunzele toamna. (*Manuscript Releases*, vol. 4, pag. 107).

Simbolic pentru odihna spirituală în Hristos

„Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în “odihna”, despre care a vorbit [Dumnezeu], când a zis: “Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.” (Evrei 4:3, 4, 9-11).

Nimeni nu ar trebui să simtă că are libertatea de a-și petrece timpul sfințit într-un mod nefolositor. Este neplăcut lui Dumnezeu ca păzitorii Sabatului să doarmă în marea parte a Sabatului. Ei Îl dezonoarează pe Creatorul lor făcând astfel, și, prin exemplul lor, ei spun că cele șase zile sunt prea prețioase pentru ei pentru a le petrece în odihnă. Ei trebuie să facă bani, chiar dacă prin aceasta ei se jefuiesc de somnul necesar, pe care ei îl recuperează dormind în timpul sfânt. Ei se scuză apoi spunând: „Sabatul a fost dat ca o zi de odihnă. Nu mă voi priva de odihnă pentru a merge la întâlnire, pentru că am nevoie de somn.” Aceștia dau o întrebuintare greșită zilei sfinte. Ei ar trebui, în special în această zi, să trezească interesul familiei lor față de respectarea lui și pentru a se aduna în casa de rugăciune cu puțini, sau mulți, după cum este cazul. Ei ar trebui să devoteze timp și energii exercițiilor spirituale, pentru ca influențele divine, care planează asupra Sabatului să îi poată însoți de-a lungul săptămânii. Dintre toate zilele din săptămână, nici una nu este atât de favorabilă pentru gândurile și sentimentele evlavioase ca Sabatul.

Tot cerul mi-a fost reprezentat ca observând și veghind în Sabat pe cei care recunosc pretențiile poruncii a patra și respectă Sabatul. Îngerii notau interesul lor pentru acesta, și înalta apreciere pentru această instituție divină. Acei care îl sfințeau pe Domnul Dumnezeu în inimile lor printr-o stare a minții plină de consacrare, și care căutau să folosească orele sfinte păzind Sabatul conform cu cele mai bune abilități ale lor, și să Îl onoreze pe Dumnezeu numind Sabatul o desfătare - pe aceștia îngerii îi binecuvântau în mod special. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 704, 705).

Să urmăm indicatorul corect!

“Să nu care cumva să nu ții sabbatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.” (Exod 31:13).

Lumea creștină și-a ales un alt semn decât cel al lui Dumnezeu. Voi copia câteva rânduri dintr-un articol pe care l-am citit, numit: „Indicatorul schimbat” „Cu câțiva ani în urmă, ... consideram ca o glumă faptul de a întoarce în direcția opusă un indicator așezat la o intersecție de două drumuri. Bineînțeles, nedumerirea și nenorocirea pe care aceasta le cauză adesea erau mari. Odată a fost așezat de Dumnezeu un indicator pentru cei care călătoreau prin această lume. Drumul spre fericire era atât de clar definit precum era drumul spre cetatea de scăpare în orânduirea iudaică. Un deget al indicatorului indica ascultarea de Creator ca drumul spre fericire; în timp ce celălalt indica neascultarea sau păcatul, drept calea spre nenorocire. Într-un ceas nefast pentru rasa noastră, marele vrăjmaș a întors indicatorul în direcția opusă; așa că de atunci încoace, mulțimile au confundat adevărata cale spre fericire.”

Domnul a spus clar că viața și adevărul sunt de găsit pe calea ascultării. Ascultarea este indicatorul rutier pe care trebuie să îl urmeze toți. Dumnezeu a declarat că ziua a șaptea este Sabatul Domnului. El a înălțat această zi ca un memorial al lucrării Sale de creațiune, susținând că aceasta trebuie să fie un semn între El și poporul Său de-a lungul generațiilor lor. De trei ori este repetat acest lucru în capitolul treizeci și unu al cărții Exodului, iar vorbitorul este Isus Hristos...

Domnul a definit în mod clar drumul spre cetatea lui Dumnezeu; însă marele apostaziat a schimbat indicatorul, așezând unul fals - un sabbat fals...

Vrăjmașul a tot binele a întors indicatorul în direcția opusă, așa încât el indică drumul neascultării ca fiind calea fericirii. El l-a insultat pe Iehova refuzând să asculte de un „Așa zice Domnul.” El s-a gândit să schimbe timpurile și legile; dar a făcut el aceasta? Cuvintele din capitolul treizeci și unu din Exodul răspund la această întrebare. Cu propriul Său deget Dumnezeu a scris poruncile pe tablele de piatră. (*The Review and Herald*, 17 aprilie, 1900).

Un legământ veșnic

„Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” (Exodul 31:16, 17).

Vom pune noi deoparte porunca divină dată într-un limbaj atât de evident, și vom urma pe calea călcătorului de lege? Cine se va aventura să schimbe indicatorul, așa încât să indice calea greșită, îndreptându-l pe omul păcatului? Este un lucru teribil pentru oameni de a-și aroga lor puterea de a da laoparte acea zi pe care Dumnezeu a sfințit-o și a binecuvântat-o numind-o ziua Sa sfântă, și de a pune în locul ei o zi de lucru obișnuită; de a încerca să oblige oamenii să respecte și să acorde reverență acestei zile.

Cuvântul Domnului este adevărul. Acesta este atât de simplu încât nu îi putem confunda semnificația. Nu de dovezi au nevoie oamenii; pentru că pe acestea ei le au. Ei nu doresc să umble pe calea poruncilor lui Dumnezeu. Lumea umblă contrar dorinței divine; însă Dumnezeu are un popor pe acest pământ, și între El și ei Sabatul este un semn, prin care ei știu că El este Domnul care îi sfințește...

Ce cere Domnul de la noi? Respectarea Sabatului Său „ca un legământ veșnic.” Dumnezeu dorește ca fiecare familie să poarte acest semn. Astfel, noi putem arăta că suntem loiali și credincioși poruncilor Sale. Priviți la lumea noastră, plină de lipsă de respect pentru Dumnezeu, în rebeliune pe față contra Celui care într-o clipă ar putea distruge fiecare suflet care respiră suflarea de viață. Ce a făcut lumea atât de plină de violență? O desconsiderare a legii lui Dumnezeu. Aceasta a fost ceea ce a umplut pământul cu rebeliune și corupție în zilele dinainte de potop. Vedeți respectul arătat astăzi pentru sabbatul fals. Și toți cei care fac legi pentru a păzi această falsă zi de odihnă fac de asemenea și legi care să legalizeze traficul de lichior, un blestem care brutalizează ființele create după chipul lui Dumnezeu, luându-le rațiunea. (Idem).

„În duhul în ziua Domnului”

„Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. În ziua Domnului eram în Duhul.” (Apocalipsa 1:9, 10).

„Cel care păzește poruncile lui rămâne în El și El în el”. (1 Ioan 3:24).

Dumnezeu îi onorează pe acei care Îl onorează prin ascultare de preceptele Sale. Ioan, ucenicul iubit, a fost alungat pe insula Patmos pentru credincioșia lui. „Eu, Ioan,” scrie el, „care sunt părtaş cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. În ziua Domnului eram în Duhul.” (Apocalipsa 1:9, 10). Se referă Ioan aici la duminică? Există doar o zi numită ziua Domnului, și aceasta este ziua a șaptea a săptămânii, Sabatul instituit la Creațiune. Dumnezeu a creat lumea în șase zile, și în ziua a șaptea S-a odihnit și a fost înviorat. El a binecuvântat și a sfințit această zi, și a pus-o deoparte pentru a fi respectată ca memorial al creațiunii. Și în ziua a șaptea, Ioan a auzit în spatele lui „un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, spunând, ‘Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte; și trimite-o celor șapte biserici.’” „M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva care semăna cu Fiul omului.” (Apocalipsa 1:10-12). Astfel Hristos l-a onorat pe Ioan pentru ascultarea sa neclintită de El.

Adam și Eva au pierdut tot accesul la Eden și la pomul vieții pentru că ei au pus cuvântul altuia deasupra Cuvântului lui Dumnezeu. Prin acest act de neascultare ei au deschis ușile pentru a năvăli vaiul asupra lumii noastre. Însă cei care aderă în mod ferm la Cuvântul lui Dumnezeu, vor auzi binecuvântarea „Binecuvântați sunt cei care împlinesc poruncile lui, pentru ca să poată avea drept la pomul de viață, și să poată intra prin porți în cetate” (Apocalipsa 22:14). (*The Signs of the Times*, 13 mai, 1897).

Semnul sfințirii al lui Dumnezeu

„Le-am dat [lui israel] și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.” (Ezechiel 20:12).

Sabatul este catarama care Îi unește pe Dumnezeu și poporul Său. (*The Review and Herald*, 28 octombrie, 1902).

Sfințit și binecuvântat de Dumnezeu, scopul Sabatului a fost acela de a fi marele memorial al creațiunii, și o binecuvântare pentru omenire. Însă oamenii îl calcă în picioare. El este testul de astăzi, la fel cum Hristos a fost testul atunci când El era în lumea noastră în trup omenesc. El va sta pentru totdeauna neclintit, o stâncă de poticnire pentru lumea creștină, la fel cum a fost Hristos pentru națiunea iudaică. După cum respingerea lui Hristos a hotărât soarta veșnică a iudeilor, tot astfel respingerea memorialului sfânt al lui Dumnezeu va hotărî destinul a mulți preținși creștini.

Oamenii pot ignora Sabatul, îl pot călca în picioare; însă nu îl pot face mai puțin obligatoriu pentru ei. Nimeni nu are o scuză că acceptă gunoii care a fost îngrămădit asupra Sabatului Domnului. (Idem., 20 decembrie, 1898).

Sfințirea este pretinsă de preținșii creștini care ignoră ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu pentru un sabbat fals. Însă Dumnezeu declară că sfințirea care vine de la El este așezată doar asupra celor care Îl onorează pe El prin ascultarea de poruncile Sale. Sfințirea pretinsă de acei care continuă să calce poruncile este o sfințire falsă. Astfel lumea religioasă este înșelată de vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului.

În serviciul templului, Domnul a dat indicații speciale ca preoții să folosească în cădelnițele lor doar foc sfânt aprins de Dumnezeu Însuși, care avea să fie menținut arzând zi și noapte. Însă Nadab și Abihu au pervertit simțurile lor prin folosirea vinului, așa încât nu puteau distinge între cele sacre și cele de rând. Ei „au luat fiecare cădelnița sa, și au pus foc înăuntru, și au pus tămâie pe acesta, și au oferit foc străin înaintea Domnului, pe care El nu li-l poruncise” (Levitic 10:1).

Cei care ignoră Sabatul Domnului pentru a sfinți prima zi a săptămânii, oferă foc străin lui Dumnezeu. El este un sabbat străin, pe care El nu li l-a poruncit. (*The Signs of the Times*, 31 martie, 1898).

Un semn că El este Dumnezeu nostru

„Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru!” (Ezechiel 20:20).

Oamenii spun referitor la Sabat. Nu contează ce zi păzim, dacă păzim a șaptea parte din timp. Cum îndrăznesc ei să pună în locul Cuvântului lui Dumnezeu cuvântul omului? Cum îndrăznesc ei să îi conducă pe semenii lor departe de ascultarea de Creatorul?...

Lăsați ca oamenii cu teoriile lor să pășească laoparte. Lăsați ca vocea divină să fie auzită, spunând: „Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. ... Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic.” (Exod 31:14, 17)

Legea lui Dumnezeu este făcută fără valoare, și Dumnezeu ne cheamă să stăm în apărarea adevărului. (*The Review and Herald*, 4 iunie 1901).

Putem noi, care privim Sabatul ca semn al viului Dumnezeu, să consimțim să renunțăm la acel semn? Vrem noi să renunțăm la el? Sau vrem noi să îl păstrăm și să îl iubim ca pe un semn pe care Dumnezeu l-a dat pentru a-l desemna pe poporul Său păzitor al poruncilor? Necredința persistentă a lumii față de acest mare adevăr nu reduce importanța acestuia. Deși putem refuza să ascultăm, acesta rămâne încă adevăr; dacă nu i se permite să conducă, acesta ne va condamna.

Acum este timpul când Dumnezeu ne cheamă să onorăm preceptele Sale care au fost făcute fără valoare. Imediat ce lumina strălucește asupra noastră, noi trebuie să căutăm, prin voce, pană și influență, să reparăm spărtura din legea lui Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 12 iunie, 1893).

Dumnezeu a dat Sabatul poporului Său pentru a fi un semn perpetuu al iubirii și al milei Sale și al ascultării lor. După cum El S-a odihnit în această zi și a fost înviorat, tot astfel dorește El ca poporul Său să se odihnească și să fie înviorat. El trebuia să le amintească mereu că ei erau incluși în legământul Său de har. Din neam în neam, a spus El, Sabatul trebuie să fie semnul Meu, garanția Mea pentru voi că Eu sunt Domnul care vă sfințește, că eu v-am ales și v-am pus deoparte ca popor al Meu special. Și când sfințiți Sabatul, dați mărturie națiunilor pământului că voi sunteți poporul Meu ales. (*The Review and Herald*, 28 octombrie 1902).

O solie pentru zilele din urmă

“Așa vorbește Domnul: “Păziți ce este drept, și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină, și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta, și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna, ca să nu facă nici un rău!” (Isaia 56:1, 2).

În această perioadă plină de pericole, când vedem dispreț universal așezat asupra legii lui Dumnezeu, când lumea alege între Sabatul sfânt al poruncii a patra și sabbatul fals, vom spune noi vreun cuvânt care să scadă din cuvintele Domnului Sabatul? Domnul Dumnezeu cerului știa ce influență ucigătoare avea să aibă asupra credincioșilor aleși nelegiuirea care predomina, ce putere paralizatoare avea să fie ea contra pietății și a adevăratei loialități față de Dumnezeu. Vorbind despre aparițiile care vor marca apropierea celei de a doua veniri a Domnului și Salvatorului nostru, Hristos spune: „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” (Matei 24:12). Vedem aceasta împlinindu-se la literă. Experiența multora devine pipernicită și bolnăvicioasă și teribil de deformată. Tot ce ne înconjoară crează o atmosferă care este plină de neleguire. Chiar și în mediu creștin este dificil să păstrezi mărturisirea creștină de credință până la sfârșit, să stai în mod decis și hotărât de partea credinței dată odată sfinților. Însă este mai dificil să stai credincios și loial poruncilor sfinte ale lui Dumnezeu, când sunt puțini cei care se ajută și încurajează unii pe alții, și când mulții dintre aceștia sunt bolnăvicioși și gata să moară pentru că nu Îl onorează pe Dumnezeu prin păzirea poruncilor Sale în mod sincer și loial.

Mult așa-zis creștinism trece drept condiție bună, credincioasă, autentică, însă lucrurile stau astfel întrucât cei care îl mărturisesc nu au de suferit persecuție de dragul adevărului. Când vine ziua în care legea lui Dumnezeu este făcută fără valoare, și biserica este cernută de încercările de foc ce îi vor încerca pe toți cei care trăiesc pe pământ, mulți din cei care sunt considerați a fi sinceri, vor da ascultare duhurilor înșelătoare, și vor deveni trădători și vor înșela încrederea sfinte. Ei se vor dovedi cei mai răi persecutori ai noștri. (Idem., 8 iunie 1897).

O misiune plină de veselie

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gaturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58:13, 14).

Mici grupuri de lucrători să iasă ca misionari ai Domnului, și să facă așa cum i-a însărcinat Hristos pe primii ucenici să facă. Lăsați-i să meargă în diferite părți ale orașelor noastre, doi câte doi, și să dea solia de avertizare a Domnului. Spuneți oamenilor istoria creațiunii, și cum la încheierea lucrării Sale Domnul S-a odihnit și a binecuvântat ziua de Sabat, punând-o deoparte ca memorial al lucrării Sale.

Membrii bisericii, tineri și bătrâni, ar trebui educați să iasă pentru a proclama această ultimă solie către lume. Dacă vor merge în umilință, îngerii lui Dumnezeu vor merge cu ei, învățându-i să își înalțe glasul în rugăciune, cum să își înalțe glasul în cântare, și cum să proclame solia evangheliei pentru acest timp. Nu avem nici un moment de pierdut...

Cine va prelua această lucrarea de a preda adevărul Bibliei bătrânului și tânărului? Cine va duce această solie, urmând planul de lucru al lui Hristos?...

Veți asculta voi de glasul Sa? Veți deveni voi solii Săi? Veți căuta voi oile care sunt pierdute? Veți învăța Cuvântul în toată umilința și seriozitatea acelor care vor să asculte?

Bărbați și femei tinere, preluați lucrarea la care vă cheamă Dumnezeu. Spuneți minunata poveste a crucii. Hristos vă va conduce, și vă va învăța să vă folosiți abilitățile spre un scop bun. Când primiți influența înviorătoare a Duhului Sfânt, și încercați să îi învățați pe alții, mințile voastre vor fi înviorate, și voi veți fi făcuți în stare să prezentați cuvinte care sunt noi și ciudat de frumoase pentru ascultătorii voștri. Rugați-vă și cântați și roștiți cuvântul...

Libertatea spirituală va veni la acei care se consacră fără rezerve, iar harul înviorător al lui Hristos va aduce lumină, pace și bucurie. (*The Upward Look*, pag. 91).

Reparând spărtura

„Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temelile străbune; vei fi numit “Dregător de spărturi”, “Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit.” (Isaia 58:12).

În capitolul cincizeci și opt din Isaia este subliniată lucrarea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să o facă. În lege s-a făcut o spărtură, și această spărtură trebuie reparată. Adevăratul Sabat trebuie restaurat în poziția sa legitimă ca zi de odihnă a lui Dumnezeu. Legea trebuie mărită și făcută onorabilă. Acelora care fac această lucrare, Domnul le spune: vei fi numit “Dregător de spărturi”, “Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit.” (Versetul 12). (*The Review and Herald*, 28 octombrie, 1902).

În încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, standardul legii Sale va fi înălțat din nou. Religia falsă poate domina, nelegiuirea poate abunda, iubirea multora se poate răci, crucea Calvarului poate fi pierdută din vedere, iar întunericul, asemenea palorii morți, poate să se răspândească deasupra lumii; întreaga forță a curentului popular poate să se întoarcă împotriva adevărului; complot după complot se pot țese pentru a răsturna pe poporul lui Dumnezeu; însă în ziua celui mai mare pericol Dumnezeu lui Ilie va ridica instrumente omenești să ducă o solie care nu va fi redusă la tăcere. În orașele dens populate ale țării, și în locurile unde oamenii au mers cale lungă vorbind contra celui Prea Înalt, vocea muștrării aspre va fi auzită. Cu îndrăzneală, bărbați numiți de Dumnezeu vor denunța unirea bisericii cu lumea. În mod serios ei cheamă bărbați și femei să se întoarcă de la respectarea unei instituții făcute de om la respectarea adevăratului Sabat.

Nu e foarte departe timpul când testul va veni asupra fiecărui suflet. Respectarea sabatului fals ne va fi impusă. Lupta se va da între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. (Profeti și regi, pag. 186, 188).

Am văzut că Dumnezeu are copii care nu înțeleg și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina referitoare la acesta. Și la începutul timpului de strămtorare, noi am fost umpluți cu Duhul Sfânt în timp ce înaintam și proclamam Sabatul mai deplin. (*Experiențe și viziuni*, pag. 33).

Testul final dinaintea veșniciei

„Căci după cum cerurile cele noi, și pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea - zice Domnul - așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, - zice Domnul.” (Isaia 66:22, 23).

Nici un domnitor pământesc nu trebuie privit ca fiind deasupra Domnitorului care a făcut lumea în șase zile, și S-a odihnit în ziua a șaptea, sfințind-o și binecuvântând-o. (*Manuscript Releases*, vol. 3, pag. 39).

Pentru a refuza să respecti Sabatul numit de Dumnezeu este adusă adesea scuza că nu contează în ce zi ne odihnim, atât timp cât este o zi din șapte. Însă contează în ce zi te odihnești. Faptul că te odihnești în ziua pe care a poruncit-o Dumnezeu arată că tu Îl onorezi pe Făcătorul cerului și al pământului; însă desconsiderarea aceluia fapt arată evident că tu nu Îl onorezi pe Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 8 ianuarie, 1894).

Istoria se va repeta. Religia falsă va fi înălțată. Prima zi a săptămânii, o zi de lucru obișnuită, care nu are nici un fel de sfințenie, va fi instaurată cum a fost și chipul Babilonului...

Încercarea și persecuția vor veni la toți cei care, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, refuză să se închine acestui sabat fals. Forța este ultima armă a oricărei religii false. La început, ea încearcă atracția, cum a încercat regele Babilonului puterea muzicii și etalarea exterioară. Dacă aceste atracții, inventate de către oamenii inspirați de Satan, nu reușeau să îi facă pe oameni să se închine chipului, flăcările flămânde ale cuptorului erau gata să îi consume. La fel va fi acum. (Idem., 6 mai 1897).

A sfinți Sabatul pentru Domnul înseamnă salvare eternă. Dumnezeu spune: „Pe cel ce Mă onorează, Îl voi onora” (1 Samuel 2:30). (*Mărturii*, vol. 6, pag. 356).

Atât timp cât vor fi cerurile și pământul, Sabatul va continua ca un semn al puterii Creatorului. Și când Edenul va înflori pe pământ din nou, sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu va fi onorată de toți cei de sub soare. „De la un sabat la altul” locuitorii noului pământ glorificat vor „veni să se închine înaintea Mea, spune Domnul” (Isaia 66:23). (*The Review and Herald*, 18 august 1910).

Un timp bun în grădină

„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.” (Geneza 2:15).

Ei erau fericiți în lucrarea lor. Minte, inima și voința acționau în armonie perfectă. În munca lor, ei nu găseau nici o oboseală, nici o povară. Orele lor erau umplute cu muncă utilă și comuniune unul cu celălalt. (*Manuscript Releases*, vol. 10, pag. 327).

Adam muncea în grădina Eden, și simțea ca ea una din plăcerile existenței sale sfinte să facă astfel. Mai apoi, când a fost alungat din frumosul său cămin, ca rezultat al neascultării sale, și a fost forțat să lupte cu un pământ împotrivor pentru a-și câștiga pâinea zilnică, tocmai acea muncă, deși mult diferită de ocupația sa plăcută din grădină, a fost o mângâiere pentru sufletul său îndurerat, o protecție împotriva ispitei.

Munca rațională este un tonic sănătos pentru omenire. Ea îi face pe cei slabi puternici, pe cei timizi curajoși, pe cei săraci bogați și pe cei nenorociți fericiți. Diferitele noastre însărcinări sunt potrivite cu diferitele noastre abilități. Fiecare om va fi răsplătit de Dumnezeu conform cu capacitatea sa individuală. El așteaptă câștig corespunzător cu talentele pe care le-a dat servilor Săi. Nu mărimea talanților posedați determină răsplata, ci felul în care ei sunt folosiți, gradul de credincioșie cu care au fost îndeplinite datoriile vieții, fie ele mari sau mici. De unde s-a dat mult, se va cere mult.

Oricine își face lucrul în mod conștiincios și bine, fie în magazin, în câmp sau la amvon, va fi răsplătit conform cu spiritul în care a lucrat.

Lenea este cel mai mare blestem care poate cădea asupra omului; pentru că viciul și nemurirea urmează în cortegiul ei. Satan stă la pândă, gata de a surprinde și de a-i distruge pe cei care sunt cu garda jos, a căror tihnă îi dă ocazie... sub o mască atrăgătoare. El nu este niciodată mai plin de succes decât atunci când vine la oameni în orele lor de trândăvie. (*The Health Reformer*, 1 septembrie, 1876).

Exercițiul în aerul liber trebuie prescris ca o necesitate dătătoare de viață. Și pentru astfel de exerciții nu este nimic mai bun decât cultivarea solului. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 265).

Cămine la țară

„Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite. Dar pădurea va fi prăbușită sub grindină și cetatea plecată adânc.” (Isaia 32:18, 19).

Când a intrat în Sodoma, Lot intenționa să se păstreze lipsit de nelegiuire și să poruncească familiei sale după el. Însă a dat greș în mod vizibil. Influențele corupătoare din jurul său au avut un efect asupra credinței sale proprii, iar legăturile copiilor săi cu locuitorii Sodomei au legat într-o măsură interesul lui cu al lor. Rezultatul se află înaintea noastră. Mulți fac încă o mare greșeală asemănătoare.

Străduiți-vă să vă alegeți și să vă faceți căminele cât de departe de Sodoma și Gomora cu putință. Păziți-vă afară din orașele mari. Dacă este posibil, faceți-vă căminele în zonele liniștite de țară, chiar dacă nu puteți deveni niciodată bogați făcând aceasta. Stabiliți-vă acolo unde este cea mai bună influență.

Sunt instruită de Domnul să avertizez poporul nostru să nu se adune în orașe pentru a găsi cămine pentru familiile lor. Taților și mamelor sunt instruită să le spun: Să nu eșuați în a vă păstra copiii în interiorul domeniilor voastre. (*Căminul advent*, pag. 138, 139 engl.).

Feriți-vă de orașe. Nu clădiți sanatorii în orașe. Educați poporul nostru să iasă din orașe la țară, unde pot obține o mică bucată de teren, și pot face un cămin pentru ei înșiși și pentru copiii lor. Când s-a pus problema referitor la întemeierea unui sanatoriu în orașul Los Angeles, am simțit că trebuie să mă opun acestei mișcări. Am purtat o povară foarte grea referitor la această chestiune și nu am putut tăcea. Este timpul, fraților, să ascultăm de mărturiile trimise nouă din milă și iubire de la Tatăl nostru din cer.

Restaurantele noastre trebuie să fie în orașe; pentru că altfel lucrătorii în aceste restaurante nu ar putea să ajungă la oameni, și să-i învețe principiile viețuirii corecte. Iar pentru prezent va trebui să ocupăm case de rugăciuni în orașe. Însă nu va mai dura mult până când va fi asemenea luptă și confuzie în orașe încât cei care vor dori să le părăsească nu vor mai fi în stare. (*General Conference Bulletin*, 6 aprilie, 1903).

Binecuvântarea abilităților fermiere

„Îngrijește bine de oile tale, și ia seama la turmele tale.” (Proverbe 27:23).

Afară din orașe, a fost sfatul meu constant. Însă poporului nostru i-a trebuit ani ca să se trezească la o înțelegere a situației. I-a trebuit ani ca să înțeleagă că Domnul vrea ca ei să părăsească orașele și să își îndeplinească lucrarea în liniștea de la țară, departe de agitație, gălăgie și confuzie. (*Special Testimonies*, Series B, No. 03b, pag. 14).

Veniți acolo unde este cea mai bună influență. Dați copiilor voștri activitate. Învățați-i meserie. Învățați-i să fie utili pe o bucată de teren. Dacă nu îi mențineți ocupați, diavolul va face aceasta. Copiii au minți active, și ei au nevoie să fie angajați în ridicarea poverilor vieții practice. Ei nu ar trebui lăsați niciodată să își aleagă singuri activitatea. Părinții înșiși ar trebui să controleze acest lucru. (*The Lake Union Herald*, 7 aprilie, 1909).

În cultivarea terenului, lucrătorul chibzuit va descoperi că înaintea lui se deschid comori pe care abia dacă le-a visat. Nimeni nu poate reuși în agricultură sau grădinărit fără atenția față de legile implicate. Nevoile speciale ale fiecărui soi de plantă trebuie studiate. Soiuri diferite cer sol și cultivare diferite, și conformarea la legile care le guvernează pe fiecare este condiția succesului. Atenția cerută în transplantare, pentru ca nici măcar o fibră de rădăcină să nu fie înghesuită sau așezată greși, grija de plantele tinere, altoirea și udatul, ocrotirea față de ger noaptea și de soare ziua, scoaterea buruienilor, boala, și plăgile cu insecte, antrenamentul și aranjarea, nu doar predau lecții importante referitor la dezvoltarea caracterului, ci lucrarea însăși este un mijloc de dezvoltare. În cultivarea grijii, răbdării, atenției pentru detalii, ascultării de lege, ea oferă o instruire dintre cele mai esențiale. Contactul constant cu taina vieții și frumusețea naturii, precum și gingășia solicitată de slujirea acestor obiecte frumoase ale creației lui Dumnezeu, tind să trezească mintea și să rafineze și înalțe caracterul; iar lecțiile predate îl pregătesc pe lucrător să lucreze cu mai mult succes cu alte minți. (*Educația*, pag. 111, 112).

Înțelepciunea agricolă

„*Toamna, leneșul nu ară; la secerat, ar vrea să strângă roade, dar nu este nimic!*” (Proverbe 20:4).

Fermierii creștini pot face o adevărată lucrare misionară ajutându-i pe săraci să își găsească locuințe la țară și învățându-i cum să își lucreze solul și să îl facă productiv. Învățați-i cum să folosească uneltele agricole, cum să cultive diferite recolte, cum să planteze și să îngrijească livezi.

Mulți care neglijează să lucreze pământul nu reușesc să își asigure câștiguri adecvate din cauza neglijenței lor. Livezile lor nu sunt îngrijite cum trebuie, culturile nu sunt puse la timpul potrivit, iar în cultivarea solului se face doar o lucrare superficială. Ei îi atribuie succesul lor slab felului neproductiv al pământului. Se depune adesea mărturie falsă prin condamnarea terenului, care, dacă ar fi lucrat în mod adecvat, ar da câștiguri bogate. Planurile înguste, puținul efort depus, puțină preocupare referitor la cele mai bune metode strigă cu voce tare după reformă.

Cele mai bune metode să fie predate tuturor celor care sunt dispuși să învețe. Dacă cineva nu vrea ca tu să le vorbești despre idei avansate, lasă ca lecțiile să fie prezentate pe tăcute. Menține-ți la nivel înalt cultura propriului tău teren. Amintește un cuvânt vecinilor tăi când poți, și lasă ca recolta să fie elocventă în favoarea metodelor corecte. Demonstrează ce poate fi făcut cu terenul când este lucrat în mod potrivit. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 193).

Este nevoie de bărbați care să-i educe pe alții cum să are, și cum să folosească uneltele agricole. Cine vor fi misionarii care să facă această lucrare, să-i învețe pe tineri metodele adecvate, și pe toți cei care sunt dispuși și suficient de umili pentru a învăța? Dacă cineva nu vrea ca voi să le dați idei îmbunătățite, lăsați ca lecțiile să fie prezentate pe tăcute, arătând ce poate fi făcut în sădirea de livezi și în plantarea de cereale; lăsați ca recolta să fie elocventă în favoarea metodelor corecte de lucru. (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 324 engl.).

Planul lui Dumnezeu este ca agricultura să fie pusă în legătură cu lucrarea sanatoriilor și a școlilor noastre. Tinerii noștri au nevoie de educația care trebuie câștigată din acest domeniu al lucrării. Este bine, și mai mult decât bine - este esențial - să se depună eforturi pentru a îndeplini planul Domnului în această privință. (*Mărturii*, vol. 8, pag. 228).

Dezvoltând obiceiuri de hărnicie

„Am trecut pe lângă ogrorul unui leneș, și pe lângă via unui om fără minte. Și era numai spinii, acoperit de mărăcini, și zidul de piatră era prăbușit. M-am uitat bine și cu luare aminte, și am tras învățătura din ce am văzut.” (Proverbe 24:30-32).

Tăria ta este suficientă pentru a-ți sprijini din plin familia. Trezește-te dimineța, chiar în timp ce strălucesc stelele, dacă e nevoie. Fă-ți planuri de a face ceva, și apoi îndeplinește-le. Plătește-ți toate datoriile, până nu te doboară boala. Mai bine lipsește-te de hrană și de somn, decât să fii vinovat că ai reținut de la alții ceea ce li se cuvine.

Dealul progresului nu se urcă fără efort. Nimeni nu trebuie să se aștepte să fie târât după premiu, fie în lucrurile religioase, fie în cele seculare, independent de propriile sale străduințe. Cursa nu e câștigată întotdeauna de cel rapid, nici bătălia de cel puternic, totuși cel care lucrează cu o mână leneșă va ajunge sărac. Cei perseverenți și harnici nu sunt fericiți doar ei înșiși, ci ei contribuie în mare măsură și la fericirea altora. Competența și confortul nu se obțin în mod obișnuit decât cu prețul hărniciei serioase...

O femeie își face ei și familiei ei un mare rău când face și lucrarea ei și pe cea a lor - când ea aduce lemnele și apa, și chiar ia și toporul să pregătească lemnele, în timp ce soțul și fiii ei stau în jurul focului bucurându-se de un timp social, comod. Dumnezeu nu a plănuit niciodată ca soțiile și mamele să fie sclavele familiilor lor. Multe mame sunt supraîmpovărate cu griji în timp ce copiii ei nu sunt educați să ia o parte din poverile casnice...

Niciodată nu ar trebui încurajată sau îngăduită lenevia în copii, pentru că ea devine rapid un obicei...

Organizarea este totul. Faceți un singur lucru odată, și faceți-l bine, înainte de a începe un alt lucru. Ar trebui să ai ore regulate pentru trezire, pentru rugăciune, și pentru masă. Mulți își risipește orele prețioase din în pat pentru că aceasta mulțumește înclinația lor naturală și a face altfel ar cere o străduință. O oră pierdută dimineța este pierdută pentru a nu mai putea fi recuperată niciodată. (Idem., vol. 5, pag. 180, 181).

Sănătate și demnitate în munca manuală

„Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puțin; dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă.” (Eclesiastul 5:12).

Tinerii sunt nerăbdători să devină învățători, funcționari, comercianți, medici, avocați, sau să ocupe vreo poziție ce nu cere muncă fizică. Femeile tinere evită munca în casă și caută o educație în alte domenii. Aceștia au nevoie să învețe că nici un bărbat sau nici o femeie nu este degradată prin trudă cinstită. (*Educația*, pag. 215).

Cei care combină munca utilă cu studiul nu au nevoie de exerciții de gimnastică. Și munca îndeplinită în aer liber este de zece ori mai benefică sănătății decât munca în spații închise. Atât mecanicul cât și fermierul fac exerciții fizice, totuși fermierul este cel mai sănătos dintre cei doi. Nimic mai puțin decât aerul înviorător al naturii și raza de soare nu va împlini pe deplin nevoile corpului. Truditorul pământului găsește în munca sa toate mișcările care au fost practicate vreodată în sala de gimnastică. Sala sa de mișcări este câmpul deschis. Baldachinul cerului este acoperișul acesteia, pământul stabil podeaua ei. Aici el ară și sapă, seamănă și seceră. Priviți-l cum, la „vremea fânului” cosește și greblează, strânge grămezi și le rostogolește, ridică și încarcă, descarcă, calcă în picioare și depozitează. Aceste mișcări diferite pun în acțiune oasele, încheieturile, mușchii, tendoanele și nervii corpului. Exercițiul său plin de vigoare îi provoacă inspirații și expirații ample, adânci și puternice, care îi extind plămâni și purifică sângele, trimițând curentul cald de viață în salturi prin artere și vene. Un fermier care este cumpătat în toate obiceiurile sale se bucură în general de sănătate. Munca sa îi este plăcută. El are o poftă bună. El doarme bine și poate fi fericit.

Puneți în contrast condiția unui fermier activ cu aceea a unui student care neglijează exercițiul fizic. El stă într-o încăpere închisă, aplecat peste masa sau pupitrul său, cu pieptul contractat, plămâni înghesuiți. El nu poate lua inspirații ample, adânci. Creierul său este împovărat la extrem, în timp ce corpul său este inactiv ca și când nu ar exista nici o utilitate pentru el. Sângele său se mișcă alene prin corp. Picioarele sale sunt reci, capul fierbinte. Cum poate o astfel de persoană să fie sănătoasă? (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 73, 74).

Analizând căile noastre

„Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?” Așa vorbește acum Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile noastre!” (Hagai :4, 5).

Dumnezeu are cerințele cele dintâi și cele mai înalte de la poporul Său. Așezați-vă afecțiunile asupra Lui, și asupra lucrurilor de sus. Lujerii voștri trebuie să fie separați de tot ce este pământesc...

Ne va face separarea de lume, în ascultare de porunca divină, nepotriviți pentru lucrarea pe care ne-a lăsat-o Domnul? Ne va împiedica ea să facem bine celor din jurul nostru? Nu; cu cât ne agățăm mai ferm de cer, cu atât mai mare va fi puterea noastră pentru utilitate. Ar trebui să studiem Modelul, pentru ca spiritul care a locuit în Hristos să locuiască în noi. Mântuitorul nu a fost găsit între cei înălțați și onorabili ai lumii. El nu și-a petrecut timpul cu cei care căutau comoditatea și plăcerea. El a lucrat pentru a-i ajuta pe cei ce aveau nevoie de ajutor, pentru a-i salva pe sufletele pierdute și pe cele gata să piară, pentru a-i înălța pe cei aplecați, pentru a rupe jugul opresiunii de la cei în robie, pentru a-i vindeca pe cei suferinzi, și pentru a rosti cuvinte de compasiune și consolare celor nefericiți și suferinzi.

Nouă ni se cere să urmăm exemplul Stăpânului. Cu cât împărțăm mai mult din spiritul lui Hristos, cu atât mai multe vom căuta să facem pentru semenii noștri. Îi vom binecuvânta pe cei nevoiași și îi vom mângâia pe cei nefericiți. Umpluți cu o iubire pentru sufletele suferinde, ne vom găsi delectarea în a urma pașii Maiestății cerului.

Cerințele lui Dumnezeu sunt așezate clar în fața noastră; întrebarea ce trebuie lămurită este: Ne vom supune lor? Vom accepta condiția scrisă în cuvântul Său - despărțirea de lume? Aceasta nu este lucrarea unei clipe sau a unei zile. Ea nu este îndeplinită prin aplecarea în rugăciune la altarul familial și prin oferirea unui serviciu de pe buze, nici prin îndemnuri publice și rugăciune. Este o lucrare de o viață întreagă. Consacrarea noastră lui Dumnezeu trebuie să fie un principiu viu, întretesut cu viața, și conducând la tăgăduire de sine și sacrificiu de sine. Ea trebuie să stea la baza tuturor gândurilor noastre, și să fie izvorul fiecărei acțiuni a noastre. Aceasta ne va înălța deasupra lumii și ne va separa de influența ei profanatoare. (*The Southern Work*, 19 februarie, 1907).

O nevoie mai mare astăzi

„Semănați mult, și strângeți puțin, mâncați, și tot nu vă săturați, beți, și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă! Așa vorbește Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Suiți-vă pe munte, aduceți lemne, și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta, și voi fi proslăvit, zice Domnul.” ”Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea cerurile nu v-au dat roua, și pământul nu și-a dat roadele.” (Hagai 1:6-10).

[Domnul] i-ar fi putut face pe îngeri ambasadori ai adevărului Său; El ar fi putut face cunoscută voia Sa, în același fel în care a proclamat legea de pe Sinai, cu propria Sa voce; însă, în iubirea și înțelepciunea Sa infinită, El i-a chemat pe oameni să devină colaboratori cu Sine Însuși, alegându-i să facă această lucrare.

În zilele lui Israel, zecimea și darurile de bună voie erau necesare pentru a menține orânduiri serviciului divin. Ar trebui poporul lui Dumnezeu să dea mai puțin în acest secol?... Nu ar trebui ca mulțumirea noastră să își găsească exprimare în daruri și mai bogate pentru a răspândi la alții solia salvării? Lucrarea evangheliei, pentru a fi susținută pe măsură ce se lărgeste, cere resurse mai mari, decât erau solicitate în vechime; și aceasta face legea zecimilor și a darurilor de o necesitate chiar mai urgentă acum decât în sistemul administrativ iudaic. (*Patriarhi și profeți*, pag. 528, 529 engl.).

Lăsați ca cei care lucrează și câștigă cele mai mari salarii să vină în față și să îndeplinească o parte proporțională cu salariile pe care le primesc. Lăsați ca oamenii care au salarii limitate să aibă și ei un interes în această problemă. Faceți ceea ce puteți și puneți deoparte ceva pe lângă banii voștri de zecime. Aveți voi o cutie pentru acest scop? Explicați copiilor voștri că aceea este cutia tăgăduirii de sine, în care puneți deoparte orice banuț, orice monedă pe care o puteți obține și de care nu aveți nevoie pentru a o cheltui pentru nevoi reale. Ea este pentru casa Domnului. Sunt bani sacri de tăgăduire de sine... Făcând aceasta, fiecare membru al familiei va fi binecuvântat. (*Manuscript Releases*, vol. 10, pag. 126).

Sursa și scopul banilor

„Ci adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere să le câștigi, ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ, cum face astăzi.” (Deuteronom 8:18).

Dacă ai obiceiuri extravagante, elimină-le din viața ta. Astfel de obiceiuri, îngăduite, te vor ruina pentru veșnicie. Și obiceiurile de economie, hârnicie și cumpătare sunt, chiar în această lume, o parte mult mai bună pentru tine și copiii tăi, decât o zestre bogată.

Suntem călători, peregrini și străini, pe pământ. Să nu ne cheltuim mijloacele în mulțumirea dorințelor pe care Dumnezeu ne cere să le reprimăm. Mai degrabă, să punem un exemplu drept înaintea asociațiilor noastre. Să reprezentăm în mod potrivit credința noastră, restrângându-ne nevoile. Lăsați bisericile să se ridice ca una singură, și să lucreze ca acei care umblă în lumina deplină a adevărului pentru aceste zile. Lăsați ca influența voastră să impresioneze sufletele cu caracterul sacru al cerințelor lui Dumnezeu.

Dacă în Providența lui Dumnezeu, ți-au fost date bogății, nu te liniști cu gândul că nu trebuie să te angajezi în muncă utilă, că ai suficient, și poți mânca, bea și fi fericit. Nu lenevi în timp ce alții luptă pentru a obține mijloace pentru cauză. Investește-ți mijloacele în lucrarea Domnului. Dacă faci mai puțin decât datoria ta în a oferi ajutor celor ce pier, amintește-ți că indolența ta atrage după sine vină.

Dumnezeu este cel care dă oamenilor puterea de a obține bogăție, iar El a dat această abilitate, nu ca un mijloc de satisfacere a eului, ci ca un mijloc de a-i întoarce lui Dumnezeu ceea ce este al Lui. Cu acest scop nu este păcat de a strânge mijloace. Banii trebuie câștigați prin muncă. Fiecare tânăr trebuie să fie instruit spre obiceiuri de hârnicie. Biblia nu condamnă nici un om pentru că este bogat, dacă și-a dobândit banii în mod onest. Iubirea egoistă de bani folosiți în mod greșit este rădăcina tuturor relelor. Bogăția se va dovedi o binecuvântare dacă o privim ca fiind a Domnului, pentru a fi primită cu recunoștință și restituită cu recunoștință Dătătorului.

Dar ce valoare are bogăția inexprimabilă dacă este grămadită în locuințe scumpe sau în conturi bancare? Ce cântăresc acestea în comparație cu salvarea unui suflet pentru care a murit Fiul nemărginitului Dumnezeu? (*Mărturii*, vol. 6, pag. 452, 453 engl.).

Cum suntem înălțați noi

„Iacov a făcut o juruință, și a zis: piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.” (Geneza 28:20, 22).

Hristos a dat oamenilor lucrarea de răspândire a evangheliei. Însă, în timp ce unii ies să predice, El îi cheamă pe alții să răspundă la cerințele Sale față de ei pentru zecimi și daruri cu care să sprijine slujirea și să răspândească adevărul tipărit în toată țara. Acesta este mijlocul lui Dumnezeu de înălțare a omului. Este exact lucrarea de care el are nevoie, pentru că ea va mișca cele mai adânci simpatii ale inimii sale și va chema la acțiune cele mai înalte capacități ale minții.

Fiecare lucru bun de pe pământ a fost așezat aici de mâna bogată a lui Dumnezeu ca o expresie a iubirii Sale față de om. Cei săraci sunt ai Lui, și cauza religiei este a Sa. El a așezat mijloace în mâinile oamenilor, pentru ca darurile Sale bogate să curgă prin canalele omenești în îndeplinirea lucrării încredințată nouă de a-i salva pe semenii noștri. Fiecare are lucrarea sa desemnată în marele câmp; și totuși, nimeni nu ar trebui să creadă că Dumnezeu depinde de om. El ar putea spune un cuvânt, și fiecare fiu sărac ar fi făcut bogat. Într-o clipă, El ar putea vindeca omenirea de toate bolile ei. El S-ar putea lipsi cu totul de predicatori și să îi facă pe îngeri ambasadori ai adevărului Său. El ar fi putut scrie adevărul pe firmament, sau l-ar fi putut imprima pe frunzele copacilor și pe florile câmpului; sau El ar fi putut să Îl proclame cu o glas puternic din cer. Însă atot-înțeleptul Dumnezeu nu a ales nici una din aceste căi. El a știut că omul trebuie să aibă ceva de făcut pentru ca viața să poată fi o binecuvântare pentru el. Aurul și argintul sunt ale Domnului, iar El ar putea să le toarne din cer, dacă ar dori; însă, în loc de aceasta, El l-a făcut pe om slujitorul Său, încredințându-i mijloace, nu pentru a fi adunate, ci pentru a fi folosite în folosul altora. El îl face astfel pe om un mijloc prin care să distribuie binecuvântările Sale pe pământ. Dumnezeu a planificat sistemul de dăruire cu scopul ca omul să poată deveni, asemenea Creatorului său, darnic și neegoist în caracter și, în cele din urmă, părtaş cu El la răsplata veșnică, plină de glorie. (Idem., vol. 4, pag. 472, 473).

Trezind conștiința

„Ci să-L căutați la locașul Lui, și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuielele voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bună voie, și întâii-născuți din cirezile și turmele voastre.” (Deuteronom 12:5, 6).

Când vorbim de zecime ca standard al contribuțiilor iudaice la scopuri religioase, noi nu vorbim în cunoștință de cauză. Domnul Și-a menținut cerințele la înălțime, și prin aproape fiecare produs li se reamintea de Dătător prin faptul că li se cerea să dea înapoi. Lor li se cerea să plătească o răscumpărare pentru primul lor fiu născut, pentru primele roade ale turmei lor, și pentru prima lor recoltă. Li se cerea să lase colțurile câmpurilor lor de recoltă pentru cei fără mijloace. Orice cădea din mâna lor la secerat era lăsat pentru săraci, și odată la șapte ani pământurilor lor li se permitea să rodească în mod spontan pentru cei nevoiași. Apoi existau darurile din sistemul de jertfe, darurile pentru vină, darurile pentru păcat, și iertarea tuturor datoriiilor o dată la șapte ani. Apoi, mai existau numeroase cheltuieli pentru ospitalitate și daruri pentru săraci, și existau impozite asupra proprietăților lor.

În perioade stabilite, pentru a păstra integritatea legii, oamenii erau întrebați dacă și-au îndeplinit cu credincioșie voturile lor sau nu. Câțiva credincioși îi întorceau lui Dumnezeu aproape o treime din tot venitul lor în beneficiul intereselor religioase și pentru săraci. Toate aceste lucruri nu se așteaptă de la o anumită clasă din popor, ci de la *toți*...

Trebuie să existe o trezire între noi ca popor referitor la această chestiune. Există doar puțini oameni pe care îi muștră conștiința dacă își neglijează datoria lor de a fi darnici... Noi trebuie să avem convingeri noi, mai profunde, referitor la acest subiect. Conștiința trebuie trezită, și chestiunea trebuie să primească atenție serioasă; pentru că trebuie dată o socoteală lui Dumnezeu în ultima zi, iar cerințele Sale trebuie îndeplinite. (Idem., pag. 467, 468).

Schimbând vanitatea cu valoarea eternă

„Este un rău, pe care l-am văzut sub soare, și care se întâlnește des între oameni. Este, de pildă, un om căruia i-a dat Dumnezeu avere, bogății, și slavă, așa că nu-i lipsește nimic din ce-i dorește sufletul; dar Dumnezeu nu-l lasă să se bucure de ele, ci un străin se bucură de ele: aceasta este o deșertăciune și un rău mare.” (Eclesiastul 6:1, 2).

Mulți, absorbiți în interesul lor pentru comori lumești, devin insensibili la cerințele lui Dumnezeu și la nevoile semenilor lor. Ei privesc bogăția lor ca un mijloc de gloriificare proprie. Ei adaugă casă la casă, și teren la teren; ei își umplu căminele cu articole de lux, în timp ce peste tot în jurul lor există ființe umane în sărăcie și nenorocire, în boală și moarte. Cei care își dau astfel viețile slujirii eului dezvoltă în ei înșiși nu atributele lui Dumnezeu, ci atributele celui rău.

Acești oameni au nevoie de evanghelie. Ei au nevoie ca ochii lor să fie îndepărtați de vanitatea lucrurilor materiale pentru a privi natura prețioasă a bogățiilor ce dăinuie...

Nu prin atingere ocazională, accidentală, pot fi atrase la Hristos sufletele bogate, iubitoare de lume, adoratoare ale lumii. Aceste persoane sunt adesea cele mai greu de atins. Trebuie depuse eforturi personale de către bărbați și femei îmbibați de spirit misionar, de acei care nu vor eșua nici nu vor fi descurajați...

Mulți presupun că pentru a ajunge la clasele superioare, trebuie adoptat un mod de viață și o metodă de lucru ce vor fi potrivite gusturilor lor greu de mulțumit. O aparență de bogăție, edificii costisitoare, îmbrăcăminte scumpă, echipament și ambianță, conformare la obiceiurile lumii, poleiala artificială a societății distinse, cultură clasică, grațiile oratoriei sunt considerate a fi esențiale. Aceasta este o greșeală. Calea politicii lumești nu este calea lui Dumnezeu de a ajunge la clasele înalte. Ceea ce îi va atinge într-un mod eficient este o prezentare consecventă, neegoistă a evangheliei lui Hristos. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 212-214 engl.).

Ar trebui să ne putem cu seriozitate întrebarea: Ce comoară ne-am asigurat noi în împărăția lui Dumnezeu? Suntem noi bogați cu Dumnezeu? (*Mărturii*, vol. 3, pag. 401 engl.).

Dând mărturie în toate împrejurările

„Deși smochinul nu va înflori, nici nu vor fi roade în vie; rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din stauile, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3:17, 18).

Tu pricepi adevărul, înțelegi cerințele legii lui Dumnezeu; știi că nici un călcător cu voia al legii nu va intra în viață, și totuși vezi acea lege făcută fără valoare în lume. Care este datoria ta? Tu nu trebuie să întrebi: „Ce este convenabil pentru mine? Ce este plăcut?” ci: „Ce pot face pentru a salva suflete?”

Există o mare lucrare de făcut în fața noastră. Lumea trebuie avertizată. Această lucrare cere exercitarea tuturor talentelor pe care Dumnezeu le-a încredințat pazei noastre. El ne-a dat abilități care ne fac în stare să exercităm o influență asupra altor minți. Noi avem talente în pana de scris, presă, voce, portmoneu și afecțiunile sfințite ale sufletului. Toate aceste talente sunt ale Domnului. El ni le-a împrumutat și ne consideră responsabili pentru folosirea pe care le-o dăm, pentru îndeplinirea credincioasă a datoriei noastre față de lume. Putem veni foarte aproape de Isus; putem comunica cu El, și găsim odihnă și pace pentru propriile noastre suflete, putem arăta altora frumusețile adevăratei sfințiri.

Vom întâmpina conflicte care să ne testeze credința și curajul, însă ele ne vor face mai puternici dacă biruim prin harul pe care Isus este dispus să îl dea. Însă trebuie să credem; trebuie să apucăm promisiunile fără nici o îndoială. Ele sunt ample și bogate, chiar în timpul pericolelor și încercărilor zilelor de pe urmă... Pe măsură ce exercităm credință, rostим credință, și acționăm credință, promisiunile lui Dumnezeu ne vor fi dovedite. Și când umblăm în acord cu mărturisirea noastră de credință, îi învățăm și pe alții să umble precaut.

Nu alegeți întunericul. Veniți afară din cavernele reci, întunecate, ale necredinței în camera de sus, unde vă puteți încălzi la strălucirea soarelui iubirii lui Dumnezeu, și vă puteți bucura de pace și odihnă în prezența lui Isus. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 434, 435. [1892 edition.]

Slujitori ai tainelor lui Dumnezeu

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 4:1).

Dumnezeu nu ne-a descoperit niciodată timpul când solia [îngerului al treilea] se va încheia, sau când se va încheia timpul de probă. Acele lucruri care sunt descoperite le vom accepta pentru noi și pentru copiii noștri; însă, să nu căutăm să știm ceea ce a fost păstrat ascuns în sfaturile celui Atotputernic. Datoria noastră este să veghem, să lucrăm și să așteptăm, să lucrăm în fiecare moment pentru sufletele oamenilor care sunt gata să piară. Trebuie să umblăm în continuu pe urmele pașilor lui Isus, lucrând în direcțiile Sale, împărțind darurile Sale ca buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu. Satan va fi gata să dea fiecăruia, care nu învață zilnic de la Isus, un mesaj special, creație a sa, cu scopul de a face fără efect minunatul adevăr pentru acest timp.

La mine au ajuns scrisori în care eram întrebată dacă am vreo lumină specială cu privire la când se va încheia timpul de probă; și am răspuns că am de dat doar această solie: că acum este timpul de a lucra cât timp mai ține ziua, pentru că vine noaptea când nici un om nu mai poate lucra. Acum, chiar acum, este timpul ca noi să fim veghetori, lucrători și așteptători. Cuvântul lui Dumnezeu descoperă faptul că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 191).

Solia pe care trebuie să o purtăm nu este una pentru care să fie nevoie să ne înjosim ca să o declarăm. Apărătorii ei nu trebuie să caute să o acopere, să îi ascundă originea și scopul. Ca unii care au făcut voturi solemne lui Dumnezeu, și care au fost însărcinați ca mesageri ai lui Hristos, ca slujitori ai tainelor harului, noi suntem sub obligația de a declara în mod credincios întregul sfat al lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să facem mai puțin proeminente adevărurile speciale care ne-au separat de lume, și care ne-au făcut ceea ce suntem; pentru că ele sunt pline de interese veșnice. Dumnezeu ne-a dat lumină referitor la lucrurile care au loc acum, și cu pana și vocea noi trebuie să proclamăm lumii adevărul. Însă este doar viața lui Hristos, doar principiul activ al iubirii împărțit de Duhul Sfânt vor face cuvintele noastre roditoare. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 288 engl.).

Ispravnici ai banilor lui Dumnezeu

„Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.” (1 Corinteni 4:2).

Consacrarea deplină și dărnicia, animate de iubirea recunoscătoare, vor da celui mai mic dar, sacrificiului voios, o mireasmă divină, făcând darul de o valoare fără preț...

[Hristos] ne-a dat accontul răsplătirilor prin viața Sa de suferință și sângele Său vărsat, pentru a ne lega de El în slujire de bună voie. Toate lucrurile bune pe care le avem sunt un împrumut de la Salvatorul nostru. El ne-a făcut ispravnici. Micile noastre daruri, serviciile noastre umile, prezentate în credință și iubire, pot fi daruri consacrate pentru a câștiga suflete pentru serviciul Stăpânului și a promova slava Sa. Interesul și prosperitatea împărăției lui Hristos ar trebui să fie pe primul lor înaintea oricărei alte considerații. Cei care fac din plăcerea și interesul lor egoist obiective primordiale ale vieților lor nu sunt administratori credincioși.

Cei care își tăgăduiesc eul pentru a face bine altora, și care se devotează pe ei înșiși și tot ceea ce au serviciului lui Hristos, vor realiza fericirea pe care omul egoist o caută în zadar. Salvatorul nostru a spus: „Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33). Iubirea „nu caută folosul ei.” (1 Corinteni 13:5). Acesta este rodul acelei iubiri dezinteresate și al dăruirii care a caracterizat viața lui Hristos. Legea lui Dumnezeu în inimile noastre va aduce propriile noastre interese în supunere față de considerațiile veșnice și eterne. Suntem îndemnați de Hristos să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa. Aceasta este prima și cea mai înaltă datorie a noastră. Stăpânul nostru i-a avertizat în mod expres pe servii Săi să nu adune comori pe pământ; pentru că făcând astfel, inimile lor urmau să fie asupra celor pământești mai degrabă decât asupra celor cerești. Aici multe suflete sărmane au naufragiat în credință. Ele au mers direct contrar dispoziției expresive a Domnului nostru, și au permis iubirii de bani să devină pasiunea conducătoare a vieților lor. Ei sunt necumpătați în eforturilor lor de a dobândi mijloace...

Creștinii uită că sunt servii Stăpânului; că ei înșiși, timpul lor și tot ce au aparțin Lui. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 397, 398 engl.).

A da aduce o bucurie mai mare

„Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: “Este mai fericite să dai decât să primești.” (Fapte 20:34, 35).

Dacă cei care au mijloace ar înțelege că ei sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare dolar pe care îl cheltuiesc, pretinsele lor nevoi ar fi mult mai puține. Dacă ar fi trează, conștiința da mărturie despre achizițiile nenecesare pentru satisfacerea apetitului, a mândriei, a vanității și a iubirii de amuzamente, și ar raporta risipa din banii Domnului, care ar fi trebuit devotați cauzei Sale. (Idem., pag. 401).

Principiul crucii lui Hristos îi aduce pe toți cei care cred sub obligația grea de a tăgădui eul pentru a împărți lumină altora, și de a da din mijloacele lor pentru a răspândi lumina. Dacă sunt în legătură cu cerul, ei vor fi angajați în lucrare în armonie cu îngerii.

Principiul celor lumești este să obțină tot ce pot din lucrurile trecătoare ale acestei vieți. Iubirea egoistă de câștig este principiul conducător în viețile lor. Însă cea mai pură bucurie nu se găsește în bogății nici acolo unde lăcomia pofteste întotdeauna, ci acolo unde mulțumirea domnește și unde iubirea tăgăduitoare de sine este principiul conducător. Există mii care își petrec viețile în îngăduință și ale căror inimi sunt pline de nemulțumire. Ei sunt victime ale egoismului și nemulțumirii în efortul zadanic de a-și satisface mințile prin îngăduință. Însă nefericirea este imprimată chiar pe chipurile lor, și în spatele lor este un deșert, întrucât cursul lor nu este rodnic în fapte bune.

În proporția în care iubirea lui Hristos ne umple inimile și ne controlează viețile, lăcomia, egoismul și iubirea de viață ușoară vor fi biruite, și va fi plăcerea noastră să facem voia lui Hristos, ai cărui servi pretindem că suntem. Fericirea noastră va fi proporțională cu lucrările noastre ne-egoiste, mânate de iubirea lui Hristos. (Idem., pag. 382).

Exemple vii de tăgăduire de sine

„Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și munca noastră. Cum lucram zi și noapte, ca să nu fim sarcină nici unuia din voi, și vă propovăduiam Evanghelia lui Dumnezeu.” (1 Tesaloniceni 2:9).

Viața lui Pavel a fost o exemplificare a adevărurilor pe care le preda, și în aceasta consta puterea sa. (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 507).

Dumnezeu vrea ca voi să vă treziți și să aveți putere să depășiți obstacolele; nu vă lăsați ușor descurajați; dacă e nevoie, lucrați așa cum a lucrat apostolul Pavel, în oboseală, în durere, în veghere, uitând de neputințe în interesul profund simțit pentru sufletele pentru care a murit Hristos. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 628).

Observați viața umilă a Fiului lui Dumnezeu. El era „un om al durerilor, și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Priviți înjosirea Sa, agonia Sa în Ghetsimani, și învățați ce înseamnă tăgăduirea de sine. Suferim noi lipsuri? La fel a suferit și Isus, Maiestatea cerului. Însă sărăcia Sa era de dragul nostru. Suntem considerați bogați? La fel a fost și El. Însă El a consimțit să devină sărac de dragul nostru, pentru ca noi prin sărăcia Lui să putem fi făcuți bogați. În Hristos avem exemplificată tăgăduirea de sine. Sacrificiul Său a constat nu doar în părăsirea curțiilor cerești ale cerului, în a fi judecat de oamenii răi ca un criminal și declarat vinovat, în a fi dat să moară ca făcător de rele, ci și în a purta povara păcatelor lumii. Viața lui Hristos muștră indiferența și răceala noastră. Ne apropiem de încheierea timpului, când Satan s-a coborât, având mânie mare, știind că timpul său este scurt. El lucrează cu toată înșelăciunea nelegiurii în aceia care pier. Războiul a fost lăsat în mâinile noastre de către Marele nostru Conducător pentru ca noi să Îl ducem înainte cu putere. Noi nu facem nici a douăzecea parte din ceea ce am putea face dacă am fi trei. Lucrarea este întârziată de iubirea de viață ușoară și de o lipsă de spirit tăgăduitor de sine pe care Mântuitorul nostru ni l-a dat ca exemplu în viața Sa. (*Idem.*, vol. 3, pag. 407).

Dacă necredincioșii văd în viețile și în faptele noastre consacrare și tăgăduire de sine cu scopul de a salva sufletele gata să piară, ei vor fi impresionați de realitatea adevărurilor pe care noi le mărturisim. Adevărul care îl sfințește pe primitor va face impresia sa asupra lor. (*The Review and Herald*, 16 septembrie 1909).

Să nu furăm!

„Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit.” (Efeseni 4:28).

Timpul de strămtorare este exact în fața noastră; și atunci nevoia aspră va cere poporului lui Dumnezeu să își tăgăduiască eul, și să mănânce doar atât cât să își întrețină viața; însă Domnul ne va pregăti pentru acel timp. În acea oră teribilă, nevoia noastră, nevoia noastră va fi ocazia lui Dumnezeu de a da puterea Sa întăritoare, și de a susține poporul Său. Însă acum, Dumnezeu le cere să lucreze cu mâinile lor acel lucru care este bun, și să pună deoparte în măsura în care El i-a binecuvântat, și să își facă partea lor în susținerea cauzei adevărului. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 206 engl.).

Unii își închid urechile față de apelurile pentru banii folosiți pentru trimiterea misionarilor în țări străine, și pentru publicarea adevărului și răspândirea lui asemenea frunzelor toamna în întreaga lume. Unii ca aceștia își scuză lăcomia informându-vă că ei au luat măsuri să fie darnici la moarte. Ei au luat în considerare cauza lui Dumnezeu în testamentele lor. De aceea, ei trăiesc o viață de lăcomie, jefuindu-L pe Dumnezeu în zecimi și daruri, iar în testamentele lor Îi returnează lui Dumnezeu doar o mică parte din ceea ce El le-a împrumutat, în timp ce partea cea mai mare este alocată rudelor care nu au nici un interes pentru adevăr. Acesta este cel mai rău tip de jaf. Ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu de ceea ce I se cuvine de drept, nu doar de-a lungul vieții, ci de asemenea și la moarte. (*Idem.*, vol. 4, pag. 479, 480 engl.).

Există tineri în biserica, care ar trebui să cultive harurile satorniciei creștine și să crească pentru a fi bărbați de credință. Ei ar trebui să devină fermi, neclintiți, înrădăcinați și întemeiați în adevăr. Biserica are nevoie tocmai de ajutorul pe care Dumnezeu a plănuțit ca ei să i-l dea. Acei care mărturisesc numele Său nu și-au consacrat în mod deplin și complet puterile Lui, ci le-au supus, într-o măsură, slujirii lui Satan. Aceștia L-au jefuit în trecut pe Dumnezeu, și încă Îl mai jefuiesc. Asemenea ispravnicului necredincios căruia i-au fost încredințate talente, ei au ascuns darurile lui Dumnezeu în lume. (*Idem.*, vol. 5, pag. 115, 116 engl.).

Să ne asigurăm că nu îl jefuim pe Dumnezeu în nici o iotă sau frântură, pentru că sunt multe lucruri implicate în această chestiune. (*Idem.*, vol. 9, pag. 246 engl.).

Ispravnicii chemați să dea

„După cum fiecare om a primit darul, exact așa slujiți la fel unii alora, ca buni administratori ai harului de diferite feluri al lui Dumnezeu”. (1 Petru 4:10).

Toate lucrurile aparțin lui Dumnezeu. Oamenii Îi pot ignora cerințele. În timp ce El revarsă în mod abundent binecuvântările Sale asupra lor, ei pot folosi darurile Sale pentru propria lor satisfacere egoistă; însă ei vor fi chemați să dea socoteală de isprăvnicia lor.

Un ispravnic se identifică cu stăpânul său. El acceptă responsabilitățile unui ispravnic, și trebuie să acționeze în locul stăpânului său, făcând așa cum ar face stăpânul său, dacă el ar fi la conducere. Interesele stăpânului său devin interesele sale. (Idem).

Domnul vrea ca slujitorii Săi să se lipsească de mijloacele lor în timp ce pot face aceasta ei înșiși. Unii poate întreabă: „Trebuie să ne lipsim de fapt de tot ceea ce numim al nostru?” Poate că nu ni se cere să facem aceasta acum; însă trebuie să fim dispuși să facem astfel de dragul lui Hristos. Noi trebuie să recunoaștem că posesiunile noastre sunt în întregime ale Lui, folosindu-ne de ele cu dărnicie oricând e nevoie de mijloace pentru a promova cauza Lui. (Idem., vol. 4, pag. 479 engl.).

Am văzut că dacă unii se prind de proprietatea lor și nu-L întreabă pe Domnul lor referitor la datoria lor, El nu le va face cunoscută datoria lor și în timpul de încercare aceasta le va apărea în față ca un munte care să îi zdrobească, și ei vor încerca să se debaraseze de ea, dar nu vor putea. Am auzit pe unii plângându-se astfel: „Cauza lăncezea, poporul lui Dumnezeu era lihnit după adevăr și noi nu am făcut nici un efort pentru a suplini lipsa; acum proprietatea noastră este inutilă. O, dacă i-am fi dat drumul, și ne-am fi strâns o comoară în cer!” Am văzut că o *jertfă* nu creștea, ci scădea, și era *consumată*. Am văzut, de asemenea, că Dumnezeu nu ceruse de la toți cei din poporul Său să se despartă de proprietatea lor în același timp; însă, dacă ei doreau să fie învățați, El avea să îi învețe, într-un timp de nevoie, când să o vândă și cu cât să o vândă. Unora li s-a cerut să se despartă de proprietatea lor în trecut pentru a susține cauza adventă, în timp ce altora li s-a permis să o păstreze până la un timp de nevoie. Atunci, după cum are nevoie cauza, datoria lor este de a o vinde. (*Experiențe și viziuni*, pag. 57 engl.).

Pregătindu-ne să Îl întâmpinăm pe Domnul nostru

„Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” (Luca 12:42, 43).

Domnul mi-a arătat pericolul de a ne lăsa mințile să fie umplute cu gânduri lumești și griji. Am văzut că unele minți sunt conduse departe de la adevărul prezent și de la iubirea pentru Sfânta Biblie prin citirea de alte cărți captivante; altele sunt umplute de nedumerire și griji pentru ce vor mânca, bea sau îmbrăca. Unii privesc întotdeauna prea departe pentru venirea Domnului. Timpul a continuat câțiva ani puțin mai mult decât se așteptau ei; de aceea, ei cred că va mai continua încă câțiva ani, și în modul acesta mințile lor sunt distrase de la adevărul prezent, afară din lume. În aceste lucruri am văzut un mare pericol; pentru că, dacă mintea este umplută cu alte lucruri, adevărul prezent este exclus, și nu există loc pe frunțile noastre pentru sigiliul viului Dumnezeu. Am văzut că timpul pentru ca Isus să fie în Sfânta Sfințelor aproape trecuse, și că timpul mai poate dura doar încă foarte puțin. Timpul de răgaz pe care l-am putea avea ar trebui petrecut în cercetarea Bibliei, care ne va judeca în ziua de pe urmă.

Iubiții mei frați și surori, lăsați ca poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos să fie în mințile voastre în continuu și lăsați ca ele să scoată afară gândurile lumești și grijile. Când stați jos, și când vă ridicați, lăsați ca ele să fie meditația voastră. Trăiți și acționați pe deplin având în vedere venirea Fiului omului. Timpul sigilării este foarte scurt, și se va încheia în curând. Acum este timpul, câtă vreme cei patru îngeri țin cele patru vânturi, să ne facem chemarea și alegerea sigure. (Idem., pag. 58 engl.).

Predicatorii sunt adormiți; membrii laici sunt adormiți; și o lume piere în păcat. Fie ca Domnul să ajute pe poporul Său să se trezească și să umble și să lucreze ca bărbați și femei la granița lumii eterne. În curând, vine o surpriză uimitoare asupra locuitorilor lumii. Dintr-o dată, cu putere și mare slavă, Hristos va veni. Atunci, nu va mai fi timp să ne pregătim pentru a-L întâmpina. Acum este timpul pentru noi să dăm solia de avertizare. (Mărturii, vol. 8, pag. 37 engl.).

Trezindu-ne față de răspunderea noastră

„Dă socoteală de isprăvnicia ta.” (Luca 16:2).

Timpul de probă este aproape să se încheie. În cer se va emite în curând decretul „S-a sfârșit.”... Vrăjmașul joacă jocul vieții pentru fiecare suflet. El lucrează pentru a îndepărta de la noi tot ce este de natură spirituală, și în locul trăsăturilor atrăgătoare și prețioase ale lui Hristos să aglomereze inimile noastre cu trăsăturile rele ale inimii de carne - ură, bănuiele rele, gelozie, iubire de lume, iubire de sine, iubire de plăceri și lăudăroșia vieții. Avem nevoie să fim întăriți contra vrăjmașului ce pătrunde, care lucrează cu toată înșelăciunea nelegiurii în cei care pier; pentru că dacă nu suntem veghetori și plini de rugăciune, aceste rele vor pătrunde în inimă, și vor da afară tot ce este bun.

Mulți care pretind a crede cuvântul lui Dumnezeu nu par să înțeleagă lucrarea înșelătoare a vrăjmașului. Ei nu-și dau seama că sfârșitul timpului este aproape; însă Satan știe aceasta; și în timp ce oamenii dorm, el lucrează. Pofa cărnii, pofa ochilor și lăudăroșia vieții îi controlează pe bărbați și femei. Satan este la lucru chiar în poporul lui Dumnezeu pentru a cauza neunire. Egoismul, depravarea și răul de orice fel pun stăpânire pe inimi. Mulți neglijează cuvântul prețios al lui Dumnezeu. Un roman sau o carte de povestiri angajează atenția, și fascinează mintea. Ceea ce stârnește imaginația este devorat cu lăcomie, în timp ce cuvântul lui Dumnezeu este dat laoparte. Pentru că au neglijat cuvântul lui Dumnezeu, națiunea iudaică L-a respins pe Hristos, cerând ca un tâlhar să le fie oferit, și ca Prințul Vieții să fie răstignit. Iar în aceste zile de pe urmă, preinșii creștini comit același păcat. Ei sunt cântăriți în balanță, și sunt găsiți prea ușori pentru că îngăduie ca mințile lor să fie absorbite de lucruri de mică importanță, în timp ce adevărul etern este neglijat. Adevărul lui Dumnezeu, care ar eleva și ar sfinți și rafina, și i-ar pregăti pe oameni pentru retușul nemuririi, este dat laoparte pentru lucruri de importanță minoră. O, să treacă această orbire, și bărbații și femeile să înțeleagă lucrarea pe care o îndeplinește Satan între ei! (*The Review and Herald*, 2 ianuarie, 1900).

Educația pentru examenul final

„Încolo, fiule, ia învățătura din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățatură obosește trupul. Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiastul 12:12-14).

Secol după secol curiozitatea oamenilor i-a condus să caute pomul cunoștinței; și adesea cred că ei culeg roadele cele mai importante, când, asemenea lui Solomon în cercetarea sa, ei descoperă doar vanitate și nimicnicie în comparație cu știința adevăratei sfințenii care le va deschide porțile cetății lui Dumnezeu. Mormanul de cărți care au fost considerate esențiale pentru educație conțin principii eronate care, dacă sunt aduse în viața practică, îl vor conduce pe student pe căi greșite, departe de consacrarea lui Dumnezeu...

Ambiția umană a căutat acel tip de cunoștință care îi va conduce pe oameni la înălțare de sine și supremație. Astfel, Satan a lucrat asupra lui Adam și a Evei până când restricția lui Dumnezeu a fost sfâșiată în bucăți, și educația lor sub profesorul minciunilor a început cu scopul ca ei să aibă o cunoștință pe care Dumnezeu le-o refuzase - o cunoștință a consecințelor încălcării legii. Și de atunci timp, fiii oamenilor au avut o cunoștință practică a răului; însă, Hristos a venit în lume pentru a le arăta că El plantase pentru ei pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea neamurilor. El a venit pentru a restaura chipul moral al lui Dumnezeu în om, pentru a eleva și innobila puterile noastre mintale. (*The Youth's Instructor*, 27 noiembrie, 1898).

Sunt neglijate tocmai punctele de studiu, care sunt cele mai necesare pentru a-i pregăti pe studenți să treacă ultima mare examinare, și pentru a-i pregăti pentru lurarea misionară în lume și în câmpurile străine. Educația care este necesară acum este una care îi va califica pe studenți pentru lucrarea misionară practică, învățându-i să aducă fiecare facultate sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Cartea de studiu, care este de cea mai mare valoare, este aceea care conține instrucțiunile lui Hristos, Profesorul profesorilor. (*The Review and Herald*, 7 noiembrie, 1907).

Să nu fim naivi

„Nu fiți înșelați: *‘Tovărășiile rele strică obiceiurile bune’.*”
(1 Corinteni 15:33).

Studentii care s-au bucurat de o instruire religioasă în cămin, și care sunt ignoranți în ce privește viciile societății, adesea devin cel mai bine familiarizați cu cei ale căror minți au fost turnate într-o matriță inferioară, și ale căror avantaje pentru cultură mintală și religioasă au fost foarte limitate. Și ei sunt în pericol, prin amestecarea cu societatea acestei clase și prin inspirarea unei atmosfere care nu este înălțătoare, ci care tinde să înjosească și să degradeze morala, să se scufunde la același nivel cu colegii lor. Delectarea unei mari clase de studenți, în orele lor lipsite de activitate, este să se distreze. Și foarte mulți dintre acei care părăsesc căminul inocenți și puri se strică prin asocierile lor din școală. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 155 engl.).

Niciodată în pruncia lor neajutorată nu au avut fiii voștri mai multă nevoie de o mamă decât la vârsta lor de băieți tineri. Fiicele voastre au de asemenea nevoie de paza plină de veghere a unei mame creștine plină de afecțiune. Nu îi lăsați să devină demoralizați prin asocieri nepotrivite. Copiii au nevoie să fie instruiți, să fie călăuziți pe cărări sigure, să fie păziți de viciu, să fie câștigați prin amabilitate și prin instruire sârguincioasă pentru a fi întăriți în facerea binelui. Salvatorul vede o valoare și demnitate în fiecare suflet, datorită chipului lui Dumnezeu pe care Îl poartă. El a murit pentru ca cei ce sunt copiii voștri să aibă darul vieții eterne. El privește la ei cu compasiune divină. Sufletele lor pot fi salvate spre viață veșnică, și ele sunt exact la fel de prețioase ca și sufletele altora. Voi aveți înaintea propriei voastre uși o mică bucată de teren pe care să o îngrijiti, și Dumnezeu vă va considera răspunzători pentru această lucrare pe care El a lăsat-o în mâinile voastre. Prin rugăciune serioasă și studiu puteți deveni înțelepți în căminul vostru, învățând dispozițiile diferite ale copiilor voștri, și observând în mod atent comportamentul lor. Puteți avea acasă o mică școală, în care voi să fiți profesorul. Dacă căutați înțelepciune de la Domnul pentru a înțelege calea Sa și a o păzi, El vă va da înțelepciune și har. (*The Review and Herald*, 15 septembrie, 1891).

Cărțile rele pe foc

„Și unii din cei ce făcuseră vrăjitorii, și-au adus cărțile, și le-au ars, înaintea tuturor: prețul lor s-a socotit la cincizeci mii de arginți.” (Fapte 19:19).

[Efesenii] și-au adus la un loc cărțile lor de vrăjitorie, cărțile prețioase care conțineau simbolurile mistice ale Dianei și secretele artei ei, și le-au ars în prezența tuturor oamenilor. Sacrificiul făcut astfel a fost estimat la cincizeci de mii de bucăți de argint, egale cu aproape zece mii de dolari.

Convertirea acestor efeseni a fost însoțită de rezultatele care urmează întotdeauna unei convertirii autentice. Când au fost convinși că acele cărți de magie erau false și dăunătoare, ei nu au dorit să le vândă și astfel să pună ispita în calea altora. Ei au ars în mod prompt rapoartele de divinație, cu un mare sacrificiu personal. Puterea adevărului a triumfat deasupra prejudecăților, a preocupărilor favorite ale oamenilor, și a iubirii de bani. (*The Signs of the Times*, 18 mai, 1882).

Dragi tineri, încetați să mai citiți acele reviste care conțin povestiri. Dați laoparte fiecare roman. În zilele lui Pavel, acei care au fost convertiți la Efes și-au ars cărțile lor magice. Noi am face bine să ne curățăm casele de toate revistele de povestiri și de publicațiile care conțin imagini ridicole - reprezentări a căror origine este de la agenții satanici. Tinerii nu își pot permite să își otrăvească mințile cu astfel de lucruri. (*The Review and Herald*, 19 iulie, 1906).

Aș dori ca toată literatura ieftină, de proastă calitate, din fiecare cămin să fie arsă! Nu puteți face mai bine, dragii mei prieteni tineri, decât să ardeți orice v-ar ispiti să tolerați citirea de povestiri fictive. (*The Canadian Union Messenger*, 3 septembrie, 1907).

Și-au ars ucenicii lui Hristos cărțile de magie? Au făcut ei o schimbare hotărâtă în principiile și obiceiurile lor de viață? S-au despărțit ei de farmececele lumii?... Dumnezeu nu dă îngerilor Săi însărcinarea să îi păzească pe cei ce aleg să umble pe căi interzise...

Din nou am vrea să îi întrebăm pe urmașii lui Hristos: „Ați ars cărțile de magie”? (*The Signs of the Times*, 18 mai, 1882).

Evitând științele necredincioase

„Păzește ce ți s-a încredințat; ferește-te de flecăriile lumești și de împotririle științei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii și au rătăcit cu privire la credință. Harul să fie cu voi! Amin.” (1 Timotei 6:20, 21).

Trebuie să ne păzim în mod continuu împotriva sofistăriei referitoare la geologie și alte ramuri ale științei în mod fals numite așa, care nu seamănă deloc cu adevărul. (*The Review and Herald*, 1 martie, 1898).

Dumnezeu a luminat intelectul uman, și a revărsat un potop de lumină asupra lumii prin descoperirile artei și științei. Însă acei care le privesc pe acestea doar dintr-un punct de vedere uman vor ajunge în modul cel mai sigur doar la concluzii greșite. Spinii rătăcirii, ai scepticismului și necredinței sunt deghizați fiind acoperiți de hainele filozofiei și ale științei. Satan a plănuit acest mod ingenios de a câștiga sufletul departe de viul Dumnezeu. (*Healthful Living*, pag. 293).

Există mulți oameni cu calități nobile pe care Dumnezeu ar vrea să îi folosească în cauza Sa; însă răuterea fermecătoare a lui Satan a fost aruncată asupra lor ca o vrajă. Știința, în mod fals numită așa, i-ar conduce să raționeze departe de ceea ce este chair temelie adevăratei religii. Ea a încurcat în așa mod simțurile lor, încât mărturia Duhului și a cuvântului lui Dumnezeu este pusă la îndoială. (*The Review and Herald*, 29 decembrie, 1896).

Se apropie repede zilele când va exista mare nedumerire și confuzie. Satan, îmbrăcat în haine de înger, va înșela, dacă este posibil, chiar pe cei aleși. Vor exista mulți zei și mulți domni. Va sufla orice curent de învățătură. Cei care au oferit omagiul suprem „științei în mod fals numite astfel” nu vor fi atunci conducătorii. Cei care și-au pus încrederea în intelect, geniu sau talent nu vor sta în capul rândului și al coloanei. Ei nu au ținut pasul cu lumina. Acei care s-au dovedit necredincioși nu vor primi în grijă turma. În ultima lucrare solemnă, puțini oameni mari vor fi angajați. Ei sunt auto-suficienți, independenți de Dumnezeu, și El nu îi poate folosi. Domnul are servi credincioși, care în timpul de clătinare, de probă, vor fi scoși la lumină. Există unii prețioși ascunși acum, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 80, 81 engl.).

Care înțelepciune este prioritatea mea?

„Nimeni să nu se înșele: Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.” Și iarăși: „Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte.” (1 Corinteni 3:18-20).

Pretinsul popor al Domnului apreciază prea mult înțelepciunea lumească și caută prea puțin înțelepciunea de sus. Oamenii pot avea o cunoștiință a doctrinei creștine, și totuși să înțeleagă puțin din experiența creștină. Mulți sunt ageri, apți, prompti în afacerile lumești, în timp ce manifestă puțin interes, tact sau energie în serviciul lui Dumnezeu. Ei nu exercită ascuțimea lor de minte și dibăcia lor în veghere pentru a discerne planurile lui Satan și a studia cum îl pot întrece pe vrăjmaș prin superioritate tactică. Ei nu își adună toate puterile pentru a forma planuri înțelepte și a depune eforturi serioase, sistematice pentru a avansa cauza lui Dumnezeu. Înțelepciunea exercitată în lucrurile trecătoare ale lumii este rar devotată lucrurilor spirituale și veșnice. În acest mod, oamenii cu capacități dau dovadă că sunt mai mult firești decât spirituali.

Orice om, indiferent ce meserie sau ocupație ar avea, ar trebui să facă din cauza lui Dumnezeu primul său interes; el nu ar trebui doar să își exercite talentele sale pentru înaintarea lucrării Domnului, ci ar trebui să își cultive abilitățile pentru acest scop final. Mulți bărbați devotează luni și ani învățării unei meserii sau unei profesii pentru ca să poată de veni un lucrător de succes în lume; și totuși, el nu face nici un efort special pentru a-și cultiva acele talente care l-ar face un lucrător plin de succes în via Domnului. El și-a pervertit puterile, și-a folosit în mod greșit talentele. El a arătat lipsă de respect față de Maestrul său ceresc. Acesta este marele păcat al pretinsului popor al lui Dumnezeu. Ei își slujesc lor înșiși, și slujesc lumii. Le poate merge numele că sunt oameni de finanțe ageri și prosperi; însă ei neglijează să sporească prin folosință talentele pe care Dumnezeu li le-a dat spre slujirea Sa. Tactul lumesc devine mai puternic prin exercițiu; partea spirituală devine mai slabă prin inactivitate. (*The Review and Herald*, 1 ianuarie, 1884).

Luând seama cum clădim noi

„Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra.” (1 Corinteni 3:10)

Tu trebuie să dai socoteală lui Dumnezeu despre felul cum clădești; pentru că s-a luat orice măsură ca tu să fii plin de succes în lucrarea ta. Va lăsa El, care a desenat cu degetul Său granițele Iudeii, care a desemnat locul exact unde să se afle templu, care a conceput planul pentru biserica iudaică și pentru serviciul sanctuarului, va lăsa El pe poporul Său, poporul Său ales, care păzește poruncile Lui, pradă unei experiențe a șansei, a accidentului, să se împiedice pe drum în întuneric? Vor avea acei cărora El le-a încredințat cea mai prețioasă lumină, cărora le-a încredințat solia îngerului al treilea, mai puțină conducere providențială decât poporul Său din vechime?

O, dacă biserica ar fi trează! O, dacă toți cei care mărturisesc adevărul pentru acest timp, ar fi sfințiți prin adevăr, ca să poată discerne planurile lui Dumnezeu și să înțeleagă răspunderea lor individuală de a da lumii lumina. Sămânța adevărului va încolți într-o creație nouă, și suflete vor fi convertite la Dumnezeu.

În fața a ceea ce s-ar putea face, să mai doarmă biserica, sau va simți răspunderea și onoarea care îi sunt conferite providența plină de har a lui Dumnezeu, și va strânge ce i-a fost încredințat orin moștenire, și avantajele luminii prezente, și va simți nevoia de a se trezi la nevoia urgentă care se prezintă acum înaintea noastră? Lumea observă mișcările noastre cu un interes mai mare decât ne imaginăm noi. (Idem., 21 februarie, 1893).

Aveți grijă cum clădiți, și ce fel de material puneți în clădire. Caracterelor pe care le formați voi vor dăinui cât veșnicia.

Lăsați ca Isus să ia stăpânirea minții voastre a inimii voastre, și a afecțiunilor voastre, și lucrați cum a lucrat Hristos, îndeplinind în mod conștiincios datoriile casnice, micile gesturi de tăgăduire de sine și faptele de amabilitate, folosind cu sârguință momentele, menținând o atenție plină de grijă față de micile păcate și o inimă recunoscătoare pentru micile binecuvântări. (*The Youth's Instructor*, 3 noiembrie, 1886).

Ridicând structura caracterului nostru

„Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.” (1 Corinteni 3:12, 13).

Acei care au calculat costul și doresc să clădească pentru veșnicie trebuie să pună material bun în clădirea lor. Dacă ei acceptă lemne putrezite, dacă sunt mulțumiți cu deficiențe de caracter, clădirea este condamnată la ruină. Lăsați ca toți să ia seama cum clădesc. Furtuna ispitei va sufla tare pe deasupra clădirii, și dacă aceasta nu este construită în mod ferm și credincios, ea nu va rezista la test...

Noi trăim vremuri grele, care ar trebui să facă inimile tuturor să se teamă. Vedem mințile multora rătăcind prin labirinturile scepticismului. Cauzele pentru aceasta sunt ignoranța, mândria și un caracter defectuos. Umilința este o lecție grea de învățat de către omul căzut. Există ceva în inima umană care împotriva adevărilor descoperite referitor la subiectele legate de Dumnezeu și păcătoși, încălcarea legii divine și iertarea prin Hristos.

Frații mei și surorile mele, bătrâni și tineri, când aveți o oră liberă, deschideți Biblia și depozitați în minte adevărurile ei prețioase. Când sunteți angajați în lucru, păziți-vă mintea, mențineți-o fixată asupra lui Dumnezeu, vorbiți mai puțin, și meditați mai mult. Amintiți-vă: „în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit.” (Matei 12:36). Lăsați cuvintele voastre să fie alese; aceasta va închide o ușă contra vrăjmașului sufletelor. Lăsați ca fiecare zi să fie începută cu rugăciune; lucrați ca sub privirea lui Dumnezeu... Dacă vă întoarceți de la sfatul bun și alegeți să vă asociați cu cei pe care aveți motiv să-i suspectați că nu sunt înclinați spre cele religioase, deși pretind a fi creștini, veți deveni în curând ca ei. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 588, 589 engl.).

Zi după zi avem nevoie să înțelegem nevoia de a fi convertiți. Nu stați pe linia de despărțire, încercând să vă balansați între Hristos și lume. Mențineți-vă pe cărarea trasată pentru cei răscumpărați ai Domnului. (*The Youth's Instructor*, 25 octombrie, 1900).

Trezindu-ne la râvnă

„Veniți-vă în fire, cum se cuvine, și nu păcătuțiți! Căci sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.” (1 Corinteni 15:34).

Banii care sunt cheltuiți cu generozitate de mulți credincioși pe lucruri nenecesare ar trebui dați lucrării de câștigare de suflete care sunt gata să piară. Este timpul ca poporul nostru să simtă nevoia de a fi lucrători împreună cu Dumnezeu. Tăgăduirea de sine și sacrificiul de sine sunt foarte potrivite pentru acest timp. (*The Review and Herald*, 16 septembrie, 1909).

Dacă avem interesul pe care l-a avut Knox când a pledat înaintea lui Dumnezeu pentru Scoția, vom avea succes. El a strigat: „Dă-mi Scoția, Doamne, sau mor.” Și când ne vom prinde de lucrare și vom lupta cu Dumnezeu, spunând: „Trebuie să am suflete; nu voi renunța niciodată la luptă,” vom descoperi că Dumnezeu va privi asupra eforturilor noastre cu aprobare. El vede că, dacă El vă dă sufletele care sunt rezultatul slujirii voastre, aceasta nu vă va face mândri sau semeți. Voi nu veți fi într-o poziție în care să simțiți pentru o clipă că altcineva va primi creditul pentru aceste suflete; ci vă veți simți atât de mulțumitori lui Dumnezeu că ele sunt salvate, că lauda Sa va fi în inimile voastre și pe buzele voastre zi și noapte. Pe astfel de oameni Dumnezeu îi va face instrumente puternice pentru lucrarea Sa. Sunt pătrunsă de aceste aspecte.

Acei care s-au asociat cu ei, cei care încearcă să învețe cum să facă lucrarea lui Dumnezeu, ar trebui să simtă o povară constantă în sufletele lor referitor la ce educație dau ei acestor lucrători. Veșnicia va spune ce fel de amprentă pun acei care sunt uniți cu ei în această lucrare. Dacă au Spiritul și Puterea pe care le-a avut Pavel, Spiritul lui Dumnezeu lucrând în ei în mod puternic pentru a prezenta pe fiecare om perfect în Isus Hristos, ei vor căuta întotdeauna, atât prin precept, cât și prin exemplu, să îi zidească în cea mai sfântă credință. Amprenta pe care acești lucrători o primesc, o vor da la rândul lor altora. Influența este una care ajunge departe, chiar în veșnicie. (*Sermons and Talks*, vol. 2, pag. 45, 46).

Nimic nu va trezi atât de mult în bărbați și femei un zel tăgăduitor de sine ca a-i trimite în câmpuri noi pentru a lucra pentru cei în întuneric. (*Mărturii*, vol. 8, pag. 147 engl.).

Înțelepciune garantată

„Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo.” (Iacov 1:5, 6).

Noi vom înainta în cunoștință spirituală doar pe măsură ce realizăm micimea noastră și de dependența noastră totală de Dumnezeu; însă toți cei care vin la Biblie cu un spirit gata de a fi învățat, și plin de rugăciune, pentru a studia afirmațiile ei ca fiind cuvântul lui Dumnezeu, vor primi iluminare divină. Există multe lucruri aparent dificile sau întunecare pe care Dumnezeu le va face clare și simple pentru acei care caută astfel o înțelegere a lor.

Se întâmplă uneori ca oameni cu capacități intelectuale, dezvoltate prin educație și cultură, nu reușesc să înțeleagă anumite pasaje ale Scripturii, în timp ce alții care sunt needucați, a căror înțelegere pare slabă și ale căror minți sunt nedisciplinate, vor prinde însemnătatea, găsind tărie și mângâiere în ceea ce primii au declarat a fi tainic și pe lângă care au trecut considerându-se ca neimportante. De ce este așa? Mi s-a explicat că ultima clasă nu se bazează pe propria lor înțelegere. Ei merg la Sursa luminii, la Cel care a inspirat Scripturile, și cu umiliția a inimii Îi cer lui Dumnezeu înțelepciune, și ei o primesc. Există mine de aur care trebuie încă descoperite de cercetătorul serios. Hristos a înfățișat adevărul ca pe o comoară ascunsă într-un câmp. Ea nu se află exact la suprafață; noi trebuie să săpăm după ea. Însă succesul nostru în găsirea ei nu depinde atât de mult de abilitatea noastră intelectuală ca de umiliția inimii noastre și de credința cu care ne prindem de ajutorul divin. (Idem., vol. 5, pag. 704 engl.).

O, dacă acei cărora le-au fost încredințate adevăruri atât de mari și de solemne ar manifesta o credință corespunzătoare! Ei ar trebui să încredințeze lucrarea lor în mâinile Domnului, pledând pe genunchi pentru înțelepciune și călăuzire, și apoi, în loc de a-și lua din nou povara înapoi, și de a căuta să planifice și să execute în propria lor putere, și de a se tângui pentru că sunt supraîmpovărați, să o lase la Domnul. În mijlocul unei vieți de activitate constantă ei vor găsi astfel odihnă pentru sufletele lor. (*The Signs of the Times*, 27 septembrie, 1883).

Fără vină înaintea lui Dumnezeu

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. ”. (1 Tesaloniceni 5:23).

Când medităm la Isus cu pocăință și încredere umilă medităm, la Cel care păcatele noastre L-au străpuns și durerile noastre L-au împovărat, putem învăța să umblăm pe urmele pașilor Săi. Privindu-L, vom fi schimbați după asemănarea Sa divină. Iar când această lucrare este îndeplinită în noi, nu vom pretinde nici o neprihănire a noastră proprie, ci Îl vom înălța pe Isus Hristos, în timp ce noi ne agățăm sufletele neajutorate de meritele Sale.

Salvatorul nostru a condamnat întotdeauna neprihănirea proprie. El i-a învățat pe ucenicii Săi că cel mai înalt fel de religie este acela care se manifestă într-un mod liniștit, care nu sare în ochi. El i-a atenționat să își îndeplinească faptele lor de milostenie într-un mod liniștit; nu pentru etalare, nici pentru a fi lăudați sau onorați de oameni, ci pentru slava lui Dumnezeu, așteptându-și răsplata după aceea. Dacă ar face faptele lor bune pentru a fi lăudați de oameni, nici o răsplată nu le va fi dată de Tatăl lor din ceruri. (*The Review and Herald*, 18 ianuarie, 1881).

Dacă la un moment dat nu înțelegem în mod clar mărturia Scripturilor referitor la vreo datorie, suntem îndemnați să mergem la marele Învățător. Orice câte ori ne lipsește înțelepciunea, este privilegiul nostru și datoria noastră să cerem răspuns de la Dumnezeu. Dacă venim în umilință și cu credință, nu vom fi trimiși de la El goi.

Însă când cineva vede în mod clar cerințele datoriei, să nu se încumete să meargă la Dumnezeu cu rugămintea să fie scutit de la ascultare pentru că ea implică o cruce. Să meargă mai degrabă cu un spirit supus, cerând putere și înțelepciune pentru a accepta și a practica adevărul. (Idem., 25 septembrie, 1883).

Siguranța noastră este în a-L privi pe Hristos. Când eul este obiectul de închiare, când, plini de înălțare de sine, oamenii se apleacă înaintea propriului lor chip, pierzându-L din vedere pe Hristos, ei sunt într-un pericol îngrozitor. Hristos este lumina lumii. Întoarceți-vă fața de la El și veți umbla în întuneric. Mențineți-vă ochii asupra desăvârșirii Lui, și veți umbla în lumina cerului. (Idem., 26 martie, 1902).

Un templu curat sfânt

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:19, 20).

De ce nu studiază bărbați și femeile ca să devină inteligenți referitor la acele lucruri care afectează tăria lor fizică, intelectuală și morală? Dumnezeu v-a dat o locuință de care să vă îngrijiți și pe care să o păstrați în cea mai bună condiție pentru serviciul Său și slava Sa. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 352 engl.).

Avem datoria să știm cum să păstrăm corpul în cea mai bună stare de sănătate, și avem datoria sacră de a trăi la nivelul luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu într-un mod plin de har. Dacă ne închidem ochii față de lumină de teamă că o să ne evadem greșelile, pe care nu suntem dispuși să le părăsim, păcatele noastre nu sunt diminuate, ci sporite. Dacă într-un caz, ne întoarcem de la lumină, în alt caz, o vom desconsidera. Este la fel de păcat a viola legile ființei noastre ca și a încălca una din cele Zece Porunci, pentru că nu putem face niciuna dintre acestea fără să încălcăm Legea lui Dumnezeu. Nu putem să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima, toată mintea, tot sufletul și toată puterea noastră cât timp iubim poftele, gusturile noastre cu mult mai mult decât Îl iubim pe Domnul. (Idem., pag. 70).

Poporul pe care îl conduce Dumnezeu va fi deosebit. Ei nu vor fi ca lumea... Hristos va locui în inimă. Templul lui Dumnezeu va fi sfânt. Trupul vostru, spune apostolul, este templul Duhului Sfânt. Dumnezeu nu cere de la copiii Săi să se tăgăduiască spre vătămarea puterii fizice. El le cere să asculte de legea naturală, cu scopul de a-și păstra sănătatea fizică. Calea naturii este drumul pe care El îl marchează, și aceasta este suficient de largă pentru fiecare creștin. Dumnezeu oferă, cu o mână generoasă, daruri bogate și variate pentru întreținerea și pentru delectarea noastră. Însă pentru ca noi să ne bucurăm de apetitul natural, care va păstra sănătatea și va prelungi viața, El îngrădește apetitul. El spune: Fii atent; restricționează, tăgăduiește pofta nenaturală. Dacă stărnim un apetit pervers, încălcăm legile ființei noastre și ne asumăm responsabilitatea abuzării de corpurile noastre și a aducerii bolii asupra noastră. (Idem., vol. 3, pag. 63).

Dumnezeu vrea ca noi să prosperăm

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” (3 Ioan 2).

Domnul nu este glorificat de reflecțiile care se aruncă asupra Lui, când oamenii pun pe seama Lui suferințele lor; pentru că Domnul nu găsește plăcere în suferința și moartea poporului Său. El ar vrea ca ei să urmeze un curs de acțiune drept, îngrijindu-se cu atenție de corpurile lor ca acestea să fie sănătatoase, și să știe cum să își mențină locuința în ordine. Dacă nu ascultăm de legile simple prin care ne putem păstra sănătatea, și nu cultivăm obiceiuri corecte, Domnul nu va face nici o minune pentru a ne vindeca bolile, în timp ce noi continuăm să încălcăm legile Sale. Oamenii pe care Dumnezeu i-ar fi vrut în viață, dorm în mormitele lor. Ei s-au distrus prin lipsă de cunoștință. Ei erau instruiți referitor la multe puncte și totuși nu au eșuat să îndeplineau instrucțiunea dată lor; însă, să devenim creștini iluminați, umblând în lumină, și biruind fiecare defect pentru ca să putem recolta răsplătă în această viață și să câștigăm viața veșnică după aceea. (*Christian Education*, pag. 133).

[Copiii lui Dumnezeu] nu își pot permite să risipească nici o putere mintală sau fizică.

Întrebarea despre cum să păstrezi sănătatea este una de importanță fundamentală. Când studiem această chestiune în temere de Dumnezeu vom învăța că este bine, atât pentru înaintarea noastră fizică, precum și pentru cea spirituală, să respectăm simplitatea în dietă. Să studiem în mod răbdător această problemă. Avem nevoie de cunoștință și de judecată cu scopul de a înainta în mod înțelept în această problemă. Legilor naturii nu trebuie să te împotrivești, ci ele trebuie ascultate.

Cei care au primit instrucțiuni referitor la relele folosirii de alimente carnee, ceai, și cafea și preparate alimentare bogate și nesănătoase, și care sunt hotărâți să facă un legământ cu Dumnezeu prin jertfă, nu vor continua să își îngăduiască pofta pentru hrana pe care o știu nesănătoasă. Dumnezeu cere ca apetitul să fie curățit, și ca tăgăduirea de sine să fie practică în legătură cu acele lucruri care nu sunt bune. Aceasta este o lucrare ce va trebui făcută înainte ca poporul Său să poată sta înaintea Lui ca un popor făcut desăvârșit. (*Mărturii*, vol. 9, pag. 153, 154 engl.).

Căutând o vreme de sănătate

„Am căutat pacea, însă nu a venit nici un bine; și o vreme de sănătate, și iată necazul!” (Ieremia 8:15 engl.).

Mulți studenți nu cunosc faptul că dieta exercită o influență puternică asupra sănătății. Unii nu au deplin niciodată nici un efort hotărât de a controla apetitul, sau de a respecta regulile corecte de mâncare. Ei mănâncă prea mult, chiar la masă, și unii mănâncă între mese oridecâte ori li se prezintă ispita. Dacă acei care pretind că sunt creștini doresc să răspundă la întrebările ce le provoacă atâta nedumerire, de ce mințile lor sunt atât de greoaie, de ce aspirațiile lor religioase sunt atât de slabe, nu e nevoie ca ei, în multe cazuri, să meargă mai departe de masa lor; aici se găsește un motiv suficient, dacă nu ar fi și altele.

Mulți se separă de Dumnezeu prin îngăduirea apetitului. El, care observă căderea unei vrăbii, care numără chiar și perii capului, notează fiecare păcat al aceluia care își îngăduie apetitul pervertit cu prețul slăbirii puterilor fizice, a amorfirii intelectului și a înăbușirii conștiinței morale. (*Dietă și hrană*, pag. 159, 160 engl.).

Mâncărurile de consistență moale, supele și mâncărurile lichide, sau folosirea liberă a cărnii, nu sunt cele mai bune pentru a da mușchi sănătoși, organe digestive sănătoase, sau creiere clare... Chestiunea dietei trebuie să fie studiată; nu trebuie urmat apetitul, gusturile, sau capriciul, sau noțiunile nici unei persoane însă există nevoia unei mare reforme. (*Principiile educației creștine*, pag. 226).

Noi ar trebui să ne educăm, nu doar să trăim în armonie cu legile sănătății, ci și să îi învățăm pe alții calea mai bună. Mulți, chiar dintre acei care mărturisesc a crede adevărurile speciale pentru acest timp, sunt lamentabil de ignoranți referitor la sănătate și cumpătate. Ei trebuie educați, rând după rând, precept după precept. Subiectul trebuie menținut proaspăt înaintea lor. Această chestiune nu trebuie trecută cu vederea ca neesențială; pentru că aproape fiecare familie are nevoie să fie trezită referitor la această problemă. Conștiința trebuie să fie trezită la datoria de a practica principiile adevăratei reforme...

Căutați să treziți intelectul și conștiința. Slujiți cu toate talentele pe care le aveți la diapoyiție, și continuați lucrarea cu publicații referitoare la acest subiect. „Educați, educați, educați.” (*Christian Temperance and Bible Hygiene*, pag. 117).

Balsamul din Galaad

„Nu este nici un balsam în Galaad, nu există nici un doctor acolo? De ce nu s-a restaurat atunci sănătatea fiicei poporului Meu?” (Ieremia 8:22 engl.).

Există multe căi de a practica arta vindecării, însă există o singură cale pe care Cerul o aprobă. Remediile lui Dumnezeu sunt mijloacele simple ale naturii, care nu vor împovăra sau debilita sistemul prin proprietățile lor pline de putere. Aerul proaspăt și apa, curățenia, o dietă potrivită, puritatea vieții și o încredere fermă în Dumnezeu sunt remedii din lipsa cărora mor mii, totuși aceste remedii se demodează pentru că aplicarea lor îndemânatică cere o muncă pe care oamenii nu o apreciază. Aerul proaspăt, exercițiul, apa pură, locuințele plăcute și curate sunt la îndemâna tuturor în schimbul unor cheltuieli mici; însă medicamentele sunt scumpe, atât în cheltuieli financiare, cât și în efectul produs asupra sistemului. (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 323).

Dumnezeu nu cere copiilor Săi să se tăgăduiască spre vătămarea puterilor lor fizice. El le cere să asculte de legea naturală, cu scopul de a-și păstra sănătatea fizică. Calea naturii este drumul pe care El îl marchează, și aceasta este suficient de largă pentru fiecare creștin. Dumnezeu oferă, cu o mână generoasă, daruri bogate și variate pentru întreținerea și delectarea noastră. Însă pentru ca noi să ne bucurăm de apetitul natural, care va păstra sănătatea și va prelungi viața, El îngrădește apetitul. El spune: Fii atent; restricționează, tăgăduiește pofta nenaturală. Dacă stărnim un apetit pervertit, noi încălcăm legile ființei noastre și ne asumăm responsabilitatea abuzării de corpurile noastre și a aducerii bolii asupra noastră. (*Christian Temperance and Bible Hygiene*, pag. 151).

Există un balsam în Galaad; există un Medic acolo. Isus este marele medic. (*Manuscript Releases*, vol. 12, pag. 8).

Aceea ce medicii pot doar încerca să facă, Hristos îndeplinește. Agentul omenesc luptă să prelungească viața. Hristos este viața însăși. El care a trecut prin moarte pentru a-l distruge pe cel care avea puterea morții este Sursa a toată vitalitatea. Există balsam în Galaad și există un Medic acolo. Hristos a suferit o moarte agonizantă în cele mai umilitoare împrejurări pentru ca noi să avem viața. (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 332).

Supunând lui Dumnezeu apetitul

„Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 10:31).

O responsabilitate solemnă zace asupra acelor care știu adevărul, ca toate faptele lor să corespundă cu credința lor și ca viețile să le fie rafinate și sfințite, iar ei să fie pregătiți pentru lucrarea ce trebuie făcută în aceste zile de încheiere a soliei. Ei nu au timp sau putere de irosit în îngăduirea apetitului. (Idem., pag. 128).

Înainte poporului trebuie menținută reformă, o reformă continuă, și, prin exemplul nostru, noi trebuie să întărim învățătura noastră. Adevărata religie și legile sănătății merg mână în mână. Este imposibil să lucrăm pentru salvarea bărbaților și femeilor fără să le prezentăm nevoia de a se despărți de satisfacerile păcătoase, care distrug sănătatea, înjosesc sufletul și împiedică adevărul divin de a impresiona mintea. Bărbații și femeile trebuie să fie învățați să aibă o privire atentă asupra fiecărui obicei și fiecărei practici, și să dea imediat la o parte acele lucruri care cauzează o condiție nesănătoasă a trupului și aruncă astfel o umbră întunecată asupra minții.

Dumnezeu dorește ca purtătorii Săi de lumină să păstreze un standard înalt înaintea lor. Prin precept și exemplu ei trebuie să mențină standardul lor perfect deasupra standardului fals al lui Satan, care, dacă ar fi urmat, va conduce la mizerie, degradare și moarte atât pentru trup, cât și pentru suflet. Lăsați ca acei, care au obținut o cunoștință despre cum să mănânce și să bea și să se îmbrace așa încât să își păstreze sănătatea să împartă această cunoștință și altora. Lăsați ca celor săraci să li se predice evanghelia sănătății dintr-un punct de vedere practic, pentru ca ei să știe cum să se îngrijească în mod potrivit de corp, care este templul Duhului Sfânt. (Idem., pag. 480).

Subiectul temperanței, în toate aspectele lui, are un rol important în lucrarea de salvare. (Idem., pag. 443).

Voința și pasiunile nesfințite trebuie răstignite. Aceasta poate fi privită ca o lucrare îngustă și severă. Totuși ea trebuie făcută, altfel veți auzi sentința teribilă din gura lui Isus: „Depărtați-vă.” Puteți face toate lucrurile prin Hristos, care vă întărește. (*Mărturii* engl., vol. 3, pag. 84).

Aceasta este hrana lui Dumnezeu

„Și Dumnezeu a zis: Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță, și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: acestea să fie hrana voastră.” (Geneza 1:29).

Cerealele, fructele, nucile și zarzavaturile constituie dieta aleasă pentru noi de Creatorul nostru. Aceste alimente, preparate într-un mod pe cât de simplu și de natural posibil, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare. Ele dau o tărie, o putere de rezistență și o vigoare a intelectului, care nu sunt oferite de o dietă mai complexă și mai stimulentă.

Însă nu toate alimentele sănătoase în ele însele sunt în mod egal potrivite pentru nevoile noastre în toate circumstanțele. Trebuie exercitată grijă în alegerea hranei. Dieta noastră ar trebui potrivită anotimpului, climatului în care locuim și ocupației pe care o avem. Unele alimente care sunt adaptate folosirii într-un anotimp sau într-un climat nu sunt potrivite într-un altul. Așa că există diferite alimente care sunt cele mai potrivite pentru persoane cu diferite ocupații. Adesea, hrana care poate fi benefică celor angajați în muncă fizică grea este nepotrivită pentru persoanele cu preocupări sedentară sau activitate mentală intensă. Dumnezeu ne-a dat o amplă varietate de alimente sănătoase, și fiecare persoană ar trebui să aleagă dintre ele lucrurile pe care experiența și judecata sănătoasă le-au dovedit a fi cele mai potrivite pentru necesitățile sale.

Proviziile abundente ale naturii de fructe, nuci și cereale sunt ample, și de la an la an produsele din toate țările sunt distribuite tot mai mult către toți, prin facilitățile sporite de transport. Ca rezultat, multe produse alimentare, care în urmă cu câțiva ani erau privite ca articole scumpe, de lux, sunt acum disponibile pentru toți ca alimente de folosință zilnică. Acesta este în special cazul fructelor uscate și ambalate.

Nucile și alimentele oleaginoase intră în mod mai larg în uz pentru a lua locul alimentelor carnatate. Cu oleaginoase se pot combina cereale, fructe și unele rădăcinoase, pentru a forma alimente ce sunt sănătoase și nutritive. Totuși, trebuia să fim atenți să nu folosim cantități prea mari de oleaginoase. (*Pe urmele Marelui Medic engl.*, pag. 296-298 engl.).

Prea mult dulce poate înșela

„*Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte*”. (Prov-erbe 16:25).

Zahărul îngreunează sistemul. El împiedică lucrarea mașinării vii...

A existat un caz în regiunea Montcalm, Michigan, la care mă voi referi. Persoana era un domn nobil. Era înalt de aproximativ 1,83 m și avea o înfățișare plăcută. Am fost chemată să îl vizitez, el fiind bolnav. Vorbisem cu el înainte referitor la modul lui de viață. „Nu îmi place privirea din ochii tăi,” i-am spus. El mânca mari cantități de zahăr. L-am întrebat de ce făcea asta. El mi-a spus că se lăsase de carne, și nu știa ce ar putea să o înlocuiască așa de bine ca zahărul. Hrana lui nu îl sătura, doar pentru că soția lui nu știa cum să gătească. Unii dintre voi vă trimiteți fetele, care aproape au ajuns la vârsta de femei, să învețe la școală științele înainte să știe să gătească, când aceasta ar trebuie să fie făcută de primă importanță. Aici era o femeie care nu știa cum să gătească; ea nu învățase să pregătească hrană sănătoasă. Soția și mama era deficientă în această ramură importantă a educației; și, ca urmare, întrucât hrana gătită sărăcăcios nu era suficientă pentru cerințele organismului, se mânca în mod necumpătat zahăr, ceea ce a adus o condiție de boală asupra întregului sistem. Viața acestui om era sacrificată în mod necesar gătitului rău. Când am mers la bărbatul bolnav am încercat să le spun cât am putu eu de bine cum să se descurce, și imediat el a început să își revină încet. Însă și-a exercitat puterea în mod imprudent când nu era capabil, a mâncat o cantitate mică din ceea ce nu era de calitate bună, și a fost doborât din nou. De data aceasta nu a mai existat ajutor pentru el. Organismul lui părea a fi un morman viu în descompunere. El a murit ca victimă a gătitului sărăcăcios. El a încercat să facă zahărul înlocuitor al unei bucătării bune, și aceasta a făcut lucrurile doar mai rele...

Zahărul, când este folosit în măsură mare, este mai dăunător decât carnea. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 369, 370 engl.).

Felurile variate asociate la desert sunt dăunătoare în loc de a fi benefice și sănătoase, și, din lumina dată mie, ar trebui să existe o schimbare hotărâtă în pregătirea hranei. (*Spalding Magan Collection*, pag. 72).

Slujire chibzuită

„Vă îndemn, dar, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă prezentați corpurile ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care este slujirea voastră chibzuită”. (Romani 12:1 engl.).

[Hristos] S-a coborât la o viață de umilință. El a fost supus derâderii. El a fost disprețuit și respins de oameni. El a purtat insulta și batjocura, și cea mai dureroasă și rușinoasă moarte, pentru ca El să poată înălța și salva pe fii și ficele căzute ale lui Adam din nenorocirea lipsită de speranță. Având în vedere această jertfă firî seamăn și această iubire tainică arătate față de noi de Mântuitorul nostru, să reținem noi de la Dumnezeu servirea noastră completă, care este atât de slabă chiar și atunci când este cea mai bună?

Creștinii nu trebuie să facă o practică din a-și îndemna familiile să lucreze până când energia lor este epuizată, și nu a mai rămas nici o vitalitate pentru a o devota serviciului lui Dumnezeu, care cere suflet, trup, minte și tărie. Dacă îți angajezi puterile întregii tale ființe pentru a sluji propriului tău interes, ce ai mai rezervat pentru a-i oferi lui Dumnezeu? Nu este aceasta o jertfă șchioapă?...

Acela este un timp bine folosit care este petrecut cu instruirea copiilor voștri. Puteți fi misionari vii, acceptați de Dumnezeu, și totuși să fiți mecanici, comercianți și fermieri. Puteți să vă angajați în lucrarea Stăpânului vostru cu tot sufletul, și să lăsați lumina voastră să strălucească spre alții. Rugăciunea mea este ca Domnul să vă trezească, să căutați întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Cum Îl puneți la încercare pe Dumnezeu? Nu ați luat voi toate măsurile posibile? Nu ați privit departe în viitor pentru a vă aranja pentru toate presupusele nevoi viitoare? Nu v-ați gândit voi la ziua de mâine, și nu ați pus mântuirea voastră pe locul doi? Voi nu vă ocupați de lucrurile de importanță eternă; ci vă faceți griji cu privire la mulți ani în viitor pentru a vă susține familiile.

Însă ce spune Domnul nostru? „De aceea vă spun, Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de corpul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?” (Matei 6:25). Cuvintele Salvatorului nostru citate aici nu au nevoie de nici un comentariu. (*The Review and Herald*, 29 martie 1870).

Aer proaspăt și raze de soare

„Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele.” (Eclesiastul 11:7).

Privitul florilor, culesul fructelor proaspete din copaci, ascultatul cântărilor frumoase ale păsărilor animă într-un mod deosebit sistemul nervos. Din viața în aer liber, bărbații, femeile și copiii vor câștiga dorința de a fi puri și fără viclenie. Prin influența proprietăților stimulative, reînviătoare, și dătătoare de viață ale resurselor medicinale mărețe ale naturii, funcțiile corpului sunt întărite, intelectul este trezit, imaginația este stimulată, spiritul este înviorat. Minte este pregătită pentru a aprecia frumusețile cuvântului lui Dumnezeu...

Este mult mai bine pentru bolnavi să fie în aer liber decât între patru pereți, fie aceștia chiar decorați cu multe tablouri! (*Slujirea medicală*, pag. 231, 232 engl.).

Prin frumusețea florei și a câmpului, [minte celor bolnavi] va fi distrasă de la ei înșiși, de la ofurile și durerile lor, și ei vor fi conduși să privească de la natură la Dumnezeu naturii, care S-a oferit din abundență frumusețile lumii naturale. Cei în convalescență pot sta întinși la umbra copacilor, și cei care sunt mai puternici pot, dacă doresc, să lucreze între flori, făcând doar puțin la început, și sporindu-și eforturile pe măsură ce devin mai puternici. Muncind în grădină, strângând flori și fructe, ascultând păsările care Îl laudă pe Dumnezeu, pacienții vor fi binecuvântați în mod deosebit. Îngerii lui Dumnezeu se vor trage mai aproape de ei. Ei vor uita în curând de durerile lor. Melancolia și depresia îi vor părăsi. Aerul proaspăt și razele de soare, și exercițiile făcute le vor aduce viață și vitalitate. Creierul și nervii oboșiți vor găsi alinare. (*Manuscript Releases*, vol. 1, pag. 255, 256).

Natura este medicul lui Dumnezeu. Aerul proaspăt, lumina veselă a soarelui, minunatele flori și copacii, livezile și viile, exercițiul în aer liber în acest mediu ambiant sunt dătătoare de sănătate - elixirul vieții. Activitatea în aer liber este singurul medicament de care au nevoie mulți...

Cât de reconfortante sunt liniștea și libertatea de la țară pentru infirmii oboșiți, obișnuiți cu viața de oraș, cu lumina orbitoare de la multe lumini, și cu gălăgia străzilor! (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 170).

Apă minunată

„Tu faci să țâșnească izvoarele în văi, și ele curg printre munți. Tu adapi la ele toate fiarele câmpului; în ele își potolesc setea măgarii sălbatici”. (Psalmii 104: 10, 11).

Minunile lui Dumnezeu nu poartă întotdeauna înfățișarea exterioară a unor minuni. Adesea, ele sunt aduse într-un mod care pare asemenea cursului natural al evenimentelor. Când ne rugăm pentru cei bonavi, noi și lucrăm pentru ei. Noi răspundem propriilor noastre rugăciuni prin folosirea remediilor care sunt la dispoziția noastră. Apa, folosită în mod înțelept, este un remediu dintre cele mai puternice. (*Selected Messages*, vol. 2, pag. 346).

Impuritățile corpului, dacă nu li se permite să fie evacuate, sunt duse din nou în sânge, și forțate să intre în organele interne. Natura, pentru a se elibera singură de impuritățile otrăvitoare, face un efort pentru a elibera organismul, care efort va produce febră, și aceasta se numește boală. Însă chiar și atunci, dacă cei care sunt bolnavi ar ajuta natura în eforturile ei, prin folosirea apei curate, moi, multă suferință ar fi împiedicată. Însă mulți, în loc de a face aceasta, și de a încerca să îndepărteze materiile otrăvitoare din organism, inhalând o otravă și mai mortală în sistem, pentru a îndepărta o otravă care există deja acolo. (Idem., pag. 460).

Mulți nu au experimentat niciodată efectele benefice ale apei, și se tem să folosească una dintre cele mai mari binecuvântări ale cerului. Apa a fost refuzată persoanelor care suferă de febră mare, de teamă că ar putea să le facă rău. Dacă, în condiția lor de febră, le-ar fi fost dată din abundență apă de băut, și li s-ar fi făcut și comprese externe, s-ar fi scutit zile și nopți lungi de suferință, și multe vieți prețioase ar fi fost salvate. Însă mii au murit de febre cumplite care i-au consumat, până când combustibilul care alimenta febra a fost complet ars, energiile vitale consumate, și au murit în cele mai mari agonii, fără să li se permită să bea apă pentru a-și potoli setea arzătoare. (Idem., pag. 453).

Frate H... Mult exercițiu în aer liber și o dietă abstinentă sunt esențiale pentru sănătatea ta. Tu nu ar trebui să mănânci mai mult de două mese pe zi. Dacă simți că trebuie să mănânci seara, bea apă rece, iar dimineața te vei simți mult mai bine pentru că nu ai mâncat. (*Dietă și hrană*, pag. 177 engl.).

Curățenia necesară

„Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată”. (Evrei 10:22).

O mare cantitate de suferință ar putea fi scutită dacă toți ar vrea să lucreze pentru a preveni boala, prin ascultare strictă de legile sănătății. Obiceiurile stricte de curăție trebuie respectate. Mulți, în timp ce sunt sănătoși, nu își bat capul să se mențină într-o condiție sănătoasă. Ei neglijează curățenia personală, și nu sunt plini de grijă pentru a-și menține curată îmbrăcămintea. Impuritatea trec în mod constant și neobservabil de pe corp, prin pori, și dacă suprafața pielii nu este menținută în stare de sănătate, sistemul este împovărat cu materii impure. Dacă îmbrăcămintea nu este spălată des, și nu este aerisită frecvent, ea se murdărește de impurități care sunt date afară din corp prin transpirația ce poate fi simțită sau nu. Iar dacă îmbrăcămintea purtată nu este curățată frecvent de aceste impurități, porii pielii absorb din nou resturile eliminate. Impuritățile corpului, dacă nu li se permite să fie eliminate, sunt reluate în sânge, și forțate să pătrundă în organele interne...

Multe familii au suferit de febră, unii au murit, iar cei care au rămas în urmă aproape că au murmurat contra Făcătorului lor din cauza pierderilor lor întristătoare, când singura cauză a toată boala lor și a morții a fost rezultatul propriei lor indiferențe. Impuritățile din propriile lor locuințe au adus asupra lor boli contagioase, și chinurile triste pe care ei le pun pe seama lui Dumnezeu. Fiecare familie care apreciază sănătatea ar trebui să își curețe casele și locuințele de toate substanțele în descompunere.

Dumnezeu a poruncit copiilor lui Israel să nu permită impurități ale persoanelor lor sau ale îmbrăcămintei lor. Acei care aveau vreo necurăție personală erau excluși din tabără până seara și apoi li se cerea să se curețe pe ei și îmbrăcămintea lor înainte de a putea intra în tabără. De asemenea li se porunca de către Dumnezeu să nu aibă necurății asupra locuințelor lor...

Referitor la curăție, Dumnezeu nu cere mai puțin de la poporul Său acum, decât a cerut de la vechiul Israel. (*Selected Messages*, vol. 2, pag. 460, 461).

Autocontrolul în toate

„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji”. (1 Corinteni 9:25).

Adesea copiii lor li se îngăduie să mănânce ceea ce aleg și când aleg, fără a se ține cont de sănătate. Există mulți copii care sunt educați gurmanzi din pruncia lor. Prin îngăduirea apetitului ei ajung dispeptici la o vârstă timpurie. Îngăduința de sine și necumpătarea în mâncare cresc odată cu creșterea lor și se întărește odată cu tăria lor. Vigoarea mentală și fizică sunt jertfite prin indulgența părinților. Se formează un gust pentru anumite articole de hrană de la care ei nu pot obține nici un beneficiu, ci doar vătămare; și organismul este împovărat, constituția slăbește. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 489 engl.).

Toți cei care au un adevărat simț al sacrificiului făcut de Hristos atunci când Și-a părăsit căminul din cer pentru a veni în această lume pentru ca, prin propria Sa viață, să arate omului cum poate rezista ispitei, își vor tăgădui cu bucurie eul și vor alege să fie părtași cu Hristos la suferințele Sale.

Teama de Domnul este începutul înțelepciunii. Acei care biruiesc așa cum a biruit Hristos trebuie să se păzească în mod constant împotriva ispitelor lui Satan. Apetitul și pasiunile trebuie restricționate și ținute sub controlul unei conștiințe iluminate, pentru ca intelectul să nu fie afectat, puterile de percepție să fie clare, așa încât acțiunile lui Satan și cursele sale să nu poată fi interpretate ca fiind providența lui Dumnezeu. Mulți doresc răsplata finală și victoria care vor fi date biruitorilor, însă nu sunt dispuși să sufere trudă, privațiuni și tăgăduire de sine așa cum a făcut Răscumpărătorul lor. Doar prin ascultare și efort continuu vom birui așa cum a biruit Hristos.

Puterea conducătoare a apetitului se va dovedi ruina a mii, când, dacă ei ar fi biruit în acest punct, ar fi avut puterea morală de a câștiga victoria asupra fiecărei alte ispite a lui Satan. Însă acei care sunt robi ai apetitului vor eșua în desăvârșirea caracterului creștin. (Idem., pag. 491, 492).

Încredere terapeutică

„Pentru ce te mâhnești suflete și gemi înlăuntrul meu_Nădeăjduieste în Dumneyeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este”. (Psalmii 42:11).

Ceea ce îți lipsește este Spiritul lui Isus. Tu ai nevoie să Îl cultivi în mod continuu; și apoi, când vor apărea dificultățile, tu vei fi ascuns în Hristos și vei manifesta Spiritul lui Hristos în fiecare ocazie. Tu nu trebuie să încurajezi un sentiment de compătimire și milă pentru tine însuși. Tot eul trebuie ascuns în Isus Hristos, și atunci vei simți o așa durere și milă sinceră pentru sufletele care nu știu ce este cel mai bine al lor, încât vei uita cu totul, că s-a abuzat de tine.

Trebuie să păstrăm în minte în mod continuu acest fapt: că mâna lui Isus se întinde peste fiecare dintre urmașii săi sinceri, și fiecare lovitură îndreptată să te vatăme, rănește mâna cu care Isus te acoperă. Așa că trebuie să piezi în mod complet eul; să îl scoți din vedere atât de mult cât e posibil; și când vezi că vorbele tale nu sunt primite de către cei pe care dorești mult să îi ajuți și să îi salvezi, atunci trebuie să fugi la Hristos și să te rogi...

Nu suntem nici pe a cincea parte atât de blânzi și de umili pe cât ar trebui să fim. (*The Review and Herald*, 29 martie, 1887).

Avem datoria față de noi înșine de a cultiva încrederea de sine și independența de caracter; însă aceste trăsături trebuie să fie contopite cu blândețe și umilință. Când ne încredem în propria noastră înțelepciune și judecată, cum fac mulți, noi suntem pe calea sigură spre rușine. Doar prin harul divin putem birui defectele noastre de caracter; însă dacă nu facem eforturi continue pentru a le supune, ele vor deveni mai puternice. (*The Signs of the Times*, 5 iunie, 1884).

Satan încearcă să se interpună între noi și Hristos, însă noi trebuie să îl alungăm vorbind despre credință și înălțând puterea lui Isus de a ne salva. Nu vom face noi pași înainte fără întârziere? Nu vom arăta noi că nu ne temem să ne încredem în Salvatorul nostru în întuneric la fel ca și în lumină? (Idem., 17 martie, 1890).

Credința fericită este de leac

„O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit uscă oasele”.
(Proverbe 17:22).

Legătura care există între minte și trup este foarte puternică. Când unul este afectat, celălalt răspunde. Starea minții are mult de a face cu sănătatea sistemului fizic. Dacă mintea este liberă și fericită, știind că a făcut binele și are sentiment de satisfacție pentru că i-a făcut pe alții fericiți altora, ea va crea o vioiciune care va reacționa asupra întregului sistem, cauzând o circulație mai liberă a sângelui și o înzdrăvenire a întregului corp. Bindecuvântarea lui Dumnezeu este un vindecător, și acei care sunt rodnici în a aduce beneficii altora vor realiza acea bindecuvântare minunată în inimile și viețile lor. (*Mărturii* engl., vol. 4, pag. 60, 61 engl.).

Influența Spiritului lui Dumnezeu este cel mai bun medicament pentru boală. Cerul este tot sănătate; și cu cât mai profund sunt înțelese influențele cerești, cu atât mai sigură va fi recuperarea bolnavului care crede. Adevăratele principii ale creștinismului deschid înaintea tuturor o sursă de fericire inestimabilă. Religia este un izvor continuu, din care creștinul poate bea cât dorește și nu va epuiza niciodată fântâna.

Relația care există între minte și trup este foarte intimă. Când unul este afectat, celălalt simte împreună cu el. Starea minții afectează sănătatea sistemului fizic. Dacă mintea este liberă și fericită, în urma conștiinței îndeplinirii binelui și a unui sentiment de satisfacție în producerea de fericire altora, ea crează o vioiciune care va reacționa asupra întregului sistem, cauzând o circulație mai liberă a sângelui și o înzdrăvenire a întregului corp. Bindecuvântarea lui Dumnezeu este o putere vindecătoare, și acei care sunt rodnici în producerea de beneficii altora vor realiza acea bindecuvântare minunată atât în inimă cât și în viață.

Când oamenii care și-au îngăduit obiceiuri greșite și patimi păcătoase se supun puterii adevărului divin, aplicarea aceluia adevăr inimii reînviorează puterile morale, care părușeră paralizate. Primitorul posedă o înțelegere mai puternică, mai clară, decât înainte de a-și fi ținut sufletul de Stânca eternă. Chiar și puterea fizică se îmbunătățește. (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 28).

Umilindu-ne în vederea sănătății

**„Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău!
Aceasta va aduce sănătate trupului tău și răcorire oaselor tale.”
(Proverbe 3:7, 8).**

Fratele meu, tu ai multe de învățat. Tu îți îngădui apetitul prin aceea că mănânci mai mult decât poate converti corpul tău în sânge bun. Este păcat să fii necumpătat în cantitatea de hrană consumată, chiar dacă nu se poate biecta nimic la calitate. Mulți cred că dacă nu consumă carne și alimente mai grele, pot mânca din hrana simplă până când nu mai pot. Aceasta este o greșeală. Mulți preținși reformatori ai sănătății nu sunt nimic altceva decât niște mîncăi. Ei pun asupra organelor digestive o povară atât de mare încât vitalitatea sistemului este epuizată în efortul de a se debarasa de ea. Aceasta are o influență deprimantă asupra intelectului; pentru că puterea nervilor creierului este chemată să ajute stomacul în lucrarea lui. Supra-alimentarea, chiar din cea mai simplă hrană, amorțește nervii sensibili ai creierului și îi slăbesc vitalitatea. Supra-alimentarea are un efect mai rău asupra sistemului, decât munca în exces; energiile sufletului sunt doborâte mai puternic prin mîncare necumpătată decât prin muncă necumpătată. (*Dietă și hrană* (engl.)s, pag. 102).

Tăgăduirea de sine, umilința și cumpătarea cerute de la cei neprihăniți, pe care Dumnezeu îi conduce și îi binecuvântează în mod special, trebuie să fie prezentat poporului în contrast cu obiceiurile extravagante, distrugătoare de sănătate ale acelor care trăiesc în acest secol degenerat.

Dumnezeu a arătat că reforma sănătății este la fel de strâns legată de solia îngerului al treilea cum este mâna de corp. Nu se găsește nicăieri o cauză atât de importantă pentru degenerarea fizică și morală ca în neglijarea acestui subiect important. Cei care își îngăduie apetitul și pasiunile, și își închid ochii față de lumină de teamă că vor vedea îngăduințele păcătoase pe care nu sunt dispuși să le părăsească, sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu. Oricine se întoarce de la lumină într-o situație, își împietrește inima pentru a desconsidera lumina referitoare la alte probleme. Oricine încalcă obligațiile morale în problema mîncării și îmbrăcămînții, pregătește calea pentru a încălca cerințele lui Dumnezeu referitoare la interesele eterne.

Corpurile noastre nu sunt ale noastre proprii. (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 73).

Căile lui Dumnezeu de a promova sănătatea

„Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la vorbele mele. Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale. Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc, și sănătate pentru tot trupul tău”. (Proverbe 4:20, 22).

În ascultarea de legea lui Dumnezeu se află sănătate.

Înțeleptul spune: ”căile înțelepciunii sunt căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice” (Proverbe 3:17). Mulți cultivă impresia că devotarea față de Dumnezeu este dăunătoare sănătății și fericirii vieții în relațiile sociale ale vieții. Însă acei care umblă în căile înțelepciunii și ale sfințeniei descoperă că „evlavia este profitabilă pentru toate lucrurile, având promisiunea vieții care este acum, și a aceleia care va veni”. (1 Timotei 4:8). Ei sunt trei față de bucuriile plăcerilor reale ale vieții, în timp ce nu sunt tulburați de regrete zadarnice pentru orele petrecute în mod greșit, nici de întuneric sau groază a minții, cum este prea adesea cel lumesc, atunci când nu este distras de ceva amuzament captivant... Evlavia nu este în conflict cu legile sănătății, ci este în armonie cu ele. Dacă oamenii ar fi fost întotdeauna ascultători de legea celor Zece Porunci, ... blestemul bolii care inundă acum lumea nu ar mai exista.

Asigurarea aprobării lui Dumnezeu va promova sănătatea fizică. Ea întărește sufletul contra îndoielii, a nedumeririi și a mâhnirii excesive, care seacă atât de des forțele vitale și induc boala nervoasă.

Conștiința împlinirii binelui este cel mai bun medicament pentru trupurile și mințile bolnave. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, care se odihnește asupra primitivului, este sănătate și tărie.

O persoană a cărei minte este liniștită și mulțumită în Dumnezeu este pe calea spre sănătate. A ști că ochii Domnului sunt asupra noastră, și că urechile Sale sunt deschise la rugăciunile noastre, este într-adevăr o satisfacție. A ști că avem un Prieten care nu dă greș niciodată, Căruia putem să îi încredințăm toate secretele inimii noastre, este un privilegiu pe care cuvintele nu îl pot exprima.

Curajul, speranța, credința, simpatia, iubirea promovează sănătatea și prelungesc viața. O minte mulțumită, un spirit voios este sănătate pentru corp și tărie pentru suflet. (*Credința prin care trăiesc*, pag. 229 engl.).

Biruind prejudecata în domeniul sănătății

„Dar te voi vindeca și îți voi lega rănilor, zice Domnul. Căci eu te numesc: „Cel izgonit”, Sionul acela de care nimănu-i nu-i pasă.” (Ieremia 30:17).

Medicul care dorește să le deschidă ochii pacienților referitor la natura și cauzele bolilor și să îi învețe cum să evite boala, pot avea o lucrare grea, în susul dealului; dar dacă el este un reformator conștiincios, va vorbi clar despre efectele ruinătoare ale îngăduinței de sine în mâncare, băutură, îmbrăcăminte, și ale supra-împovărării forțelor vitale care i-a adus pe pacienții săi unde se află ei. El nu va spori răul prin administrarea medicamentelor până când natura epuizată va renunța la luptă, ci îi va învăța pe pacienți cum să își formeze obiceiuri corecte, și să ajute natura în lucrarea ei de vindecare printr-o folosire înțeleaptă a propriilor ei remedii simple. (*Christian Temperance and Bible Hygiene*, pag. 121).

Dr. Kellog, Dumnezeu ți-a dat favoarea breaslei medicale, și el vrea ca tu să te ții strâns de acea favoare. Însă în nici un caz, nu trebuie să stai așa cum fac medicii din lume, pentru a înălța alopatia deasupra oricărei alte practici, și de a numi toate celelalte metode leacuri băbești și eroare; pentru că, de la început până în prezent rezultatele alopatiei au fost dintre cele mai criticabile/neplăcute. Au existat pierderi de vieți în sanatoriile noastre pentru că au fost administrate medicamente, și acestea nu dau nici o șansă naturii de a-și face lucrarea ei de restaurare. Medicația a înfrânt puterea mașinării umane, iar pacienții au murit. Alții și-au luat medicamentele cu ei, făcând mai puțin eficiente remediile simple pe care natura le folosește pentru a restaura sistemul. Studenții din instituția noastră [Sanatoriul Battle Creek] nu trebuie să fie educați să privească medicamentele ca o necesitate. Ei trebuie să fie educați să lase în pace medicamentele. (*Manuscript Releases*, vol. 16, pag. 288, 289).

Toți cei care au avut lumina referitoare la reforma sănătății trebuie să își pună inteligența în folosință practică, și astfel vor îndepărta prejudecata împotriva reformei sănătății. Înlesnirea oferită pentru tratarea înțeleaptă a bolilor obișnuite va fi binecuvântată de Dumnezeu, și va face de departe mai mult bine decât doar învățarea altora despre asta, fără practicare. (Idem., vol. 20, pag. 354).

Rețetă cataplasă

„În vremea aceea Ezechia a fost bolnav pe moarte. Prorocul Isaia, fiul lui Amoț, a venit la el și i-a zis: ”Așa vorbește Domnul: Rânduiește ce ai de rânduit casei tale, căci vei muri și nu vei mai trăi. Ezechia s-a întors cu fața la perete și a făcut Domnului următoarea rugăciune: ”Doamne, adu-ți aminte că am făcut ce este bine înaintea Ta!” Și Ezechia a vărsat multe lacrimi... Isaia a zis: ”Luați o turtă de smochine.” Au luat-o și au pus-o pe umflătură. Și Ezechia s-a vindecat”. (2 Regi 20:1-3, 7).

Un cuvânt de la Dumnezeu, o atingere a degetului divin, ar fi fost suficiente pentru a-l vindeca instantaneu pe Ezechia. Însă în loc de aceasta, i-au fost date indicații să facă o cataplasă de smochine, și să o pună pe partea afectată. Aceasta s-a făcut, și Ezechia a fost vindecat. Ar fi bine să apreciem această rețetă care Dumnezeu a poruncit să fie folosită, mai mult decât o apreciem acum. (*Selected Messages*, vol. 2, pag. 301).

Breasla medicală... ar numi rețeta lui Dumnezeu leac băbesc sau medicină empirică. Asupra regelui s-a pronunțat moartea, însă el s-a rugat pentru viață, și rugăciunea lui a fost ascultată. Acelora care aveau grijă de el, li s-a spus să ia câteva smochine și să le pună pe rană, iar regele s-a însănătoșit. Această măsură a fost luată de Dumnezeu pentru a-i învăța că toate pregătirile lor doar îl deposedau pe rege de puterea de a-și reveni și de a birui boala. În timp ce ei urmau cursul lor de tratament, viața sa nu putea fi salvată. Domnul le-a distras mințile de la misterele lor minunate la un remediu simplu al naturii. Există lecții pentru noi toți în aceste indicații. (*Manuscript Releases*, vol. 16, pag. 289).

Dacă ochii sunt slabi, dacă există durere în ochi, sau inflamație, materialele moi, udate în apă fierbinte și sare vor aduce rapid alinare.

Când capul este congestionat, dacă talpa picioarelor și membrelor sunt puse în apă cu puțin muștar, se va obține alinare.

Există încă mult mai multe remedii simple care vor face mult pentru a restaura acțiunea sănătoasă a corpului. Domnul așteaptă ca noi să folosim toate aceste pregătiri simple pentru noi înșine, însă situațiile extreme pentru om sunt ocaziile lui Dumnezeu. (*Selected Messages*, vol. 2, pag. 297).

„Nici una din aceste boli”

„Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeuului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe Egipteni: căci Eu sunt Domnul, care te vindecă”. (Exodul 15:26).

Domnul Și-a dat cuvântul Israelului din vechime, că dacă se vor lipi strâns de El și vor îndeplini toate cerințele Sale, El avea să îi păzească de toate bolile ca acelea pe care El le adusese asupra egiptenilor; însă promisiunea aceasta era dată cu condiția ascultării. (*Mărturii*, vol. 9, pag. 165 engl.).

Harul lui Dumnezeu este întotdeauna reformator. Fiecare om este într-o școală, unde trebuie să învețe să renunțe la practicile vătămătoare, și să ajungă să știe ce poate face el pentru sine însuși. Acei care ignoră aceste lucruri, care nu sunt atenți să respire aer proaspăt să bea apă proaspătă, nu pot fi liberi de boală. Sistemele lor sunt mânjite și structura umană vătămată...

Cunoștința este presărată de-a lungul căii lor, însă ei refuză să strângă razele de lumină, spunând că ei depind de Dumnezeu. Însă va face Dumnezeu acele lucruri pe care le-a lăsat ca ei să le facă? Va suplini El neglijența lor? Va închide El un ochi față de ignoranța lor voită, și va face lucruri mari pentru ei, vindicând sufletul, trupul și spiritul, în timp ce ei ignoră cele mai simple mijloace, a căror folosire le-ar aduce sănătate? În timp ce ei își îngăduie zi după zi apetitul, mâncând ceea ce va aduce boală, pot aștepta ei ca Domnul să facă o minune pentru a-i vindeca? Aceasta nu este calea pe care lucrează Dumnezeu. (*Slujirea medicală*, pag. 226 engl.).

Cei care percep dovezile iubiri lui Dumnezeu, care înțeleg ceva din înțelepciunea și binefacerile legilor Sale, și binecuvântările care rezultă din ascultare, vor ajunge să privească datoriile și obligațiile lor dintre-un punct de vedere total diferit. În loc de a privi la respectarea legilor sănătății ca la o chestiune de jertfă sau de tăgăduire de sine, ei le vor privi, așa cum sunt ele în realitate, ca pe o binecuvântare inestimabilă. (*Christian Temperance and Bible Hygiene*, pag. 120).

Dând mărturie pentru Marele Vindecător

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt!”. (Psalmii 103:2, 3).

Ioan Botezătorul a primit o educație pentru lucrarea vieții sale, nu în școlile rabinilor, ci în pustie, singur cu Dumnezeu și Cuvântul Său. Pe măsură ce se ruga, Scripturile se deschideau în fața sa într-un mod minunat. Și astăzi Dumnezeu este la fel de doritor de a-i învăța pe cei care caută cu umilință acea înțelepciune care vine de sus...

Nu avem timp pentru a petrece ani în studierea materiilor care nu vor avea nici o valoare practică. Să nu credem că trebuie să urcăm pe cele mai înalte trepte ale cunoștinței în fiecare știință. Timpul este scurt, și trebuie să lucrăm în mod serios pentru a salva sufletele. Dacă vom lua Cuvântul lui Dumnezeu și îl vom studia în mod sârguincios și cu rugăciune, vom găsi lumina și cunoștința de care avem nevoie. (*Sermons and Talks*, vol. 1, pag. 394).

Înainte să existe sanatoriile între noi, soțul meu și cu mine am început lucrarea în domeniul misionar medical. Aduceam în casa noastră cazuri care fuseseră abandonate de medici să moară. Când nu știam ce să facem pentru ei, Îl rugam pe Dumnezeu în modul cel mai serios, și El trimitea întotdeauna binecuvântarea Sa. El este un Vindecător puternic, și El a lucrat cu noi. Noi nu am avut niciodată timp sau ocazie de a participa la cursuri medicale, însă am avut succes pe măsură ce ne mișcam în afară în teamă de Domnul și Îl căutam pentru înțelepciune la fiecare pas. Aceasta ne-a dat curaj în Domnul.

Astfel noi am combinat rugăciunea și munca. Am folosit tratamentele simple cu apă, și apoi am încercat să îndreptăm ochii pacienților spre la Marele Vindecător. Le-am spus ce poate face El pentru ei. Dacă îi putem inspira pe pacienți cu speranță, acesta este mult în avantajul lor. Noi dorim ca toți cei care au vreo parte de îndeplinit în sanatoriile noastre să se prindă ferm de puterea Celui Infinit. Noi credem în El și în puterea cuvântului Său. Când facem tot ce putem noi mai bine pentru recuperarea celor bolnavi, putem privi apoi spre El pentru ca să fie cu noi, pentru ca să putem vedea salvarea Sa. Noi ne încredem prea puțin în puterea mâinii care guvernează lumea. (*Lucrarea de binefacere*, pag. 325, 326, engl.).

Pe urmele pașilor Stăpânului

„Toți cei ce aveau bolnavi atinși de felurite boale, îi aduceau la El. El își puneau mâinile peste fiecare din ei, și-i vindeca”. (Luca 4:40).

În pregătirea unui popor pentru a doua venire a Domnului, trebuie să se facă o mare lucrare prin vestirea principiilor sănătății. Poporul trebuie instruit referitor la nevoile organismului fizic și la valoarea viețuirii sănătoase așa cum învață Scripturile, pentru ca trupurile pe care Dumnezeu le-a creat să poată fi prezentate Lui ca o jertfă vie, pregătită pentru a-I oferi cel mai acceptabil serviciu. Trebuie să se facă o mare lucrare pentru omenirea suferindă prin alinarea suferințelor lor prin folosirea remediilor naturale pe care Dumnezeu le-a oferit și prin a-i învăța cum să prevină boala prin reglarea poftelor și patimilor. Poporul ar trebui învățat că încălcarea legilor naturii înseamnă încălcarea legilor lui Dumnezeu. Ei ar trebui învățați adevărul în domeniul fizic la fel ca și în cel spiritual că „teama de Domnul duce la viață” (Proverbe 19:23)...

Noi trebuie să lucrăm atât pentru sănătatea trupului cât și pentru salvarea sufletului. Misiunea noastră este aceeași ca cea a Stăpânului nostru, despre Care este scris că mergea din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei ce erau asupriți de către Satan. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 224, 225).

În nici un alt domeniu al lucrării nu trebuie să strălucească adevărul într-un mod mai puternic decât în lucrarea misionară medicală. Fiecare adevărat misionar medical are un remediu pentru sufletul bolnav de păcat, la fel ca și pentru corpul bolnav. Prin credință în Hristos el trebuie să lucreze ca un evanghelist, ca un mesager al milei. Pe măsură ce folosește remediile simple pe care le-a furnizat Dumnezeu pentru vindecarea suferinței fizice, el trebuie să vorbească despre puterea lui Hristos de a vindeca bolile sufletului. (*Slujirea medicală*, pag. 39, engl.).

Rugăciunea către Marele Medic pentru vindecarea sufletului aduce binecuvântarea lui Dumnezeu. Rugăciunea ne unește cu de celălalt și de Dumnezeu. Rugăciunea Îl aduce pe Isus de partea noastră, și dă tărie și har proaspăt pentru sufletul gata să cadă în leșin, nedumerit. Prin rugăciune, bolnavii au fost încurajați să creadă că Dumnezeu va privi la ei cu compasiune. O rază de speranță pătrunde în sufletul lipsit de speranță, și devine o mireasmă de viață spre viață. (*The Review and Herald*, 30 octombrie, 1900).

Vorbe care vindecă

„Cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare”. (Proverbe 12:18).

Într-o clipă, printr-o limbă grăbită, pătimasă, neglijentă, se poate face un rău, pe care pocăința unei vieți întregi nu îl poate îndrepta. O, inimi frânte, prieteni înstrăinați, vieți ruinate de către cuvintele aspre, grăbite ale acelor care ar fi putut aduce ajutor și vindecare! (*Educația*, pag. 236, 237).

O minte mulțumită, un spirit voios, înseamnă sănătate pentru corp și tărie pentru suflet. Nimic nu cauzează mai multă boală decât depresia, mâhnirea, și tristețea. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 702, engl.).

Dumnezeu solicită nu doar darurile noastre pentru cei nevoiași, ci chipul nostru vesel, cuvintele noastre pline de speranță, strângerea noastră amabilă de mână. Când Hristos i-a vindecat pe cei bolnavi, El Și-a pus mâinile Sale peste ei. La fel ar trebui să venim și noi în atingere apropiată cu cei cărora încercăm să le facem bine.

Există mulți de la care s-a îndepărtat speranța. Aduceți-le înapoi raza de soare. Mulți și-au pierdut curajul. Rostiți-le cuvinte de voieșie. Rugați-vă pentru ei. Există unii care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Asupra multor suflete există o boală a sufletului pe care nici un balsam nu o poate ajunge, nici un medic nu o poate vindeca. Rugați-vă pentru aceste suflete, aduceți-le la Isus. Spuneți-le că există un balsam în Galaad și că există un medic acolo. (*Pildele Domnului*, pag. 418).

Vom găsi urmele pașilor lui Isus lângă patul celui bolnav, lângă omenirea suferindă, în cocioabele celor loviți de sărăcie și amărăți. Putem pași pe aceste urme, mângâindu-i pe cei suferinzi, rostind celor abătuți cuvinte de speranță și mângâiere celor abătuți. Făcând cum a făcut Isus când era pe pământ, noi vom umbla pe urmele Sale binecuvântate. (*Heal-thful Living*, pag. 278).

[Isus] întâmpina fiecare formă a chinului uman și a suferinței Cu gingășie și blândețe continuă. Nu pentru Sine, ci pentru alții muncea El. El era dispus să Se umilească, să Se tăgăduiască. El nu a căutat să Se distingă. El era servul tuturor. Era mâncarea și băutura Lui aceea de a fi o mângâiere și o consolare pentru alții, de a-i înveseli pe cei triși și greu împovărați cu care venea zilnic în legătură. (*Shujirea medicală*, pag. 19, 20, engl.).

Puterea cuvintelor plăcute

„Cuvintele plăcute sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet și sănătate pentru oase”. (Proverbe 16:24, engl.).

Cuvintele de amabilitate și simpatie vor face bine ca un medicament, și vor vindeca sufletele care sunt deznădăjduite. Cunoștința cuvântului lui Dumnezeu adusă în viața practică va avea o putere vindecătoare, mângâietoare. Asprimea în vorbe nu va aduce niciodată o binecuvântare vouă înșivă sau vreunui alt suflet. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 163, 164, engl.).

Dacă nu ne controlăm cuvintele și temperamentul, suntem sclavii lui Satan. Suntem în supunere față de el. El ia înc activitate. Toată această ceartă și aceste cuvinte neplăcute, nerăbdătoare, agitate sunt o jertfă prezentată maiestății sale satanice. Și aceasta este o jertfă scumpă, mai scumpă decât orice sacrificiu pe care îl putem face lui Dumnezeu, pentru că distruge pacea și fericirea familiilor întregi, distruge sănătatea și este, în cele din urmă, cauza pentru pierderea unei vieți veșnice de fericire. Restricția pe care cuvântul lui Dumnezeu o impune asupra noastră este în interesul nostru. Ea crește fericirea familiilor noastre și a tuturor celor din jurul nostru. Ea ne rafinează gustul, sfințește judecata și aduce pace minții, și, la urmă, viața veșnică. Sub această restricție sfântă noi vom crește în har și în umilință, și ne va fi ușor să vorbim drept. Temperamentul firesc și pătimaș va fi ținut în supunere. Un Salvator care locuiește înăuntru ne va întări în fiecare ceas. Îngerii slujitori vor zăbovi în locuințele noastre și, cu bucurie, vor purta spre cer veștile înaintării noastre în viața divină, și îngerul raportor va da un raport vesel, fericit. (*Mărturii*, vol.1, pag. 310).

Continuați să țineți armura neprihănirii lui Hristos. Cuvintele plăcute, îngrijirea credincioasă, dorința de a alina suferința vor câștiga o cale pentru voi pentru a întoarce mintea spre sursa de vindecare ce nu dă greș niciodată. Acela care a murit pentru a plăti prețul de răscumpărare pentru oamenii pierduți și ruinați. Vrajmașul va împinge bătălia până la porți, dar mențineți armura în continuare. (*The Kress Collection*, pag. 31).

Acei care luptă lupta vieții cu împotriviri mari pot fi întăriți și încurajați de micile atenții care costă doar un efort iubitor. Pentru aceștia, mâna puternică, plină de ajutor a unui prieten adevărat este de mai mare valoare decât aurul sau argintul. Cuvintele de amabilitate sunt la fel de binevenite ca zâmbetul îngerilor. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 158, engl.).

Putere miraculoasă

„Petru a spus [omului paralizat care cerea de milă]: Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: ”În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și glesnele”. (Fapte 3:6, 7).

Cu putere mare, ucenicii au predicat un Salvator crucificat și înviat. Semne și minuni au fost îndeplinite de către ei în numele lui Isus; cei bolnavi au fost vindecați; și un om care fusese paralizat de la nașterea sa a fost readus la sănătate perfectă și a intrat cu Petru și Ioan în templu, umblând și sărind și laudând pe Dumnezeu înaintea tuturor oamenilor. Vestea s-a răspândit, și oamenii au început să se îngrămădească în jurul ucenicilor. Mulți alergau laolaltă, uimiți mult de vindecarea care avusese loc.

Când a murit Isus, preoții s-au gândit că între ei nu se vor mai îndeplini minuni, că entuziasmul va muri și poporul va întoarce din nou la tradițiile oamenilor. Dar, iată! Chiar între ei, ucenicii îndeplineau minuni, iar oamenii erau umpluți de uimire. Isus fusese răstignit, și ei se mirau de unde obținuseră urmașii Săi această putere. Când El era în viață, ei credeau că El le împărțise putere; însă când El a murit, ei se așteptau ca miracolele să înceteze. (*Experiențe și viziuni*, pag. 192).

Evreii erau uimiți că ucenicii puteau îndeplini minuni asemenea celor ale lui Isus. El, presupuneau ei, era mort, și ei se așteptaseră ca toate manifestările de acest fel să se încheie cu El. Totuși, aici se afla acest om care fusese un invalid neajutorat timp de patruzeci de ani, și acum se bucura de deplina utilitate a membrilor sale, lipsit de durere, și fericit crezând în Isus.

Apostolii au văzut uimirea oamenilor și i-au întrebat de ce sunt uimiți de minunea la care fuseseră martori, și de ce îi priveau cu venerație, ca și când ar fi prin propria lor putere ar fi îndeplinit acest lucru. Petru i-a asigurat că a fost făcut prin meritele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care ei Îl respinseseră și Îl răstigniseră, însă pe care Dumnezeu Îl înviase din morți a treia zi. (*The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pag. 276, 277).

Cooperând cu Hristos astăzi

„[Petru a spus:] Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții”. (Fapte 3:16).

Maniera lui Isus de înfăptuire a minunilor Sale era foarte diferită de cea a apostolilor Săi. Limbajul Său era acela al unuia care posedă puterea în El Însuși. „Fii curățit”. „Pace, fii liniștită.” Nici nu a ezitat să accepte onoarea oferită Lui cu aceste ocazii, nici nu a încercat să distragă mințile oamenilor de la Sine însuși, ca și când miracolele nu ar fi fost îndeplinite prin propria Sa putere, pentru slava Sa proprie. Însă apostolii au făcut minuni doar în numele lui Isus, și au refuzat să primească cea mai mică onoare pentru ei înșiși. Ei pretindeau a fi doar instrumentele aceluia Isus pe care iudeii Îl răstigniseră, însă pe care Dumnezeu Îl înviase și Îl înălțase la dreapta Sa. El trebuia să primească toată onoarea și lauda. (Idem., pag. 277).

Unii m-au întrebat: „De ce să avem sanatorii? De ce să nu ne rugăm noi, asemenea lui Hristos, ca bolnavii să fie vindecați în mod miraculos?” Am răspuns: „Să presupunem că am putea face aceasta în toate cazurile; cât de mulți ar aprecia vindecarea? Ar deveni acei care au fost vindecați reformatori ai sănătății, sau ar continua să fie distrugători ai sănătății?”

Isus Hristos este Marele Vindecător, însă El dorește ca trăind în conformitate cu legile Sale noi să putem coopera cu El în redobândirea și menținerea sănătății. Combinată cu lucrarea de vindecare trebuie să fie o împărtășire a cunoștinței despre cum să rezistăm ispitelor. Acei care vin în sanatoriile noastre ar trebui să fie treziți la un sentiment al propriei lor responsabilități de a lucra în armonie cu Dumnezeu adevărului.

Noi nu putem vindeca. Noi nu putem schimba stările bolnave ale corpului. Însă partea noastră ca misionari medicali, ca lucrători împreună cu Dumnezeu, este aceea de a folosi mijloacele pe care le-a pus El la dispoziție. Atunci noi trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze aceste mijloace. Noi credem într-un Dumnezeu; noi credem într-un Dumnezeu care ascultă și răspunde la rugăciuni. (*Slujirea medicală*, pag. 13 engl.).

Credință pentru vindecare

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu unțfelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate”. (Iacov 5:14, 15).

Mulți m-au auzit vorbind, și au citit scrierile mele, însă nimeni nu m-a auzit vreodată pretinzând că făptuiesc minuni. Uneori am fost chemată să mă rog pentru cei bolnavi, iar cuvântul Domnului a fost dovedit. [Iacov 5:14, 15 citat] Hristos este marele făptuitor de minuni. A Lui să fie toată slava.

Modul în care lucra Hristos era acela de a predica Cuvântul, și de a alina suferințele prin fapte miraculoase de vindecare. Însă eu sunt instruită că noi nu putem acum lucra în acest mod, pentru că Satan își va exercita puterea prin înfăptuirea de minuni. Servii lui Dumnezeu de astăzi nu ar putea lucra prin intermediul minunilor, pentru că se vor face lucrări false de vindecare, pretinzând a fi divine.

Din acest motiv, Domnul a marcat o cale pe care poporul Său trebuie să continue o lucrare de vindecare fizică unită cu prezentarea Cuvântului. Trebuie întemeiate sanatorii, și cu acestea instituții trebuie uniți lucrători care vor duce înainte adevărata lucrare misionară medicală. În felul acesta o influență octotitoare se răspândește în jurul celor care vin la sanatorii pentru tratament.

Aceasta este măsura pe care a luat-o Dumnezeu, prin care lucrarea medicală misionară trebuie făcută pentru multe suflete.

Este imposibil să oferi o idee despre experiența pe care o vor avea oamenii lui Dumnezeu care vor fi pe pământ când chinurile trecute și gloria cerească se vor contopi. Ei vor umbla în lumina care iese de la tronul lui Dumnezeu. Prin intermediul îngerilor va exista o comunicare constantă între cer și pământ. Și Satan, înconjurat de îngerii răi, și pretinzând a fi Dumnezeu, va înfăptui minuni de tot felul pentru a înșela, dacă este posibil, chiar pe cei aleși. Poporul lui Dumnezeu nu își va găsi siguranța în îndeplinirea de minuni, pentru că Satan va contraface orice minune ce poate fi înfăptuită. (*Selected Messages*, vol. 2, pag. 54, 55).

Rugându-ne pentru cei bolnavi

„Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.” (Iacov 5:16).

Când relele au fost îndreptate, noi putem prezenta nevoile celor bolnavi înaintea Domnului în credință liniștită, după cum indică Spiritul Său. El cunoaște fiecare persoană pe nume și Se îngrijește de fiecare ca și când nu ar fi nici un altul pe pământ pentru care L-a dat pe iubitul Său Fiu. Pentru că iubirea lui Dumnezeu este atât de mare și atât de consecventă, cei bolnavi ar trebui încurajați să se încreadă în El și să fie veseli. Îngrijirea pentru înșiși tinde să le cauzeze slăbiciune și boală. Dacă ei se vor înălța deasupra depresiei și întristării, perspectivele lor de însănătoșire vor fi mai bune; pentru că „ochiul Domnului este peste cei” „care speră în harul Său” (Psalmii 33:18).

Când ne rugăm pentru cei bolnavi trebuie să reținem că „noi nu știm pentru ce trebuie să ne rugăm cum ar trebui” (Romani 8:26 engl.). Noi nu știm dacă binecuvântarea pe care o dorim va fi cea mai bună sau nu. De aceea, rugăciunile noastre ar trebui să includă acest gând: „Doamne, tu cunoști fiecare secret al sufletului. Tu cunoști aceste persoane. Isus, Apărătorul lor, și-a dat viața pentru ei. Iubirea Lui pentru ei este mai mare decât poate să fie a noastră. Dacă, prin urmare, este spre slava Ta și spre binele celor suferinzi, cerem, în numele lui Isus, ca ei să fie vindecați. Dacă nu este voia Ta ca ei să fie vindecați, cerem ca harul Tău să îi mângâie și ca prezența Ta să îi susțină în suferințele lor.”

Dumnezeu știe sfârșitul de la început. El cunoaște inimile tuturor oamenilor. El citește secretul fiecărui suflet. El știe dacă acei pentru care se oferă aceste rugăciuni ar fi sau nu ar fi capabili să suporte încercările care ar veni asupra lor dacă ar trăi. El știe dacă viețile lor ar fi o binecuvântare sau un blestem pentru ei și pentru lume. Acesta este un motiv pentru care, în timp ce ne prezentăm cererile cu seriozitate, ar trebui să spunem: „Cu toate acestea, nu voia mea, ci voia Ta să fie făcută” (Luca 22:42)...

Știm că Dumnezeu ne ascultă dacă cerem conform cu voia Sa. Însă a insista cu cererile noastre, fără un spirit supus nu este drept; rugăciunile noastre trebuie să ia forma nu a unei porunci, ci a unei mijlociri. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 229, 230 engl.).

Aducându-mi trupul în supunere

„Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. (1 Corinteni 9:27).

Dacă Pavel era în pericol de necumpătare, noi suntem în pericol și mai mare, pentru că nu simțim și nu înțelegem ca el, necesitatea de a-L slăvi pe Dumnezeu în trupurile și în spiritul nostru, care sunt ale Lui. Supralimentarea este păcatul acestui secol. (*Mărturii* (engl.), vol. 4, pag. 454).

Unii care au predicat altora, vor fi ei înșiși aruncați afară pentru că nu au desăvârșit un caracter creștin. Prin munca lor ei nu salvează suflete, și nu reușesc să și-l salveze nici măcar pe al lor. Ei nu înțeleg importanța cunoașterii de sine și a auto-controlului. Ei nu veghează și se roagă, pentru ca să nu intre în ispită. Dacă ar veghea, ar deveni familiarizați cu punctele lor slabe, unde e cel mai probabil să fie asaltați de ispită. Cu veghere și rugăciune, punctele lor cele mai slabe pot fi astfel păzite încât să devină punctele lor cele mai tari, și ei să poată întâlni ispita fără să fie biruiți... Aproape că toți neglijează cercetarea de sine. (Idem., vol. 2, pag. 511).

Dacă toți cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos ar fi cu adevărat sfințiți, mijloacele lor, în loc de a fi cheltuite pe lucruri nenecesare și chiar îngăduințe vătămătoare, s-ar întoarce în visteria Domnului, și creștinii ar da exemplu de temperanță, tăgăduire de sine, și sacrificiu de sine. Atunci ei ar fi lumina lumii.

Lumea este abandonată îngăduirii de sine. „Pofta cărnii, și pofta ochilor, și mândria vieții” (1 Ioan 2:16) controlează masele de oameni. Însă urmașii lui Hristos au o chemare mai înaltă. (*Marea luptă*, pag. 475, engl.).

Providența a condus poporul lui Dumnezeu afară dintre obiceiurile extravagante ale lumii, departe de îngăduirea apetitului și a pasiunilor, pentru a lua poziție pe platforma tăgăduirii de sine și a temperanței în toate lucrurile. Poporul pe care Dumnezeu îl va conduce va fi deosebit. Ei nu vor fi ca lumea. Dacă urmează conducerea lui Dumnezeu, ei vor îndeplini scopurile Sale, și își vor supune voința lor voinței Lui. Hristos va locui în inimă. Templul lui Dumnezeu va fi sfânt. (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 74).

Un secret pentru sănătate puțin cunoscut

„Iată postul plăcut Mie: desleagă legăturile răutății, desnoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău”. (Isaia 58:6-8).

Facerea binelui este un remediu excelent pentru boală. (*The Review and Herald*, 16 august, 1881).

Toți cei care se predau pe ei înșiși lui Dumnezeu într-un serviciu neegoist pentru omenire sunt în cooperare cu Domnul slavei. Acest gând îndulcește toată truda, sprijină voința, încurajează spiritul pentru orice ar veni. Lucrând cu o inimă neegoistă, înnobilați de faptul că se împărtășesc cu suferințele lui Hristos, că împărtășesc simpatiilor Sale, ei ajută la creșterea valului bucuriei Sale, și aduc slavă și laudă numelui Său înălțat. În părtășie cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii sfinți, ei sunt înconjurați de o atmosferă cerească, o atmosferă care aduce sănătate corpului, tărie intelectului și bucurie sufletului.

Toți cei care își consacră trupul, sufletul și spiritul serviciului lui Dumnezeu vor primi constant o nouă înzestrare cu putere fizică, mintală și spirituală. Rezervele inepuizabile ale cerului sunt la dispoziția lor. Hristos le dă suflarea propriului Său Spirit, viața propriei Sale vieți. Spiritul Sfânt pune cele mai înalte energii ale Sale la lucru în inimă și minte. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 513, engl.).

Când staiți ferm de partea lui Dumnezeu, plin de curaj și perseverență, manifestând constant tăgăduire de sine, îngerii din cer vor veni în această școală [Fernando, California]. Ei vor veghea asupra voastră. Sănătatea voastră va fi prețioasă în ochii lui Dumnezeu, pentru că voi țineți poruncile Sale. (*Sermons and Talks*, vol. 1, pag. 330).

Domnul v-a dat viața ca pe o încredințare sfântă. Trăiți-o pentru El. Vizitați-i pe bolnavi; mângâiați-i pe cei săraci și plini de durere, vorbindu-le despre Răscumpărătorul plin de compasiune. Această lucrare vă va aduce sănătate corpului și pace minții. Chipul vostru va reflecta acea bucurie care vine ca răsplată pentru slujirea neegoistă. (*The Youth's Instructor*, 13 februarie 1902).

Cine locuiește în acea casă?

„Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi. Le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii și să vindece bolile. Apoi i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi”. (Luca 9:1, 2).

Cu câțiva ani în urmă, în timpul unei foste vizite anterioare în Sud, în timp ce eram în călătorii lungi, uneori întrebam cine locuia în casele pe lângă care treceam, și am aflat că în multe dintre casele mai mari din Sud erau bărbați care aveau responsabilități importante în grija marilor moșii. După întrebări suplimentare, am aflat că nimeni nu încercase să le aducă acestor oameni Cuvântul Vieții. Nimeni nu mersese la ei, cu Biblia în mână, și să le spună „Avem ceva prețios pentru dumneavoastră, și vrem ca dumneavoastră să auziți aceasta.” Acum, mi-a fost prezentat în repetate rânduri că acesta este un domeniu de lucrare ce trebuie făcut. Noi trebuie să ieșim la drumurile principale și la garduri și să ducem oamenilor solia adevărului pe care ni l-a dat Hristos. Trebuie să îi silim pe oameni să intre...

Domnul cheamă poporul Său să preia diferite ramuri ale lucrării misionare, să semene pe lângă toate apele. Facem doar o mică parte din lucrarea pe care El dorește ca noi să o facem între vecinii și prietenii noștri. Prin amabilitate față de cei săraci, sau de cei lipsiți, noi putem să obținem o influență asupra lor, așa încât adevărul divin să găsească intrare la inimile lor. Nici o astfel de ocazie pentru servire nu ar trebui lăsată să treacă nefolosită. Aceasta este cea mai înaltă lucrare misionară pe care o putem face. Prezentarea adevărului în iubire și simpatie din casă în casă este în armonie cu instrucțiunea lui Hristos pentru ucenicii Săi când i-a trimis în prima lor călătorie misionară. (*Lucrarea de binefacere*, pag. 72–74, engl.).

Domnul cheamă biserica să o îndeplinească tocmai această lucrare care se află chiar aproape de noi. Nu trebuie să stăm spunând: „Cine este aproapele meu?” Trebuie să ne amintim că aproapele nostru este cel care are cel mai mult nevoie de simpatia și ajutorul nostru... Nu există demarcări teritoriale, nici distincții artificiale, nici castă, nici aristocrație. (*Mărturii* (engl.), vol. 6, pag. 294).

O, fie ca mai multe mii din poporul nostru să înțeleagă timpul în care trăim, și lucrarea ce trebuie făcută în câmpul slujirii, în munca din casă în casă. (*The Review and Herald*, 2 iunie, 1903).

Har pentru cei ignoranți

„În cetăți se aud vaietele celor ce mor, sufletul celor răniți strigă. Și Dumnezeu nu ia seama la aceste mișelii. Alții sunt vrăjmași ai luminii, nu cunosc căile ei, nu umblă pe cărările ei”. (Iov 24:12, 13).

Încercările lui Dumnezeu pentru păgânii, care nu au lumină, și pentru cei care trăiesc acolo unde cunoștința adevărului și a luminii a fost din belșug, sunt cu totul diferite. El acceptă de la cei din țările păgâne o fază a neprihănirii care nu Îl mulțumește când este oferită de cei din țările creștine. El nu cere mult de acolo de unde nu s-a oferit mult. (*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 5, pag. 1121).

Ne aflăm sub obligația de a dori să facem voia lui Dumnezeu. Mântuitorul lucrează pentru noi. El este Apărătorul nostru în curțile cerești, făcând întotdeauna mijlocire pentru noi. Strigătul celui gata să piară găsește intrare rapidă la urechea Sa. „El va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor” (Psalmii 72:12). Nu vom lucra noi pentru El în domeniile pe care El le-a marcat? Nu vom fi noi apărători, asemenea lui Hristos, ai celor care greșesc?

Hristos a suferit, fiind ispitit; de aceea El simte cu cei ispitiți pe care Satan încearcă să îi distrugă. Pentru ca să poată fi un mare preot plin de milă și credincios, El a fost făcut în toate lucrurile ca cei pe care a venit să îi salveze. El are compasiune pentru cel ignorant, și pentru cei care nu sunt pe cale; pentru că atunci când a fost pe acest pământ El a fost înconjurat de neputință. El poate să ne ajute în toate nedumeririle noastre. Pe măsură ce El lucrează pentru noi, să lucrăm și noi unul pentru altul. Să manifestăm iubirea Sa pentru cei ce lucrează împreună cu noi, acționând într-un asemenea mod încât ei să aibă încredere deplină în noi.

Mult mai mulți decât presupunem noi au nevoie de o mână ajutătoare întinsă către ei. Există mulți pentru care cuvintele de compasiune și simpatie ar fi ca un pahar de apă rece pentru un suflet însetat. Faceți voi serviciul lui Hristos printr-o slujire a semenilor epuizați, descurajați? În iubire și milă Hristos ne ajută. Nu vom împărți noi harul Său la alții, prin rostirea de cuvinte de speranță și încurajare pentru ei? (*Pacific Union Recorder*, 13 martie, 1902).

Cunoștință pentru a-i binecuvânta pe toți

„Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi”. (Osea 4:6).

Dumnezeu a făcut ca lumina prețioasă să fie tipărită în publicațiile noastre, și acestea ar trebui deținute și citite de către fiecare familie. Părinți, copiii voștri sunt în pericol de a merge contrar luminii date de cer, și voi ar trebui atât să cumpărați cărțile, cât și să le citiți, pentru că ele vor fi o binecuvântare pentru voi și cei ai voștri. Ar trebui să împrumutați *Spiritul Profeției* și vecinilor voștri, și să-i convingeți să își cumpere și ei exemplare pentru ei înșiși. Misionari pentru Dumnezeu, voi trebuie să fiți lucrători serioși, activi, viguroși.

Mulți merg în mod direct contrar luminii pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său, pentru că nu citesc cărțile care conțin lumina și cunoștința din atenționări, muștrări și avertizări. Grijele lumii, iubirea de modă, și lipsa religiei au întors atenția de la lumina pe care Dumnezeu a dat-o în mod plin de har, în timp ce cărțile și publicațiile regulate care conțin răstăcirea circulă în întreaga țară. Scepticismul și necredința sporesc peste tot. Lumina atât de prețioasă, care vine de la tronul lui Dumnezeu, este ascunsă sub obroc. Dumnezeu va face poporul Său răspunzător de această neglijență. Trebuie să dăm socoteală pentru fiecare rază de lumină pe care El a lăsat-o să strălucească pe calea noastră, fie că aceasta a fost folosită spre înaintarea noastră în lucrurile divine, sau respinsă pentru că a fost mai plăcut să urmărim înclinației. (Mărturii, vol. 4, pag. 390, 391, engl.).

Vor trece avertismentele de la Dumnezeu neascultate? Vor fi nefolosite ocaziile de slujire? Îi vor reține disprețul lumii, mândria logicii, conformarea la obiceiurile și tradițiile omenești pe pretenșii urmași ai lui Hristos de la serviciul pentru El? Vor respinge ei cuvântul lui Dumnezeu așa cum conducătorii evrei L-au respins pe Hristos? Rezultatul păcatului lui Israel este înaintea noastră. Va primi biserica de astăzi avertizarea? (*Pildele Domnului*, pag. 306).

Noi trebuie să luăm mai întâi seama la noi, primind cu inimi umile principiile adevărului și îndeplinindu-le în ascultare desăvârșită. Aceasta va aduce bucurie și pace. (Mărturii, vol. 7, pag. 270 engl.).

Evitați tot ce condamnă Cuvântul

„Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă”. (Proverbe 28:9).

Satan va încerca să distrugă credința fiecărui urmaș al lui Hristos. El vine la unii ca un leu răcnind. La alții el apare în haine de înger, vocea lui fiind ca niște șoapte gingașe. Singura noastră siguranță este să ne prindem cu credință neclintită de cuvântul lui Dumnezeu, și să evităm în mod prompt și hotărât orice condamnă cuvântul, fără să conteze cât de plăcută este înfățișarea sa, sau cât de amăgitoare pretențiile sale.

Există unii preținși creștini, care sunt întotdeauna slabi, întotdeauna descurajați. Ei își îngăduie să fie în mod constant chinuiți de îndoieli, și par să creadă că trebuie să rămână tot timpul în această stare. Aceste persoane ar putea fi libere, dacă și-ar da seama de pericolul lor, și ar face un efort de a scăpa din cursa lui Satan. Fie ca ei să înceteze să dea glas îndoielilor lor. Fiecare cuvânt de necredință întărește propria lor tendință spre îndoială, și plantează sămânța rea în mințile altora. Orice alegem să semănăm, aceea va trebui să recoltăm. Dacă fermierul seamănă grâu, el va recolta grâu. Dacă seamănă sămânță de spini, recolta sa va consta în spini...

Dumnezeu nu va îndepărta niciodată toate scuzele pentru necredință. Cei care caută cârlige de care să își agațe îndoielile le vor găsi aproape, la îndemână. Este mult mai ușor să sugerezi îndoieli decât să inspire credință. Pentru că inima naturală este în vrăjmășie cu Dumnezeu, se cere un efort mai mare pentru a crede decât pentru a te îndoi de cuvântul Celui Prea Înalt. Și Satan se împotrivesc la tot ceea ce ar întări credința.

Există un curs pe care trebuie să îl urmeze toți cei care doresc să fie eliberați de îndoială. Ei cultivă vreo îngăduință interzisă de cuvântul lui Dumnezeu, sau neglijează vreo datorie prezentată în el. Lăsați-i pe acei care se plâng că umblă în întuneric să dea ascultare de lumina care deja strălucește asupra lor, și ei vor primi lumină mai mare. Lăsați-i să îndeplinească orice datorie care a fost prezentată clar înțelegerii lor, și ei vor fi făcuți în stare să înțeleagă și să le împlinească pe acelea referitor la care acum au îndoieli. (*The Signs of the Times*, 8 iunie, 1882).

Cuvântul inspiră adevărată părtășie

„Dacă yicem că avem părtășie [cu Dumnezeu], și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. (1 Ioan 1:6, 7).

Dacă poporul lui Dumnezeu ar aprecia cuvântul Său, noi am avea un cer în biserica de aici de jos. Creștinii ar fi doritori, flămânzi să cerceteze cuvântul. Ei ar fi nerăbdători după timpul de a compara verset cu verset, și de a medita asupra cuvântului. Ei ar fi mai dornici după lumina cuvântului decât după ziarul de dimineață, sau romane. Marea lor dorință ar fi să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Ca urmare, viețile lor ar fi în conformitate cu principiile și promisiunile cuvântului. Instrucțiunile lui ar fi pentru ei ca frunzele pomului vieții. El ar fi în ei ca un izvor de viață, izvorând spre viața veșnică. Ploile reînviătoare ale harului ar reîmprospăta și înviora sufletul, făcându-l să uite de toată truda și epuizarea. Ei ar fi întăriți și încurajați de cuvintele inspirației.

Predicatorii ar fi inspirați cu credință divină. Rugăciunile lor ar fi caracterizate de seriozitate, umplute de asigurarea divină a adevărului. Epuizarea ar fi uitată în lumina soarelui cerului. Adevărul ar fi întrețesut cu viețile lor, și principiile lui cerești ar fi ca un râu proaspăt, curgător, săturând în mod constant sufletul.

Filozofia Domnului este regula vieții creștinului. Întreaga ființă este îmbibată cu principiile dătătoare de viață ale cerului. Multele nimicuri care consumă timpul la atât de mulți oameni la poziția lor corespunzătoare în fața unei pietăți sănătoase, sfințitoare, a Bibliei.

Biblia, și doar Biblia, poate produce acest rezultat bun. Ea este înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu, și ea lucrează cu toată puterea ei în inima primitoare. O, la ce înălțimi am putea ajunge, dacă ne-am conforma voința la voința lui Dumnezeu! Ea este puterea lui Dumnezeu, de care avem nevoie oriunde suntem. (*Mărturii*, vol. 8, pag. 193, 194, engl.).

A umbla în lumină înseamnă a iubi

„Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină și în el nu este niciun prilej de poticnire”. (1 Ioan 2:9-10).

Trebuie să dăm la o parte tot egoismul, și să lucrăm împreună în iubire și unitate. Noi ne-am iubit și ne-am menajat pe noi înșine, și ne-am scuzat în încapățănarea noastră; însă am fost fără milă față de frații noștri, care poate nu sunt atât de greșiți ca noi înșine. Domnul ne iubește, și ne rabdă, chiar și când suntem nerecunoscători față de El, și uituci față de îndurările lui, foarte necredincioși; însă, gândiți-vă, fraților, cât de neînduplecați suntem unii față de alții, cât de lipsiți de milă; cum ne lovim și ne rănim unii pe alții, când ar trebui să iubim așa cum ne-a iubit Hristos. Să facem o schimbare completă. Să cultivăm planta prețioasă a iubirii, și să ne delectăm în a ne ajuta unii pe alții. Trebuie să fim amabili, toleranți, răbdători unii cu greșelile celorlalți; trebuie să păstrăm pentru noi criticile noastre ascuțite, dar să sperăm toate lucrurile, să credem toate lucrurile despre frații noștri.

Unii dintre voi par să caute în mod serios iertarea păcatelor, libertatea în Dumnezeu. Meritați voi iertarea pe care o căutați? Nu, nu o meritați; cu toate acestea, Dumnezeu este dispus să o ofere gratis. Și îndrăzniți voi să rețineți de la frații voștri iertarea și afecțiunea de care considerați că ei nu sunt demni? Ați vrea voi ca Dumnezeu să se poarte astfel cu voi? Purtați-vă cu frații voștri așa cum ați dori ca Dumnezeu să se poarte cu voi. Dacă noi așteptăm ca rugăciunile noastre pentru iertare să fie ascultate, noi trebuie să le oferim într-un spirit iertător. Trebuie să ne iertăm unii pe alții în același mod, și în aceeași măsură, în care noi înșine sperăm să fim iertați. Împietrirea inimii pe care preținșii creștini o manifestă unii față de alții nu este asemenea lui Hristos, ci miroase a satanic. Fiecare dintre noi trebuie să ne deschidem larg inimile pentru iubirea lui Isus, și să încurajăm mila și afecțiunea față de frații noștri.

Era pe vremea „când eram noi încă păcătoși” când „Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). În fața acestei iubiri și mile nemeritate față de noi, cum putem cultiva noi răutate, sau chiar un sentiment de lipsă de amabilitate față de frații noștri răscumpărați cu sângele Său? (*Slujitorii evangheliei*, pag. 429, 430 engl. [ediția 1892])

Am trecut eu de la moarte la viață?

„Noi știm că am trecut de la moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cel care nu iubește pe fratele său rămâne în moarte”. (1 Ioan 3:14).

Haideți să punem la o parte orice suspiciune și ură, și toate sentimentele de amărăciune, chiar și față de cei mai răi vrăjmași ai noștri, cei care caută să ne facă răul. Însă, fraților, nu așteptați până când inima este în armonie cu fratele vostru, înainte de a veni la Isus; pentru că Spiritul Său și puterea Sa care lucrează în voi sunt cele care vă vor da victorie.

Mulți sunt umpluți de importanță de sine, și se apreciază deasupra fraților lor. Unii ca aceștia ar trebui să lase eul să moară; lăsați ca mintea firească să fie răstignită. Dacă aveți vrăjmășie, suspiciune, invidie și gelozie în inimile voastre, aveți o lucrare de făcut. Mărturisiți-vă păcatele; veniți în armonie cu frații voștri. Vorbiți bine despre ei. Nu aruncați nici o aluzie nefavorabilă, nici o sugestie care să trezească neîncredere în mințile altora. Păziți reputația lor într-un mod la fel de sacru cum ați face cu reputația voastră; iubiți-i cum ați vrea să fiți iubiți voi de Isus. Lucrați pentru interesul lor, în loc de a încerca să îi doborâți, ca să vă puteți clădi voi eul pe ruinele lor. Satan este acuzatorul fraților, și lui îi place să vă aibă ca ajutoare ale lui. Însă, dezamăgiți-l; nu îl lăsați să triumfe asupra voastră.

Unii se mândresc cu faptul că sunt deschiși, tăioși, și aspri și numesc aceasta franchețe; dar nu este numită corect. Este egoism de cea mai puternică esență. Aceste persoane pot avea virtuți; ele pot fi darnice și pot avea impulsuri bune; însă manierele lor nepoliticoase îi fac aproape insuportabili. Ei critică, ei rănesc, ei spun lucruri neplăcute. Îl reprezintă caracterul, pe care ei îl cultivă pe Isus? Îi va pregăti el pentru societatea cerului? Am face bine să ne examinăm pe noi înșine, pentru a vedea ce fel de spirit cultivăm. Să învățăm să vorbim blând, liniștit, chiar și în cele mai provocatoare împrejurări. Să ne controlăm nu doar cuvintele, ci gândurile și imaginația noastră. Să fim amabili, politicoși în cuvintele și comportamentul nostru. Există o mare neglijență în acest sens. Noi nu adăugăm frumusețe la doctrinele pe care le mărturisim. Noi nu suntem ceea ce am putea fi, nici ceea ce ar vrea Dumnezeu să fim. (Idem., pag. 430, 431).

Nimeni nu știe totul

„Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască”. (1 Corinteni 8:2).

Dacă nu ar exista nimic în Scriptură ce să fie greu de înțeles, omul, studiind paginile ei, ar deveni îngâmfat de mândrie și auto-suficiență. Nu este niciodată bine pentru cineva să creadă că el înțelege fiecare nivel al adevărului, pentru că el nu îl înțelege. Atunci nimeni să nu se măgulească pe sine că are o înțelegere corectă a tuturor părților din Scripturi și să simtă că datoria lui e aceea de a face ca oricine altcineva să le înțeleagă așa cum le înțelege el. Fie ca mândria lui intelectuală să fie alungată. Eu îmi înalț vocea în avertizare contra oricărui fel de mândrie spirituală. Aceasta există din abundență în biserica de astăzi.

Când adevărul pe care îl iubim acum a fost înțeles pentru prima dată a fi adevăr biblic, cât de foarte ciudat părea, și ce opoziție puternică am avut de întâmpinat prezentându-l oamenilor pentru prima dată; însă cât de serioși și sinceri erau lucrătorii ascultători, iubitori de adevăr! Noi suntem într-adevăr un popor deosebit. Suntem puțini la număr, fără bogăție, fără înțelepciune lumească sau onoruri lumești; și totuși noi am crezut și eram puternici și plini de succes, o groază pentru făcătorii de rele. Iubirea noastră unii pentru alții era statornică, nu era clătinată ușor. Atunci puterea lui Dumnezeu s-a manifestat între noi, cei bolnavi erau vindecați, și exista multă bucurie calmă, dulce, sfântă. Însă în timp ce lumina a continuat să crească, biserica nu a înaintat proporțional cu ea. Aurul fin a devenit încet mat, și monotonia și formalitatea au intrat pentru a paraliza energiile bisericii. Privilegiile ei abundente și ocaziile ei nu au condus poporul lui Dumnezeu înainte și în sus spre puritate și sfințenie. O folosire credincioasă a talentelor pe care li le-a încredințat Dumnezeu ar spori mult acele talente. De unde s-a dat mult, se va cere mult. Doar acei care acceptă și apreciază în mod credincios lumina pe care a dat-o Dumnezeu, și care iau o poziție înaltă și nobilă în tăgăduire de sine și sacrificiu de sine, vor fi candelile de lumină pentru lume. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 533, 534, engl.).

Întorcându-ne la mustrarea lui Dumnezeu

„Până când veți iubi prostia, proștilor? Până când le va plăcea batjocoritorilor batjocura, și vor urî nebunii știința? Întoarceți-vă să ascultați mustrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele.” (Proverbe 1:22, 23).

Cei care nu înaintează, vor da înapoi, chiar de la granițele Canaanului cresc. Mi-a fost arătat că credința noastră și faptele noastre nu corespund în nici un mod cu lumina adevărului oferit. Noi nu trebuie să avem o credință cu o jumătate de inimă, ci acea credință perfectă care lucrează prin iubire și curăță sufletul. (Idem., pag. 534).

Putem învăța adevărul Bibliei trăind la întregii lumini pe care o avem prin îndeplinirea voii lui Dumnezeu; sau putem face așa cum fac mulți alții, putem întuneca și perverti crezul nostru, și putem denatura credința noastră prin neascultare. Oamenii se întorc de la marele standard moral de neprihănire al lui Dumnezeu, și încearcă să se îndoiască de ceea ce este „sfânt și drept și bun.” Ei doresc libertatea să păcătuiască și pe termen lung ei ajung să se îndoiască dacă cerințele legii sunt obligatorii. Pentru că inimile lor firești doresc să încalce preceptele ei, legea lui Dumnezeu a ajuns pentru ei un jug de sclavie. Unii ca aceștia pot, după o dezamăgire, să se întoarcă la adevăr; însă ei îl vor părăsi din nou, pentru că inimile lor nu sunt schimbate în profunzime. Cei mai utili oameni din lume nu au fost cei înălțați, cei încrezători în sine, care au fost lăudați și giugiuliți de societate; ci acei care au umblat în mod umil cu Dumnezeu, care au fost fără pretenții în manierele lor și lipsiți de înșelăciune în purtare, care au dat toată slava lui Dumnezeu, fără să își ia ceva din ea pentru ei, sunt cei care au exercitat cea mai hotărâtă și mai sănătoasă influență asupra bisericii. Când ei stau în fața oamenilor ca porta-voce a lui Dumnezeu, totul din jurul lor este uitat. Ei își exercită abilitățile date lor de Dumnezeu pentru a pune lucrurile în ordine în biserică, indiferent dacă prin aceasta își atrag prieteni sau vrăjmași. Când e nevoie de mărturie directă, solemnă, în mustrarea păcatului și a nelegiuirii, deși aceasta poate fi în poziții înalte, ei nu vor tăcea, ci vor asculta de instrucțiunea Dumnezeului adevărului. (*The Review and Herald*, 4 septembrie, 1888).

Luând seama cum ascultăm

„Căci împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde; dar cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău”. (Proverbe 1:32, 33).

Adevărul cuvântului lui Dumnezeu este rostit unor urechi de plumb, și unor inimi împietrite, neimpresionabile. Impresia lăsată asupra necredinciosului de către acești prețiși creștini este orice numai nu favorabilă pentru religia lui Hristos. Acești insensibili, indiferenți, manifestă ambiție și zel când sunt angajați în afacerile lor, însă lucrurile de importanță eternă nu le captivează mintea și nu îi interesează așa cum o fac lucrurile lumești. Vocea lui Dumnezeu prin mesagerii Săi este doar un cântec plăcut; însă avertismentele ei sacre, muștrările și încurajările ei sunt toate neluate în seamă. Lucrurile veșnice și sacre sunt așezate la un nivel cu lucrurile comune. Spiritul Sfânt este întristat. Hristos a spus: „Luați de aceea seama cum ascultați” (Luca 8:18). Aceia care pretind a se închina lui Dumnezeu în timp ce inima lor nu este în lucrare, sunt morți spiritual. Ar trebui să existe o biserică zeloasă, trează și atentă, pentru a încuraja și susține mâinile predicatorilor lui Isus Hristos.

Poporul care pretinde a crede adevărul poate fi familiarizat cu dovezile credinței noastre, și totuși poate fi ca smochinul plin de pretenții, care își etala frunzișul său în fața lumii, însă când a fost cercetat de Stăpân, a fost găsit fără fructe. Creștinii roditori vor fi uniți cu Dumnezeu, și inteligenți în lucrurile lui Dumnezeu. Ei meditează la adevărul și iubirea lui Dumnezeu. Ei s-au ospătat din cuvintele vieții, și când le aud rostite de la amvon, pot spune, așa cum au făcut cei doi ucenici care călătoreau spre Emaus, când Hristos le explica profețiile referitoare la Sine: „Nu ne ardea inima înăuntrul nostru, când vorbea cu noi pe drum, și ne deschidea scripturile?” (Luca 24:32).

Toți cei ce sunt legați de lumină vor lăsa lumina lor să strălucească în lume și, în mărturisirile lor, îl vor lăuda pe Dumnezeu, către care inimile lor se vor revărsa în mulțumire inimile lor. Acei care au o unire vitală cu Hristos se vor bucura în asigurarea iubirii Sale. (Idem., 1 ianuarie, 1880).

Pericolul de a ne abate de pe cale

„Dar dacă inima ta se va abate, dacă nu vei asculta și te3 vei lăsa amăgit să te închini înaintea altor dumnezei și să le slujești, vă spun astăzi că veți pieri și nu veți avea zile multe în țara pe care o veți lua în stăpânire.” (Deuteronom 30:17, 18).

Masele neliniștite, agitate ale omenirii L-au uitat pe Creatorul lor; încălcarea legii lui Dumnezeu a adus discordie, mizerie și pustiire asupra lumii noastre; și totuși, în orbirea și nebunia lor, oamenii continuă să păcătuiască. Ei refuză să asculte de vocea lui Dumnezeu, care-i invită să găsească pace în El. Regii, oamenii de stat, cei puternici de pe pământ, sunt lipsiți de pace și liniște în suflet. Numai în ascultare de legea lui Dumnezeu care se poate găsi pace. Noi trebuie să ne supunem voința lui Dumnezeu dacă vrem să avem divina și veșnica Sa armonie în sufletele noastre. (*Historical Sketches*, pag. 187).

În aceste zile, [Dumnezeu] nu a instituit nici un plan noi pentru a păstra puritatea poporului Său. Ca în vechime, El îi imploră pe cei greșiți care mărturisesc numele Său să se pocăiască și să se întoarcă de la căile lor rele. Acum, ca și atunci, prin gura servilor Săi aleși, El prezice pericolele dinaintea lor. El face să se audă avertizarea și mustră păcatul... Însă Israelul din timpul nostru este la fel de ispitit să disprețuiască mustrarea și să urască sfatul ca și vechiul Israel. El prea adesea întoarce o ureche surdă spre cuvintele pe care Dumnezeu le-a dat servilor Săi spre binele acelor care mărturisesc adevărul. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 165 engl.).

Cei care refuză să asculte în această zi de probă și încercare a lor vor avea de înfruntat rezultatele propriei lor încăpățănări. Ei se pot prinde cu lăcomie de comorile lor de pe pământ, pot căuta onorurile și plăcerile lui, însă ce scenă va prezenta judecata când cărțile sunt deschise, și fiecare om este răsplătit conform cu ceea ce au fost faptele lui!

Valoarea sufletului este estimată de către crucea Calvarului. Domnul apreciază sufletele pentru care El a murit, și dorește ca ei să fie supuși împărăției Sale; însă dumnezeul acestei lumi orbește puterile de percepție ale oamenilor ca să nu vadă pericolul lor. (*The Signs of the Times*, 21 noiembrie 1895).

Tremurând la Cuvântul lui Dumnezeu

„Așa vorbește Domnul: *“Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți, și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință? Toate aceste lucruri, doar mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființa”, - zice Domnul. - “Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.”* (Isaia 66:1, 2).

Doar acei care citesc Scripturile ca pe vocea lui Dumnezeu vorbindu-le sunt adevărați învățați. Ei tremură la glasul lui Dumnezeu, pentru că este pentru ei o realitate vie. Ei își deschid înțelegerea pentru instrucțiunile divine și se roagă pentru har, pentru ca să poată obține o pregătire pentru slujire. Pe măsură ce torța cerească este așezată în mâinile lor, căutătorul după adevăr își vede propria slăbiciune morală, neputința sa, lipsa de speranță când caută la sine neprihănirea. El vede că în el nu este nimic ce să îl recomande lui Dumnezeu. El se roagă pentru Duhul Sfânt, reprezentantul lui Hristos, ca să fie ghidul lui constant, pentru a-l conduce în tot adevărul. (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 450).

În acest secol al lumii, când Satan caută, prin felurite mijloace, să orbească ochii bărbaților și ai femeilor față de cerințele obligatorii ale legii lui Dumnezeu, este nevoie de bărbați care să îi facă pe mulți să „tremure la porunca Dumnezeului nostru” (Ezra 10:3). Este nevoie de adevărați reformatori, care îi vor îndruma pe călcătorii de lege spre marele Dătător al legii, și îi vor învăța că „legea Domnului este perfectă, convertind sufletul” (Psalm 19:7 engl.). Este nevoie de oameni puternici în Scripturi, bărbați al căror cuvânt și faptă înalță statutele lui Iehova, bărbați care vor căuta să întărească credința. Sunt necesari profesori, o, atât de mult, care să inspire inimile cu reverență și iubire pentru Scripturi. (*Profeți și regi*, pag. 623, 624).

Toți trebuie să se întrebe: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Dumnezeu cere inimi umile, căite, care tremură la Cuvântul Lui. Doar de la altarul divin putem primi acea torță cerească, ce, când e primită, ne va da o imagine completă a incompetenței noastre, și ne va descoperi demnitatea și slava lui Hristos. Când aceasta este văzută, Dumnezeu ne așează sub conducerea Duhului Sfânt, și el ne va conduce în tot adevărul. (*The Bible Echo*, 20 iulie 1896).

Binecuvântarea muștrării

„Porunca este o lampă; și legea este o lumină; iar muștrările de înstruire sunt calea vieții”. (Proverbe 6:23 engl.).

Trebuie să ne păzim de asprimea necuvenită față de cel ce face răul, însă de asemenea trebuie să fim atenți să nu pierdem din vedere păcătoșenia extraordinară a păcatului. Este nevoie să arătăm răbdare și iubire asemenea lui Hristos pentru cel greșit, însă există de asemenea pericolul de a arăta o atât de mare toleranță pentru greșeala sa, încât el va considera că nu merită muștrarea, și o va respinge ca fiind nepotrivită și nedreaptă.

Predicatorii evangheliei aduc uneori vătămare prin aceea că permit ca iertarea celor greșiți să degenereze într-o tolerare a păcatelor și chiar participare la păcat. Astfel, ei sunt conduși să scuze și să îndulcească ceea ce Dumnezeu condamnă, și, după un timp ei devin atât de orbiți încât chiar îi laudă tocmai pe cei pe care Dumnezeu le poruncește să îi muștre. Cel care și-a tocit percepțiile spirituale prin îngăduință față de acei pe care Dumnezeu îi condamnă, va comite în scurt timp un păcat mai mare prin severitate și asprime față de acei pe care Dumnezeu îi aprobă. (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 503, 504 engl.).

Impresiile Spiritului Sfânt, dacă sunt desconsiderate astăzi, nu vor fi la fel de puternice mâine. Inima devine mai puțin impresionabilă, și decade într-o inconștientă periculoasă referitor la scurtimea timpului, și la marea veșnicie de dincolo. Condamnarea noastră la judecată nu va rezulta din faptul că am fost în rătăcire, ci din faptul că am neglijat ocaziile trimise de cer pentru a învăța ce este adevărul. (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 490 engl.).

Acei care înțeleg nevoia lor de pocăință față de Dumnezeu, și de credință față de Domnul nostru Isus Hristos, vor avea o căință a sufletului, se vor pocăi pentru împotrivirea lor față de Spiritul lui Dumnezeu. Ei își vor mărturisi păcatul de a refuza lumina pe care cerul le-a trimis-o într-un mod atât de plin de har, și vor părăsi păcatul care a întristat și insultat Spiritul Domnului. Ei își vor umili eul, și vor accepta puterea și harul lui Hristos, recunoscând mesajele de avertizare, muștrare și încurajare. Atunci credința lor în lucrarea lui Dumnezeu va fi manifestată, și ei se vor baza pe jertfa de ispășire. (*The Review and Herald*, 26 august 1890).

Acum este timpul

„Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: „La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. (2 Corinteni 6:1, 2).

Sunt recunoscătoare că nu este prea târziu ca relele să fie îndreptate; nu este prea târziu să ne examinăm propriile inimi, să ne testăm pe noi înșine, dacă suntem în credință sau nu; nu este prea târziu să ne asigurăm că Hristos locuiește în inima noastră prin credință. Dacă ne comparăm cu marele standard moral, vom înțelege care sunt defectele noastre de caracter. Însă oricare ar fi defectele și lipsurile noastre, noi nu trebuie să fim descurajați. Noi trebuie să vedem păcatele noastre, și să le punem deoparte; pentru că Hristos nu poate locui într-o inimă împărțită.

Cele mai mari păcate ale noastre care separă sufletele noastre de Dumnezeu sunt necredința și împietrirea inimii. De ce suntem atât de necredincioși și de neimpresionat? Motivul pentru aceasta este că suntem plini de încredere în noi înșine. Noi ne simțim prea încrezători în noi înșine. Dacă primim vreo dovadă a binecuvântării lui Dumnezeu, o considerăm ca o garanție că stăm în totul bine; și când vine mustrea, noi spunem: „Știu că Dumnezeu m-a acceptat, pentru că El m-a binecuvântat, și eu nu voi accepta această mustrare.” În ce stare teribilă ne-am afla dacă Dumnezeu nu ne-ar binecuvânta! Trebuie să Îl studiem pe Hristos, Modelul de caracter pe care ni l-a dat Dumnezeu. Dacă avem de croit o îmbrăcăminte, noi studiem modelul. Și în viața creștină, noi trebuie să renunțăm la propriile noastre idei și planuri, și să mergem conform cu Modelul. Însă, în loc de aceasta, noi lucrăm în afara Modelului. Noi nu ar trebui să fim plini de trufie. Trebuie să spunem așa cum a spus Ioan: „El trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micșorez.” (Ioan 3:30).

Cu cât studiezi și copiezi mai mult Modelul, cu atât mai puțină încredere vei avea în eu... Când vezi cazul tău așa cum stă el în fața lui Dumnezeu, vei avea concepții diferite despre defectele tale de caracter, decât ai acum. Când îți se prezintă idei care nu par în armonie cu ale tale, aceasta ar trebui să te conducă să îți studiezi Biblia. (Idem., 27 August, 1889).

Dumnezeu a arătat calea

„Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8).

Cuvintele și legea lui Dumnezeu, scrise în suflet, și date pe față printr-o viață consacrată și sfântă au o influență puternică pentru a convinge lumea. Lăcomia, care este idolatrie, invidia și iubirea de lume, vor fi desrădăcinate din inimile acelor care sunt ascultători de Hristos, și va fi plăcerea lor să acționeze în mod drept, să iubească mila și să umble umil înaintea lui Dumnezeu. O, cât de mult se include în aceasta, a umbla în mod umil înaintea lui Dumnezeu! Legea lui Dumnezeu, dacă ar fi scrisă în inimă, ar aduce mintea și voința în supunere față de ascultarea de Hristos.

Credința noastră este deosebită. Mulți care pretind a trăi sub sunetul ultimei solii de har nu sunt separați de lume în afecțiunile lor. Ei se apleacă înaintea prieteniei lumii și sacrifică lumina și principiul pentru a-și asigura favoarea ei. Apostolii îl descrie pe poporul favorizat al lui Dumnezeu prin aceste cuvinte: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată,” (1 Petru 2:9). (*Mărturii*, vol. 3, pag. 201 engl.).

Noi nu apreciem Biblia așa cum ar trebui. Nu avem o apreciere potrivită a bogăției rezervelor ei, nici nu înțelegem marea nevoie de a cerceta Scripturile pentru noi înșine. Oamenii neglijează studiul cuvântului lui Dumnezeu cu scopul de a urmări un interes lumesc, sau de a se angaja în plăcerile timpului. O afacere neînsemnată e folosită ca scuză pentru necunoașterea Scripturilor date de către inspirația lui Dumnezeu. Însă ar fi mai bine să fie amânat orice are un caracter lumesc, decât acest studiu extrem de important, care trebuie să ne facă înțelepți spre viața veșnică. (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 123 engl.).

Este privilegiul fiecărui copil al lui Dumnezeu să-și umple mintea cu adevărul divin, și cu cât face mai mult aceasta, cu atât mai multă vigoare și claritate a minții va avea pentru a pătrunde în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. El va fi din ce în ce mai serios și mai viguros, pe măsură ce principiile adevărului sunt îndeplinite în viața sa zilnică. (*The Review and Herald*, 1 ianuarie, 1880).

Bogație în cerințele lui Dumnezeu

„Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din totă inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care îți le dau astăzi, ca să fii fericit?” (Deuteronom 10:12, 13).

Ascultarea de statutele Domnului arătate lămurit va aduce cele mai bogate binecuvântări. (*The Signs of the Times*, April 7, 1898).

Trebuie să ai o experiență mult mai adâncă decât te-ai gândit până acum să ai. Mulți care sunt deja membri ai mării familii a lui Dumnezeu știu puțin din ceea ce înseamnă a privi slava Sa și a fi schimbat din slavă în slavă. Mulți dintre voi au o percepție slabă despre desăvârșirea lui Hristos, și sufletele voastre se înfloară de bucurie. Voi tânjiți după un simțământ mai plin, mai adânc al iubirii Salvatorului. Voi nu sunteți mulțumiți. Însă nu disperați. Dați-I lui Isus cele mai bune și mai sfinte afecțiuni ale inimii. Prețuiți orice rază de lumină. Cultivați orice dorință a sufletului după Dumnezeu. Nutriți gânduri spirituale și comuniuni sfinte. Ați văzut doar primele raze ale răsăritului timpuriu al slavei Sale. Pe măsură ce continuați să Îl cunoașteți pe Domnul, veți ști că ieșirea Sa este pregătită ca dimineța. „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4:18). După ce ne-am căit de păcatele noastre, le-am mărturisit și am găsit iertare, trebuie să continuăm să învățăm de la Hristos până când vom ajunge la amiaza deplină a credinței perfecte a evangheliei. (*Mărturii*, vol. 8, pag. 317, 318 engl.).

O viață de meditație liniștită și plină de rugăciune nu este tot ceea ce așteaptă Isus de la noi. El așteaptă roade, să exemplificăm în viețile noastre virtuțile adevăratei evlavii, nu doar să fim buni, ci și să înfăptuim binele. Sufletul trebuie să fie consacrat prin predarea sa lui Dumnezeu în ascultare perfectă de cerințele Sale, păzind toate poruncile Sale. (*The Signs of the Times*, 21 februarie, 1878).

Dumnezeu nu cere de la noi nimic ce noi nu putem îndeplini în puterea noastră; nimic ce nu este spre binele nostru propriu și spre binele copiilor noștri. (Idem., 9 februarie 1882).

Nici un bine reținut

„Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut, Domnul dă îndurare și slavă, și nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană.” (Psalmii 84:11).

Credința voastră nu trebuie să dea drumul promisiunilor lui Dumnezeu, dacă nu vedeți sau simțiți un răspuns imediat la rugăciunile voastre. Nu vă temeți să vă încredeți în Dumnezeu. Sprijiniți-vă pe promisiunea Sa sigură: „Cereți, și veți primi” (Ioan 16:24). Dumnezeu este prea înțelept ca să greșească, și prea bun ca să rețină vreun lucru bun de la sfinții Săi care umblă drept. Omul este greșit, și, chiar dacă cererile sale sunt îndreptate în sus dintr-o inimă onestă, el nu cere întotdeauna lucrurile care sunt bune pentru sine însuși, sau care să Îl glorifice pe Dumnezeu. Când acesta este cazul, înțeleptul și bunul nostru Tată aude rugăciunile noastre, și răspunde, uneori imediat; însă El ne dă lucrurile care sunt pentru cel mai bun bine al nostru și pentru slava Sa. Dumnezeu ne dă binecuvântări; dacă am putea privi în planul Său, am vedea în mod clar că El știe ce este cel mai bine pentru noi și că rugăciunile noastre primesc răspuns. Nu se oferă nimic vătămător, ci binecuvântarea de care avem nevoie, în locul a ceva ce am cerut noi, care nu ar fi spre binele nostru, ci spre rănirea noastră...

Dacă nu vedem răspunsuri imediate la rugăciunile noastre, ar trebui să ne ținem ferm de credința noastră, nepermițând ca neîncrederea să pătrundă, pentru că aceasta ne va separa de Dumnezeu. Dacă credința noastră se clatină, nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică; și când avem nevoie de ea cel mai mult, binecuvântarea va cădea asupra noastră ca un torent de ploaie.

Când servii lui Dumnezeu se roagă pentru Spiritul și binecuvântarea Sa, uneori aceasta vine imediat; însă nu este oferită întotdeauna atunci. În asemenea momente, să nu cădeți de oboseală. Lăsați credința voastră să se prindă strâns de promisiunea că ea va veni. Lăsați încrederea voastră să fie pe deplin în Dumnezeu, și adesea acea binecuvântare va veni atunci când veți avea cel mai mult nevoie de ea, și în mod neașteptat veți primi ajutor de la Dumnezeu când prezentați adevărul către necredincioși, și voi veți fi făcuți în stare să roștiți cuvântul cu claritate și putere...

Fiecare rugăciune care este înălțată în credință dintr-o inimă sinceră va fi ascultată de Dumnezeu și va primi răspuns, iar acel care și-a înălțat cererea va avea binecuvântarea atunci când va avea cel mai mult nevoie de ea, și adesea ea va depăși așteptările sale. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 120, 121 engl.).

În lumina feței lui Dumnezeu

„*Ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne!*”. (Psalmii 89:15).

Dumnezeu cere de la noi să facem prima noastră preocupare aceea de a ne îngriji de sănătatea și prosperitatea sufletului. Ar trebui să știm că ne bucurăm de favoarea lui Dumnezeu, că El zâmbește asupra noastră, și că noi suntem într-adevăr copiii Săi, și suntem într-o poziție unde El poate comunica cu noi, și noi cu El. Noi nu ar trebui să fim liniștiți până când nu suntem în acea poziție de umilință și blândețe încât El să ne poată binecuvânta în siguranță, și noi să fim aduși într-o apropiere sfântă cu Dumnezeu, unde lumina Sa poate străluci asupra noastră, și noi putem reflecta acea lumină la toți cei din jurul nostru. Însă noi nu putem face aceasta dacă nu luptăm în mod serios să trăim în lumină. Dumnezeu cere aceasta de la toți urmașii Săi. (*The Review and Herald*, 29 martie, 1870).

A zăbovi asupra frumuseții, bunătății, milei și iubirii lui Isus înseamnă a întări puterile mintale și morale, și în timp ce mintea este ținută antrenată să facă lucrările lui Hristos, să fie copii ascultători, veți întreba în mod obișnuit: Este aceasta calea Domnului? Va fi Isus mulțumit ca eu să fac aceasta? Mie îmi place acest curs, sau lui Isus?

Mulți au nevoie de o schimbare hotărâtă în cursul gândurilor și acțiunilor lor, dacă doresc să îi placă lui Isus. Noi rareori putem să ne vedem păcatele în lumina întristătoare în care poate să le vadă Dumnezeu. Mulți s-au obișnuit să urmeze un curs de păcat, și inimile lor se împietresc, sub influența puterii lui Satan. Iar gândurile lor sunt aduse în captivitatea influențelor sale rele; însă când, în puterea și harul lui Dumnezeu, ei se așează contra ispitelor lui Satan, mințile lor sunt făcute clare, inimile și conștiințele lor, prin faptul că au fost influențate de Spiritul lui Dumnezeu, sunt făcute sensibile, și atunci păcatul apare așa cum este el - deosebit de păcătos. Atunci este timpul când păcatele secrete sunt puse în lumina feței lor. Ei își mărturisesc păcatele lui Dumnezeu, și se căiesc de ele, și le e rușine de păcat... El le aruncă de la lumina feței Sale înapoia Sa. (*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 3, pag. 1150).

Ieși din pivniță!

“*Veniți, casă a lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului!*” (Isaia 2:5).

Dumnezeu ar vrea să dați la o parte întunericul vostru, și să arătați că există o putere în religia creștină cum nu există în lume. El vrea să vă facă pe toți să luminați în El; El vrea să vă umple inimile cu iubire, pace și speranță. Dacă, atunci, voi continuați să vă agățați de întunericul vostru, Îl dezonorați; pentru că nu prezentați lumii în mod corect lumii un Salvator iertător de păcate. Dacă sunteți mohorâți, descurajați, lipsiți de speranță, voi sunteți un reprezentant sărac al religiei creștine. Hristos a murit pentru toți. Sacrificiul a fost complet. Este privilegiul și datoria voastră de a arăta lumii că aveți un Salvator deplin, atotputernic. Fiul nemărginitului Dumnezeu a murit pentru a cumpăra o salvare deplină și liberă pentru toți cei care doresc să o accepte. Atunci, de ce să nu Îl luați ca Salvator al vostru? El mustră necredința voastră; El onorează credința voastră.

Mergeți într-o pivniță, și veți putea vorbi mult despre întuneric și spune: „Nu văd, nu văd”. Însă veniți în camera de sus, unde strălucește lumina, și nu va fi nevoie să stați în întuneric. Veniți unde este Hristos și veți avea lumină. Vorbiți despre necredință și veți avea necredință; însă vorbiți despre credință, și veți avea credință. Conform cu sămânța va fi și recolta. Dacă vorbiți despre cer și despre răsplata veșnică, veți deveni din ce în ce mai luminoși în Domnul, și credința voastră va crește, pentru că este exersată. Pironiți-vă ochii asupra lui Isus, dragi prieteni, și privind voi veți deveni asemenea chipului Său. Nu permiteți gândurilor voastre să se ocupe în mod continuu cu lucrurile pământului, ci așezați-le asupra lucrurilor care sunt cerești, și atunci, oriunde ați fi voi, sunteți o lumină pentru lume.

Trăiți viața de credință zi după zi. Nu deveniți nerăbdători și neliniștiți referitor la timpul de încercare, și astfel să aveți un timp de încercare înainte de cel real. Nu vă gândiți în mod constant: „Mă tem că nu voi rezista în marea zi de încercare.” Voi trebuie să trăiți pentru prezent, doar pentru această zi. Ziua de mâine nu este a voastră. Astăzi trebuie să mențineți victoria asupra eului. Astăzi trebuie să trăiți o viață de credință. Astăzi trebuie să luptați lupta cea bună a credinței. (*Historical Sketches*, pag. 142).

De unde vine lumina mea?

„Iar voi toți, care aprindeți focul, și puneți tăciuni pe el, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă aceste lucruri, ca să zăceți în dureri.” (Isaia 50:11).

Poporul lui Dumnezeu trebuie să umble în lumina cerului, nu în lumina scânteilor aprinse de ei înșiși, sau în lumina scânteilor pe care vrăjmașul le va aprinde pentru ei. Noi trebuie să ne așezăm în acea poziție unde vom atinge cel mai înalt standard al adevărului și al neprihănirii, al echității și judecății. (*The General Conference Bulletin*, 10 aprilie, 1901).

Mulți privesc spre predicatorii lor pentru ca aceștia să le aducă lumină de la Dumnezeu, părând a considera aceasta o cale mai ieftină decât deranjul de a merge la Dumnezeu pentru ei înșiși. Unii ca aceștia pierd mult. Dacă L-ar urma zilnic pe Hristos și L-ar face ghidul și consilierul lor, ei ar putea obține o cunoaștere clară a voii Sale, și astfel ar câștiga o experiență valoroasă. Din cauză că lipsește această experiență, frații care pretind adevărul umblă în scânteile aprinse de alții; ei nu sunt nefamiliarizați cu spiritul lui Dumnezeu și nu au o cunoaștere a voii Sale, și de aceea sunt îndepărtați cu ușurință de la credința lor. Ei sunt nestatornici, pentru că s-au încrezut în alții pentru ca aceștia să obțină o experiență pentru ei. S-au luat măsuri ample pentru ca fiecare fiu și fiică a lui Adam să obțină în mod individual o cunoștință a voinței divine, pentru a-și desăvârși un caracter creștin, și pentru a fi purificați prin adevăr. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 644 engl.).

Este un lucru teribil să ai o lumină mare și o binecuvântare, să ai multe ocazii și privilegii, și totuși să nu le folosești spre mântuire. Acei care nu folosesc spre mântuire ocaziile lor vor fi condamnați de privilegiile pe care li le-a oferit Dumnezeu; însă acei care umblă în lumină vor avea lumină sporită. Cei care au avut lumina adevărului, dar care nu au umblat în lumină, sunt sub aceeași sentință de condamnare cum erau Horazinul și Betsaida. Nu vor fi ascultate aceste avertizări? Nu vor avea aceste sfaturi greutate pentru noi? În viitorul apropiat, se va vedea exact cine a umblat în mod umil cu Dumnezeu, și cine a ascultat de ordinele Sale. (*Christian Education*, pag. 140, 141).

Lumina vieții

„Isus le-a vorbit din nou, și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (Ioan 8:12).

Poporul lui Dumnezeu rămâne prea mult sub un nor. Nu este voia Sa ca ei să trăiască în necredință. Isus este lumină și în El nu este întuneric deloc. Copiii Săi sunt copiii luminii. Ei sunt reînnoiți după chipul Său și sunt chemați afară din întuneric în lumina Sa minunată. El este lumina lumii, și așa sunt și cei care Îl urmează pe El. Ei nu vor umbla în întuneric, ci vor avea lumina vieții. Cu cât mai aproape se luptă poporul lui Dumnezeu să Îl imite pe Hristos, cu atât mai perseverent vor fi urmăriți de vrăjmașul; însă apropierea lor de Hristos îi întărește să reziste eforturilor vicleanului nostru inamic de a-i trage de la Hristos.

Mi-a fost arătat că a existat prea multă comparație între noi cu noi înșine, luând ca modele niște muritori care pot greși, când avem un model sigur, care nu greșește. Nu ar trebui să ne măsurăm pe noi înșine după lume, nici după părerile oamenilor, nici după ceea ce am îmbrățișat înainte ca adevăr. Ci credința și poziția noastră în lume, așa cum sunt ele acum, trebuie comparate cu ceea ce ar fi fost, dacă traiectoria noastră ar fi fost în mod continuu înainte și în sus de când pretindem a fi urmași ai lui Hristos. Aceasta este singura comparație sigură ce poate fi făcută. În orice altceva ne vom autoînșela. Dacă starea spirituală și caracterul moral al poporului lui Dumnezeu nu corespund cu binecuvântările, privilegiile și lumina care le-a fost dată, ei sunt cântăriți în balanță și îngerii notează raportul: CU LIPSĂ.

În cazul unora pare să le fie ascunsă cunoștința adevăratei lor stări. Ei pricep adevărul, dar nu înțeleg importanța lui sau a cerințelor lui. Ei ascultă adevărul, însă nu îl înțeleg pe deplin, pentru că nu își aduc viețile în conformitate cu el, și de aceea nu sunt sfințiți prin ascultarea de el. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 405, 406, engl.).

Cărarea ascultării este calea siguranței. „Cel care umblă în mod drept umblă în mod sigur” (Proverbe 10:9 engl.). (Idem., vol. 3, pag. 108).

Domnul are o cale a siguranței pentru poporul Său, și aceasta este calea ascultării de cuvântul Său. (*The Bible Echo*, 19 august 1895).

Calea ascultării este singura cale care conduce la cer. (*The Review and Herald*, 18 martie 1875).

Poticnindu-ne de la cărările vechi

„Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua nu se poticnește, pentru că vede lumina lumii acesteia; dar dacă umblă noaptea, se poticnește, pentru că n-are lumina în el.” (Ioan 11:9, 10).

Cât de mulți au o experiență religioasă pipernicită. Ei nu își trag hrana de la Hristos. Ei iubesc lumea și lucrurile pe care le iubește lumea. Uneori, inimile lor sunt atinse de iubirea lui Hristos, însă ei nu sunt atenți să vegheze și să se roage. Ei nu umblă pe calea tăgăduirii de sine și a purtării crucii, și nu urmează pe calea pe care a pășit Isus cât timp era pe pământ. Ei aleg să își îngăduie eul, și își cheltuie banii pentru ceea ce nu este pâine, și munca lor pentru ceea ce nu satură. Ei sunt ca acei pe care îi descrie profetul, când spune: “Dar ei zic: “Degeaba! Căci noi ne vom urma gândurile noastre, și vom lucra fiecare după pornirile inimii noastre rele!” De aceea, așa vorbește Domnul: “Întrebați pe neamuri! Cine a auzit vreodată asemenea lucruri? Fecioara lui Israel a făcut grozave blestemății. Părăsește zăpada Libanului stânca ogoarelor? Sau se văd secând apele care vin de departe proaspete și curgătoare? Totuși poporul Meu M-a uitat și aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări, și a apucat pe cărări și drumuri nebătute.” (Ieremia 18:12-15). Acei care permit grijilor acestei lumi să îngrămădească afară sămânța bună devin îmbuițați de această lume. Timpul pe care ei ar trebui să îl devoteze serviciului lui Dumnezeu este devotat mulțumirii eului. Lucrarea Domnului ar trebui să fie prima lor preocupare, însă Isus și sufletele pentru care El a murit sunt tratate ca niște chestiuni de importanță secundară. Iubirea lor de lume, dorința lor după bogății, îngrijorarea lor de a corespunde standardului lumesc, de a urma moda lumii, de a încerca orice lucru nou, înăbușe cuvântul, și acesta devine neroditor. (Idem., 21 iunie 1892).

Razele luminoase ale Soarelui Neprihănit vor risipi fiecare nor întunecat... Cât de mângâietor este să știm că nu trebuie să ne poticnim de-a lungul căii noastre în întuneric de miez de noapte. Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și adevărul și fericirea pentru cel integru în inimă. (*Manuscript Releases*, vol. 7, pag. 391).

Trăind la înălțimea luminii

„Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric, nu știe unde merge. Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii.” Isus le-a spus aceste lucruri: apoi a plecat și S-a ascuns de ei.” (Ioan 12:35, 36).

Nici un om sau biserică nu poate să se asocieze cu o clasă iubitoare de plăceri, și să dezvăluie că apreciază curentul bogat pe care Domnul l-a trimis celor care au o credință simplă în cuvântul Său. Lumea este stricată, decăzută, așa cum era lumea în zilele lui Noe. Singurul remediu este credința în adevăr, acceptarea luminii. (*Mărturii* către predicatori, pag. 91).

Poporul rămășiței lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit. Prezentarea acestui mesaj trebuie să rezulte în convertirea și sfințirea sufletelor. Noi trebuie să simțim puterea Spiritului lui Dumnezeu în această mișcare. Aceasta este o solie minunată și clară; ea înseamnă totul pentru primitor, și trebuie să fie vestită cu un strigăt puternic. Noi trebuie să avem o credință adevărată, permanentă, că această solie va înainta cu o importanță crescândă până la încheierea timpului.

Există unii preținși credincioși care acceptă anumite pasaje din *Mărturii* ca solie a lui Dumnezeu, în timp ce resping acele porțiuni care condamnă îngăduințele lor favorite. Astfel de persoane lucrează contra bunăstării lor și contra bunăstării bisericii. Este esențial ca noi să umblăm în lumină cât timp avem lumina. Acei care pretind a crede în reforma sănătății, și totuși lucrează contrar principiilor ei în practica vieții de zi cu zi își rănesc sufletele lor proprii și lasă impresii greșite asupra minții credincioșilor și a necredincioșilor.

Asupra acelor care cunosc adevărul, zace responsabilitatea solemnă ca toate cuvintele lor să corespundă cu credința lor, și ca viețile lor să fie rafinate și sfințite, și ei să fie pregătiți pentru lucrarea care trebuie făcută rapid în aceste zile de încheiere a soliei. Ei nu au nici timp, nici putere de cheltuit în îngăduirea apetitului... Există mulți între noi care sunt deficienți în spiritualitate și care, dacă nu sunt pe deplin convertiți, vor fi pierduți în mod sigur. Poți să îți permiți să-ți asumi riscul? (*Mărturii*, vol. 9, pag. 154, 155 engl.).

Dovedind ce este acceptabil

„Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le.” (Efeseni 5:8-11).

Dumnezeu ne-a chemat la slujire precum și la o viețuire dreaptă. El cere tuturor să îndeplinească cu credincioșie datoriile zilei de astăzi; însă aceste datorii sunt prea mult neglijate de majoritatea pretinșilor creștini. Ei îi evită pe săracii umili și blânzi, și lucrarea tăgăduitoare de sine, jertfitoare de sine pentru Hristos. Egoismul lor suprem îi conduce să aleagă o lucrare mai ușoară și mai plăcută.

Nu așa au stat lucrurile cu Maiestatea cerului. Când El, căruia I se închinau îngerii, El, care era plin de onoare și slavă, a venit pe pământ, și la înfățișare a fost găsit ca un om. El nu S-a ținut pe Sine mai presus de cei nenorociți, nici nu S-a scuzat de la calea grea, tăgăduitoare de sine pe care intrase ca învățător al neprihănirii. (*The Southern Watchman*, 9 iulie, 1903).

Foarte puțini au o cunoștință din experiență a influenței sfințitoare a adevărilor pe care le mărturisesc. Ascultarea și devoțiunea lor nu au fost în acord cu lumina și privilegiile lor. Ei nu au nici un sentiment real al obligației care zace asupra lor de a umbla ca și copii ai luminii și nu ca și copii ai întunericului. Dacă lumina care a fost dată acestora ar fi fost dată Sodomei și Gomorei, ele s-ar fi pocăit în sac și în cenușă, și ar fi scăpat de mânia evidentă a lui Dumnezeu. Va fi mai suportabil pentru Sodoma și Gomora în ziua judecății decât pentru acei care au fost privilegiați cu lumină clară, și care au avut o cantitate vastă de muncă, dar nu au avut nici un câștig din ea. Ei au neglijat marea mântuire pe care Dumnezeu în harul Său a fost dispus să le-o ofere. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 488, 489 engl.).

Oamenii lumești sunt guvernați de principii lumești; ei nu pot aprecia altele. Însă creștinii nu ar trebui să fie guvernați de aceste principii. Ei nu ar trebui să caute să se întărească pe ei înșiși în îndeplinirea datoriei prin vreo altă considerație decât o iubire de a asculta de fiecare cerință a lui Dumnezeu așa cum se găsește ea în cuvântul Său și cum e dictată de o conștiință iluminată. (Idem., pag. 488).

Separat și distinct

„Și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le”. (Efeseni 5:11).

Urmașilor lui Hristos li se cere să iasă din lume, și să fie separați, și să nu atingă ceea ce e nesfânt, și ei au promisiunea de a fi fii și fiice ale Celui Prea Înalt, membrii ai familiei regale. Dar dacă din partea lor nu se îndeplinesc condițiile, ei nu vor realiza, nu pot realiza îndeplinirea promisiunii. O mărturisire a creștinismului nu este nimic în fața lui Dumnezeu; dar ascultarea sinceră, umilă, voioasă de cerințele Sale îi desemnează pe copiii adopției Sale, pe primitorii harului Său, părtașii mării Sale salvări. Unii ca aceștia vor fi deosebiți, o priveriște pentru lume. Caracterul lor deosebit, sfânt va putea fi observat, și îi va despărți în mod distinct de lume, de afecțiunile și pofta ei...

Puțini dintre noi corespund acestei descrieri. Iubirea lor pentru Dumnezeu este în cuvânt, nu în faptă și în adevăr. Cursul lor de acțiune, faptele lor mărturisesc despre ei că nu sunt copii ai luminii, ci ai întunericului. Faptele lor nu au fost făcute în Domnul, ci în egoism, în nedreptate. Inimile lor sunt străine harului Său reînnoitor. Ei nu au experimentat puterea transformatoare care îi conduce să umble exact așa cum a umblat Hristos. Acei care sunt ramuri vii ale Viței cerești se vor împărtăși din seva și hrana Viței. Ei nu vor fi ramuri uscate și lipsite de rod, ci vor da pe față viață și tărie, și vor prospera și vor aduce rod spre slava lui Dumnezeu. Ei vor fi atenți să se îndepărteze de toată nelegiuirea și să desăvârșescă sfințenia în frică de Dumnezeu. (Idem., pag. 441).

În inima reînnoită va exista un principiu fix de a asculta de voia lui Dumnezeu pentru că există o iubire pentru ceea ce este drept și bun și sfânt. Nu va exista ezitare, nu se va consulta gustul și nu se va căuta comoditatea, sau mersul într-o anumită direcție pentru că alții fac așa. Fiecare trebuie să trăiască pentru sine însuși. Mințile tuturor celor care sunt reînnoiți prin har vor fi un mijloc deschis, care primește în continuu lumină, har, și adevăr de sus, și care le transmite la alții. Faptele lor sunt roditoare. Roada lor este spre sfințenie, și sfârșitul este viața veșnică. (Idem., pag. 488).

Lumina mustră într-un mod care împrăștează

„Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina.” (Efeseni 5:13).

Lăsați lumina să strălucească în afară. Studiat în mod atent și cu rugăciune, Cuvântul lui Dumnezeu îi menține pe oameni bine echilibrați. În acest Cuvânt găsim calea lui Dumnezeu definită în mod clar. Nimeni care cercetează Cuvântul cu sinceritate nu va umbla în întuneric. Însă nu putem arunca deoparte lumina pe care Dumnezeu o trimite și în același timp să umblăm în razele ei. Pentru a fi creștini, trebuie să fim creștini în toate lucrurile, descoperind virtuțile Sale, împlinind faptele Sale. Adevărul este siguranța noastră. Plantat în inimă de către Spiritul Sfânt, el ne face capabili să vedem clar diferența dintre ceea ce este corect și ceea ce este greșit. (*The Upward Look*, pag. 21).

Vom alege noi întunericul mai degrabă decât lumina pentru că lumina ne arată păcatele și ne mustră? Vom refuza noi să venim la lumină, pentru ca faptele noastre să nu fie făcute vizibile? Când adevărul controlează viața, există puritate, libertate din păcat. Slava, plinătatea, perfecțiunea planului evangheliei este împlinită în viață. Lumina adevărului iradiază templul sufletului. Înțelegerea se prinde strâns de Hristos. Lumina nu este urâtă pentru că mustră și avertizează, ci este acceptată și este bucurie în ea.

Hristos a declarat: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12:32). Dacă voința omului este supusă voinței lui Dumnezeu, omul, deși un păcătos, va fi atras la Hristos. El va înțelege ceva din iubirea manifestată de Dumnezeu când L-a dat pe Fiul Său să moară pe crucea Calvarului, pentru a aduce viață și nemurire la îndemâna oamenilor. Acceptarea Salvatorului aduce pace perfectă, iubire perfectă, asigurare perfectă. Frumusețea și parfumul vieții lui Hristos, descoperite în caracter, mărturisesc faptul că Dumnezeu într-adevăr L-a trimis pe Fiul Său în lume. Nici o altă putere nu ar putea aduce o schimbare atât de evidentă în cuvintele, spiritul și acțiunile unui om.

Fără Hristos, inima omului este rece. Însă când cineva simte nevoia sa de Soarele Neprihănirii; când el vine la Isus, spunând: Doamne, sunt păcătos, nedemn, neajutorat; salvează-mă, sau voi pieri, el este acceptat în Cel Iubit, și inima sa este încălzită de razele iubirii divine. (*The Youth's Instructor*, 28 septembrie 1899).

Dumnezeu trimite o chemare la trezire

„De aceea zice: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina.” Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.” (Efeseni 5:14-17).

Noi trăim în mod cert în zilele de încheiere ale istoriei acestui pământ. Avem nevoie să devotăm mai mult timp intereselor noastre spirituale, dacă vrem să experimentăm creșterea spirituală care este esențială în acest secol. Trebuie să facem reforme hotărâte. Vocea spune: Străjerii trebuie să se trezească, și să dea un sunet clar din trâmbiță. Dimineața vine; și este tot noapte. Treziți-vă, străjerii Mei. Glasurile care ar trebui să se audă acum prezentând adevărul sunt tăcute. (*Pacific Union Recorder*, 20 februarie, 1908).

Trebuie să ne trezim și să înțelegem adevărul așa cum este el în Isus. Trebuie să consultăm cuvântul lui Dumnezeu cu scopul de a nu căuta să evităm lucrarea care este neplăcută. Când înțelegem că suntem lucrători împreună cu Dumnezeu, promisiunile nu vor fi rostite pe jumătate cu indiferență, ci vor arde în inimile noastre, și vor aprinde buzele noastre. Noi le vom prezenta la tronul lui Dumnezeu cu seriozitate și Domnul va turna Spiritul Său Sfânt. (*The Review and Herald*, 21 ianuarie, 1896).

La prima venire a lui Hristos, îngerii au spart tăcerea nopții cu aclamări de laudă și au proclamat: „Slavă lui Dumnezeu în înălțime, pace pe pământ, voie bună către oameni.” El stă să vină în curând din nou cu putere și mare slavă. Acei care nu sunt strâns legați de lume vor înțelege că timpul cere ceva mai mult decât un discurs slab, leșinat, metodic. Ei vor vedea că trebuie să existe seriozitate și putere însoțind Cuvântul, care vor trezi puterile iadului pentru a se împotrivi avertizărilor. Dumnezeu dorește să vină la popor pentru a-i trezi pe oameni din siguranța lor firească, pentru ca să se poată pregăti pentru marele eveniment care este chiar asupra noastră.... Dumnezeu nu va accepta nici un mesaj apatic, blând în acest timp. În timpul din vechime, „Bărbații sfinți ai lui Dumnezeu vorbeau după cum erau mișcați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21 engl.). Și noi ne putem aștepta la astfel de învățătură în zilele noastre... Nimeni să nu presupună că Dumnezeu nu Își va face vizibilă puterea în poporul Său credincios; pentru că El va lucra, și nimeni nu Îl poate împiedica.” (*The Ellen G. White 1888 Materials*, pag. 1254, 1255).

„De la Dumnezeu, și de la noi”

„Căci Dumnezeu, care a zis: “Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Corinteni 4:6,7).

Mulți câștigă o înțelegere mai clară a lecțiilor conținute în sfânta Carte decât au avut în trecut, și ei discern un standard mai înalt de pietate. Ei văd că există o lucrare de făcut pentru lume care va cere efort serios și energie, tăgăduire de sine și sacrificiu de sine pentru Hristos. Un fel mai înalt, mai sfânt de creștinism decât am văzut timp de mulți ani, va fi descoperit. Noi avem atât de mult nevoie de atingerea divină, pentru ca să nu mai lucrăm conform cu standardul nostru jos, indiferent, iubitor de comoditate. Însă când biserica este educată în mod potrivit, și când membrii ei sunt instruiți în mod înțelept, atât tineri cât și bătrâni vor avea dorința de a lucra. (Idem., pag. 1253, 1254).

Pavel dorea să imprime asupra minților predicatorilor și ale popoului motivul pentru care evanghelia a fost încredințată oamenilor slabi și greșiți - pentru ca omul să nu poată primi slava ce se cuvine doar lui Dumnezeu, ci pentru ca Dumnezeu să primească toată slava. Ambasadorul nu trebuie să se felicite singur și să își atribuie onoarea succesului, nici măcar să împartă onoarea cu Dumnezeu, ca și când prin propria sa putere el ar fi îndeplinit lucrarea. Logica elaborată sau demonstrațiile de doctrină rareori imprimă asupra ascultătorului sentimentul nevoii sale și al pericolului său. Afirmările simple, scurte, făcute dintr-o inimă înduioșată și sensibilizată de către iubirea lui Hristos, vor fi ca un grăunte de sămânță de muștar...

Vor lua frații mei seama ca nici o slavă să nu fie atribuită oamenilor? Vor recunoaște ei că Hristos face lucrarea asupra inimii umane, și nu ei înșiși? (*Mărturii pentru predicatori*, pag. 154 engl.).

Mesagerii consacrați care în zilele timpurii ale creștinismului au dus unei lumi pierzânde vestea bună a mântuirii, nu au permis niciunui gând de înălțare de sine să le mânjească prezentarea lui Hristos și El răstignit. Ei nu doreau nici autoritatea, nici întâietatea. (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 209 engl.).

Găsind cerul pe pământul căzut

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.”(Efeseni 2:4-6).

Dacă Domnul l-a muștrat pe poporul Său din vechime pentru că neglija să caute sfat la El când era în dificultate, nu va fi nemulțumit astăzi dacă poporul Său, în loc să depindă de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii pentru a-i lumina drumul, se întoarce de la El în testul și încercarea lui, pentru ajutorul ființelor umane care sunt la fel de greșite și de ineficiente ca el? Unde este tăria noastră? Este ea în oameni care sunt la fel de dependenți și neajutorați ca noi, care au nevoie de călăuzire de la Dumnezeu exact așa cum avem și noi? (*Mărturii pentru predicatori*, pag. 380, 381 engl.).

În ceasul celei mai mari nevoi, când descurajarea ar copleși sufletul, atunci ochiul lui Isus vede că noi avem nevoie de ajutorul Său. Ora nevoii omului este ora ocaziei Domnului. Când tot sprijinul uman dă greș, atunci Isus vine în ajutorul nostru, și prezența Sa risipește întunericul și ridică norul de întunecime. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 530 engl.).

Dacă stai în locuri cerești cu Hristos, nu te poți abține de la a-L lăuda pe Dumnezeu. Începeți să vă educați limbile să Îl lăudați și să vă antrenați inimile pentru a cânta lui Dumnezeu; și când cel rău începe să își așeze negura asupra voastră, cântați laudă lui Dumnezeu. Când lucrurile merg pe alătura în căminele voastre, dați tonul unui cântec despre farmecul, despre încântările fără pereche ale Fiului lui Dumnezeu și vă spun că atunci când atingeți această coardă, Satan vă va părăsi. Puteți să îl alungați pe vrăjmaș cu negura lui; umbra sa întunecată va fi măturată din calea voastră prin proslăvirea lui Dumnezeu, și voi puteți vedea, o, atât de clar, iubirea și compasiunea Tatălui vostru ceresc. Efortul premeditat al lui Satan este să eclipseze lumina Soarelui neprihănirii, așa încât voi să nu o puteți vedea. Minteă voastră ar trebui să fie înălțată la Dumnezeu; ar trebui să aveți întâlniri de laudă în familie și în biserică. Nu spuneți o povestire deprimată în niciun moment și în niciun loc. Lăsați ca întreaga lume să privească la voi și să spună: „Aceștia sunt oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu; pentru că noi putem vedea chipul Său reflectat în ei.” (*The Review and Herald*, 5 august 1890).

Umblând în iubire

„Umblați în iubire, așa cum și Hristos ne-a iubit pe noi”. (Efeseni 5:2 engl.).

Cel care trăiește aproape de Isus va înțelege mult din taina evlaviei. El va recunoaște mila care dă muștrarea, care testează caracterul, și aduce la lumină scopul inimii. (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 394 engl.).

Îndepărtați suferința și nevoia, și nu vom avea nici o cale de a înțelege mila și iubirea lui Dumnezeu, nici o cale de a-L cunoaște pe milosul, duiosul Tată ceresc. Evanghelia nu ia niciodată o înfățișare de frumusețe mai mare decât atunci când este adusă regiunilor celor mai nevoiașe și mai sărace. Atunci strălucește lumina cu cea mai mare intensitate și cu cea mai mare putere. Adevărul din cuvântul lui Dumnezeu intră în bordeiul țaranului; razele de la Soarele Neprihănirii luminează coliba rudimentară a celui sărac, aducând fericire celor bolnavi și suferinzi. Îngerii lui Dumnezeu se află acolo, și credința simplă face din coaja de pâine și ulciorul cu apă un banchet. Salvatorul iertător de păcate le urează bun venit celor săraci și ignoranți, și le dă să mănânce din pâinea care se coboară din cer. Ei beau din apa vieții. Acei care au fost priviți cu scârbă și abandonati sunt, prin credință și iertare, ridicați la demnitatea de fii și fiice ale lui Dumnezeu. Înălțați deasupra lumii, ei șed în locuri cerești în Hristos. Ei pot să nu aibă nici o comoară pământească, însă au găsit mărgăritarul de mare preț. (*Mărturii*, vol. 7, pag. 226 engl.).

Iubirea pe care Hristos a dovedit-o pentru noi este fără seamăn... Cât de rece e iubirea noastră, cât de slab este interesul nostru, când sunt comparate cu iubirea și interesul manifestate de către Salvatorul nostru! Isus S-a dat pe Sine pentru a răscumpăra rasa noastră; și totuși cât de gata suntem noi să ne scuzăm de la a da tot ce avem pentru Isus. Salvatorul nostru S-a supus muncii epuizante, infamiei, și suferinței. El a fost respins, batjocorit, luat în râs, în timp ce era angajat în marea lucrare pentru care a venit pe pământ.

Întrebați voi, frații și surorile mele: Ce model să copiem? Nu vă îndrept spre bărbații mari și buni, ci spre Răscumpărătorul lumii. Dacă vrem să avem adevăratul spirit misionar, trebuie să fim îmbibați cu iubirea lui Hristos; trebuie să privim la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, să studiem caracterul Său, să cultivăm spiritul Său de blândețe și umilință, și să călcăm în urmele pașilor Săi. (*Idem.*, vol. 5, pag. 385).

Aceasta este iubire

„Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblați, după cum ați auzit de la început.” (2 Ioan 6).

Fiecare îngăduință păcătoasă, fiecare formă de viciu, toată ambiția egoistă sunt condamnate de legea morală. Inima și caracterul ieftin, libertin, neatent, care este atât de predominant în această generație, nu este aprobat de legea lui Dumnezeu. Acea lege condamnă viciul senzual care se îmbracă într-o aparență de frumusețe până când sufletul este prins în cursă și învață din experiența amară cât de urăcioase sunt rezultatele îngăduirii păcatului. Legea lui Dumnezeu provine din mintea divină, și poruncile cuprind obligația morală a oamenilor.

În timpul scurtei vieți de probă, noi trebuie să fim educați și disciplinați pentru viața viitoare nemuritoare, și regula vieții trebuie să fie poruncile lui Dumnezeu. „Să” și „să nu” nu sunt porunci supărătoare. Legea lui Dumnezeu nu este un jug de sclavie, pentru că împlinatorii legii vor găsi viață și putere în ascultare, și, prin harul dat lor de către Isus Hristos, ei sunt făcuți în stare să fie cu adevărat ascultători de regula sfântă de viață a lui Dumnezeu. A păzi poruncile lui Dumnezeu înseamnă a menține sufletul în iubirea lui Dumnezeu, a pune viața la adăpost de rău, și a disciplina caracterul pentru un cer de iubire.

Acei care învață pe alții că pretențiile obligatorii ale legii lui Dumnezeu au fost abolite, cred că știu totul despre poruncile lui Dumnezeu; însă ei dovedesc prin viața lor de neascultare că sunt ignoranți referitor la primele și ultimele principii ale legii, și că nu știu nimic din caracterul lui Dumnezeu, care este zugrăvit viu în lege... Acei care își imaginează că înțeleg legea lui Dumnezeu în timp ce trăiesc în neascultare, își dau pe față ignoranța prin viața și exemplul lor, și descoperă faptul că ei nu au nici o înțelegere a adâncimii și semnificației preceptelor ei.

Legea este învățătorul nostru, instruindu-ne referitor la ce este onestitatea și perfecțiunea caracterului, cu scopul ca prin neprihănirea lui Hristos noi să putem avea o legătură vie cu Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 22 octombrie 1894).

Raze de la Soarele Neprihăririi

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihăririi, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși, și veți sări ca vițeii din grajd.” (Maleahi 4:2).

Lumina este o binecuvântare, o binecuvântare universală, revărsând comorile ei asupra unei lumi nerecunoscătoare, decăzute. La fel se întâmplă și cu lumina Soarelui Neprihăririi. Întregul pământ, învăluit cum este el în întunecimea păcatului în necaz și durere, trebuie să fie luminat de cunoștința iubirii lui Dumnezeu. De la nici o sectă, nici un rang, nici o clasă de oameni nu trebuie exclusă lumina care strălucește de la tronul cerului.

Mesajul speranței și al milei trebuie dusă până la marginile pământului. Oricine vrea poate să se întindă și să se prindă de tăria lui Dumnezeu și să facă pace cu El, și el va face pace. Păgânii nu mai trebuie să fie învăluit și mai departe în întunericul nopții adânci. Întunericul trebuie să dispară dinaintea razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihăririi. Puterea diavolului a fost biruită. (*Pildele Domnului*, pag. 418).

Domnul dă pământului nu doar nori și ploaie, ci și razele de soare ce strălucesc în mod minunat, care fac semințele semănate să încolțească, și să apară frunzișul, mugurii și florile. Tot astfel, dragi părinți, ar trebui să fie și lucrarea voastră în familie și în via Domnului. Trebuie să dați nu doar restricții, muștrări și corecție, ci și încurajare, razele plăcute ale cuvintelor amabile - cuvinte voioase, pline de veselie, fericite - în căminele voastre și în biserică...

Vrem mai mulți părinți-raze-de-soare și mai mulți creștini-raze-de-soare. O, ce descoperire va fi făcută în marea zi a socotelilor când se va așeza judecata și cărțile vor fi deschise! Noi suntem prea mult închiși în noi înșine. Cuvintele amabile, încurajatoare sunt reținute. Zâmbetul care nu ne costă nimic, nu este oferit copiilor, celor lipsiți, celor asupriți și descurajați. (*Manuscript Releases*, vol. 4, pag. 208, 209).

Tânguirile nenorocirilor lumii sunt peste tot în jurul nostru; umbra ei se îngâmădește asupra noastră, și mințile noastre trebuie să fie gata pentru fiecare cuvânt bun și lucrare bună, pentru că știm că avem prezența lui Isus. Influența dulce a Spiritului Său Sfânt ne învață și ne călăuzește gândurile, pentru a rosti cuvintele care vor reîmprospăta, înviora și însenina calea altora. (*The Review and Herald*, 9 mai 1899).

O rugăciune pentru noi

„Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul.” (Isaia 45:22).

Tatăl nostru ceresc, venim la Tine în această seară, ca singurul nostru Refugiu, ca singurul nostru Ajutor, ca singurul Care ne poate salva de noi înșine... Numai Tu poți să rupi legăturile de fier ale inimii. Numai Tu poți face ochii orbi să discearnă ce este păcatul. Numai tu poți impresiona pricepera ca să înțelegem caracterul pe care fiecare suflet trebuie să îl aibă și să îl dea pe față în această lume înainte ca el să fie pregătit pentru mutarea în Familia cerului. O, Tatăl meu, Tatăl meu, orbirea, teribila orbire care vine peste popor, încât nu discern ce fel de caracter poți accepta și ce vei fi Tu nevoit să respingi! Îți cerem, Doamne, ca Tu să lucrezi asupra minților și inimilor. O, să ne impresionezi Tu despre natura teribilă a păcatului, și cum privești Tu păcatul.

O, Tatăl meu, Tatăl meu, Tu ai iubit atât de mult lumea încât L-ai dat pe singurul Tău iubit Fiu să sufere o moarte rușinoasă, pentru ca lumea să aibă viață veșnică prin El! Tu ai dat familiei umane de aici de jos privilegiul de a se educa în facerea binelui, pentru ca să fie pregătiți să se unească cu familia lipsită de păcat de sus și să locuiască pentru veșnicie în împărăția Ta. Noi vedem ocaziile și privilegiile care trec, și totuși există inimi care devin din ce în ce mai împietrite, și tot mai puțin sensibile. O, Te rugăm, de dragul lui Hristos care a suportat loviturile, care a purtat agoniile crucificării pentru a face posibil ca fiecare suflet care trăiește să se unească cu familia lui Dumnezeu - o, te rugăm, Salvatorul meu, Te rugăm să spargi această împietrire a inimii! Te rog să topești și să supui sufletul. (*Sermons and Talks*, vol. 1, pag. 378, 379).

Evitând mândria

„Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura... mincinoasă, iată ce urâsc eu.”. (Proverbe 8:13).

Dumnezeu a oferit poporului Său astăzi lumină mare și cunoștință. El va împărți tărie și înțelepciune servilor Săi atât timp cât ei se bizuie în umilință pe El. Ei pot, prin conduita lor consecventă, să recomande altora religia lui Hristos. Însă acei care își trag folos din poziția lor pentru a își îngădui înălțarea de sine, aroganța sau asprimea, aruncă îndoială asupra lucrării lui Dumnezeu, și le oferă celor sceptici o scuză pentru teribila lor neîncredere și necredință. (*The Signs of the Times*, 7 octombrie 1880).

Există în natura umană o tendință de a alerga în extreme și de la o extremă la cea total opusă. Mulți sunt fanatici. Ei sunt consumați de un zel aprins care este confundat cu religia, însă caracterul este adevăratul test al uceniciei. Au ei blândețea lui Hristos? Au ei umilința Sa și dulcea Sa mărinimie? Este templul sufletului golit de mândrie, trufie, egoism și de obiceiul de critică aspră? Dacă nu, ei nu știu din ce fel de spirit sunt. Ei nu înțeleg că adevăratul creștinism constă în a aduce multe roade spre slava lui Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 305, 306 engl.).

Dacă îți formezi o opinie prea înaltă despre tine însuși, vei ajunge să crezi că lucrările tale sunt cu consecințe mai importante decât sunt în realitate, și vei apăra o independență individuală care se învecinează cu aroganța. Dacă mergi în cealaltă extremă și îți formezi o părere prea joasă despre tine însuși, te vei simți inferior și vei lăsa o impresie de inferioritate care va limita în mare măsură influența pe care o ai putea să o ai pentru bine. Ar trebui să eviți ambele dintre cele două extreme. Sentimentul nu ar trebui să te controleze; circumstanțele nu ar trebui să te afecteze. Tu îți poți forma o apreciere corectă persoanei tale, una care te va apăra de ambele extreme. Poți fi demn fără o încredere deșartă în tine; poți fi binevoitor și docil fără să sacrifici respectul de sine sau independența individuală, și viața ta se poate bucura de o mare influență asupra celor de sus sau de jos. (Idem., vol. 3, pag. 506).

Nelegiuirea inactivității

„Iată, aceasta a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma, mândria, belșugul de pâine, și abundența de inactivitate era în ea și în fiecele ei, nici nu întărea ea mâna celui sărac și lipsit”. (Ezechiel 16:49 engl.).

Dacă copiii voștri au fost neobișnuiți să lucreze, se vor obosi repede. Ei se vor plânge de durere într-o parte, de durere a umerilor, și de membre obosite; și voi veți fi în pericol, ca prin milă, să faceți lucrarea voi înșivă... Inactivitatea este cea mai mare cauză a durerii într-o parte și a durerii de umeri între copii...

Puțini dintre tineri arată o judecată solidă reală și un bun simț adecvat. Ei au dus o viață de fluture fără să aibă în vedere nici un scop anume. Când această clasă de asociați lumești se strâng laolaltă, tot ceea ce poți auzi sunt câteva remarci caraghioase despre îmbrăcăminte și câteva chestiuni triviale și apoi ei râd de propriile lor remarci pe care le consideră foarte sclipitoare. Aceasta se întâmplă frecvent în prezența persoanelor mai în vârstă, care nu pot decât să se întristeze din cauza acestei lipse de reverență pentru anii lor. Acești tineri par să fi pierdut tot simțul modestiei și orice manieră bună. Totuși, felul în care au fost educați îi face să creadă că aceasta este culmea bunelor maniere.

Acest spirit este ca o boală contagioasă. Poporul lui Dumnezeu ar trebui să aleagă societatea pentru copiii lor și să îi învețe să evite compania acestor oameni lumești și deșerți. Mamele ar trebui să își ia fetele cu ele în bucătărie și să le educe în mod răbdător. Constituția lor va fi mai bună pentru această muncă, mușchii lor vor câștiga tonus și tărie, iar meditațiile lor vor fi mai sănătoase și înălțate la sfârșitul zilei... Nu le dați copiilor de înțeles că nu contează dacă lucrează sau nu. Învățați-i că ajutorul lor este necesar, că timpul lor este de valoare, și că voi depindeți de munca lor...

Mult păcat a rezultat din inactivitate. Măinile și mințile active nu găsesc timp să dea ascultare de fiecare ispită pe care le-o sugerează vrăjmașul, însă mâinile și creierele inactive sunt gata să fie controlate de Satan. Mintea, când nu este ocupată în mod adecvat, stăruiește asupra lucrurilor nepotrivite. Părinții ar trebui să îi învețe pe copiii lor că inactivitatea este păcat. (Idem., vol. 1, pag. 394, 395).

Câștigând înțelepciune în relaționarea cu ceilalți

„Cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde, dar cine se teme de poruncă este răsplătit”. (Proverbe 13:10).

Iubirea lui Dumnezeu trebuie să pătrundă sufletul, altfel roadele neprihănirii nu vor apărea. Nu este sigur să ne dedăm la vanitate și mândrie, sau la iubirea de putere sau de câștig. Este cea mai rea fază a egoismului aceea de a te agita, a critica și a te plânge pentru că ai puterea să faci aceasta și cei de care tu abuzezi în modul acesta nu te pot împiedica. Egoismul cauzează neînțelegeri în cercul familiei și în biserică. Inimile necreștine cred că pot discerne rele mari în alții unde ele nu există și se ocupă cu chestiuni mici până când acestea apar mult mărite. Dumnezeu nu a lăsat urmașilor Săi să facă lucrarea de punere în ordine a acestor chestiuni mici, care par atât de mari unora. Nu lăsați ca aceste nefericite diferențe să rămână până când vor deveni o rădăcină de amărăciune în biserică, prin care mulți vor fi mânjiți. Când Hristos este în inimă aceasta va fi atât de înmuiată și de supusă de iubire pentru Dumnezeu și om, încât irascibilitatea, gășirea de greșeli și cearta nu vor exista acolo. Religia lui Hristos în inimă va câștiga pentru posesorul ei o victorie completă asupra acelor pasiuni care caută stăpânirea.

Hristos a spus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu, și neprihănirea Sa; și toate aceste lucruri [necesare] vă vor fi date pe deasupra” (Matei 6:33). Această promisiune nu va da greș niciodată. Noi nu ne putem bucura de favoarea lui Dumnezeu dacă nu îndeplinim condițiile în care este oferită favoarea Sa. Făcând astfel va veni la noi acea pace, mulțumire și înțelepciune pe care lumea nu le poate nici da, nici lua. Dacă vreți, ca biserică, să vă asigurați binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu, trebuie ca în mod individual să Îl faceți primul și ultimul și cel mai bun în fiecare gând, plan, și lucrare. Ascultarea de Dumnezeu este prima datorie a creștinului. O minte umilă și o inimă recunoscătoare ne vor înălța deasupra încercărilor neînsemnate și a dificultăților reale. Cu cât suntem mai puțin serioși, energici și vigilenți în serviciul pentru Maestrul, cu atât mai mult se va ocupa mintea de eu, mărinind mușuroaiele de furnici în munți de dificultăți. Vom simți că am fost abuzați, când nu se intenționa nici o lipsă de respect. (Idem., vol. 4, pag. 610, 611).

Alegeți în schimb dragostea

„Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici; pe cel cu priviri trufașe și cu inima îngâmfată, nu-l voi suferi.”. (Psalmii 101:5).

Nu lăsați lucrurile obișnuite, ieftine, pământești să vă captiveze mintea astfel încât prezența lui Isus să fie retrasă. Viața bisericii este transmisă de la Hristos, și noi putem ajuta bisericii când lucrăm în armonie cu puterea dătătoare de viață, pierzându-ne pe noi înșine din vedere, și încercând să ne zidim unul pe altul în cea mai sfântă credință.

Dumnezeu poate să aleagă instrumente pe care noi nu le acceptăm, pentru că nu se potrivesc în mod exact cu ideile noastre. Ele nu lucrează în felul considerat perfect, și în loc de a le lăsa în seama lui Dumnezeu, pentru ca Spiritul Său să lucreze cu ele, mulți încep să prezinte dificultăți, să baricadeze calea, și să cultive un sentiment mâhnit pentru că văd că fac o lucrare care nu s-a mai făcut. Apoi începe disecarea caracterului și strângerea de fărâmituri de plângeri, și găsierea de greșeli și bârfa, și amplificarea micilor incidente și evenimente în păcate grave. Aceasta s-a făcut în biserică până când am ajuns slabi și vom rămâne mereu slabi dacă nu este schimbată această ordine de lucruri îngustă. Fie ca Domnul să vă arate tuturor ce să faceți pentru ca voi să fiți umpluți cu recunoștință, mulțumire și laudă către Dumnezeu pentru prețiosul dar al Fiului lui Dumnezeu, și să puneți la o parte invidiile, geloziile și rivalitățile, pentru ca adevărata iubire și unitate să existe.

Hristos s-a rugat ca ucenicii Săi să fie una exact așa cum El și Tatăl Său sunt una. În ce constă această unitate? Această unitate nu există pentru că fiecare are aceeași dispoziție, același temperament, și gândește pe aceeași frecvență. Nu toți posedă același grad de inteligență. Nu toți au aceeași experiență. Într-o biserică sunt diferite daruri și experiențe variate. În chestiunile vremelnice există o mare varietate de căi de conducere, și totuși aceste diferențe în modul de lucru, în exercitarea darurilor, nu creează disensiune, discordie și dezbinare. (Manuscript Releases, vol. 11, pag. 265, 266).

Înțelepciune cu cei de jos

„Când vine mândria, vine și rușinea; dar înțelepciunea este cu cei smeriți.” (Proverbe 11:2).

Noi trăim într-un secol când mințile oamenilor sunt în continuă căutare după ceva nou. Condușă în mod drept, și ținută în limitele potrivite, această dorință este vrednică de laudă. Dumnezeu ne-a dat în lucrările Sale create suficient material să ne stârnească gândul și să stimuleze investigația. El nu cere ca oamenii să fie mai puțin ageri, mai puțin întrebători, sau mai puțin inteligenți. Însă în toate aspirațiile noastre, și în toate cercetările noastre, noi ar trebui să ne amintim că aroganța nu înseamnă măreție, nici încrederea în sine nu înseamnă cunoștință. Mândria umană este o dovadă nu de tărie, ci de slăbiciune. Ea nu dă pe toți înțelepciune, ci nebunie. A înălța în mod nedrept rațiunea înseamnă a o înjosi. A pune umanul în rivalitate cu divinul înseamnă a-l face vrednic de disprețuit.

Cum poate fi un om drept cu Dumnezeu? Aceasta este marea o întrebare care frământă cel mai mult omenirea. Poate logica umană să găsească un răspuns? Nu; doar revelația poate rezolva această problemă foarte importantă, poate arunca lumină pe calea vieții omului. Ce nebunie, este atunci, să ne întoarcem de la acea mare sursă de lumină, la Soarele neprihănirii, pentru a urma luminii slabe și nesigure a înțelepciunii omenești! (*The Review and Herald*, 19 ianuarie, 1886).

Dacă cei mai tineri ar studia lucrările glorioase ale lui Dumnezeu în natură, și maiestatea și puterea Sa așa cum sunt descoperite în cuvântul Său, ei ar veni de la fiecare astfel de exercițiu cu facultățile trezite și elevate. Ar fi dobândită o vigoare, ce nu se aseamănă aroganța. Printr-o contemplare a minunilor puterii divine, mintea va învăța cea mai grea dar cea mai utilă dintre toate lecțiile, cum că înțelepciunea omenească, dacă nu este legată de Cel Nemărginit, și sfințită de către harul lui Hristos, este nebunie.

Lucrarea iubitului Fiu al lui Dumnezeu încercând să unească pe cel creat cu Cel Necreat, pe cel mărginit cu Cel Nemărginit, în propria Sa persoană divină, este un subiect care ar putea foarte bine să ne angajeze gândurile timp de o viață. Scopul acestei lucrări a lui Hristos a fost acela de a le întări pe ființele altor lumi în inocența și loialitatea lor, precum și de a salva pe cei răătăciți și pieritori ai acestei lumi. El a deschis o cale pentru cei neascultători ca să se întoarcă la loialitatea lor față de Dumnezeu. (Idem., 11 ianuarie 1881).

O trăsătură de caracter îngrozitoare

*„Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înainte căderii.”
(Proverbe 16:18).*

Apostolul Pavel declară că în ultimele zile oamenii vor „nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor” (2 Timotei 4:3), pentru că doresc să audă lucruri blânde... [Astfel de învățători religioși falși] au o formă de evlavie și par să lucreze pentru binele sufletelor, în timp ce în inimă sunt avari, egoiști, iubitori de comoditate, urmând îndemnurile inimilor lor neconsacrate. Ei sunt în conflict cu Hristos și învățăturile Lui, și sunt lipsiți de spiritul Său blând și umil.

Predicatorul care poartă sacrul adevăr pentru aceste zile de pe urmă trebuie să fie opusul a toate acestea și, prin evlavie sa practică, să marcheze în mod vădit deosebirea ce există între falsul și adevăratul păstor. Bunul Păstor a venit să caute și să salveze ce era pierdut. El a manifestat în lucrările Sale iubirea Sa pentru oile Sale. Toate oile care lucrează sub Adevăratul Păstor vor poseda caracteristicile Sale; ei vor fi blânzi și smeriți cu inima. Credința asemenea copiilor aduce odihnă sufletului și de asemenea lucrează prin dragoste și este întotdeauna interesată de ceilalți. Dacă Spiritul lui Hristos locuiește în ei, ei vor fi asemenea lui Hristos și vor face faptele lui Hristos. Mulți care pretind a fi predicatori ai lui Hristos și-au greșit stăpânul. Ei pretind că Îi slujesc lui Hristos și nu sunt conștienți că se aliază sub steagul lui Satan. Ei pot fi înțelepți în modul lumii și dornici de luptă și glorie deșartă, făcând un spectacol din săvârșirea unei mari lucrări; însă Dumnezeu nu Se folosește de ei. Motivele care mișcă la acțiune dau caracterul lucrării. Deși oamenii nu pot lipsa deficiența, Dumnezeu o notează.

Litera adevărului poate convinge unele suflete care se vor prinde ferm de credință și vor fi salvate în cele din urmă; însă predicatorul egoist care le-a prezentat adevărul nu va avea nici un merit înaintea lui Dumnezeu pentru convertirea lor. El va fi judecat pentru necredințioșia sa în timp ce pretindea a fi un străjer pe zidurile Sionului. Mândria inimii este o trăsătură îngrozitoare de caracter. „Mândria merge înaintea căderii” (Proverbe 16:18). Aceasta este adevărat în familie, în biserică și în națiune. (Mărturii, vol. 4, pag. 376, 377 engl.).

Nu te lăsa păcălit de cel mândru

„*Ferice de omul, care își pune încrederea în Domnul, și care nu se îndreaptă spre cei trufași și mincinoși!*”. (Psalmii 40:4).

Pretinsul popor al Domnului apreciază prea mult înțelepciunea lumească și caută prea puțin înțelepciunea de sus. Oamenii pot avea o cunoștință a doctrinei creștine, și totuși să înțeleagă puțin din experiența creștină. Mulți sunt ageri, ațți, prompti în afacerile lumești, în timp ce manifestă puțin interes, tact sau energie în serviciul lui Dumnezeu. Ei nu exercită ascuțimea lor de minte și dibăcia lor în veghere pentru a discerne planurile lui Satan și a studia cum îl pot întrece pe vrăjmaș prin superioritate tactică. Ei nu își adună toate puterile pentru a forma planuri înțelepte și a depune eforturi serioase, sistematice pentru a avansa cauza lui Dumnezeu. Înțelepciunea exercitată în lucrurile trecătoare ale lumii este rar devotată lucrurilor spirituale și veșnice. În acest mod, oamenii cu capacități dau dovadă că sunt mai mult firești decât spirituali.

Orice om, indiferent ce meserie sau ocupație ar avea, ar trebui să facă din cauza lui Dumnezeu primul său interes; el nu ar trebui doar să își exercite talentele sale pentru înaintarea lucrării Domnului, ci ar trebui să își cultive abilitățile pentru acest scop final. Mulți bărbați devotează luni și ani învățării unei meserii sau unei profesii pentru ca să poată de veni un lucrător de succes în lume; și totuși, el nu face nici un efort special pentru a-și cultiva acele talente care l-ar face un lucrător plin de succes în via Domnului. El și-a pervertit puterile, și-a folosit în mod greșit talentele. El a arătat lipsă de respect față de Maestrul său ceresc. Acesta este marele păcat al pretinsului popor al lui Dumnezeu. Ei își slujesc lor înșiși, și slujesc lumii. Le poate merge numele că sunt oameni de finanțe ageri și prosperi; însă ei neglijează să sporească prin folosință talentele pe care Dumnezeu li le-a dat spre slujirea Sa. Tactul lumesc devine mai puternic prin exercițiu; partea spirituală devine mai slabă prin inactivitate.

Timpul prezent este unul când aceste talente, folosite în cauza lui Dumnezeu, ar vorbi cu mult efect în vederea zidirii Sale...

Noi clădim pentru veșnicie. Este de două ori mai importanta acum să luăm seama cum clădim. (*The Review and Herald*, 1 ianuarie 1884).

Exemplul lui Isus Hristos

„[Isus a spus:] Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.”(Ioan 5:30).

Viața sfântă și caracterul lui Hristos este un exemplu credincios. Încrederea Sa în Tatăl era nelimitată. Ascultarea și supunerea Sa erau fără rezerve și perfecte. El a venit nu ca să I se slujească, ci ca să slujească altora. El a venit nu să facă voia Sa proprie, ci voia Celui care L-a trimis. În toate lucrurile, El S-a supus Celui care judecă în mod drept. De pe buzele Salvatorului lumii au fost auzite aceste cuvinte: „Din Mine însumi nu pot face nimic” (Ioan 5:30).

El a devenit sărac, și s-a făcut pe Sine fără nici o reputație. El era flămând și adesea însetat, și de multe ori epuizat în lucrările Sale; însă nu avea unde să își plece capul. Când umbrele reci, jilave ale nopții se strângeau în jurul Său, pământul era în mod frecvent patul Său. Cu toate acestea, El i-a binecuvântat pe cei care Îl urau. Ce viață! Ce experiență! Putem noi, pretinșii urmași ai lui Hristos, să suportăm cu voioșie lipsa și suferința așa cum a făcut Domnul nostru, fără murmur? Putem bea noi din pahar și să fim botezați cu botezul? Dacă da, putem fi părtași cu El la slava Sa în împărăția Sa cerească. Dacă nu, nu vom avea parte cu El. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 107 engl.).

Oamenii pot strânge toată cunoștința ce poate fi predată de profesorul omenesc; însă Dumnezeu le cere o înțelepciune încă și mai mare. Asemenea lui Moise, ei trebuie să învețe blândețea, umilința inimii, și neîncrederea în sine. Însuși Salvatorul nostru, când a suferit testul pentru omenire, a recunoscut că din Sine Însuși El nu putea face nimic. Și noi trebuie să învățăm că nu există nici o tărie doar în omenesc. Omul devine eficient doar devenind părtaș al naturii divine...

Lăsați ca fiecare dorință egoistă de a ieși în evidență să fie pusă deoparte; duceți orice sugestie din partea omenescului la Dumnezeu, încrezându-vă în conducerea Spiritului Sfânt; fiecare ambiție sfântă ar trebui să fie ștearsă din memorie, pentru ca Domnul să nu spună: „L-am văzut pe cel nebun prinzând rădăcină; apoi deodată i-am blestemat locuința” (Iov 5:3). (Idem., pag. 346–348).

Exemplul lui Pavel

„Eu mor zilnic.” (1 Corinteni 15:31 engl.).

Domnul ne cere să fim ascultători de voința Sa supuși de către Spiritul Său și sfințiți pentru slujirea Sa. Egoismul trebuie pus deoparte, și noi trebuie să biruim fiecare defect din caracterele noastre așa cum a biruit Hristos. Pentru ca noi să îndeplinim această lucrare, trebuie să murim zilnic față de eu. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 66 engl.).

Lupta pentru victoria asupra eului, pentru sfințire și cer, este o luptă de o viață întreagă. Fără efort continuu și activitate constantă nu poate exista nici o înaintare în viața divină, nici o obținere a coroanei de biruitor.

Cea mai puternică dovadă a căderii omului dintr-o stare mai înaltă este faptul că întoarcerea costă atât de mult. Calea de întoarcere poate fi câștigată doar prin luptă grea, centimetru cu centimetru, în fiecare oră. Printr-o acțiune de moment a voinței, cineva se poate așeza pe sine în puterea răului; însă îi ia mai mult decât o acțiune de moment să rupă aceste cătușe și să ajungă la o viață mai înaltă, mai sfântă. Scopul poate fi format, lucrarea începută; însă realizarea ei va cere trudă, timp și perseverență, răbdare și sacrificiu.

Asaltați de ispite fără număr, noi trebuie să rezistăm în mod ferm sau vom fi învinși. Dacă vom ajunge la încheierea vieții noastre cu lucrarea noastră neterminată, aceasta va fi o pierdere eternă.

Sfințenia lui Pavel a fost rezultatul unui conflict constant cu eul. El a spus: „Eu mor zilnic” (1 Corinteni 15:31). Voința sa și dorințele sale erau în fiecare zi în conflict cu datoria și cu voia lui Dumnezeu. În loc de a urma înclinația, el a făcut voia lui Dumnezeu, oricât de mult trebuia să-și crucifice natura sa.

Dumnezeu conduce poporul Său înainte pas cu pas. Viața creștină este o bătălie și un marș. În acest război nu există permisie; efortul trebuie să fie continuu și perseverent. Prin străduință neîncetată că noi vom menține victoria asupra ispitelor lui Satan. Integritatea creștină trebuie căutată cu o energie de nebiruit și menținută cu o fermitate a scopului hotărât.

Nimeni nu va fi dus sus fără un efort serios și perseverent din partea sa. Toți trebuie să se angajeze în acest război pentru ei înșiși. Noi suntem responsabili în mod individual pentru rezultatul luptei. (*Idem.*, vol. 8, pag. 313, 314).

Școala înțelepciunii

„Frica de Domnul este școala înțelepciunii, și smerenia merge înaintea slavei”. (Proverbe 15:33).

În această generație există mulți ai căror ochi sunt orbiți de strălucirea speculațiilor omenești, „știința pe nedrept numită astfel” (1 Timotei 6:20). Ei nu discern plasa, și intră în ea la fel de ușor ca și când ar fi fost orbiți. Dumnezeu a dorit ca puterile intelectuale ale omului să fie ținute ca un dar de la Făcătorul său și folosite în serviciul adevărului și al neprihănirii; însă când ele sunt idolatrizate, și puse pe altarul lui Satan pentru a fi folosite în serviciul religiei false, atunci inteligența poate îndeplini un rău mai mare decât ignoranța. (*The Bible Echo*, 1 februarie, 1887).

Nu există limită pentru utilitatea acelor care pun eul la o parte, care fac loc pentru lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimilor lor, și trăiesc vieți complet sfințite serviciului lui Dumnezeu, răbdând disciplina necesară impusă de Domnul fără plângeri sau neputință pe drum. Dacă nu vor slăbi la mustrarea Domnului, și nu își vor împietri inima și nu se vor încăpățâna, Domnul îi va învăța atât pe tineri cât și pe bătrâni, oră de oră, zi de zi. El tânjește să își descopere salvarea Sa copiilor oamenilor; iar dacă poporul Său ales va îndepărta piedicie, El va turna apele salvării în râuri abundente prin canalele omenești.

Mulți care caută eficiența pentru lucrarea înălțată a lui Dumnezeu prin desăvârșirea educației lor în școlile oamenilor vor descoperi că ei nu au izbutit să învețe cea mai importantă lecție pe care Domnul dorește să îi învețe. Prin neglijarea de a se supune impresiilor Duhului Sfânt, prin netrăirea în ascultare de toate cerințele Domnului, eficiența lor spirituală s-a slăbit; ei au pierdut abilitatea, pe care o aveau, de a face lucrarea plină de succes pentru Domnul. Prin absentarea lor de la școala lui Hristos, ei au uitat sunetul vocii Învățătorului și El nu poate să direcționeze cursul lor. (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 346).

Evlavia și o experiență religioasă stau chiar la temelia adevăratei educații. (*Christian Education*, pag. 51).

Umilit și testat pentru mântuire

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.”(Deuteronom 8:2).

Dumnezeu conduce pe poporul Său înainte, pas cu pas. El îi aduce în diferite puncte menite să dea pe față ce este în inima lor. Unii rezistă într-un punct, dar cad în celălalt. La fiecare punct de înaintare, inima este testată și încercată un pic mai strâns. Dacă pretinsul popor al lui Dumnezeu se opune în inima sa acestei lucrări directe, aceasta ar trebui să îl convingă că are o lucrare de făcut de a birui, dacă nu dorește să fie vărsat din gura lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Dumnezeu Își va încerca lucrarea tot mai strâns și îi va pune la probă pe toți cei din poporul Său.” Unii sunt dispuși să primească un punct; dar când Dumnezeu îi aduce într-un alt punct de încercare, ei se dau înapoi de la ea și stau în spate, pentru că aceasta lovește direct într-un idol cultivat. Aici, ei au ocazia de a vedea ce lucru din inima lor îl ține pe Isus afară. Ei prețuiesc ceva mai mult decât adevărul, și inimile lor nu sunt pregătite să Îl primească pe Isus. Indivizii sunt testați și încercați o perioadă de timp pentru a vedea dacă ei vor renunța la idolii lor și vor asculta de sfatul Martorului Credincios. Dacă unii nu doresc să fie purificați prin ascultare de adevăr, și să biruiască egoismul, mândria și pasiunile lor rele, îngerii lui Dumnezeu au însărcinarea: „Ei s-au alipit de idoli, lăsați-i în pace”, și trec pe lângă ei, lăsându-i pe aceștia cu trăsăturile lor păcătoase nesupuse, sub stăpânirea îngerilor răi. Acei care trec trec toate punctele și rezistă fiecărui test, și înving, oricare ar fi prețul, au ascultat de sfatul Martorului Credincios, și vor primi ploaia târzie, și vor fi astfel pregătiți pentru înălțarea la cer.

Dumnezeu își testează poporul Său în lume. Acesta este locul de pregătire pentru a apărea în prezența Sa. Aici, în această lume, în aceste ultime zile, oamenii vor arăta ce putere afectează inimile lor și controlează afecțiunile lor. Dacă este puterea divină a adevărului, ea va conduce la fapte bune. Ea îl va înălța pe primitorul ei, și îl va face nobil cu inima și generos, asemenea Domnului său divin. (Mărturii, vol. 1, pag. 187, 188 engl.).

Toate lucrurile bune sunt oferite

„Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăția, slava și viața”.
(Proverbe 22:4).

Avem nevoie să ne încredem în Isus zilnic, în fiecare oră. El a promis că așa cum este ziua noastră, așa va fi și țaria noastră. Prin harul Său putem purta toate poverile prezentului și să îndeplinim datoriile lui. Mulți sunt împovărați cu greutăți prin anticiparea problemelor viitoare. Ei caută în mod constant să aducă în ziua de astăzi poverile zilei de mâine. Însă Isus promite har doar pentru astăzi. El nu ne cere să ne împovăram cu grijile și problemele de mâine.

Înălțarea de sine, la fel ca și necredința, ne jefuiesc de multe binecuvântări. Domnul ar lucra pentru noi cu putere mare, dacă noi am vrea să ne umilim inimile înaintea Lui, și să rămânem umili când vedem salvarea Sa, dându-i Lui slava, nu omului. Noi ne-am privat de multe binecuvântări fiind atât de pregătiți să înălțăm eul când Domnul ne-a binecuvântat.

Când suntem strâns uniți cu Hristos, încrederea noastră de sine va dispărea. Cuvintele noastre pline de sine vor rămâne nerostite. Ne vom pe noi înșine sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Ne vom ruga, vom crede, vom fi amabili și sinceri și cu o inimă gingașă, iubindu-ne unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos. Critica aspră va muri când noi trăim în adevăr.

Creștinismul înseamnă mult mai mult decât a lua hotărâri bune, mai mult decât a avea o experiență sporadică. Gândurile noastre trebuie să fie aduse în supunere față de Hristos. Trebuie să existe o constantă cultivare a gândurilor asemenea lui Hristos. Trebuie să existe rugăciuni serioase. Slăbiți mâinile vrăjmașului prin luptă cu Dumnezeu în rugăciune. Rugați-vă în numele lui Hristos pentru ceea ce aveți nevoie, și apoi, în țaria Sa, răspundeți rugăciunii voastre aducând faptele voastre în armonie cu ea. Amintiți-vă că, dacă nu Îl urmați pe Hristos în tăgăduire de sine, rugăciunile voastre nu vor ajunge la tronul lui Dumnezeu. Hristos vă arată cărarea tăgăduirii de sine, spunând: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să își ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16:24). El a luat măsuri abundente pentru îndestularea acelor care vor îndeplini cerințele Sale. (*Pacific Union Recorder*, 5 iunie 1902).

Cea mai mare bătălie dată vreodată

„Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci, „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”. (1 Petru 5:5).

Mândria și iubirea de lume sunt cursele care sunt o mare piedică pentru spiritualitate și creșterea în har.

Această lume nu este cerul creștinului, ci doar atelierul de lucru al lui Dumnezeu, unde trebuie să fim pregătiți să ne unim cu îngerii fără de păcate într-un cer sfânt. Noi trebuie să ne antrenăm în mod constant mintea la gânduri nobile, neegoiste. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 187 engl.).

Fratele S este slab în multe privințe. Dacă Domnul i-ar cere să-l dea pe față și să-l condamne pe un semen, să mustre și să corecteze un frate, sau să se împotrivescă vrăjmașilor săi și să îi distrugă, aceasta ar fi pentru el o lucrare relativ simplă și ușoară. Dar lupta contra eului, supunerea dorințelor și afecțiunilor propriiei sale inimi, și cercetarea și controlarea motivelor secrete ale inimii sale proprii, este o luptă mult mai dificilă. Cât de mult nu dorește să fie credincios într-o luptă ca aceasta! Lupta contra eului este cea mai mare bătălie dată vreodată. Supunerea eului, predarea tuturor lucrurilor voii lui Dumnezeu și a fi îmbrăcat cu umilință, posedarea acelei iubiri care este pură, împăciuitoare și ușor de înduplecat, plină de gingășie și de roade bune, nu este o realizare ușoară. Și totuși privilegiul său și datoria sa este de a fi un biruitor perfect aici. Sufletul trebuie să se supună lui Dumnezeu înainte de a putea fi reînnoit în cunoștință și adevărată sfințenie. (Idem., vol. 3, pag. 106, 107).

Inima este nespus de înșelătoare și desnădăjduit de rea. Mărturisitorii religiei nu sunt dispuși să se cerceteze îndeaproape pentru a vedea dacă sunt în credință; și este un fapt îngrozitor că mulți se bazează pe o speranță falsă. Unii se reazămă pe o experiență veche pe care au avut-o cu ani în urmă; însă când sunt aduși la acest timp de cercetare a inimii, când toți ar trebui să aibă o experiență zilnică, ei nu au nimic de relatat. Ei par a crede că o mărturisire a adevărului îi va salva. Când supun acele păcate pe care Dumnezeu le urăște, Isus va intra și va cina cu ei, și ei cu El. Ei vor trage atunci tărie divină din Isus, și vor crește în El. (Idem., vol. 1, pag. 188 engl.).

Nevoia noastră de reînviore

„Când am auzit, Doamne, ce ai vestit, m-am îngrozit. Însuflește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor! Dar, în mânia Ta, adu-ți aminte de îndurările Tale!” (Habacuc 3:2).

O reînviore a adevăratei evlavii între noi este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre. A căuta aceasta ar trebui să fie prima noastră lucrare. Trebuie să se depună un efort serios pentru a obține binecuvântarea lui Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu nu ar fi doritor să reverse binecuvântarea Sa asupra noastră, ci pentru că noi suntem nepregătiți să o primim. Tatăl nostru cel Ceresc este mult mai doritor să dea Spiritul Său Sfânt celor care I-L cer, decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor. Însă lucrarea noastră este ca prin mărturisire, umilință, pocăință și rugăciune serioasă, să împlinim condițiile cu care Dumnezeu a promis să ne ofere binecuvântarea Sa. O reînviore trebuie să fie așteptată doar ca răspuns la rugăciune. În timp ce poporul este atât de lipsit de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, nu poate aprecia predicarea Cuvântului; însă când puterea Spiritului atinge inimile, atunci discursurile ținute nu vor fi fără efect. Conduși de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, cu manifestarea Spiritului Său, exercitând o prevedere sănătoasă, acei care participă la întâlnirile noastre vor câștiga o experiență prețioasă, și, întorcându-se acasă, vor fi pregătiți să exercite o influență sănătoasă.

Vechii purtători ai stindardului știau ce înseamnă să lupti cu Dumnezeu în rugăciune, și să te bucuri de revărsarea Spiritului Său. Însă aceștia părăsesc scena de acțiune; și cine vine pentru a umple locurile lor? Cum este cu generația care crește? Sunt ei convertiți la Dumnezeu? Suntem noi trei la lucrarea care se desfășoară în sanctuarul ceresc, sau așteptăm vreo putere animatoare care să vină asupra bisericii înainte ca noi să ne trezim?...

Trebuie să intrăm personal în lucrare. Trebuie să ne rugăm mai mult, și să vorbim mai puțin. (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 121, 122).

Lăsați să înceteze murmurele și găsirea de greșeli, și timpul, care până acum a fost mai rău decât irosit în acest mod, să fie petrecut în rugăciuni pline de credință vie pentru înviore de la fața lui Dumnezeu. Să ne trezim ca un singur om, și uniți să strigăm către Dumnezeu să trimită harul Său asupra sufletelor poporului Său, și să reînvioreze lucrarea Sa în cursul anilor. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 224, 225. [1892 edition.]

Aruncat jos pentru a fi înălțat

„Când oamenii sunt aruncați jos, atunci tu vei spune: Există înălțare; și El va salva persoana umilă”. (Iov 22:29 engl.).

Pentru a fi fericiți, noi trebuie să învățăm lecția jertfirii de sine la piciorul crucii. (*Sketches From the Life of Paul*, pag. 284).

Uneori un simțământ profund al nevredniciei noastre va trece un fior de groază prin suflet, dar aceasta nu dovedesc că Dumnezeu S-a schimbat față de noi, sau noi față de Dumnezeu. Nu ar trebui să se depună nici un efort pentru a direcționa mintea la o anumită intensitate a emoției. Poate că nu simțim astăzi pacea și bucuria pe care am simțit-o ieri; însă ar trebui ca prin credință să prindem mâna lui Hristos, și să ne încredem în El la fel de deplin în întuneric ca și în lumină.

Satan poate șopti: „Tu ești un păcătos prea mare ca să fii mântuit de Hristos.” În timp ce recunoști că ești într-adevăr păcătos și nevrednic, poți să îl întâmpini pe ispititor cu strigătul: „În virtutea ispășirii, Îl pretind pe Hristos ca Salvator al meu. Nu mă încred în propriile mele merite, ci în sângele prețios al lui Hristos, care mă curățește. În acest moment îmi agăț sufletul meu lipsit de speranță de Hristos.” Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință constantă și vie. O încredere care nu cedează, o sprijinire fermă de Hristos, vor aduce pace și asigurare sufletului. (*The Sanctified Life*, pag. 90).

Dacă suntem absorbiți de cercetarea propriilor noastre inimi, de îndepărtarea păcatelor noastre și de corectarea tendințelor noastre rele, sufletele noastre nu vor fi înălțate spre vanitate; noi vom fi neîncredători în noi înșine, având un sentiment permanent că suficiența noastră este de la Dumnezeu.

Avem mult mai multe de temut dinăuntru, decât din afară. Piedicile din calea tăriei și a succesului sunt mult mai mari din partea bisericii decât din partea lumii. (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 122).

Noi pierdem multe și bogate binecuvântări pentru că neglijăm să Îl căutăm pe Domnul cu inimi umile. Când venim la El în sinceritatea inimii, cerându-I să ne descopere defectele, El ne va arăta o imagine reală a noastră înșine, reflectată în oglinda Cuvântului Său. Atunci, după ce ne-am văzut așa cum ne vede Dumnezeu, să nu ne îndepărtăm uitând ce fel de oameni suntem. Să ne studiem în mod critic trăsăturile de caracter, care sunt defectuoase, și să căutăm har pentru a le face camodelul prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu. (*Lake Union Herald*, 3 noiembrie 1909).

Punând inimile noastre în ordine

„Mândria unui om îl coboară, dar cine este smerit cu duhul capătă cinste.” (Proverbe 29:23).

Trebuie să existe o umilire înaintea lui Dumnezeu; Israelul lui Dumnezeu trebuie să își sfășie inima, și nu hainele. Simplitatea asemenea unui copil se vede doar rareori; ne gândim mai mult la aprobarea oamenilor decât la neplăcerea lui Dumnezeu. Puneți-vă inimile în ordine, dragi frați și surori, pentru ca fragilul fir al vieții să nu fie tăiat, și voi să zaceți în mormânt neocroțiți, nepregătiți pentru judecată. Dacă nu vă împăcați cu Dumnezeu, și nu vă despărțiți de lume, inimile voastre se vor împietri, și voi vă veți sprijini pe o proptea falsă, o presupusă pregătire, și veți descoperi greșeala voastră prea târziu pentru a vă asigura o speranță bine întemeiată.

Secura trebuie așezată la rădăcina copacului. Mândria și spiritul lumesc nu trebuie tolerate în biserică. Tocmai aceste lucruri sunt care Îl despart pe Dumnezeu de poporul Său. Ei au fost adormiți față de mândria și conformarea la lumea care există chiar în mijlocul bisericii. Mândria, lăcomia, egoismul și iubirea de lume cresc în mod constant. Înfațișarea exterioară este un indiciu pentru inimă. Când inimile sunt influențate de adevăr, va exista o moarte față de lume; și acei care sunt morți față de lume nu vor fi mișcați de răsetele, de zeflemeaua, și de batjocura necredincioșilor. Ei simt o dorință nerăbdătoare de a fi asemenea Stăpânului lor, despărțiți de lume. Ei nu vor imita modele sau obiceiurile ei. Scopul nobil va fi întotdeauna înaintea lor, ca să-L slăvească pe Dumnezeu, și să câștige moștenirea nemuritoare, și în comparație cu aceasta orice alt lucru de natură pământească se va cufunda în ne semnificativ.

Prea mulți neglijează Biblia. Ei nu fac cea carte studiul lor și regula lor de viață așa cum ar trebui. În special tinerii sunt vinovați de această neglijență. Mulți dintre ei găsesc timp din belșug pentru a citi aproape orice carte; însă cartea prețioasă care le indică spre viața veșnică, importanta carte care trebuie să îi judece în ultima zi, abia dacă este studiată... Toți trebuie să înțeleagă motivul speranței lor, să își întărească propriile lor suflete în conflictul aprig din fața poporului lui Dumnezeu. Fără aceasta, ei vor fi cu lipsuri, și nu pot avea fermitate și hotărâre. (*The Review and Herald*, 9 septembrie 1884).

Spirit și inimă reînviolate

„Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?” (Psalmii 85:6).

Lăsați ca acei care urăsc Legea lui Dumnezeu să se înfurie și să reverse blestemele lor împotriva celor care au curajul moral de a primi și a trăi adevărul. Domnul este tăria noastră. Este sigur pentru noi să nu clădim eul, ci să Îl lăsăm pe Domnul să Își îndeplinească voința Sa în noi și prin și prin noi. Să păstrăm un spirit căit, umil, pe care Domnul îl va reînvia. (*Mărturii pentru predicatori*, pag. 250 engl.).

Există în lumea noastră mulți care sunt mai aproape de împărăția lui Dumnezeu decât presupunem noi. În această lume întunecată de păcat, Domnul are multe bijuterii prețioase, către care Îi va conduce pe solii Săi. Dumnezeu îi va folosi pe credincioșii Săi ca instrumente ale Sale, slujind prin ei sufletelor care tânjesc după pâinea vieții. Cuvinte de speranță și de veselie, căzând de pe buzele care au fost atinse de un cărbune viu de pe altarul lui Dumnezeu, vor reînvia și mângâia pe acei care sunt epuizați și chinuți. (*The Review and Herald*, 12 mai 1904).

Lăsați ca eul să fie pierdut din vedere. Hristos singur trebuie să fie înălțat. „Spre El care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în propriul Său sânge” să fie îndreptat fiecare ochi, și să se înalțe lauda din fiecare inimă. (Apocalipsa 1:5)

Viața, în care frica Domnului este cultivată, nu va fi o viață de întristare și întunecime. Absența lui Hristos face înfățișarea tristă și viața, un pelerinaj de suspine. Acei care sunt umpluți de apreciere de sine și de iubire de sine nu simt nevoia unei uniri vii, personale cu Hristos. Inima care nu a căzut pe Stâncă este mândră de caracterul ei integru. Oamenii vor o religie demnă. Ei doresc să umble pe o cale destul de largă pe care să poată lua propriile lor atribute. Iubirea lor de sine, iubirea lor de popularitate și iubirea de laudă Îl exclud pe Salvator din inimile lor, și fără El există întunecime și tristețe. Însă Hristos, locuind în suflet, este un izvor de bucurie. Pentru toți cei care Îl primesc, nota fundamentală a cuvântului lui Dumnezeu este bucuria. (*Parabolele Domnului*, pag. 162).

Menținându-ne punctul de interes

„Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga, și ferește-te de rău.” (Proverbe 4:25-27).

Toți trebuie să se întrebe: „Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?” Dumnezeu cere inimii umile, căite, care tremură la Cuvântul Său. Doar de la altarul divin putem obține noi torța cerească, care atunci când e primită, ne va da o concepție amplă, completă, a a neputinței noastre, și ne va descoperi demnitatea și slava lui Hristos. (*The Bible Echo*, 20 iulie 1896).

Își vor permite bărbații și femeile pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu mare lumină să fie duși în rătăcire de minciunile măgulitoare ale vrăjmașului sufletelor lor? Vor căuta ei distincție, onoare lumească și prosperitate, când aceasta implică neascultare de poruncile lui Dumnezeu? Vor ceda ei interesele lor eterne și își vor vinde dreptul de întâi născut pentru o porție de ciorbă? Nu ne vom trezi, și nu vom scutura de pe noi letargia periculoasă a lumii, care ne leagă să adormim în leagănul siguranței firești? Vei ceda ispitei, tu care ești intimidat de batjocura acelora care calcă în picioare legea lui Dumnezeu, ca să fii laș și să pierzi favoarea lui Dumnezeu mai degrabă decât să rabzi reproșurile vecinilor sau ale semenilor care râd de credința ta uniă? Spiritul lui Dumnezeu nu va lupta veșnic cu omul. Acei care iau în mod ușor invitația iau în răs ultima solie de har pe care Dumnezeu o trimite pentru salvarea lor și nu pot gusta din cina binecuvântată. Isus, Salvatorul plin de compasiune, a trimis lumii noastre invitația generală: „Veniți; pentru că toate lucrurile sunt acum gata” (Luca 14:17). Îi veți imita voi pe iudei, care au refuzat invitația? Nouă ne este dată invitația, și Domnul ar vrea ca voi să vă temeți și să tremurați la cuvântul Său, pentru ca El să poată aprinde în inima voastră speranță, credință și încredere sfântă. El vă poruncește să căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa, și promite că toate lucrurile necesare vă vor fi date pe deasupra. El desfășoară înaintea voastră splendorie paradisiului, și întrebarea este: Veți accepta voi invitația? (*The Review and Herald*, 5 noiembrie 1895).

Domnul aude

„Domnul nu uită strigătul celui umil”. (Psalm 9:12 engl.).

Fiecare rugăciune oferită în credință îl ridică pe cel care cere deasupra îndoielilor descurajante și a patimilor omenești. Rugăciunea dă tărie pentru a reinnoi conflictul cu puterile întunericului, pentru a suporta în mod răbdător încercările, și pentru a suferi greutatea ca buni soldați ai lui Hristos.

În timp ce te tocmești cu îndoielile și temerile tale, sau încerci să rezolvi lucrurile pe care nu le vezi clar până nu ai credință, nedumeririle tale doar vor crește și se vor adânci. Dacă vii la Dumnezeu, simțindu-te neajutorat și dependent, așa cum ești în realitate, și în rugăciune umilă, încrezătoare, faci cunoscute nevoile tale Celui a cărui cunoștință este infinită, care vede fiecare lucru în creațiune, și care guvernează fiecare lucru prin voia și cuvântul Său, El poate și va avea grijă de strigătul tău, și va lăsa ca lumina să strălucească în inima ta și peste tot în jurul tău; pentru că, prin rugăciune sinceră, sufletul tău este adus în legătură cu mintea celui Infinit. Poți să nu ai nici o dovadă remarcabilă în acel moment că fața Răscumpărătorului tău se apleacă asupra ta în compasiune și iubire, însă aceasta este realitatea. Tu poți să nu simți atingerea Sa vizibilă, însă mâna Sa este asupra ta în iubire și tandrețe plină de compasiune...

Voi aveți nevoie de veghere continuă, pentru ca Satan să nu vă înșele prin subtilitatea lui, să nu vă mânjească mințile, și să nu vă conducă în inconsecvență și întuneric dens. Vigilența voastră ar trebui să fie caracterizată de un spirit umil de dependență de Dumnezeu. Ea nu ar trebui să fie dusă înaintea cu un spirit mândru, încrezător în sine, ci cu un sentiment profund al slăbiciunii noastre personale, și o încredere de copil în promisiunile lui Dumnezeu. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 320, 321).

„Duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur”. (Filipeni 2:12). Temeți-vă să nu faceți o greșală și să aduceți dezonoare asupra numelui Domnului. Strigați către El, crezând că El are puterea de a salva. Aceasta este umilința care ne lipsește; nu o umilință pe picioaroange, care face paradă de ea însăși înaintea ochilor oamenilor, pentru ca ea să poată câștiga laudă pentru neprihănire. Avem nevoie de un Medic și Restaurator; și când venim la Hristos ce rând pentru harul Său, Mângâietorul va sufla în sufletele noastre cuvintele Sale „Vă dau pacea Mea” (Ioan 14:27). (*The Bible Echo*, 1 iunie 1892).

Țintind spre binele veșnic

„Mai bine să fi smerit cu cei smeriți, decât să împarți prada cu cei mândri.” (Proverbe 16:19).

Există prea mult din eu și prea puțin din Isus în slujirea tuturor denominațiilor. Domnul folosește oameni umili pentru a proclama soliile Sale. Dacă Hristos ar fi venit în maiestatea unui rege, cu pompa care îi însoțește pe oamenii mari ai pământului, mulți L-ar fi acceptat. Însă Isus din Nazaret nu a orbit simțurile cu o etalare de slavă exterioară, făcând din aceasta temelia reverenței lor. El a venit ca un om umil, pentru a fi Învățător și Exemplu, precum și Răscumpărător al omenirii. Dacă El ar fi încurajat pompa, dacă ar fi venit urmat de o coloană oficială a marilor bărbați ai pământului, cum ar fi predat El lecția umilinței? Cum ar fi putut prezenta El adevăruri atât de arzânde ca în predica Sa de pe Munte? Exemplul Său a fost așa cum a vrut să fie imitat de către urmașii Săi. Unde ar fi fost speranța celor umili în viață, dacă El ar fi venit slăvit și ar fi locuit ca un rege pe pământ? Isus cunoștea nevoile oamenilor mai bine decât le cunoșteau ei înșiși. El nu a venit ca un înger, îmbrăcat în veșmântul cerului, ci ca un om. Totuși cu umilința Sa era întretesută o putere inerentă și grandoare care inspirau respect și teamă oamenilor în timp ce ei Îl iubeau. Deși dețineau o astfel de gingășie, o astfel de înfățișare lipsită de pretenții, El umbla printre ei cu demnitatea și puterea unui rege născut din cer. (*Slujirea medicală*, pag. 22, 23 engl.).

Voi ați fost invitați să învățați de la Hristos, care este blând și smerit cu inima. Prețioasă lecție! Dacă este învățată bine, ea va transforma întreaga viață. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 188 engl.).

Pentru ca noi să lucrăm așa cum a lucrat Hristos, eul trebuie să fie crucificat. Este o moarte dureroasă; dar este viață, viață pentru suflet. (Idem., vol. 6, pag. 125).

Singura noastră siguranță este în a fi ocrotit de către harul lui Dumnezeu în fiecare moment, și nu în a ne aplica propria noastră alifie spirituală așa încât să numim răul, bine, și binele, rău...

Eforturile noastre, tăgăduirea noastră de sine, perseverența noastră, trebuie să fie proporționale cu valoarea infinită a scopului pe care îl urmăm. (*Slujitorii evangheliei*, pag. 205. [1892 edition.]

Veniți cu căință

„Pentru că ți s-a înduișat inima, pentru că te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu, când ai auzit cuvintele rostite de El împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, pentru că te-ai smerit înaintea Mea, pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, și Eu, am auzit, - zice Domnul”. (2 Cronici 34:27).

Este necesar ca fiecare membru în parte să clădească pe Stâncă, Isus Hristos. Se înalță o furtună care va smulge și va testa temelia spirituală a fiecăruia până la maxim. De aceea, evitați fundamentul din nisip; căutați stâncă. Săpați adânc; puneți-vă o temelia sigură. Clădiți, o, clădiți pentru veșnicie! Clădiți cu lacrimi, cu rugăciuni simțite în inimă. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 129, 130 engl.).

Isus nu dorește ca acei care au fost răscumpărați cu un așa preț să devină jucăria ispitelor vrăjmașului. El nu dorește ca noi să fim biruiți și să pierim. El, care a strunit leii în groapă, și care a umblat cu martorii Săi credincioși în mijlocul flăcărilor aprinse, este exact la fel de gata să lucreze în favoarea noastră pentru a supune fiecare rău din natura noastră. Astăzi El stă la altarul milei, prezentând înaintea lui Dumnezeu rugăciunile aceluia care doresc ajutorul Său. El nu alungă pe nici unul care se căiește și plânge. De bună voie El îi va ierta pe toți cei care vin la El pentru iertare și restaurare. El nu spune nimănui tot ceea ce ar putea descoperi, ci El roagă pe fiecare suflet tremurând să prindă curaj. Oricine vrea, poate să se prindă de țaria lui Dumnezeu, și să facă pace cu El, și El va face pace cu ei.

Pe sufletul care se întoarce spre El pentru refugiu, Isus Îl ridică deasupra acuzațiilor și clevetirii limbilor. Nici un om sau înger rău nu poate pune sub acuzație aceste suflete. Hristos îi unește cu propria Sa natură divino-umană. Ei stau alături de marele Purtător de Păcate în lumina care iese de la tronul lui Dumnezeu. (*Pe urmele Marelui Medic*, pag. 90 engl.).

Criza este exact asupra noastră. Noi vrem acum să Îl căutăm pe Dumnezeu în căminele noastre, cu plâns, cu post și cu rugăciune. (*Sermons and Talks*, vol. 2, pag. 70).

Trebuie să venim la Dumnezeu ca niște copii mici; și când ne vedem sărăcia și slăbiciunea noastră, noi nu trebuie să o spunem oamenilor, care nu ne pot da nici o tărie, ci lui Dumnezeu; pentru că El va ști exact ce să facă pentru noi. (*The Bible Echo and Signs of the Times*, 1 iunie 1892).

Să mi se laude sufletul în Domnul

„Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociți și să se bucure.” (Psalmii 34:2).

Lăsați ca toată administrația, slujirea și toate tranzacțiile voastre de afaceri să fie marcate de integritate strictă și de influența sfințitoare a adevărului pentru ca alții să poată lua cunoștință că voi ați fost cu Isus și că ați învățat de la El. Fiți credincioși în tot ceea ce faceți. Să nu fie înregistrat nici un singur act egoist, lacom, în cărțile cerului împotriva numelor voastre. Nu permiteți să se vadă că, în timp ce pretindeți a fi copii ai lui Dumnezeu, voi serviți în realitate lumii. Slujiți-i lui Dumnezeu cu inima și sufletul și mintea și tăria. Atunci îngerii cerului vor veni mai aproape de voi, și vor înălța pentru voi un steag contra vrăjmașului.

Dați întreaga voastră inimă și viață serviciului Aceluia care S-a dat pe Sine pentru răscumpărarea voastră. Dezamăgiți-L pe vrăjmaș. Refuzați să fiți unealta sa pentru îndeplinirea planurilor sale. Întoarceți-vă de la avantajele financiare pe care el vi le oferă, și care, dacă ar fi acceptate, s-ar dovedi un blestem pentru experiența voastră religioasă. Atunci voi puteți spune în curăție a inimii: „Să mi se laude sufletul în Domnul” (Psalmii 34:2). Să nu se afle în viețile voastre nici un plan înșelător, nici un artificiu, nici o schemă nici o născocire necinstită. Depărtați-vă de toate lucrurile pe care le-ați condamna în alții. (*The Review and Herald*, 27 aprilie, 1905).

Mulți sunt încă testați așa cum a fost Avraam. Ei nu aud vocea lui Dumnezeu vorbindu-le direct din ceruri, însă El îi cheamă prin învățăturile cuvântului Său și prin evenimentele providenței Sale. Li se poate cere să își abandoneze o carieră care promite bogăție și onoare, să părăsească asocieri plăcute și profitabile, să se despartă de rude, să intre în ceea ce ar părea doar o cărare a tăgăduirii de sine, a gretății, și a sacrificiului. Dumnezeu are o lucrare pentru ei; dar o viață de ușurință și influențele prietenilor și rudelor ar împiedica dezvoltarea tocmai a trăsăturilor esențiale pentru îndeplinirea ei. El îi cheamă departe de influențele și ajutorul uman, și îi conduce să simtă nevoia de ajutorul Său, pentru a depinde doar de El, pentru ca El să li se poată descoperi. (*Patriarhi și profeți*, pag. 126, 127).

Înălțându-L pe Dătătorul tuturor talentelor

„Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”
(Matei 23:12).

Pe măsură ce înaintezi în viața creștină, crești în mod constant la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. În experiența ta, vei dovedi care este lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea iubirii lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință. Îți vei simți nevrednicia. Nu vei fi înclinat să pretinzi că ai un caracter desăvârșit, ci doar să înalți desăvârșirea Răscumpărătorului tău. Cu cât mai profundă și mai bogată este experiența ta în cunoștința lui Isus, cu atât mai umile vor fi vederile tale despre sine. Cu cât mai jos stai la piciorul crucii, cu atât mai înălțate vor fi concepțiile tale despre Răscumpărătorul tău. A-L iubi pe Dumnezeu în mod suprem și pe semenul tău ca pe tine însuși, este adevărata sfințire. Convertirea biblică te va conduce la o activitate constantă și permanentă, care va fi lipsită de orice egoism, de toată înălțarea de sine, și de toate pretențiile laudăroase de sfințenie. Dacă ești cu adevărat convertit la Dumnezeu, tu vei exercita o influență puternică și grăitoare de partea adevărului. O cunoaștere inteligentă a ceea ce înseamnă să fii creștin te va face o binecuvântare oriunde vei merge. Indiferent că ai unul, două sau cinci talente, toate vor fi devotate serviciului Aceluia care ți le-a dat pe încredere, pentru ca să nu fi primit harul lui Dumnezeu în zadar. Noi trebuie să fim exemple pentru alții conform cu lumina și cunoștința date nouă. Trebuie să avem un așa sprijin în adevăr, și în Autorul adevărului, încât să ne facă o putere spre bine în această lume, pentru a-i binecuvânta și înălța pe cei din jurul nostru...

Fiecărui îi este dată lucrarea lui, iar dacă își face lucrarea cu fidelitate și zel, el este un administrator credincios al harului lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu intenționează ca lumina ta să strălucească așa încât cuvintele și faptele tale bune să aducă lauda de la oameni la tine însuși; ci ca Autorul a tot binele să fie glorificat și înălțat. Isus, în viața Sa, a dat oamenilor un model de caracter. Ce puțină putere a avut lumea asupra Lui ca să-L modeleze conform cu standardul ei! Toată influența ei a fost aruncată deoparte. (*The Review and Herald*, 16 octombrie 1888).

Nevoia de a veghea asupra atitudinii noastre

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.”
(Iacov 4:6 u.p.).

Există întotdeauna speranță de căință și reformare în cel care își recunoaște greșelile. Însă unii sunt prea mândri pentru a mărturisi că sunt greșiți, chiar când greșelile lor le sunt indicate clar și ei le văd. Într-un mod general ei vor admite că sunt omenești, predispuși la greșeală; însă se așteaptă ca alții să aibă încredere în ei ca și când ei nu ar greși; astfel de mărturisiri sunt socotite ca un nimic în fața lui Dumnezeu...

Este foarte descurajant să muncești pentru această clasă. Dacă li se arată cursul lor greșit ca fiind periculos atât pentru ei cât și pentru alții, ei încearcă să îl scuze punând vina pe împrejurări, sau lăsându-i pe alții să sufere critica ce li se cuvine pe drept lor. Ei sunt plini de indignare că cineva i-ar privi ca păcătoși. Cel care muștră este privit ca și când le-ar fi produs vreo vătămare personală.

Și totuși, tocmai aceștia care sunt atât de orbi față de propriile lor greșeli sunt adesea grabnici să descopere greșeli altuia, gata să critice cuvintele lui, și să îl condamne pentru ceva ce a făcut sau a neglijat să facă. Ei nu înțeleg că propriile lor greșeli pot fi mult mai dureroase în ochii lui Dumnezeu. Ei sunt ca omul reprezentat de Hristos, care caută să scoată un firicel de praf din ochiul fratelui său în timp ce el avea o bârnă în propriul său ochi. Spiritul lui Dumnezeu dă pe față și muștră păcatele care stau ascunse, tănuite în întuneric, păcate care, dacă sunt cultivate vor crește, și vor ruina sufletul; însă acei care se cred deasupra muștrării se împotrivesc influenței Spiritului lui Dumnezeu. În eforturile lor de a-i corecta pe alții, ei nu manifestă răbdare, amabilitate și respect. Ei nu arată un spirit neegoist, gingășia și iubirea lui Isus. Ei sunt tăioși, aspri și în mod evident, răi în cuvintele și spiritul lor.

Fiecare critică aspră adusă altora, fiecare gând de apreciere de sine, este „arătarea cu degetul, și vorbele de ocară” (Isaia 58:9). Această înălțare a eului în mândrie, ca și când ai fi fără greșeală, și amplificarea greșelilor altora, este ofensatoare pentru Dumnezeu. (*Manuscript Releases*, vol. 15, pag. 173, 174).

Înălțat zilnic

„Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța.” (Iacov 4:10).

Aceasta este marea zi a ispășirii. Cu cât mai bine este pentru noi să ne întristăm sufletele decât să fim angajați în lupta pentru locul cel mai înalt, lucru care produc dureri de inimă și discordie. Niciodată nu gândiți sau vorbiți rău. Când sunteți ispitiți să faceți aceasta, mergeți singuri, și cereți-i lui Dumnezeu să vă ajute să biruiți acest păcat nesuferit. Umiliți-vă pe voi înșivă în ochii lui Dumnezeu, și El vă va înălța. Să Îl laudăm pe Dumnezeu că, atunci când noi ne umilim pe noi înșine, mâna Sa plină de milă ne ridică. (*The Review and Herald*, 31 decembrie 1901).

Treziți-vă și simțiți că Domnul vă ajută. Lăsați ca limbajul sufletului vostru să fie: El trebuie să crească, eu trebuie să mă micșorez. Puneți „pe mine” și „eu” acolo unde ar trebui să fie, și înălțați-L pe Isus, vorbiți despre Isus. Dacă El nu stă la temelia tuturor planurilor voastre, dacă ochiul vostru nu este doar după slava lui Dumnezeu, și dacă voi înșivă nu sunteți ascultători de toate cerințele Sale, neuitând de realitățile eterne, voi sunteți de partea care pierde.

Nu luați mai mult asupra voastră decât puteți purta în mod plăcut și amabil față de toți. Când nu aveți tărie și ajutor de la Cel care este atot suficient ca să vă poarte pe voi și poverile voastre, atunci poverile voastre vă apasă. Hristos declară că jugul Său este bun și sarcina Sa ușoară. Prin Isus Hristos, poți purta jugul în mod plin de grație. Dacă te înalți pe tine însuși, atunci te așezi acolo unde va fi necesar ca Domnul să te înjosească. Dacă te umilești la fiecare pas, Isus te va înălța, însă lasă-L pe Isus să îndeplinească înălțarea, și amintește-ți că Isus întotdeauna duce capătul cel greu al jugului. Atunci, dacă sunteți lucrători împreună cu Dumnezeu, voi aveți un Ajutor divin la fiecare pas. Puteți fi în lume, și să nu fiți din lume; curat în inimă, plin de bunătate omenească; menținând calea Domnului, pentru a face dreptate și a iubi mila și a umbla în mod umil cu Dumnezeu.

Lăsați ca fiecare pagină din lucrarea vieții voastre să fie proaspătă și pură și curată dimineața, apoi păziți-vă inima înălțată spre Dumnezeu, răsuflându-vă rugăciunea către El pentru călăuzire, pentru susținerea prin Spiritul Său oferit gratis; rugați-vă pentru înțelepciunea care vine de sus, pentru ca îngerii lui Dumnezeu să fie de partea voastră pentru a vă ajuta. (*Manuscript Releases*, vol. 12, pag. 109, 110).

Dumnezeu Se îngrijește de tine

„Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:6, 7).

Dacă, prin credință arunci toată grija ta asupra lui [Dumnezeu] care notează căderea unei vrăbii, nu te vei încrede în zadar. Dacă vrei să te odihnești pe făgăduințele Sale sigure, și să îți menții integritatea, îngerii lui Dumnezeu vor fi de jur împrejurul tău. Deprinde-te cu faptele bune în credință înaintea lui Dumnezeu; atunci pașii tăi vor fi rânduite de Domnul, și mâna Sa care dă prosperitate nu se va îndepărta de la tine.

Dacă ai fi lăsat să îți tratezi propriul tău drum, ai face o lucrare slabă din această chestiune, și foarte rapid ai suferi naufragiu în credință. Du toate grijile și poverile tale la Purtătorul de Poveri. Însă nu permite ca vreo pată să defăimeze caracterul tău creștin... Noi avem un Tată ceresc, care se îngrijește de copiii Săi, și vrea și face ca harul Său să fie suficient în orice timp de nevoie. Când luăm în mâinile noastre conducerea lucrurilor care ne îngrijorează, și depindem de propria noastră înțelepciune pentru succes, putem pe bună dreptate să fim neliniștiți și să anticipăm pericolul și pierderilor, pentru că acestea vor veni mai mult ca sigur asupra noastră.

Consacrare deplină și întreagă lui Dumnezeu se cere de la noi. Când Răscumpărătorul muritorilor păcătoși a lucrat și a suferit pentru noi, El s-a jertfit pe Sine, și întreaga Sa viață a fost o continuă trudă și privațiune. Dacă El ar fi ales, El ar fi putut să își petreacă zilele pe pământ în comoditate și abundență, și să își aloce toate plăcerile și toate distracțiile acestei vieți. Dar El nu a făcut aceasta; El nu a avut în vedere propriul confort. El nu a trăit pentru a Se mulțumi pe Sine, ci pentru a face bine și pentru a-i salva pe alții de la suferință, pentru a-i ajuta pe cei care aveau cel mai mult nevoie de ajutor. El a răbdat până la sfârșit. Pedepsa care ne dă pacea a căzut asupra Sa și El a purtat nelegiuirea noastră a tuturor. Paharul amar trebuie să-l bem noi. Păcatele noastre l-a amestecat. Însă scumpul nostru Salvator a luat paharul de la buzele noastre și l-au băut și în locul lui, ne-a prezentat un pahar de milă, binecuvântare și salvare. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 72, 73).

Când înfruntăm persecuție

„O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor! Tu îi ascunzi, la adăpostul Feței Tale, de cei ce-i prigonesc, îi ocrotești în cortul Tău de limbile care-i clevetesc.” (Psalmii 31:19, 20).

Ocara și înșelăciunea s-au ținut întotdeauna pe urmele celor care au fost credincioși în îndeplinirea datoriei. Un caracter neprihănit, deși cu o reputație înnegrită de bârfă și înșelăciune, își va păstra puritatea virtuții și a excelenței sale. Călcăt în picioare în mocirlă, sau înălțat până la cer, viața creștinului ar trebui să fie aceeași, și conștiința mândră a nevinovăției este propria sa răsplată. Persecuția vrăjmașilor testează temelia pe care se bazează într-adevăr reputația. Mai devreme sau mai târziu, se descoperă lumii dacă rapoartele au fost adevărate sau nu, sau dacă au fost înțepăturile otrăvite ale răutății și răzbunării. Statornicia în slujirea lui Dumnezeu este singura modalitate sigură de rezolvare a acestor probleme. Isus ar vrea ca poporul Său să fie foarte atent să nu dea vrăjmașilor cauzei Sale nici un motiv de a condamna sfânta Lui credință. Nici o acțiune falsă nu ar trebui să arunce vreun stigmat asupra purității ei. Când toate argumentele dau greș, bârfitorii adesea deschid focul lor iritant asupra servilor lui Dumnezeu asediați; însă limbile lor mincinoase aduc în cele din urmă blesteme asupra lor înșiși. Dumnezeu îi va apăra la sfârșit pe cei drepecți, îi va onora pe cei fără vină, și îi va ascunde sub acoperișul cortului Său de limbile care-i clevetesc.

Servii lui Dumnezeu au suferit întotdeauna ocara; însă marea lucrare înaintează, în mijlocul persecuției, a întemnițărilor, a bătăilor și a morții. Caracterul persecuției se schimbă în timp, dar principiul - spiritul care stă la baza ei - este același care i-a lovit cu pietre și i-a bătut și i-a ucis pe cei aleși ai lui Dumnezeu cu secole în urmă.

Nu a existat niciodată unul care să umble ca om între oameni, și să fie mai bârfit decât Fiul lui Dumnezeu. El a fost confruntat în fiecare punct cu ocări amare. El L-au urât fără motiv... Totuși El a stat calm înaintea lor declarând că ocara era o parte a moștenirii creștinului, învățându-i pe urmașii Săi cum să întâmpine săgețile răutății. (*The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pag. 212, 213).

Domnul Se va ridica

„Ridică-te, O, Doamne; o, Dumnezeu, ridică-ți mâna Ta; nu îi uita pe cei umili”. (Psalmii 10:12 engl.).

Furtuna vine și noi trebuie să ne pregătim gata pentru furia ei având pocăință față de Dumnezeu și credință către Domnul nostru Isus Hristos. Domnul Se va ridica pentru a clătina teribil pământul. Noi vom vedea probleme în toate părțile. Mii de corăbii vor fi azvârlite în adâncurile mării. Flote se vor scufunda, și vieți omenești vor fi sacrificate cu milioanele. Focuri vor izbucni în mod neașteptat și nici un efort omenesc nu va putea să le stingă. Palatele pământului vor fi măturate în furia flăcărilor. Dezastrele pe calea ferată vor deveni din ce în ce mai frecvente; confuzie, coliziuni și moarte fără avertizarea de moment vor apărea pe marile linii de călătorie. Sfârșitul este aproape, timpul de probă se încheie. O, să Îl căutăm pe Dumnezeu cât timp mai poate fi găsit, să Îl chemăm cât timp mai este aproape! Profetul spune: „Căutați pe Domnul, toți voi cei blânzi ai pământului, care ați îndeplinit judecata lui; căutați neprihănirea, căutați blândețea; s-ar putea ca voi să fiți ascunși în ziua mâniei lui Dumnezeu.” (Țefania 2:3 engl.). (*The Signs of the Times*, 21 aprilie 1890).

În ultimele scene ale istoriei acestui pământ, războiul se va dezlănțui. Vor exista boli contagioase, ciumă și foamete. Apele adâncului vor depăși limitele lor. Proprietatea și viața vor fi distruse de către foc și inundații. Aceasta ar trebui să ne arate că sufletele pentru care Hristos a murit ar trebui să se pregătească pentru locuințele pe care Hristos a mers să le pregătească pentru ei. (*The Home Missionary*, 1 iulie 1897).

Trăim într-un secol când împotrivirea față de rău cere veghere continuă și rugăciune. Cuvântul prețios al lui Dumnezeu este standardul pentru tinerii care vor să fie loiali Regelui cerului. Ei să studieze Scripturile. Să memoreze text după text și să dobândească o cunoștință a ceea ce a spus Domnul; și apoi, cuvântul Său să fie ascultat în mod strict. Când sunt testați și în încercare, tinerii să desfășoare Cuvântul lui Dumnezeu înaintea lor, și cu inimi umile și în credință, să Îl caute pe Domnul pentru înțelepciune pentru a găsi calea Sa, și pentru tărie ca să umble pe ea. Domnul îi iubește pe copiii Săi, și aceasta cu devotament mai puternic decât aceea al unei mame pentru copilul ei. (*The Youth's Instructor*, 3 august 1887).

„Lumea trece”

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeste, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” (1 Ioan 2:15-17).

Cei care cred că pot sluji lumii și totuși să Îl iubească pe Dumnezeu sunt șovăielnici. Dar ei nu Îl pot sluji pe Dumnezeu și pe mamona. Ei sunt oameni cu două minți, iubind lumea și pierzând simțământul obligației lor față de Dumnezeu, și totuși mărturisind a fi urmașii lui Hristos. Ei nu sunt nici una, nici cealaltă. Ei vor pierde ambele lumi, dacă nu își curăță mâinile și nu își purifică inimile prin ascultare de principiile pure ale adevărului...

Pofta lumii este cea care distruge adevărata evlavie. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 531 engl.).

Dumnezeu va avea un popor separat și deosebit de lume. Când cineva cultivă dorința de a imita moda lumii, El încetează să Îl mai recunoască de copil al Său, și el devin copil al lumii și al întunericului. Acei care Îl mărturisiseră pe Hristos, în mod efectiv L-au dat deoparte, și arată că sunt străini de harul Său și de blândul și umilul Isus. Dacă s-ar fi familiarizat cu El, ei ar umbla demn de El. (*The Review and Herald*, 9 septembrie, 1884).

O, dacă urmașii lui Hristos ar înțelege că nu casele sau terenurile, conturile bancare sau lanurile de grâne, sau chiar viața însăși, sunt în joc acum; ci sufletele pentru care a murit Hristos! Ar trebui să ne amintim întotdeauna că bărbații și femeile pe care îi întâlnim zilnic sunt sortiți judecării. Ei vor sta înaintea marelui tron alb pentru a mărturisi împotriva noastră dacă nu suntem credincioși datoriei, dacă exemplul nostru îi va conduce departe de la adevăr și de la Hristos, sau pentru a da mărturie că fidelitatea noastră i-a încurajat pe cărarea neprihănirii. Aceste suflete fie vor trăi pentru a-L lăuda pe Dumnezeu și Mielul prin secole nesfârșite, fie vor pieri cu cei răi. Hristos a suferit și a murit pentru ca ei să se poată bucura de o veșnicie binecuvântată. Ce sacrificii suntem noi dispuși să facem pentru salvarea lor? (Idem., 19 ianuarie 1886).

Făcând de cunoscut calea Domnului

„Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi Fața Lui, - ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și printre toate neamurile mântuirea Ta!” (Psalmii 67:1, 2).

Simți tu importanța și povara, așa încât să prezinți adevărul celor mai buni prieteni ai tăi, și celor cu care te asociezi de la o zi la alta? Sunteți voi misionari în vecinătatea voastră, și în propriile voastre familii? Căutați voi să faceți o lucrare profundă de reformă înaintând acolo unde sunteți cel mai bine cunoscuți? Este viața voastră în așa fel încât să aveți influență în cămin cu familiile voastre și lucrătorii voștri? Puteți să agățați hărțile, și să le arătați adevărul, așa cum este ilustrat acesta. Puteți să îi învățați, dacă aveți o minte pentru a face astfel, explicându-le istoria profetică, și trasând profețiile, pentru că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Puteți să îi impresionați cu caracterul sacru al legii lui Dumnezeu, și să le arătați pretențiile ei asupra lor..

Prin înțelepciune și blândețe, voi puteți câștiga suflete la Hristos și la adevăr. Însă unii, în loc de a face această lucrare, acordă propriei lor afaceri de cea mai înaltă importanță. Ei conversează pe marginea afacerilor lor vremelnice, și îi îndeamnă pe toți să aibă energie, pentru ca să poată obține cea mai mare cantitate de lucru. Aceasta este prima lor mare povară și interes de dimineața până la amiază, și de la amiază până seara. De-a lungul întregii zile, comportamentul lor și acțiunile lor spun lucrătorilor lor: Ferma mea este Dumnezeuul meu și are pentru mine o mai mare valoare decât adevărul sau salvarea sufletelor voastre. Raportul zilei trece sus, și se înregistrează „cu lipsuri” contra numelui aceluia om. El pretinde a fi un serv al lui Isus Hristos, dar a slujit doar propriului său interes. El este un serv necredincios. Voi sunteți înconjurați de bărbați și femei care vor compărea la judecată contra voastră. Ei vor spune: „Tu ai crezut aceste lucruri, și de ce nu mi-ai spus? Casele și pământurile tale erau de un interes mai mare pentru tine decât salvarea sufletului meu.”

Dumnezeu este nemulțumit atunci când unii dintre cei care mărturisesc a-L iubi lucrează atât de greu cu mâinile și creierele lor în propria lor afacere încât se răpesc de capacitatea de a-i oferi lui Dumnezeu acel serviciu care vine dintr-un spirit arzând. (*The Review and Herald*, 29 martie 1870).

Povestiți slava lui Dumnezeu

„Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui!” (1 Cronici 16:23, 24).

Spiritul lui Dumnezeu impresionează continuu mințile oamenilor ca ei să caute acele lucruri care doar ele oferă pace și liniște - bucuriile mai înalte, mai sfinte ale cerului. Hristos, Domnul vieții și al slavei, Și-a dat viața pentru a-l salva pe om din puterea Satanei. Salvatorul nostru este constant la lucru, prin influențe văzute și nevăzute, pentru a atrage mințile oamenilor de la plăcerile nesatisfăcătoare ale acestei vieți la comoara fără preț care poate fi a lor în viitorul nepieritor.

Dumnezeu ar vrea ca poporul Său, prin cuvinte și fapte, să declare lumii că nici o atracție sau posesiune lumească nu are de o valoare suficientă pentru a compensa pierderea moștenirii cerești. Acei care sunt cu adevărat copii ai luminii și ai zilei nu vor fi deșerti și frivoli în conversație, în îmbrăcăminte, sau în comportament, ci moderați, meditativi, exercitând în mod constant o influență pentru a atrage sufletele la Răscum-părătorul. Iubirea lui Hristos, reflectată de la cruce, pledează în favoarea păcătosului, atrăgându-l cu corzile iubirii infinite la pacea și fericirea ce se găsește în Salvatorul nostru. Dumnezeu îi îndeamnă pe toți urmașii Săi să mărturisească printr-un limbaj clar dat pe față prin comportamentul, îmbrăcăminte și conversația lor și în toate preocupările vieții, că puterea adevăratei evlavii este folositoare în orice privință în această viață și în viața care va veni; că doar aceasta poate satisface sufletul primitivului. (*Mărturii*, vol. 4, pag. 580, 581 engl.).

Noi nu trebuie să facem mai puțin proeminente adevărurile speciale care ne-au separat de lume, și care ne-au făcut ceea ce suntem; pentru că ele sunt încărcate cu interese eterne. Dumnezeu ne-a dat lumină referitor la lucrurile care au acum loc în ultima rămășiță de timp, nu într-un mod domol, lipsit de spirit, ci în demonstrația Spiritului și a puterii lui Dumnezeu...

Ar trebui să avem ca scop acum, așa cum au avut Daniel și tovarășii săi în Babilon, să fim credincioși principiului, vină orice ar veni... Ei au stat fermi în timpul de încercare și au fost aruncați în cuptor, și nu au fost părăsiți de Dumnezeu. (*Mărturii* to Ministers, pag. 470, 471 engl.).

De ce să nu-I facem pe plac lui Dumnezeu?

„Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși! Împarte-o în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pământ.” (Eclesiastul 11:1, 2).

Responsabilitatea noastră față de cer ar trebui să ne facă să ne temem și să tremurăm. Deciziile zilei de pe urmă se învârt în jurul milosteniei practice. Hristos recunoaște fiecare act de dărnicie ca făcut lui Însuși.

Este o mare lucrare de făcut în lumea noastră. Bărbații și femeile trebuie convertite, nu de către darul limbilor sau de către înfăptuirea de minuni, ci de către predicarea lui Hristos Cel răstignit. De ce să amânăm efortul de a face lumea mai bună? De ce să așteptăm să se întâmple un lucru minunat, să fie puse la dispoziție aparate sofisticate? Oricât de umilă este sfera ta, oricât de joasă munca ta, dacă lucrezi în armonie cu învățăturile Salvatorului, El se va descoperi pe Sine prin tine, și influența ta va atrage sufletele la El. El îi va onora pe cei blânzi și umili, care caută în mod serios să facă un serviciu pentru El. În tot ceea ce facem, fie că lucrăm în magazin, la fermă sau în birou, noi trebuie să depunem efortul de a salva sufletele.

Noi trebuie să semănăm pretutindeni de-a lungul apelor, păstrând sufletele noastre în iubire față de Dumnezeu, lucrând cât timp este zi, folosind mijloacele încredințate nouă în serviciul Stăpânului. Orice găesc mâinile noastre să facă, noi trebuie să îl facem cu voioșie; orice sacrificiu suntem chemați să facem, noi trebuie să îl facem cu voioșie...

Salvatorul îi ia pe cei pe care găsește că vor fi modelați și îi folosește spre slava numelui Său. El folosește un material pe lângă care alții ar trece, și lucrează în toți cei care se predau Lui. Lui îi face plăcere să ia materialul aparent fără speranță, pe acei pe care i-a înjosit, și prin care a lucrat Satan, și îi face supuși ai harului Său. El se bucură să îi elibereze de suferință, și de mânia care va cădea asupra celor neascultători. El îi face pe copiii Săi agenții Săi în îndeplinirea acestei lucrări, și în succesul ei, chiar în această viață, ei găesc o răsplată prețioasă. (*The Review and Herald*, 5 ianuarie 1905).

Învățând de la Isus... și de la Iov

„Orbului îi eram ochi, și șchiopului picior. Celor nenorociți le eram tată, și cercetam pricina celui necunoscut”. (Iov 29:15, 16).

[Hristos] a făcut ca datoria noastră să fie aceea de a trăi pentru binele altora. El a venit din curțile cerești ale cerului în această lume pentru a arăta ce interes mare avea El pentru om...

Dacă Maiestatea cerului a putut face atât de mult pentru a-Și arăta iubirea pentru om, ce nu ar trebui să fie dispus să facă oamenii pentru a se ajuta unii pe alții ca să iasă din groapa de întuneric și suferință!... Iubirea noastră este adesea egoistă, pentru că noi ne închidem în limitele prescrise. Când venim în legătură și părtășie strânsă cu Hristos, iubirea și simpatia noastră și faptele noastre de milostenie vor atinge noi adâncuri, se vor lărgi și întări prin exercițiu. Iubirea și interesul urmașilor lui Hristos trebuie să fie la fel de cuărinzătoare ca lumea. Cei care trăiesc doar pentru „mine și ai mei” vor rata cerul. Dumnezeu vă cheamă pe voi ca familie să cultivați iubirea, să deveniți mai puțin sensibili referitor la voi înșivă și mai sensibili la durerile și încercările altora. Acest spirit egoist pe care l-ați cultivat întreaga voastră viață este reprezentat în mod corect de preotul și levitul care au trecut pe lângă cel nenorocit. Ei au văzut că el are nevoie de ajutor, și l-au evitat în mod intenționat.

Fiecare dintre voi trebuie să se trezească și să facă stânga împrejur pentru a ieși din căruța împotmolită a egoismului. Folosiți în mod judicios scurtul timp de probă dat vouă lucrând cu toată puterea pentru a îndrepta eșecurile voastre din trecut. Dumnezeu v-a așezat într-o lume de suferință pentru a vă testa, pentru a vedea dacă veți fi găsiți demni de darul vieții veșnice. Peste tot din jurul vostru există oameni care au necazuri, care au nevoie de cuvinte de simpatie, de iubire și gingășie, și de rugăciunile noastre umile, pline de milă. Unii suferă sub mâna de fier a sărăciei, unii suferă de boli, alții de dureri ale sufletului, deznădejde și tristețe. Asemenea lui Iov, voi ar trebui să fiți ochi pentru cel orb și picioare pentru cel olog, și ar trebui să cercetați cauza pe care nu o cunoașteți cu scopul de a înlăptui nevoile și de a ajuta acolo unde au cea mai mare nevoie de ajutor. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 530, 531 engl.).

Martori permanenți

“Voi sunteți martorii Mei - “zice Domnul, - voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi.” (Isaia 43:10).

„Voi sunteți martorii Mei,” spune Isus și în fiecare act al vieții noastre, noi ar trebui să întrebăm: Cum va afecta umblarea noastră interesele împărăției Mântuitorului? Dacă sunteți într-adevăr ucenicii lui Hristos, voi veți alege să umblați pe urmele pașilor Săi, oricât de dureros ar fi aceasta pentru sentimentele voastre firești. Pavel a spus: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14). Tu... ai nevoie să stai la picioarele lui Isus și să înveți de la El, așa cum a făcut Maria în trecut. Dumnezeu cere de la tine o supunere deplină a voii tale, a planurilor și scopurilor tale. Isus este liderul tău; spre El trebuie să privești în El trebuie să te încrezi, și să nu permiți nici unui lucru să te împiedice să ai o viață de consacrare pe care i-o datorezi lui Dumnezeu. Conversația ta trebuie să fie în cer, de unde tu Îl aștepti pe Salvatorul tău. Pietatea ta trebuie să fie în așa fel încât să se poată face simțită de toți din sfera ta de influență. Dumnezeu îți cere ca în fiecare act al vieții, să eviți chiar aparența răului. Faci tu aceasta? Te afli sub cea mai sfântă obligație de a nu diminua sau compromite sfânta ta credință unindu-te cu vrăjmașii Domnului. Dacă ești ispitit să desconsideri îndemnul cuvântului Său pentru că alții au făcut astfel, amintește-ți că și exemplul tău va exercita o influență. Alții vor face așa cum faci tu, și în felul acesta răul se va extinde. Deși mărturisești că ești un copil al lui Dumnezeu, dacă te îndărtezi de cerințele Sale, aceasta va duce la vătămare infinită pentru cei care privesc spre tine pentru călăuzire.

Salvarea sufletelor va fi ținta constantă a celor care rămân în Hristos. Dar, ce ai făcut tu pentru a arăta laudele Celui care te-a chemat afară din întuneric?...

Cele mai puternice încurajări spre credincioșie sunt puse înaintea noastră, cele mai înalte motive, cele mai glorioase răsplătiri... Acei care ajung la porțile strălucirii eterne nu vor considera nici un sacrificiu pe care l-au făcut ca fiind prea mare. (Idem., vol. 5, pag. 367, 368).

Ieșind în întâmpinarea nevoilor reale

„Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi; voi Îmi sunteți martori - “zice Domnul, - că Eu sunt Dumnezeu”. (Isaia 43:12).

Ați gustat voi din puterile lumii care va veni? Ați mâncat voi trupul și ați băut sângele Fiului lui Dumnezeu? Atunci, chiar dacă mâinile predicatorilor poate că nu au fost puse asupra voastre pentru hirotonire, Hristos Și-a pus mâinile Sale asupra voastră și a spus: „Voi sunteți martorii Mei” (Isaia 43:12).

Acei pe care Dumnezeu îi folosește ca instrumente ale Sale pot fi considerați de unii ca ineficienți; dar dacă ei se pot ruga, dacă, în simplitate, pot vorbi despre adevăr pentru că îl iubesc, ei pot ajunge la oameni prin puterea Spiritului Sfânt. Când prezintă adevărul în simplitate, citind din cuvânt sau amintind evenimente din experiență, Duhul Sfânt face o impresie asupra minților și a caracterului. (Idem., vol. 6, pag. 444).

M-am întrebat de ce poporul nostru, acei care nu sunt predicatori hirotoniți, dar care au o legătură cu Dumnezeu, care înțeleg Scripturile, nu deschid Cuvântul pentru alții. Dacă ei s-ar angaja în această lucrare, mare binecuvântare ar veni asupra propriilor lor suflete. Dumnezeu vrea ca poporul Său să lucreze. Fiecărui om - și aceasta înseamnă că și fiecărei femei - El i-a dat lucrarea Sa, și fiecare trebuie să îndeplinească această lucrare în conformitate cu capacitățile sale felurite. (*The General Conference Bulletin*, 22 aprilie 1901).

Nu este scopul lui Dumnezeu acela ca predicatorii să fie lăsați să facă cea mai mare parte în semănarea seminței. Bărbații, care nu sunt chemați în lucrarea de predicator, trebuie să fie încurajați să lucreze pentru Stăpânul conform cu felurile lor abilități. Sute de bărbați și femei acum leneși ar putea să aducă un serviciu bine primit. Ducând adevărul în căminele prietenilor și vecinilor lor, ei ar putea face o mare lucrare pentru Stăpânul. Dumnezeu nu Se uită la fața omului. El va folosi creștini umili, devotați, chiar dacă ei nu au primit o educație atât de temeinică precum alții. Lăsați ca unii ca aceștia să se angajeze în slujire pentru El prin îndeplinirea lucrării din casă în casă. Stând la gura sobei, ei pot - dacă sunt umili, prevăzători și evlavioși - să facă mai mult pentru a ieși în întâmpinarea nevoilor reale ale familiilor, decât ar putea un predicator hirotonit. (*Mărturii* (engl.), vol. 7, pag. 21).

Vorbind cu îndrăzneală pentru Hristos

„Nu vă temeți, și nu tremurați; căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus Eu de mult lucrul acesta? Voi Îmi sunteți martori! Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta!” (Isaia 44:8).

Oamenii sunt uneori atât de rezervați, timizi și sensibili la temele religioase, chiar și după ce și-au predat inimile lui Dumnezeu, încât nu primesc puterea pe care ar putea-o avea. Noi vorbim fără rezerve despre afacerile trecătoare, și de ce ar trebui să fim atât de sfoși în a vorbi despre interesele noastre veșnice? Fie ca toate inimile să fie inspirate cu îndrăzneală sfântă. Fie ca noi toți să Îl înălțăm pe Isus înaintea oamenilor cu curaj, tărie și credință. (*The Signs of the Times*, 16 martie 1882).

Credința lui Caleb în Dumnezeu a fost cea care i-a dat curaj; aceea l-a păzit de teama de oameni, chiar de puternicii uriași, fiii lui Anac, și l-a făcut capabil să stea cu îndrăzneală și neclintit în apărarea a ceea ce era drept. Din aceeași sursă înălțată, de la puternicul General al armatelor cerului, fiecare adevărat soldat al crucii lui Hristos trebuie să primească tărie și curaj pentru a învinge obstacolele care adesea par de netrecut. Legea lui Dumnezeu este făcută fără valoare; și acei care vor să își îndeplinească datoria trebuie să fie întotdeauna gata să spună cuvintele pe care li le dă Domnul. (*Mărturii*, vol. 5, pag. 378 engl.).

Noi nu trebuie să fim apăsați sau descurajați, ci plini de îndrăzneală sfântă. Nu trebuie să fim descurajați de larga răspândire a păcatului sau de dificultățile care se ridică în stânga și în dreapta noastră. Trebuie să ne îmbrăcăm cu întreaga armătură a lui Dumnezeu și să stăm fermi în ce este drept. (*The Review and Herald*, 13 octombrie 1904).

Arătați o încredere fermă, neabătută în Dumnezeu. Fiți întotdeauna loiali principiului. Nu vă clătinați; roștiți în mod hotărât ceea ce știți că este adevăr, și lăsați consecințele pe seama lui Dumnezeu. Țineți minte că Dumnezeu testează autenticitatea dorinței voastre. Credeți cuvântul lui Dumnezeu, și nu încetați niciodată să prezentați cererile voastre la tronul Său... Prin precept și exemplu mențineți înălțat stindardul. Mărturia voastră, în autenticitatea și realitatea ei, Dumnezeu o va face puternică în puterea vieții viitoare. Cuvântul Domnului va fi în gura voastră ca adevăr și neprihănire. (Idem., 30 octombrie 1900).

Cheile spre biruință

„Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” (Apocalipsa 12:10, 11).

Noi putem fi biruitori doar prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii noastre. Printr-o viață bine ordonată și printr-o purtare evlavioasă, noi devenim lumini în biserică și în lume. (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 170).

Obținerea unei pregătiri pentru venirea lui Hristos pe norii cerului ar trebui să fie considerată mai importantă decât orice altceva. Noi avem nevoie ca cerul să fie adus în sufletele noastre, și ca Hristos să Se manifeste în viețile noastre. Trebuie să fim gata să tăgăduim eul, și să sacrificăm voințele noastre și căile noastre față de voia și calea lui Dumnezeu. Privilegiul nostru este acela de a fi biruitori prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii noastre. (*The Review and Herald*, 8 aprilie 1909).

Toți ar trebui să aibă ceva de spus pentru Domnul, pentru că, făcând astfel, ei vor fi binecuvântați. O carte de aducere aminte este scrisă despre acei care nu părăsesc adunarea lor laolaltă, ci vorbesc adesea unul cu altul. Rămășița trebuie să biruiască prin sângele Mielului și cuvântul prin mărturisirii lor. Unii se așteaptă să biruiască doar prin sângele Mielului, fără să facă nici un efort special din partea lor... Dumnezeu a fost plin de milă pentru puterea vorbirii. El ne-a dat o limbă, și noi suntem responsabili față de El pentru folosirea ei. Noi trebuie să Îl glorificăm pe Domnul cu gura noastră, vorbind în onoarea adevărului și a milei Sale fără margini, și să biruim prin cuvântului mărturiei noastre prin sângele Mielului.

Noi nu ar trebui să ne strângem laolaltă pentru a rămâne tăcuți; numai de aceia Își amintește Domnul care se adună pentru a vorbi despre onoarea și slava Sa și pentru a spune despre puterea Sa; binecuvântarea lui Dumnezeu se va odihni asupra acestora, și ei vor fi reîmprospătați. (*Experiențe și viziuni*, pag. 114, 115).

Mărturia noastră înseamnă mult. Ea este înaintea întregului univers ceresc și înaintea lumii. (*In Heavenly Places*, pag. 278).

De la timiditate la curaj

„Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri.” (Luca 9:26).

Sora Pierce nu are multă apreciere de sine și multă încredere în sine. Ea are multe temeri, totuși nu se încadrează în rândul celor temători și necredincioși, care nu vor găsi nici un loc în împărăția lui Dumnezeu. Cei din afara cetăților sunt printre cei mai încrezători, lăudăroși și aparent zeloși care trăiesc în cuvânt, dar nu în faptă și în adevăr. Inimile lor nu sunt în armonie cu Dumnezeu. Teama Sa nu este înaintea lor. Cei temători și necredincioși, care sunt pedepsiți cu a doua moarte, fac parte din clasa aceea care se rușinează de Hristos în această lume. Ei se tem să facă ce e drept și să-L urmeze pe Hristos, ca nu cumva să se confrunte cu pierderi bănești. Ei își neglijează datoria, pentru a evita ocară și încercările, și pentru a scăpa de pericole. Acei care nu îndrăznesc să facă binee pentru că astfel se vor expune încercărilor, persecuțiilor, pierderilor și suferințelor sunt lași, și, cu idolatrii și toți păcătoșii, ei se coc pentru moartea a doua. (*Mărturii*, vol. 2, pag. 630).

Noi trăim în cea mai solemnă perioadă a istoriei acestei lumi, când ultimul conflict dintre adevăr și rătăcire se dezlănțuie; avem nevoie de curaj și fermitate pentru ce e drept și o încredere plină de rugăciune în Dumnezeu. (*The Signs of the Times*, 4 noiembrie 1886).

Proape toate persoanele pot vorbi destul de tare ca să fie auzite în conversații obișnuite, și de ce să nu fie folosită aceeași voce și același talent când sunt chemați să dea mărturie sau să aducă o rugăciune? Când vorbesc despre lucrurile cerești și divine, de ce să nu vorbiți în tonuri distincte, într-un mod care să arate clar faptul că voi știți despre ce vorbiți, și că nu vă e rușine să spuneți cine sunteți?... Înălțați-vă ochii spre sanctuarul ceresc, unde Hristos, Mijlocitorul vostru stă înaintea Tatălui pentru a prezenta rugăciunile voastre ca tămâie bine miroitoare, amestecată cu propriul Său merit și neprihănirea Sa fără pată. (*Educația*, pag. 127).

Sprîjiniți-vă constant pe Salvatorul vostru; mergeți la El pentru înțelepciune, pentru curaj. (*The Upward Look*, pag. 146).

Membrii laici mărturisindu-L pe Hristos

„Eu vă spun: pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu; dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.” (Luca 12:8, 9).

Religia practică aduce cu ea energie și perseverență. Operațiunile ei se manifestă prin blândețe, iubire, umilință a inimii, prin tăgăduire de sine și binefaceri dezinteresate. Tatăl nostru ceresc cântărește scopurile și intențiile inimii. Dacă partea cea mai mare a puterii voastre, a preocupării voastre și a interesului vostru este angajată pentru a vă servi vouă și familiilor voastre, și cu scopul de a duce înainte întreprinderile voastre lumești, cum puteți mărturisi voi unei lumi necredincioase că adevărurile pe care le credeți sunt o realitate? Cum arătați voi altora că este reală credința voastră, și că voi într-adevăr credeți că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape?

Este imposibil pentru oameni să aibă această credință și să nu o exprime și să nu arate această credință prin faptele lor. Este imposibil ca ei să simtă valoarea sufletelor pentru care a murit Hristos, și să creadă în grabnica Sa revenire, dacă interesul lor este devotat câștigului, și tăria lor este folosită pe de-a-ntregul în preocuparea pentru lucrurile acestei lumii....

Lipsesc misionarii. Noi am dori ca voi toți să posedați un spirit viu, misionar. Pentru a deveni misionari nu este nevoie să mergeți în California sau în Europa. Voi aveți lucrare de făcut în propriile voastre familii și în vecinătatea voastră. Dacă faptele voastre nu au fost în concordanță cu credința voastră acolo unde sunteți cel mai bine cunoscuți, așa încât acum să aveți reputație bună între cei de afară, voi nu sunteți oamenii asupra cărora Dumnezeu va pune povara unei lucrări pentru localități mult mai îndepărtate și misiuni străine. Simțiți voi importanța și povara, așa încât să prezentați adevărul celor mai buni prieteni ai voștri și aceluia cu care vă asociați voi zi de zi? Sunteți voi misionari în vecinătatea voastră, și în propriile voastre familii? Căutați voi să duceți înainte o lucrare de reformă profundă acolo unde sunteți cel mai bine cunoscuți? ...

Mulți au fost convertiți la adevăr lucrând cu bărbați care le-au oferit în mod judicios învățătură susținută de exemplu. (*The Review and Herald*, 29 martie 1870).

Lucrând doi câte doi

„După aceea Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El.” (Luca 10:1).

Când i-a trimis pe ucenicii Săi în circuitul lor misionar, Hristos i-a trimis doi câte doi. Aceasta este planul Domnului. (*Manuscript Releases*, vol. 15, pag. 59).

Nu doar bărbații, ci și femeile, pot intra în câmpul de colportaj. Și colportorii trebuie să iasă doi câte doi. Acesta este planul Domnului.

Atât timp cât ține timpul de probă, colportorii vor avea ocazii ca să lucreze. Când denomiinațiile religioase se unesc cu papalitatea pentru a oprima poporul lui Dumnezeu, locurile unde există libertate religioasă, vor fi deschise prin colportajul evanghelistic. Dacă într-un loc persecuția devine severă, lăsați ca lucrătorii lui Hristos să facă așa cum a indicat Hristos: „Când vă persecută într-o cetate, voi să fugiți în alta” (Matei 10:23). Dacă persecuția ajunge acolo, mergeți din nou în alt loc. Dumnezeu va conduce poporul Său, făcându-l o binecuvântare în multe locuri. Dacă nu ar exista persecuția, ei nu ar fi atât de mult răspândiți între străini pentru a proclama adevărul. Și Hristos declară: „Nu veți fi terminat de ajuns prin toate cetățile lui Israel, până când va fi venit Fiul omului” (v. 23). Până când în cer se va rosti cuvântul „S-a sfârșit”, vor exista locuri pentru lucrare și inimi care să primească solia. (*The Review and Herald*, 7 octombrie 1902).

Frații mei, veți folosi voi talentul vorbirii în lucrarea de convingere serioasă pentru a conduce poporul nostru să vadă importanța lucrării? Noi trebuie să trezim zelul și seriozitatea agenților de colportaj, chemându-i să ducă lumina în locurile întunecate ale pământului. Nu există nici o permisie pentru cei care au talente și capacități. Lor li se cere să fie instrumentele lui Dumnezeu, li se cere să coopereze cu Domnul Isus Hristos în răspândirea luminii cerului în această lume întunecată de păcat.

Pentru a asigura bunul nostru prezent și cel viitor, Hristos s-a dat pe Sine ca jertfă. Te vei trage tu înapoi de la a face un legământ cu Dumnezeu prin jertfă? Hristos a murit pe cruce pentru a salva lumea de la pieire în păcat. El cere cooperarea ta în lucrarea Sa de salvare de suflete. Tu trebuie să fii mâna Sa ajutătoare, pentru a face lucrarea care trebuie să fie făcută, pentru a așeza adevărul înaintea a cât de mulți cu putință. (*Manuscript Releases*, vol. 11, pag. 355, 356).

Copt pentru seceriș

„*Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.*” (Luca 10:2).

Marea lucrare care trebuie îndeplinită este aceea de a face pe poporul lui Dumnezeu să se angajeze în lucrare și să exercite o influență sfântă. Ei ar trebui să îndeplinească partea lucrătorilor. Cu înțelepciune, prevedere și iubire, ei ar trebui să lucreze pentru salvarea vecinilor și a prietenilor. Se manifestă un sentiment prea distant. Toți ar trebui să simtă că ei sunt păzitorii fratelui lor, că sunt într-o mare măsură răspunzători de sufletele celor din jurul lor. Frații greșesc atunci când lasă această lucrare în întregime pe seama predicatorilor. Secerișul este mare și lucrătorii sunt puțini. Acei care au se bucură de o bună reputație, ale căror vieți sunt în conformitate cu credința lor, pot fi lucrători. Ei pot conversa cu alții, și le pot prezenta importanța adevărului. Ei nu trebuie să aștepte după predicatori și să neglijeze o datorie clară pe care le-a lăsat-o Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 1, pag. 368, 369 engl.).

Nu ezitați să lucrați pentru Domnul pentru că voi credeți că puteți face doar puțin. Faceți acel puțin cu fidelitate; pentru că Dumnezeu va lucra cu eforturile voastre. El va scrie numele vostru în cartea vieții ca pe unul demn de a intra în bucuria Domnului. (*The Review and Herald*, 16 iunie 1891).

Cine din pretinsul popor al lui Dumnezeu va prelua această lucrare sacră și va lucra pentru sufletele care pier din lipsă de cunoștință? Lumea trebuie avertizată. Multe locuri mi-au fost indicate ca având nevoie de eforturi consacrate, credincioase, neobosite. Hristos deschide inimile și mințile multora în marile noastre orașe. Acestea au nevoie de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu; iar dacă noi vom veni într-o apropiere sfântă cu Hristos, și vom încerca să ne tragem mai aproape de acești oameni, se vor face impresii pentru bine. Trebuie să ne trezim și să intrăm în simpatie cu Hristos și cu semenii noștri. Orașele mari și mici, și locurile de aproape și de departe, trebuie să fie lucrate, și lucrate în mod inteligent. Nu vă dați niciodată înapoi. Domnul va face impresiile corecte asupra inimilor, dacă noi lucrăm în armonie cu Spiritul Său. (*Selected Messages*, vol. 2, pag. 403, 404).

Vocea lui Dumnezeu către conștiință

„Am auzit vocea Domnului, spunând: Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi? Atunci am spus: Iată-mă; trimite-mă”. (Isaia 6:8).

Cine este gata la chemarea Providenței să renunțe la planurile nutrite și la asocierile familiare? Cine va accepta datorii noi și va intra în câmpuri neîncercate, îndeplinind lucrarea Domnului cu o inimă fermă și doritoare, de dragul lui Hristos socotind toate pierderile sale câștiguri? Cel care va face aceasta are credința lui Avraam. (*Patriarhi și profeți*, pag. 127).

Când vocea Domnului cheamă: „Pe cine voi trimite Eu, și cine va merge pentru Noi?”, Spiritul Divin pune în inimă aceea de a răspunde: „Iată-mă, trimite-mă” (Isaia 6:8). Țineți minte că mai întâi trebuie ca acel cărbune viu de pe altar să vă atingă buzele. Apoi voi veți vorbi în mod înțelept și cuvinte sfinte. Atunci veți avea înțelepciunea de a ști ce să spuneți și ce să lăsați nerostit. Voi nu veți încerca să vă dovediti deșteptăciunea ca teologi. Voi veți fi atenți să nu treziți un spirit combativ sau să stârniți prejudecata prin introducerea punctelor de doctrină controversate. Voi veți găsi suficiente lucruri despre care să vorbiți care nu vor trezi opoziție, ci care vor deschide inima pentru a dori o cunoaștere mai profundă a cuvântului lui Dumnezeu.

Domnul dorește ca voi să fiți câștigători de suflete; de aceea, în timp ce voi nu trebuie să impuneți oamenilor puncte de doctrinare, voi ar trebui „să fiți totdeauna gata să dați un răspuns oricărui om care vă cere un motiv pentru speranța care este în voi cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15). De ce teamă? Teamă ca nu cumva cuvintele voastre să miroasă a importanță de sine, pentru ca nu cumva cuvintele nepotrivite să fie rostite, ca nu cumva cuvintele și manierele să nu fie asemenea lui Hristos. Conectați-vă în mod ferm cu Hristos, și prezentați adevărul așa cum este el în El. Inimile nu pot să nu fie atinse de istoria ispășirii. Când voi învățați blândețea și caracterul de jos al lui Hristos, voi veți ști ce să spuneți oamenilor; pentru că Duhul Sfânt vă va spune ce cuvinte să roștiți. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 325 engl.).

Există ceva de făcut pentru fiecare. Fiecare suflet care crede adevărul trebuie să stea în postul și locul său, spunând: „Iată-mă; trimite-mă.” (Idem., pag. 49).

Tehnici misionare

„În oricare cetate veți intra și unde vă vor primi oamenii, să mâncați ce vi se va pune înainte; să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo, și să le ziceți: „Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.” (Luca 10:8, 9).

În timpul vieții lui Hristos cei bolnavi și suferinzi erau obiectele grijii Sale speciale. Când i-a trimis pe ucenicii Săi, El i-a însărcinat cu misiunea de a-i vindeca pe cei bolnavi, precum și de a predica evanghelia. Când i-a trimis pe cei șaptezeci, le-a poruncit să îi vindece pe cei bolnavi, și apoi să predice că împărăția lui Dumnezeu venise aproape de ei. Sănătatea lor fizică trebuia să primească prima îngrijire, cu scopul ca drumul să fie pregătit pentru ca mințile lor să fie atinse de acele adevăruri pe care apostolii urmau să le predice.

Salvatorul lumii a devotat mai mult timp și muncă vindecării celor bolnavi de bolile lor, decât predicării. Ultima Sa recomandare către apostolii Săi, reprezentanții Săi de pe pământ, a fost aceea de a-și pune mâinile pe cei bolnavi pentru ca ei să își poată reveni. Când va veni Stăpânul, El îi va aprecia pe acei care i-au vizitat pe bolnavi și le-au ușurat nevoile celor suferinzi. (Idem., vol. 4, pag. 225).

În fiecare loc se pot găsi bolnavi, și acei care ies ca lucrători pentru Hristos trebuie să fie adevărați reformatori ai sănătății, pregătiți să le dea celor ce sunt bolnavi tratamente simple, care îi vor alina, și apoi să se roage cu ei. Astfel ei vor deschide ușa pentru intrarea adevărului. Îndeplinirea acestei lucrări va fi urmată de rezultate bune. (*Evanghelizarea*, pag. 516).

Frații care doresc să își schimbe locuința, care au în vedere slava lui Dumnezeu, și simt că asupra lor zace responsabilitatea individuală de a face bine altora, de a ajuta și a salva suflete pentru care Hristos nu și-a reținut prețioasa Sa viață, ar trebui să se mute în orașe și sate unde există puțină lumină sau chiar deloc, și unde pot fi de un real folos și pot să-i binecuvânteze pe alții cu munca și experiența lor. Este nevoie de misionari care să meargă în orașe și sate, și să înalțe standardul adevărului, pentru ca Domnul să-i aibă pe martorii Săi răspândiți în toată țara, pentru ca lumina adevărului să pătrundă acolo unde nu a ajuns încă, și standardul adevărului să fie înălțat acolo unde nu este încă cunoscut. (Idem., pag. 52).

Căutând sufletele care pot fi învățate

*„Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea, și să scuturați praful de pe picioarele voastre.”
Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei, decât pentru cetatea aceea.”(Matei 10:14, 15).*

Sunt foarte puțini cei care înțeleg natura înălțată a lucrării lui Dumnezeu în comparație cu grijile afacerilor vremelnice ale vieții. Isus, profesorul ceresc, ne-a dat lecții de instruire prin ucenicii Săi. Când i-a trimis pe cei doisprezece, El i-a instruit ca în orice cetate sau oraș vor intra să întrebe cine din acel loc eeste demn de atenția și vizitele lor; și dacă ei găseau vreun loc potrivit unde oamenii aveau să aprecieze binecuvântarea trimisă lor - privilegiul de a găzdui pe mesagerii lui Hristos - acolo ei trebuiau să rămână și să lase pacea lor să se odihnească până când părăseau acea cetate. Ei nu erau instruiți să viziteze fiecare casă fără deosebire, impunându-le insistent prezența oamenilor, indiferent dacă erau bine-veniți sau nu; ci, dacă nu erau bine primiți, dacă pacea lor nu se putea rămâne în acea casă, ei trebuia să plece din ea și să caute o casă în care membrii erau demni și în care spiritul lor se putea odihni.

Când mesagerii lui Hristos, care merg să predea altora adevărul sunt respinși iar cuvintele lor nu găsesc loc în inimă, Hristos este respins și cuvântul Lui disprețuit în mesagerii adevărului pe care El i-a ales și trimis. Aceasta are o aplicație deplină în acest veac al lumii, după cum avea și când Hristos a dat instrucțiunea mesagerilor Săi aleși.

Când Hristos era pe pământ, existau oameni care nu aveau nici un respect, nici o reverență față de mesagerii lui Dumnezeu, și nici mai multă considerație pentru avertizarea lor decât pentru propria lor judecată; în acest veac al lumii, există unii care nu respectă mărturia servilor aleși ai lui Dumnezeu într-un grad la fel de înalt ca și propriile lor opinii. Aceștia nu pot beneficia de lucrările servilor lui Dumnezeu, și timpul nu ar trebui pierdut în degradarea lucrării lui Dumnezeu pentru a înfrunta astfel de minți. (*Mărturii*, vol. 3, pag. 449, 450 engl.).

Făgăduința prezenței lui Dumnezeu

„Noaptea, Domnul a zis lui Pavel într-o vedenie: “Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți faci rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate.” (Fapte 18:9, 10).

Mesagerii lui Dumnezeu din marile orașe nu trebuie să se descurajeze de răutatea, nedreptatea, depravarea, cărora sunt chemați să le facă față încercând să proclame vestea bună a mântuirii. Domnul l-ar încuraja pe fiecare astfel de lucrător cu același mesaj pe care i l-a dat apostolului Pavel în nelegiuitul Corint: [Fapte 18:9, 10 citat]. Cei angajați în misiunea salvării de suflete să nu uite că în timp ce există mulți care nu vor asculta de sfatul lui Dumnezeu în cuvântul Său, nu întreaga lume se va întoarce de la lumină și adevăr, de la invitațiile unui Salvator răbdător, îndelung răbdător. În fiecare oraș, oricât de plin ar fi de violență și crimă, există mulți care, cu o instruire adecvată, pot învăța să devină urmași ai lui Hristos. Mii pot fi atinși de adevărul salvator și pot fi conduși să Îl primească pe Hristos ca un Mântuitor personal. (*Profeți și regi*, pag. 277).

Atât timp cât noi megem în direcția curentului lumii nu avem nevoie nici de velatură, nici de vâslă. Doar când ne întoarcem în direcția opusă pentru a ne opune curentului începe munca noastră. Satan va aduce tot felul de teorii pentru a perverti adevărul. Lucrarea va merge greu, pentru că de la căderea lui Adam a fost o modă a lumii aceea de a păcătui. Însă Hristos este pe câmpul de acțiune. Spiritul Sfânt este la lucru. Instrumentele divine se unesc cu cele umane în remodelarea caracterului conform cu modelul perfect, și omul trebuie să lucreze în afară ceea ce Dumnezeu lucrează înăuntru. Vom face noi, ca popor, această lucrare dată de Dumnezeu? Vom asculta noi în mod atent de toată lumina care a fost dată, menținând constant înaintea noastră acel un scop de a pregăti studenți pentru împărăția lui Dumnezeu? Dacă prin credință avansăm pas cu pas pe calea dreaptă, urmându-L pe Marele Conducător, lumina va străluci de-a lungul căii noastre; și vor apărea circumstanțele pentru a îndepărta greutățile. Aprobarea lui Dumnezeu va da speranță, și îngerii slujitori vor coopera cu noi, aducând lumină și har, curaj și bucurie. (*Mărturii*, vol. 6, pag. 129, 130 engl.).

Lărgind granițele noastre

„Lărgeste locul cortului tău; și întinde învelitoarele locuinței tale: nu te opri! Lungeste-ți funiile, și întărește-ți țărâșii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile, și va locui cetățile pustii.” (Isaia 54:2, 3).

Dumnezeu mi-a dat un mesaj pentru poporul Său. Ei trebuie să se trezească, să își întindă corturile și să își lărgască granițele. Frații și surorile mele, voi ați fost cumpărați cu un preț, și tot ce aveți și sunteți trebuie să fie folosit spre gloria lui Dumnezeu și spre binele semenilor voștri. Hristos a murit pe cruce pentru a salva lumea de la pierzare în păcat. El cere cooperarea voastră în această lucrare. Voi trebuie să fiți mâna Sa ajutătoare. Cu efort serios, neobosit, trebuie să căutați să îi salvați pe cei pierduți. Amintiți-vă că păcatele voastre sunt cele care au făcut să fie necesară crucea...

Puterea transformatoare a harului lui Hristos modelează pe cel care se predă pe sine însuși serviciului lui Dumnezeu. Pătruns de Spiritul Răscumpărătorului, el este gata să se tăgăduiască pe sine, gata să ia crucea, gata să facă orice sacrificiu pentru Stăpânul. El nu mai poate fi indiferent față de sufletele care pier în jurul Său. El este înălțat deasupra slujirii de sine. El a fost creat din nou în Hristos, și slujirea de sine nu are nici un loc în viața sa. El înțelege că fiecare parte a ființei lui aparține lui Hristos, care l-a răscumpărat din robia păcatului; că fiecare moment al viitorului lui a fost cumpărat cu sângele de viață prețios al singurului Fiu născut al lui Dumnezeu.

Apreciați atât de mult sacrificiul făcut pe Calvar încât să fiți dispuși să puneți orice alt interes pe locul doi, în urma lucrării de salvare a sufletelor? Aceași intensitate a dorinței de a salva păcătoșii, care a marcat viața Salvatorului marchează și viața adevăratului Său urmaș. Creștinul nu dorește să trăiască pentru sine. Lui îi place să consacre tot ceea ce are și este în serviciul Stăpânului. El este mișcat de o dorință inexprimabilă de a câștiga suflete la Hristos. Acei care nu au nimic din această dorință ar face mai bine să fie îngrijorați pentru propria lor salvare. Ei să se roage pentru spiritul de slujire. (Idem., vol. 7, pag. 9, 10).

Împlinind marea însărcinare

„Toată puterea este dată mie în cer și pe pământ. Mergeți de aceea și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului, și al Duhului Sfânt: învățându-i să respecte toate lucrurile, oricare, pe care vi le-am poruncit Eu: și, iată, Eu sunt cu voi întotdeauna, chiar până la sfârșitul lumii. Amin”. (Matei 28:18-20 engl.).

Noi trebuie să fim canale consacrate, prin care viața cerească trebuie să curgă spre alții. Duhul Sfânt trebuie să anime și să pătrundă în întreaga biserică, purificând și consolidând inimile. Acei care au fost îngropați cu Hristos în botez trebuie să se ridice la o viață înnoită, dând o reprezentare vie a vieții lui Hristos. Asupra noastră este așezată o însărcinare sacră. Ne-a fost dată însărcinarea: [Matei 28:19, 20 citat]. Voi sunteți dedicați lucrării de a face cunoscută evanghelia salvării. Perfecțiunea cerului trebuie să fie puterea voastră. (Idem., vol. 9, pag. 20, 21).

Prezentarea adevărului, în iubire și simplitate, din casă în casă, este în armonie cu instrucțiunea pe care Hristos a dat-o ucenicilor Săi când i-a trimis în primul lor circuit misionar. Prin cântări de laudă, prin rugăciuni umile, simțite din inimă, mulți vor fi atinși. Lucrătorul divin va fi prezent pentru a trimite convingeri inimilor. „Eu sunt cu voi întotdeauna”, este promisiunea Sa. Cu asigurarea prezenței permanente a unui astfel de ajutor, putem lucra cu credință, speranță și curaj.

Din oraș în oraș, din țară în țară, ei trebuie să ducă publicațiile care conțin promisiunea revenirii în curând a Salvatorului...

Acei care au cunoscut mult timp adevărul trebuie să îl caute pe Domnul în modul cel mai serios, pentru ca inimile lor să fie umplute cu o hotărâre de a lucra pentru vecinii lor. Frații și surorile mele, vizitați-i pe acei care trăiesc lângă voi, și prin simpatie și amabilitate, încercați să ajungeți la inimile lor. Asigurați-vă că lucrați într-un mod care va îndepărta prejudecata în loc să o creeze. Și amintiți-vă că acei care cunosc adevărul pentru acest timp și totuși își limitează eforturile la propriile biserici, refuzând să lucreze pentru vecinii lor neconvertiți, vor fi chemați să dea socoteală de datoriile lor neîmplinite. (Idem., pag. 34, 35).

O viziune de împlinit

“Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.” (Luca 14:23).

În multe state, există așezări de fermieri harnici, cu stare, care nu au auzit niciodată adevărul pentru acest timp. În astfel de locuri ar trebui să se lucreze. Membrii laici să preia această ramură de slujire. Prin împrumutarea sau vânzarea de carte, prin distribuirea pliantelor, și prin susținerea de lecturi Biblice, membrii noștri laici ar putea face mult în vecinătatea lor. Umpluți cu iubire pentru suflete, ei ar putea proclama solia cu o astfel de putere, încât mulți să fie convertiți.

Doi lucrători biblici ședeau într-o familie. Cu Biblia deschisă înaintea lor, ei Îl prezentau pe Domnul Isus Hristos ca Salvator iertător de păcate. Rugăciunea serioasă era adusă lui Dumnezeu, și inimile erau înmuiate și supuse de către influența Spiritului lui Dumnezeu. Rugăciunile lor erau rostite cu proșpețime și putere. Când era explicat cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că o lumină blândă, strălucitoare, lumina Scripturile, și am spus cu blândețe: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.” (Luca 14:23).

Lumina prețioasă era transmisă de la un vecin la altul. Altarele familiei, care fuseseră dărâmate, erau înălțate din nou, și mulți erau convertiți.

Frații și surorile mele, predați-vă pe voi înșivă Domnului pentru slujire. Nu permiteți nici unei ocazii să treacă nefolosită. Vizitați-i pe cei bolnavi și suferinzi, și arătați un interes gingaș pentru ei. Dacă e posibil, faceți ceva pentru a-i alina. Prin aceste mijloace, puteți să ajungeți la inimile lor și să spuneți un cuvânt pentru Hristos.

Doar veșnicia va descoperi cât de departe ajunge un astfel de domeniu de lucru. Alte domenii de utilitate se vor deschide înaintea acelor care sunt dispuși să îndeplinească datoria care este cel mai aproape de ei. Nu de vorbitori învățați, elocvenți, este nevoie, ci de bărbați și femei umile, asemenea lui Hristos, care au învățat de la Isus din Nazaret să fie blânzi și smeriți, și care, încrezându-se în puterea Lui, vor ieși la drumuri și la garduri pentru a prezenta invitația: „Veniți; căci toate lucrurile sunt acum pregătite” (Versetul 17). (Idem., pag. 35, 36).

Un privilegiu și o datorie

„Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor.”(Matei 10:27).

Cele mai solemne adevăruri încredințate vreodată muritorilor ne-au fost date nouă să le proclamăm lumii. Proclamarea acestor adevăruri trebuie să fie lucrarea noastră. Lumea trebuie să fie avertizată, și poporul lui Dumnezeu trebuie să fie loial încrederii date lor. Ei nu trebuie să se angajeze în speculații, nici nu trebuie să intre în tranzacții de afaceri cu cei necredincioși; pentru că aceasta i-ar împiedica în lucrarea dată lor de Dumnezeu.

Hristos spune despre poporul Său: „Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5:14). Faptul că sfaturile și planurile lui Dumnezeu au fost prezentate în mod atât de clar înaintea noastră nu este o chestiune minoră. Este un privilegiu minunat să fii capabil să înțelegi voia lui Dumnezeu așa cum este descoperită în cuvântul sigur al profeției. Aceasta așează asupra noastră o responsabilitate cu greutate mare. Dumnezeu așteaptă ca noi să împărțim altora cunoștința pe care El ne-a dat-o. Scopul Său este acela ca instrumentele divine și umane să se unească în proclamarea soliei de avertizare.

Atât cât se extind oportunitățile sale, fiecare persoană care a primit lumina adevărului este sub aceeași responsabilitate așa cum a fost și profetul lui Israel la care a venit cuvântul: „Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: “Răule, vei muri negreșit!” și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul.” (Ezechiel 33:7-9).

Trebuie să așteptăm noi până la împlinirea profețiilor despre sfârșit înainte ca să spunem ceva referitor la ele? Ce valoare vor mai avea atunci cuvintele noastre? Vom aștepta noi până când judecățile lui Dumnezeu vor cădea asupra călcătorilor legii, înainte să le spunem cum să le evite? Unde este credința noastră în cuvântul lui Dumnezeu? (Idem., pag. 19, 20).

Prezentând adevărul cu orice preț

„Veți fi aduși înaintea domnitorilor și a regilor de dragul meu, pentru o mărturie contra lor. Și evanghelia trebuie să fie mai întâi făcută publică tuturor națiunilor”. (Marcu 13:9, 10).

Aici este cel mai înalt motiv pentru noi să prețuim adevăratul Sabat și să stăm în apărarea lui, pentru că el este semnul care îl distinge pe poporul lui Dumnezeu de lume. Porunca pe care lumea o face fără valoare este aceea căreia, tocmai pentru acest motiv, poporul lui Dumnezeu îi va da o onoare mai mare. Tocmai când cei necredincioși aruncă dispreț asupra Cuvântului lui Dumnezeu este nevoie de Calebi credincioși. Tocmai atunci ei vor sta fermi la postul datoriei lor fără paradă și fără să se abată de la datorie din cauza reproșului. Spionii necredincioși au stat gata să îl distrugă pe Caleb. El a văzut pietrele în mâinile acelor care aduseseră un raport mincinos, însă aeasta nu l-a distras; el avea o solie, și avea să o ducă. Același spirit va fi manifestat astăzi de către cei care sunt credincioși lui Dumnezeu... Când oamenii se trag aproape de Isus, când Hristos locuiește în inimile lor prin credință, iubirea lor pentru poruncile lui Dumnezeu crește mai puternică proporțional cu disprețul pe care lumea îl strânge grămadă asupra preceptelor Sale sfinte. Tocmai în acest timp adevăratul Sabat trebuie să fie adus înaintea poporului atât prin pană cât și prin voce. Când porunca a patra și acei care o observă sunt ignorați și disprețuiți, cei credincioși simt că e timpul să nu își ascundă credința ci să înalțe legea lui Iehova, desfășurând stindardul pe care este înscris mesajul celui de al treilea înger, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Nu lăsați ca cei care au adevărul așa cum este el în Isus să aprobe, fie chiar și prin tăcerea lor, să lucreze taina fărădelegii. Fie ca ei să nu înceteze niciodată să sune nota de alarmă... Învățați-i că deși va veni timpul când noi putem purta războiul doar riscându-ne proprietatea și libertatea, totuși conflictul trebuie întâmpinat, în spiritul și blândețea lui Hristos; adevărul trebuie să fie menținut și apărat așa cum este el în Isus. Bogăția, onoarea, confortul, căminul - orice altceva - trebuie să fie pe planul doi în considerații. Adevărul nu trebuie ascuns, el nu trebuie tăgăduit sau deghizat, ci trebuie declarat în mod deschis, și proclamat cu îndrăzneală. (*The General Conference Daily Bulletin*, 13 aprilie 1891).

Ridicându-se și strălucind

„Ridică-te, strălucește; pentru că lumina ta a venit, și gloria Domnului a răsărit asupra ta. Pentru că, iată, întunericul va acoperi pământul, și întuneric dens oamenii; dar Domnul Se va ridica peste tine, și slava Sa se va vedea asupra ta. Și neamurile vor veni la lumina ta, și împărații la strălucirea ridicării tale”. (Isaia 60:1-3 engl.).

Ucenicii lui Hristos trebuie să Îl reprezinte pe El în viața lor de zi cu zi, și astfel adevărata lumină din cer va străluci în raze clare, strălucitoare către lume; astfel, este descoperit un caracter complet diferit de acel care este văzut în cei care nu fac cuvântul lui Dumnezeu ghidul și standardul lor. O cunoaștere a lui Dumnezeu trebuie să fie păstrată în mijocul întunericului care acoperă lumea și a întunericului dens care învăluie oamenii. (Mărturii pentru predicatori, pag. 152 engl.).

Când Sionul se va ridica și va străluci, lumina ei [a cetății Sionului-n. tr.] va fi mai pătrunzătoare, și cântece prețioase de laudă și recunoștință vor fi auzite în adunările sfinților. Murmurele și plângerile din cauza dezamăgirilor și dificultăților mărunte vor înceta. Când aplicăm alifia de ochi aurită, vom vedea slava de dincolo. Credița va tăia prin umbra grea a lui Satan, și noi Îl vom vedea pe Apărătorul nostru oferind tămâia propriilor Sale merite în favoarea noastră. Când vedem aceasta așa cum este ea, așa cum Domnul dorește ca noi să o vedem, vom fi umpluți cu un sentiment al imensității și diversității iubirii lui Dumnezeu. (Mărturii, vol. 6, pag. 368 engl.).

Frați și surori, noi avem nevoie de puterea convertitoare a lui Dumnezeu și de adevărul Său pentru ca să ne lumineze inimile, pentru ca să îi putem conduce pe cei din jurul nostru la lumină.

Nu am căutat propria noastră cale a datoriei? Nu am fost noi adormiți față de lucrurile lui Dumnezeu? Nu ne vom trezi noi acum, și nu vom dobândi o legătură vie cu Dumnezeul cerului? Nu vom așeza noi acum picioarele noastre pe calea datoriei? (Sermons and Talks, vol. 2, pag. 54).

Dacă asupra spiritului tău a răsărit slava lui Dumnezeu, ... ție îți este trimis acest cuvânt de la Stăpânul. Ai stat tu cu Hristos pe muntele schimbării la față? Jos în câmpie există suflete robite de Satan; ele așteaptă cuvântul și rugăciunea credinței pentru a fi eliberați. (Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 43 engl.).

Cunoștința slavei lui Dumnezeu

„Pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul măriiid e apele care-l acopăr”. (Habacuc 2:14).

O, câtă nevoie avem de oameni care vor cerceta și vor crede cuvântul lui Dumnezeu, care Îl vor prezentalumii pe Isus în natura Sa divină și umană, declarând cu putere și în demonstrația Spiritului, că „nu există nici un alt nume sub soare dat oamenilor, prin care noi trebuie să fim mântuiți” (Fapta 4:12). O, câtă nevoie avem de credincioși care Îl vor prezenta acum pe Hristos în viață și caracter, care Îl vor menține sus înaintea lumi ca strălucirea slavei Tatălui, proclamând că Dumnezeu este iubire!

Lumea muribundă este înaintea voastră, și voi puteți găsi de lucru oriunde; însă ce faceți voi pentru salvarea acelora pentru care a murit Hristos? Dumnezeu în providența Sa, a pregătit calea pentru ajungerea instrumentelor vii în toate țările, pentru ca oamenii să poată auzi vestea bună a mântuirii. Toate lucrurile sunt acum gata, și îngerii așteaptă co-operarea acelora care cred adevărul pentru aceste ultime zile, pentru ca ei să înainteze și să lucreze cu urmașii lui Hristos în atragerea sufletelor la Dumnezeu.

Tot cerul este interesat de salvarea omului, și lucrarea poate fi făcută cu grabire, împărăția lui Dumnezeu poate veni, iar pământul poate fi umplut de cunoștința lui Dumnezeu după cum apele acopăr marea. Dorința cea mare a inteligențelor cerești este ca acel caracter al lui Dumnezeu care a fost atât de mult timp prezentat și interpretat greșit, să poată fi prezentat în mod corect înaintea acelora care au fost înșelați de amăgirile vrăjmașului. Satan i-a atribuit lui Dumnezeu propriile Sale însușiri, și nu este timpul ca acum acel nume al lui Hristos să fie mare între păgâni? Dumnezeu îi cheamă pe cei care au fost iluminați să intre în rând, și să înceapă războiul agresiv contra întăriturilor celui rău.

Sabat după Sabat mulți dintre voi aud vocea predicatorului viu, însă câți simțiți nevoia de a aduce adevărul în viața voastră practică? Câți înțeleg că lumina vă este dată pentru ca voi să o reflectați asupra altora? Poporul trebuie să fie educat pentru ca să poată să facă partea desemnată lor în lucrare. (*The Home Missionary*, 1 septembrie 1892).

Evanghelia la toate națiunile

“Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.” (Luca 24:46, 47).

Hristos stătea la doar câțiva pași depărtare de tronul Său ceresc atunci când a dat ucenicilor Săi misiunea, și i-a inclus ca misionari pe toți cei care vor crede în numele Său... Dacă acei care pretind că au o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu și-ar fi făcut datoria desemnată lor așa cum a poruncit Dumnezeu, întreaga lume ar fi fost avertizată, și Domnul Isus ar fi venit în lumea noastră cu putere și slavă mare.

Dumnezeu a stabilit o zi în care El va judeca lumea. Hristos ne spune că atunci când va veni acea zi, și zice: „Și această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea ca mărturie, ... și atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Satan a lucrat într-un asemenea mod încât să orbească înțelegera oamenilor, și să îi facă pe acei care pretind a fi urmași ai lui Hristos să își neglijeze marea lor responsabilitate și să își piardă dragostea lor dintâi. El a lucrat într-un asemenea mod, încât un spirit dur, egoist, satanic a pus stăpânire pe mulți care au iubit sufletele pentru care a murit Hristos. Ei ar fi putut lucra într-o varietate de moduri ca instrumente ale lui Dumnezeu. Ei ar fi putut să facă vizite din casă în casă și să deschidă Scripturile acelora a căror înțelegere este întunecată. Îngerii lui Dumnezeu ar fi fost aproape lângă ei să impresioneze inimile acelora care însetau după apele de viață. Dumnezeu i-ar fi impregnat pe lucrătorii Săi cu Spiritul Său cel Sfânt când ei încercau să răspândească lumina pe care El le-o dăduse. Cel care lucrează cu ochiul ațintit numai spre slava lui Dumnezeu va avea lumină crescută pe măsură ce el împarte lumina. El va vedea și va înțelege valoarea sufletelor, și contactul cu un suflet neconvertit îl va conduce să își aprindă candela la altarul divin, și să ducă lumina ei la semenii lui. Dumnezeu îi va folosi pe cei mai umili oameni, chiar dacă ei nu au fost hirotoniți. Fie ca toți să-și deschidă inima la glasul și bătaia lui Isus, și să Îl lase să intre. Domnul a așteptat mult pentru ca spiritul misionar să pătrundă în biserică așa încât fiecare persoană să lucreze ca în fața oștirii cerului. (Idem., 1 august 1896).

Răspunderea fiecărei persoane

„Mergeți în toată lumea și predicați evanghelia la fiecare făptură”.
(Marcu 16:15 engl.).

Fiecare suflet convertit are o lucrare de făcut. Noi trebuie să primim har cu scopul de a da în mod gratis har. Noi trebuie să lăsăm ca lumina să strălucească de la luceafărul de dimineată, pentru a răspândi lumina prin fapte de tăgăduire de sine și sacrificiu de sine, urmând exemplul pe care ni l-a dat Hristos în viața și caracterul Său. Noi trebuie să tragem din „Rădăcină” acea substanță care ne va face în stare să aducem mult rod. Fiecare suflet care a auzit invitația divină trebuie să facă să răsune ecoul soliei din deal și vale, spunând acelora cu care vine în legătură, „Veniți”. Din momentul convertirii, acei care Îl primesc pe Hristos trebuie să devină lumina lumii. Ei trebuie să reflecte slava luceafărului strălucitor. Isus vrea să întipărească asupra bisericii faptul că ei sunt frații Săi, că ei trebuie să se unească cu El ca lucrători împreună cu Dumnezeu. Ei sunt toți o frățietate pentru salvarea omenirii. Hristos așteaptă de la biserică o lucrare foarte diferită de cea care I-a fost dată Lui de către ele..

Acei care sunt cu adevărat urmași ai lui Hristos iubesc ca frații, și sunt sarea pământului, lumina lumii. Fiecare adevărat credincios prinde razele de la luceafărul de dimineată, și transmite lumina la acei care stau în întuneric. Nu doar că ei strălucesc în mijlocul întunericului din propria lor vecinătate, ci ca biserică ei merg la regiunile din depărtare. Domnul așteaptă ca fiecare om să își facă datoria. Fiecare care se unește cu biserica trebuie să fie una cu Hristos răspândind razele Luceafărului de Dimineată, și devenind lumina lumii. Hristos și poporul Său trebuie să fie co-parteneri în marea lucrare de salvare a lumii.

Bisericile nu au fost educate deloc așa cum ar fi trebuit. Ele au fost educate să depindă de predicatori pentru a se ruga și a deschide Scripturile oamenilor care sunt adunați să se închine lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca poporul să asculte vocea lui Dumnezeu, și să meargă să lucreze pentru Stăpânul. Mii ar putea fi la lucru, care nu sunt hirotoniți să predice evanghelia. (Idem).

Ziua ucenicilor - de a se repeta

„[Ucenicii] au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei”. (Marcu 16:20).

Mulți lucrători trebuie să își îndeplinească partea lor, făcând lucrare din casă în casă și prezentând lecturi biblice în familii. Ei trebuie să arate creșterea lor în har prin supunere față de voința lui Hristos. Astfel, ei vor câștiga o experiență bogată. După cum în credință primesc, cred, și ascultă de cuvântul lui Hristos, eficiența Spiritului Sfânt se va vedea în lucrarea vieții lor. Se va vedea o intensitate a efortului serios. Se va cultiva o credință care lucrează prin dragoste și purifică sufletul. Roadele Duhului se vor vedea în viață.

Hristos este lumina lumii. Acei care Îl urmează nu umblă în întuneric, ci au lumina vieții... Priviți-L pe Hristos. Dacă Îl privim pe El inima, mintea și caracterul sunt aduse în conformitate cu voința lui Dumnezeu.

Este nevoie de toată instruirea pe care misiunile noastre o pot da. Continuați-vă lucrarea în puterea aceluiași spirit care a călăuzit întemeierea ei. Prin deschiderea Scripturilor, prin rugăciune, prin exercitarea credinței, educați poporul în calea Domnului; și se va clădi o biserică întemeiată pe Stâncă, pe Hristos Isus.

Lucrarea trebuie dusă înainte în simplitatea adevărului. Dumnezeu spune: „Am cuvinte de încurajare pentru tine.” Domnul are în orașele noastre mari multe suflete prețioase care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal, și El îi are pe acei care s-au închinat lui Baal din neștiință. Asupra acestora lumina adevărului trebuie să strălucească, pentru ca ei să Îl poată vedea pe Hristos ca fiind calea, adevărul și viața.

Duceți-vă înainte lucrarea în umilință. Nu vă ridicați niciodată deasupra simplității evangheliei lui Hristos. Nu în arta etalării, ci în înălțarea lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate, veți găsi succes în câștigarea sufletelor. Când lucrați pentru Dumnezeu în umilință și smerenie a inimii, El vi Se va descoperi. (*Mărturii*, vol. 9, pag. 141, 142).

O, să ieșiți cum au făcut ucenicii după ziua Cincizecimii, și atunci mărturia voastră va avea un sunet viu, și suflete vor fi convertite la Dumnezeu. (*The Review and Herald*, 11 martie 1890).

Un mesaj solemn și puternic

„De aceea, orice ați spus la întuneric, va fi auzit la lumină; și orice ați grăit la ureche, în odăițe, va fi vestit de pe acoperișul caselor. Vă spun vouă, prietenii Mei: Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.” (Luca 12:3-5).

Va fi trezit un efort hotărât pentru a se opune răspândirii soliei, însă noi trebuie să ne amintim că Isus, care este Exemplul nostru, nu a căzut de oboseală, nici nu S-a fost descurajat. Metoda Sa de lucru trebuie să fie metoda noastră de lucru. El nu a ezitat și nu a ținut morală, ci El a instruit oamenii cu autoritate, ca un învățător trimis de Dumnezeu. (*The Home Missionary*, 1 august, 1896).

Lucrarea din marile orașe trebuie să fie făcută după rânduielele lui Hristos, nu după rânduielele unui spectacole teatral. Nu prezentarea teatrală este cea care Îl glorifică pe Dumnezeu, ci prezentarea adevărului în iubirea lui Hristos.

Nu dezbrăcați adevărul de demnitatea și caracterul său impresionant prin introduceri care sunt mai mult după rânduiala lumii decât după rânduiala cerului. Lăsați ca ascultătorii să înțeleagă că voi țineți întâlniri nu pentru a le încânta simțurile cu muzică și alte lucruri, ci pentru a predica adevărul în toată solemnitatea sa, pentru ca să poată să vină la ei ca o avertizare, trezindu-i din somnul lor de îngăduință de sine, asemănător morții. Adevărul neînfrumusețat este cel care, ca o sabie ascuțită, cu două tăișuri, taie în ambele direcții. Acesta îi va trezi pe cei morți în fărădelegi și păcate.

Cel care și-a dat viața pentru a-i salva pe bărbați și femei din idolatrie și îngăduință de sine a lăsat un exemplu care să fie urmat de toți cei care se apucă de lucrarea de prezentare a evangheliei la alții. Servii lui Dumnezeu în acest secol au primit cele mai solemnede adevăruri pe care să le proclame, și acțiunile, planurile și metodele lor trebuie să corespundă cu importanța mesajului lor. Dacă prezentați lumii cuvântul în modul lui Hristos, audiența voastră va fi profund impresionată de adevărurile pe care voi le învățați. La ei va veni convingerea că acesta este cuvântul viului Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 9, pag. 142, 143 engl.).

Mondială în extindere

„Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fi Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” (Isaia 42:6, 7).

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ în aceste zile de pe urmă trebuie să reflecte lumina pe care Hristos a adus-o în lume. Această lumină trebuie să risipească întunericul dens al secolelor. Bărbați și femei din țări străine trebuie găsiți de acei care cândva au fost în condiții similare de ignoranță, dar care au primit cunoștința adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste națiuni păgâne vor accepta cu sete instrucțiunea dată lor într-o cunoștință de Dumnezeu.

Lui Dumnezeu îi este foarte prețioasă lucrarea Sa de pe pământ. Hristos și îngerii cerești o veghează în fiecare moment. Pe măsură ce ne apropiem mai mult de venirea lui Hristos, multă și din nou mai multă lucrare misionară va angaja eforturile noastre. Solia puterii înnoitoare a harului lui Dumnezeu va fi dusă în orice țară și în orice regiune, până când adevărul va înconjura lumea. Din numărul celor care vor fi sigilați vor fi acei care au venit din fiecare națiune și neam și limbă și popor. Din fiecare țară vor fi strânși bărbați și femei care vor sta înaintea tronului lui Dumnezeu și înaintea Mielului strigând: „Salvarea este a lui Dumnezeu care stă pe tron, și a Mielului” (Apocalipsa 7:10). Însă înainte ca această lucrare să poată fi îndeplinită, noi trebuie să experimentăm aici în propria noastră țară lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimilor noastre. (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 531, 532).

Suntem noi în Hristos și suntem noi una cu El? Solia pe care o ducem este mondială. Ea trebuie să ajungă înaintea tuturor națiunilor, limbilor și oamenilor. Domnul nu va cere vreunuia dintre noi să meargă cu această solie, dacă El nu ne dă putere și har să o prezentăm oamenilor într-o manieră corespunzătoare cu importanța ei. Marea întrebare pentru noi astăzi este: Ducem noi acest mesaj solemn al adevărului într-o manieră egală cu importanța lui? (*The Signs of the Times*, 15 octombrie 1885).

Noii păzitori credincioși ai Sabatului

„Și pe străinii, care se vor lipsi de Domnul ca să-I slujească, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” (Isaia 56:6, 7).

Noi vrem să știm adevărul, întregul adevăr așa cum este el în Isus. Noi nu ne putem permite să îmbrățișăm rătăcirea în nici un punct. Acei care iau poziție în mod ferm de partea adevărului vor ști ce sunt nenorocirea și persecuția. Puțini au în timpul prezent o cunoștință, din exepriență, a ceea ce sunt acestea. Ei poate cred că o duc greu, însă Dumnezeu pur și simplu îi testează pentru a vedea dacă au rădăcini în ei înșiși. El îi încearcă, așa cum i-a încercat pe Adam și Eva, pentru a vedea dacă Îl ascultă.

„Bine”, va spune cineva, „dacă ar fi convenabil, aș păstra Sabatul; însă așa cum este el, există o cruce prea mare legată de el.” Pavel spune: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14). Aici există o dublă răstignire. În timp ce creștinul conștiincios ia poziția pe adevărul biblic, există întotdeauna acei care refuză să îl accepte, și aleg lumea. Soția poate să ia poziție în favoarea adevărului, în timp ce soțul se poate opune. Dintr-o dată apare aici o încercare, încercarea de separare în credință și sentimente. Vom spune acelei soții „Tu ar trebui să îți părăsești soțul pentru că El nu păzește Sabatul?” Nu, într-adevăr. Dacă ea a fost o soție credincioasă înainte de a accepta adevărul, și vede în prietenii ei pe aceia pentru care a murit Hristos, ea va încerca să își îndeplinească datoriile cu o fidelitate chiar mai mare după ce acceptă adevărul, pentru ca, dacă este posibil, să îi poată conduce să vadă lumina. „Dar”, se pune întrebarea, „nu ar trebui să renunțe soția credincioasă la convingerile ei despre datorie din cauza necredinței soțului ei”? Sub nici o formă; pentru că Hristos este Domnul și stăpânul ei. Ea nu poate pune laoparte pretențiile pe care Cerul le are asupra ei. Același lucru este adevărat și în cazul soțului sau copilului credincios... Dacă avem idei corecte despre misiunea lui Hristos pe pământ, și despre lucrarea noastră, noi nu ne vom descuraja pentru că suntem puțini. (*Historical Sketches*, pag. 232).

Pregătim noi această generație?

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

În timp ce „toată firea suspină și suferă” (Romani 8:22), inima infinitului Tată este îndurerată de simpatie. Lumea noastră este o infermerie, o scenă de suferință la care nu îndrăznim să permitem gândurilor noastre să zăbovească. Dacă am vedea cum este ea, povara ar fi prea teribilă. Totuși Dumnezeu simte totul. Pentru a distruge păcatul și rezultatele sale, El L-a dat pe Cel Prea Iubit al Său, și a pus în puterea noastră, prin cooperare cu El, să aducem sfârșitul acestei scene de mizerie. [Matei 24:14 citat].

„Mergeți în toată lumea, și predicați evanghelia la toate făpturile” (Marcu 16:15) este porunca lui Hristos către urmașii Săi. Nu că toți sunt chemați să fie predicatori sau misionari în sensul obișnuit al cuvântului; însă toți pot fi lucrători cu El prin prezentarea „veștii bune” la semenii lor. Tuturor, mari și mici, învățați sau ignoranți, bătrâni sau tineri, le este dată porunca.

Având în vedere această poruncă, putem să ne educăm fiii și ficele pentru o viață de convenționalitate respectabilă, o viață de pretins creștin, căruia însă îi lipsește jertfirea de sine, o viață asupra căreia verdictul Aceluia care este adevărul trebuie să fie „Nu te cunosc”?

Mii fac aceasta. Ei se gândesc să asigure pentru copiii lor beneficiile evangheliei în timp ce neagă spiritul ei. Dar aceasta nu se poate. Cei care resping privilegiul părtășiei cu Hristos în slujire, resping singurul antrenament care le oferă o pregătire pentru participarea cu El în slavă. Ei resping instruirea care în viața aceasta le oferă tărie și noblețe de caracter. Mulți tați și mame, refuzându-le copiilor lor crucea lui Hristos, au învățat prea târziu că astfel ei îi predau vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Ei și-au sigilat ruina, nu doar pentru viața viitoare, ci și pentru cea prezentă. Ispita i-a biruit. Ei au crescut ca un blestem pentru lume, o mahnire și rușine pentru cei care le-au dat ființă. (*Educația*, pag. 263–265).

Soția Mielului trebuie să fie gata

„Să ne bucurăm, să ne înveselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor, și curat.” - (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)” (Apocalipsa 19:7, 8).

Cei care pretind că sunt creștini au în mod continuu nevoie de o putere din afara lor și care este dincolo de ei. Ei au nevoie să vegheze în vederea rugăciunii, și să se așeze sub paza lui Dumnezeu, altfel vor fi biruiți de vrăjmașul. Creștinul trebuie să privească la Dumnezeu, ca un serv la stăpânul său, ca o servitoare la stăpâna ei, spunând: „Doamne, ce vrei să fac?” (Fapte 9:6). Servul lui Dumnezeu trebuie să își folosească capacitatea într-un asemenea mod încât ea să aducă slavă lui Dumnezeu. Când se supune pe sine controlul Spiritului lui Dumnezeu, el va fi reînnoit, transformat după asemănarea cu Dumnezeu. El își va preda afecțiunile lui Dumnezeu, el va fi iluminat, întărit și sfințit, și va deveni un canal de lumină spre lume. (*The Review and Herald*, 17 februarie, 1891).

Au trecut mai mult de optsprezece secole de când Salvatorul a făcut făgăduința venirii Sale. De-a lungul secolelor, cuvintele Sale au umplut cu curaj inimile celor credincioși ai Săi. Promisiunea nu s-a împlinit încă; glasul Dăătorului vieții nu a chemat încă pe sfinții care dorm din mormintețe lor; însă cuvântul care a fost spus nu este mai puțin sigur. La timpul Său, Dumnezeu Își va împlini cuvântul. Va obosi careva acum? Vom pierde noi credința acum când suntem atât de aproape de lumea eternă? Va spune vreunul „Cetatea este prea departe”? Nu, nu. Încă puțin, și Îl vom vedea pe Rege în frumusețea Lui. Încă puțin, și El va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Încă puțin, și El ne va prezenta „fără vină înaintea prezenței slavei Sale cu bucurie neîntrecută” (Iuda 24).

Tot cerul este în freamăt, angajat în pregătirea zilei de răzbunare a lui Dumnezeu, ziua eliberării Sionului. Timpul de zăbovire este aproape de sfârșit. Peregrinii și străinii, care au căutat atât de mult timp o țară mai bună, sunt aproape acasă. (Idem., 13 noiembrie 1913).

